

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UNBREAKABLE

A central graphic of a shattered glass skull, rendered in a high-contrast, graphic style. The skull is composed of many small, sharp fragments of clear glass. It is surrounded by a thick, swirling cloud of white smoke or steam. Red liquid, resembling blood, is splattered and dripping all over the skull and the surrounding smoke. Two medical syringes are visible: one on the left, with its needle pointing towards the skull, and another on the right, with its needle pointing away. The background is solid black, which makes the white smoke and red liquid stand out.

PRETTY LIARS
BOOK TWO

K. A. KNIGHT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KIRILMAZ

OceanofPDF.com

PRETTY LIARS KİTAP İKİ

OceanofPDF.com

K.A. KNIGHT

OceanofPDF.com

Unbreakable (Pretty Liars Book Two).

Bu bir kurgu eseridir. Yerler, olaylar veya gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Telif hakkı

© 2023 K.A. Knight, tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, Bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

K.A. Knight tarafından yazıldı.

Elemental Editing and Proofreading'den Jess tarafından düzenlenmiştir.

Düzeltilme Norma's Nook tarafından yapılmıştır.

The Nutty Formatter tarafından

biçimlendirilmiştir. Kapak Opulent

Designs tarafından yapılmıştır.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Tetikleyici Uyarı

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür K.A. Knight](#)

[Hakkında Ayrıca K.A.](#)

[Knight tarafından](#)

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

Karanlıkta bizimle birlikte yürüyen annem için

...ve ayrıca kız kardeşimin kendini adamasını kışkandığı için. İşte, şimdi mutlu musun?

OceanofPDF.com

TETİKLEYİCİ UYARI

Lütfen unutmayın, bu karanlık bir kitaptır ve bu nedenle bazılarının tetikleyici bulabileceği sahneler içerir. Cinsel istismar, işkence, cinayet, sakatlama, ölüm, intihar, cinsel şiddet ve çok daha fazlasından bahsedilmektedir, lütfen bunlardan herhangi biri sizi üzebilir / tetikleyebilirse dikkatli olun.

Herhangi bir endişeniz varsa lütfen bize ulaşın.

OceanofPDF.com

PROLOGUE

G Dişlerimi gıcırdatarak kendi kanımın tadını yutuyorum, yatağın parmaklıklarını tırmalarken tırnaklarım kırılıyor. Bacaklarım bağlara karşı çırpınıyor, kollarım da öyle.

Alev gibi içimi kavururken başım acıyla geriye savruluyor.

Bıçak karnımın derinliklerine doğru kayıyor ve üstümdeki bilim adamına dik dik bakmadan önce karnımdaki kanı izlemek için ayağa kalkıyorum.

Bana bir bakış bile atmıyor.

"Sen öldün," diye uyarıyorum, sesim boğuk çıkıyor.

Elini karnıma daldırıp beni geriye düşürürken beni görmezden geliyor ve sonunda, bayılmadan önce laboratuvarda acı dolu bir feryat kopuyor.

Uyandığımda, onun tepemde beni izlediğini ve yargıladığını hissediyorum.

Örümcekle oynayan bir kedi gibi beni tekrar bir araya getirmek için parçalara ayırıyor. Şişmiş, kirli gözlerimi zorla açtığımda karnımın zımbalanmış olduğunu görüyorum, ama hala bağlıyım ve ter ve kanla kaplıyım.

Babam bir defterin üzerinde duran kalemiyle orada duruyor. "Nasıl hissediyorsun, Novaleen?"

"Siktir git," diye mırıldanıyorum, çığlık atmaktan sesim kısılmış.

Soruyu daha sert bir şekilde tekrarlamadan önce gözleri sabırsızca kısılıyor.

"Nasıl hissediyorum?" Yankılıyorum, dilim kalınlaşıyor. "Sanki özgür kaldığımda, nasıl hoşuna gittiğini görmek için seni parçalara ayıracakmışım gibi."

Kalemi bırakıp dudaklarını zalimce bükerek eğiliyor. "Oh, ama özgür , değil mi? Bir daha olmaz." Bu ayrılık sözleriyle

ayrılıyor.

Beni ığlık atarken ve savaşıırken bıraktı, yine kapana
kısıldım. Bir kez daha, bir deneye indirgendim.

OceanofPDF.com

BİR

S Uçak kazasından yuvarlanırken, midemde ne kaldıysa çimlerin üzerine kusuyorum. Eller sırtımı ovuyor, saçımı tutuyor ve bana su uzatıyor.

Doğrulurken ve ağzımı silerken hepsini kabul ediyorum ve onlara döndüğümde, bakışlarımın buz gibi olduğunu biliyorum.

Aynı buz damarlarımda dolaşıyor.

Uyuşuk.

"Üsse geri dönüp babamın izlerini aramamız, tüm araştırmaları toplamamız ve geriye kalanları yok etmemiz gerekiyor," diye emrediyorum. Louis endişeyle beni izliyor ama başını sallıyor, sonra bakışlarımı hepsinin üzerinde gezdiriyorum. "Ve Isaac'ın yarasına bakmamız gerekiyor."

"İyi olacağım," diye mırıldanıyor ama bir bacağını tutuyor, yüzü terden parlıyor ve gözleri acıdan kısılmış.

"Babamın peşinden gideceksek, iyi olmaktan daha iyi olmalıyız," diye çıkışıyorum, sonra sesimi yumuşatarak önünde duruyorum. "Lütfen, başka kimseyi kaybedemem. Şu anda başka hiçbir şeyle başa çıkamam."

Başını sallamadan önce bakışlarımı süzüyor, gri gözleri endişeli. "Seni yakaladık," diye mırıldanıyor. "İyi misin?"

"Zerre kadar değil ve babam ölene kadar da olmayacağım." Silahımı aldım, omzuma attım ve uçak kazasının içinden geçerek üsse geri döndüm.

Takip edeceklerini biliyorum.

Endişeliler, bunu hissediyorum ama onları rahatlatamıyorum. Artık bağırarak istemeden konuşamıyorum bile. Düşündüm de... acaba

Gerçekten ölmüştü, ama videoyu gördükten sonra ondan hiçbir haber gerçekten öldüğünü, gömüldüğünü ve güvende olduğumu düşündüm.

Çok yanılmışım.

Babam hayatta ve sadece bu da değil, tüm bunları o düzenledi. Bir kez daha ipleri onun tarafından çekilen bir kukladan başka bir şey değilim. Beni eve getirdi, benim gibi diğer berbat çocuklarla tanışmamı sağladı, sonra da hala onunla birlikte çalıştığı belli olan ortağını durdurmam için beni görevlere gönderdi.

Acaba ortağı oyunun sonunun bu olduğunu biliyor muydu, yoksa babam ona da yalan mı ?

Her iki şekilde de, onun oyunlarını oynamaktan bıktım. Bir deney olmaktan bıktım.

Onu bulacağım ve bulduğumda, onu ilk ve son kez öldüreceğim. Bu sefer şüphe olmayacak, gömülmeyecek, sadece çürüyen cesedi silahımın ucunda olacak. Hepimizi özgür bırakacağım, güvende tutacağım ve ne gerekiyorsa yapacağım çünkü bu artık sadece benimle ilgili değil.

Ya da bizim hakkımızda.

Bu, üzerinde deney yaptığı herkesle ilgili. Haklıydı, bu bizi bir araya getirdi ama o zaman her şeyi berbat ettiğini fark etmeliydi çünkü o durana kadar rahat etmeyeceğiz. Yarattığı aynı süper askerler onun hayatına son verecek olanlar olacak ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yok.

Uçak çok uzağa gitmediği için ormanın içinden hızlı bir yolculuk yaptık ve artan hızımız ve gücümüzle birkaç saat içinde geri döndük. Üsse yaklaştıkça gökyüzü aydınlanmaya başlıyor.

"Nico, Jonas, Dimitri, tüm bölgeyi tarayın ve henüz kaçmamış ya da öldürülmemiş askerleri arayın. Sürpriz istemiyoruz. Nova ve ben Isaac'e yardım edeceğiz," diye emretti Louis.

Sorumluluğu ona bıraktım çünkü şu anda ne söyleyeceğimi bilemezdim.

Güvenilir biri değilim.

Öfkem inançsızlığımın çatışıyor.

İdealist geleceğim, ufukta olduğunu hissettiğim mutluluk benden koparıldı. Bunun olacağını bilmeliydim. Bizim gibi insanlar sonsuza dek mutlu olmazlar ve bunu düşünmek bizi küçük sevimli yalancılar yapar.

Acı değişmez bir şeydir, Novaleen. Beni ilgilendiren, bir insanın onunla nasıl başa çıktığıdır. Bazıları onu fethedip kullanırken, diğerleri parçalanır ve düşer.

Söyle bana kızım, bu acıyı verdiğimde, ki vereceğim, fethedecek misin yoksa düşecek misin?

Kafamın içindeki sesi, uzun zamandır gömülü olduğunu düşündüğüm eski anılar ve yaralar yeniden ortaya çıktıkça kan tadı alana kadar dilimi kemirmeme neden oluyor.

O haklı, acı sürekli ama ben onu yeneceğim. Asla düşmeyeceğim, bu kadar çok şey tehlikedeyken olmaz.

Bana aşıladığı acı, ölümünün bıçağı olarak kullanılacak; bundan emin olabilir. Deneylerini iş başında izlemek ve neler yapabileceğimizi görmek mi istedi? Görmek üzere ve tüm bunları başlatan adamı nihayet durdurmak için gerçekten ne yapmaya istekli olduğum hakkında hiçbir fikri yok.

Bunu ikimizden biri mezardayken bitireceğim.

Laboratuvara girmiyorum. Onun yerine hemen ötesinde oturup Isaac'in Louis'e nasıl yardım edeceğini anlatmasını izliyorum. Zımbayla kapatıp pansuman yapmadan önce yarada kurşun parçası olup olmadığını kontrol ediyorlar. Ayrıca biraz antibiyotik ve ağrı kesici alıyor. Daha iyi göründüğünü kabul ediyorum ama onu biraz dinlenmesi için bırakıyoruz. Louis yanıma gelip ellerini kuruyor, ben de arkalarını kollayarak merdivenleri izliyorum.

Parlak sarı saçları kan ve küle renklenmiş ve yüzüne de dökülmüş, ama o parlak gözler keskin ve bana kilitlenmiş.

Havluyu atıp önümde çömeliyor, ellerini dizlerimin üzerine koyuyor ve hiçbir şey söylemiyor. Onun her şeyi gören, parlak yeşil gözleriyle uzun süre karşılaşamıyorum, bu yüzden göreceklelerinden korkarak bakışlarımı kaçırıyorum.

"Nova," diyor, birim liderimiz dikkat istiyor. Bunu ona veremem.

"Bebeğim," diye yalvarıyor, değiştirerek. Sesinde duyduğum endişe beni ona baktırıyor.

Ağlamayı reddederek dudağımı ısırmadan önce dudağımın titrediğini hissediyorum. Bu kadar zayıf olmayacağım. "O yaşıyor," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum ve uzun sürmeyecek," diye yemin ediyor. "Sana ve kardeşlerime yaptıkları için onu öldürecek. Bunu durduracaksa sana lanet olası kalbini bir tepside getireceğim." Kafam karışmış olmalı çünkü

Ellerini vücudumda gezdirip yüzümü kavradı. "Bu belirsizlik, bu hiçlik, kendini korumak ve acıyı uzaklaştırmak için bizden uzaklaşıyorsun, tahmin et ne oldu Nova? Acıtıyor, o yüzden bırak acısın. Sırf korktuğun herkesi dışlama."

"Korkmuyorum." Ayağa kalkıp volta atmaya başladım.

"Sen . Hepimiz öyleyiz." Ona bakmak için döndüğümde bu beni durdurdu. "Hâlâ onunla ilgili kâbuslar görmediğimi mi sanıyorsun? Hayatımın her günü onun yüzünü görüyorum. Onun zalim niyetlerini tenimde yara izi olarak taşıyorum ve kalbim korkuyla ve sevdiklerime tekrar zarar verebileceği fikriyle ağırlaşıyor."

"Başarısız oldum," diye itiraf ediyorum, sonunda neyin yanlış olduğunu kabul ediyorum.

Haklı olduğumdan ve bunun sona ereceğinden çok emindim ama şimdi onları, Annie'yi ve askerleri hayal kırıklığına uğrattım.

Bütün lanet dünya.

"Başarısız olmadın Nova," diye başlıyor ama ben başımı sallıyorum. "Başarısız olmadın. Ben yaptım!" diye bağırıyor ve yüzümü ona döndüğümde gözleri yaşlarla doluyor. Bu manzara beni şok edip susturuyor. Louis'i hiç ağlarken görmemiştim, göreceğimi de sanmıyordum.

Elleri yumruk olmuş ve beni izlerken göğsü kabarıyor.

"Başarısız oldum," diye tekrarlıyor.

Bir adım daha yaklaşıyorum ve o sanki teselliye hak etmediğine inanıyormuş gibi tepki veriyor. Onu iterken ben de aynı şeyi düşünmüyor muydum?

"Louis," diye başlıyorum.

"Onları hayal kırıklığına uğrattım, Nova. Anlamıyor musun?" diye söyleniyor. "Bas öldüğünde D'yi koruyamadım ve o içine kapandı, hiçbir şey hissetmedi. Bir makine gibiydi ve ben bunu durduramadım. Sen durdurdun! Onu geri getirdin! Jonas'ın deliliğe sürüklenmesini engelleyemedim ama sen engelledin. Nico'nun kendini suçlamasını, kendinden nefret etmesini ve her gün kendini kesmesini engelleyemedim ama sen engelledin. Isaac'in kendine bakmasını ve suçluluk duygusundan kurtulmasını sağlayamadım ama sen sağladın. Neyi yanlış anlayamadım ama sen anladın."

Geri çekilen adımlarını görmezden gelerek, yakışıklı ve yürek parçalayan yüzünden yaşlar süzülürken onu kendime doğru çekiyorum.

"Ve aynaya bakıp onları kurtarmanın sadece senin elinde olmadığını görmeye başlayamadın mı? Onları her şeyden koruyamayacağını? Onları kurtarmaya o kadar odaklanmıştın ki, kendini kaybediyordun." Yüzünü kavriyorum. "Bunu görüyorum Louis ve seni kaybetmeyi , bu yüzden senin için savaşacağım,

Ama onlar için yaptıklarınızı asla küçümsemeyin. Onlara baktınız. Senin sayende hayattalar ve bir aile oldular. İkimiz de başarısız olmadık, suçlanacak da değiliz ve bunu birlikte başaracağız. Haklısın, geri çekiliyordum ama . Seni bu şekilde incitmeyeceğim. Senin için, onlar için acıya katlanacağım, çünkü seni seviyorum."

Yutkunuyor, adem elması sallanıyor.

"Ya sevgini hak etmiyorsam?" diye mırıldanıyor.

"Hak ediyorsun ve bunu soruyor olman bile hak ettiğini kanıtlıyor," diye karşılık veriyorum, yüzünü daha sıkı kavrayarak. "Sevilmeyi ve çok daha fazlasını hak ediyorsun. Hepimiz mutlu olmayı hak ediyoruz ama ondan önce yapmamız gereken şeyler olduğunu biliyoruz ve yapacağız. Hayatta kaldığımızda, ki kalacağız, bunu birlikte yapacağız. Hepsi senin suçun değil Louis. Sana olan güvenimizden dolayı seni takip ediyoruz, ama bu her şeyin senin omuzlarında olduğu anlamına gelmiyor. Bırak yardım edelim. Ailenin yükü paylaşmasına izin ver."

Onları görmeden önce hissediyorum ve Nico, Jonas ve D sessizce Louis'in sırtına bastırarak onu kucaklıyoruz.

"Sana yardım etmemize izin ver aşkım," diye mırıldanıyorum, Isaac muhtemelen bağırışlarımızdan uyanmış bir halde tökezleyerek içeri giriyor ve kollarını bize doluyor.

Hepimiz birlikte durduk, Louis hıçkırırken ona sarıldık.

İçimde ne değişti bilmiyorum. Belki de böylesine güçlü bir adamın gözümün önünde kırıldığını görmem, tüm suçun onun omuzlarında olduğuna inanmamdı ama artık kendime güveniyorum ve yeniden güçlüyüm.

Onu ya da bir başkasını kaybetmeyi reddediyorum.

"O haklı. Çok fazla şey üstlenmene izin verdik, ama bu senin suçun değil Louis. Bu paylaştığımız bir yük," diye mırıldanıyor Nico. "Bizi kurtarmaktan sen sorumlu değilsin. Hiçbir zaman da olmadın."

"O haklı," diyor Jonas ciddi bir şekilde. "Kimse seni hiçbir şey için suçlamıyor. Hayatlarımızı sana borçluyuz. Bizi bir araya sen getirdin."

"Bizi bir aile yaptın," diye mırıldanıyor D. "Bas'ın yaptığı şey senin suçun değil. Hiç kimsenin değil. Kimse onu kurtaramazdı, Louis. Hiç kimse."

Isaac, "Her zaman birbirimize sahip olacağız," diye ekliyor.

"Ve bir başkasını asla kaybetmeyeceğiz," diye söz veriyorum gözyaşlarını öperek silerken. "Bu araştırmayı koruyacağız, babamı ve onun inşa ettiği mirası yok edeceğiz ve bunu birlikte yapacağız. Bu yol bizi nereye götürürse götürsün, bundan eminim."

Başını sallıyor, nefesini üflüyor. "Sanırım çok fazla şey üstleniyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun?" , bu da onun sırtmasına neden oluyor.

"Daha iyi olması için aletini emmemi ister misin?" Jonas hepimizi güldürerek soruyor.

"Hey, sen benimkini emmeyi hiç teklif etmedin." Dimitri sırtıyor, Louis'in sırtışını büyütüyor, bu yüzden bunu yapıyorlar.

"Onu daha iyi hissettirmeye çalışıyordum! Aşk-meşk işlerinde pek iyi değilimdir ama olsun!" Jonas dizlerinin üzerine çöküyor, saçlarını geriye itiyor ve dudaklarını şapırdatıyor, D onu iterken gülüyor.

"Sikini bana ver!" Jonas bağılıyor, gülerek kaçan D'nin peşinden sürünerek gidiyor.

"Çocuklar," diyor Louis ve ben aynı anda ve gizli bir sırtış paylaşıyoruz. "Gidip toparlanın," diye bitiriyor Louis.

"Nico, sen onlara yardım et. Isaac, geri dön ve dinlen."

"Emredersiniz, efendim!" Jonas ayağa fırlar ve D'yi de yanında sürükler. "İsterseniz yaparım ama Nova'nın bu işte daha iyi olduğunu düşünüyorum."

Nico iç geçiriyor ve bize "*Bu salaklara mı kaldım?*" der gibi bir bakış atıyor, sonra da peşlerine *takılıp* gidiyor. Isaac, biz gitmeye hazır olana kadar yatmak üzere sertçe yatağa geri dönmeden önce ikimizi de sıkıyor.

"O haklı. Bu seni neşelendirebilir. Sikini emmemi ister misin?" Sırtıyorum.

Louis gözlerini devirerek beni kendine yaklaştırıyor ve usulca öpüyor.

"Sonra görüşürüz, bebeğim. Şimdilik ailemizi buradan çıkaralım." Başımı sallayarak toparlanmasına yardım ettim.

Ne kadar çok şey bulursam, ruh halim o kadar kararıyor.

Başımıza gelenleri ve gelmeye devam edecek olanları hatırladıkça tüm neşem kayboluyor.

Louis kapanmamam için bana yalvardı, ben de kapanmadım ve her sert, keskin kenarı hissediyorum, beni içten içe keserken bile.

Onlar için katlanıyorum. Onun için.

İşimiz bittiğinde ve hepimiz çantaları yüklediğimizde, Jonas diğer her şeyi yok etmek için yerleşkeye patlayıcılar yerleştiriyor, yani babam buraya geri dönemez ve başka hiç kimse bunu bulamaz.

Üsten ayrılırken ufukta bir patlama oldu. Başımı çevirdiğimde, uçağın bulunduğu yönden gelen duman bulutunu görüyorum ve ağaçların arasından geçerek gökyüzüne yükselişini izliyorum, yaşananların kanıtını yaktığını biliyorum.

Bizden, babamdan, her şeyden.

Birinin onu bulmasını istiyorum ama bu sadece bizi avlamalarına neden olur. En iyisinin bu olduğunu biliyorum. Arkamı döndüğümde adamlarımın gölgeli gözleriyle karşılaşıyorum ve onların da aynı şeyi hissettiğini biliyorum. Her ne kadar kararlı ve ne gerekiyorsa yapmaya hazır olsalar da, olacaklar için endişeliler.

"Gidelim," diye mırıldanıyorum, bir kez daha dumana bakarak. "Bu araştırmayı geri alacağız ve sonra avlanacağız. Onu bu lanet dünyanın sonuna kadar avlayacağız ve durduracağız."

"Çok haklısın." Jonas sırtıyor, ifadesi hınzır ve öfke dolu.

Isaac ciddiyetle, "Seninleyim," diyor ama telefondaki adama -babama-yönelttiği bakışlarında öfkenin ipuçlarını görüyorum.

"Hepimiz öyleyiz," diye yanıtlıyor Dimitri.

"Ne gerekiyorsa yapacağız. Bunu durdurabilecek tek kişi biziz ve durduracağız," diye ekliyor Nico bana bir bakış atarak.

"Buna bir son verelim," diye kabul eder Louis.

Ne de olsa babamla kendi geçmişleri var, nefretleri benimkiyle örtüşüyor.

Kamyonlarımıza doğru yürürken nefrete tutunuyorum, kalbimdeki öfkenin beni ısıtmasına ve hayatta kalabilmemiz için hareket etmemi sağlamasına izin veriyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

iki

Eve dönüş yolculuğu sessiz geçiyor, hepimiz kendi düşüncelerimizde kayboluyoruz - ya da son birkaç haftadır sürdürdüğümüz maratonun yorgunluğu.

"Nereye?" Louis soruyor, hepimiz gibi kaybolmuş görünüyor ve konuştuğumda sesim kullanmadığım için boğuk çıkıyor.

"Eve, kız kardeşimin yanına gideriz. Yeniden toplanır, yaralarımızı sarar ve araştırmasını mühürleriz. Sonra da onu öldürürüz."

Louis başını sallıyor ama endişelendiğini hissediyorum. Duşa girerken onu görmezden geliyorum. Kanı ve ölümü yıkarken başım öne eğik, ama sonunda dizlerimin üzerinde hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Bittiğini sanmıştım.

Güvende olduğumuzu sanıyordum.

Yanılmışım ve başından beri çok emindim.

Bu sadece başka bir test, başka bir deneydi.

Laboratuvarına isteyerek girdim ama bu sefer çocuk değilim.

Jonas beni böyle buldu. Ağlarken üzerime su fışkırıyor, morarmış bedenim hıçkırıklarımla sarsılırken kollarımı dizlerime kilitliyorum. Başımı kaldırıyorum ve onun çaresiz gözleriyle karşılaşıyorum.

Yavaşça odaya girip kapıyı kapatıyor ve sanki ürkmüş bir hayvanmışım gibi ellerini uzatıyor. Önümde çömelirken çığlıgımı bastırmak zorunda kalıyorum. Tek söylediği "Seni tuttum," oldu. Uzanıp duşu kapatıyor ve beni dışarı çıkarıyor, beni kurularken ve giydirirken sıkıca tutuyor. Bu sırada ben de onun gücüne yaslanarak sessizce ağlıyorum.

Alnıma yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra beni yatağa götürüyor, orada beni yatırıyor ve etrafımda kıvrılmadan önce üzerimi yorganla dikkatlice örtüyor. "Sana sahibim," diye tekrarlıyor ve ben de öyle olduğunu biliyorum.

Kapı açılıyor ama hepsinin orada olduğunu bildiğim için başımı bile kaldırmıyorum. Jonas sessizce iletişim kurmalı ve ben de ona izin veriyorum, bize katılıp etrafıma yayıldıklarında şişmiş, çiğ gözlerimi kapatmayı seçiyorum. Hepimiz birbirimize dokunuyoruz, olacaklar için rahatlamaya ihtiyacımız var, şu anda avladığımız adamın neler yapabileceğini hatırlıyoruz.

Bize yaptıklarını.

Yapmaya devam ettiği şey.

"Kandırıldım," diye mırıldanıyorum bir süre sonra, uçağın motorunun uğultusu neredeyse kelimelerimi yutuyor. "Bunu beni saklandığım yerden çıkarmak için yaptı ve ben de kandım."

"Hepimiz yaptık," diye mırıldanıyor Dimitri. Burnumu çekiyorum. "Ondan nefret ediyorum."

"Biliyorum. Onu bulacağız, Nova. Buna söz veriyorum. Buna bir son vereceğiz. Seni yakalayamayacak. Asla," diyor Nico kararlı bir şekilde, eli bileğimi sıkarken.

Neden bir parçam çoktan kazanmış gibi hissediyor?

Ana ve Bert biz yanaşırken ön kapıda duruyorlar ve ben daha araba hareket etmeden arabadan iniyorum. Gergin ama gülümsüyor. Ancak yüzüme baktıgölümsemesi kayboluyor.

"Nova, iyi misin? Ne oldu?" diye sorar.

İkisinin de önünde durup yaralarını arıyorum. "O yaşıyor." "Kim?" diye soruyor, kafası karışmış gibi.

"Baba," diye mırıldandım. "Babam yaşıyor." "Nova, onu gömdük," diye alay ediyor.

"Onunla konuştum." Arabanın kapılarının arkamdan çarpıldığını bu bir kurşun ağırlığı gibi sessizliğin içine düşüyor. "Başından beri bu işin arkasında o vardı. Bu onun içindi.

Beni geri getirmek, bizi geri getirmek ve üzerimizde bir kez daha deney yapmak için. Buna kandık. O yaşıyor, Ana."

Solgun ve tekrar ona odaklanmadan önce Bert'e üzgün bir bakış atıyorum.

"Ve ben onu durduracağım. Bu sefer onu sonsuza dek öldüreceğim." Yüzünden geçen duygu karmaşasını izleyemeden etrafından dolaşıp içeri giriyorum.

Buranın bana evim gibi geleceğini hiç düşünmemiştim ama fuayeye adım attığımda geri döndüğüme neredeyse seviniyorum.

Buradaki dehşete ve kötü anılara rağmen, Annie, Bert ve adamlarımla ilgili iyi anılarım da var ve buna ihtiyacım var. Bundan sonrası için toplayabileceğim tüm güce ihtiyacım olacak.

Doğruca mutfığa gidip bir şişe alıyorum ve kendime sağlıklı bir viski dolduruyorum, inerken tadına bakıp yüzümü buruşturuyorum.

"Ben çay yapayım," diye mırıldanıyor Bert bana katılırken.

Elini omzuma koyana kadar sarsakça başımı sallıyorum, alkol boğazımı yakarken gözlerim kapanıyor.

"Üzgünüm Bayan Nova, ama yalnız değilsiniz."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, dönüp onun yemek ve çay yapmak için etrafta dolaşmasını izlerken. Annie içeri giriyor ve ağır ağır masaya gözlerini masaya dikeyor. Şişeyi sürükleyerek ona bir bardak doldurup uzatıyorum. Bana bakmadan şişeyi geri fırlatıyor.

Gözlerime bakmadan önce tadına bakarak inliyor. "Bir yanımda kızgın, iğrenmiş ve üzgün ama bir yanımda memnun Nova." Ben irkilirken o bakışlarımı arıyor. "Çok özür dilerim."

Uzanıp elini tutuyorum. "Baban hayatta olduğu için mutlu olmaya hakkın var Ana."

"Ama onun yaptıklarından sonra nasıl olabilirim ki?" diye hıçkırır.

"Çünkü o hâlâ senin baban ve aşkı öylece kapatamazsın."

"Sen yaptın," diye fısıldıyor.

"Hayır, yıllarca çektiğim acılar yüzünden onu benden söküp aldı. Kalbimde ona karşı öfkeden başka bir şey yok, öfke ve nefret, ama bilmelisin ki Ana, onu kurtaramam-kurtaramayacağım. Ölmek zorunda, bu benden nefret edeceğin anlamına gelse bile."

"Biliyorum," diyor, elimi tutuyor ve bakışlarımı kaçırmıyor. "Onu durdurmalısın Nova. Durdurmalısın."

Ve böylece, içki içmeyen iki kız kardeş arasında ortak bir şişe viskiyle oturuyoruz.

Biri sadece dünyayı iyileştirmek istiyor, diğeri ise sadece onu rahat bırakmasını istiyor.

OceanofPDF.com

Üç

"S Bu benim kız kardeşim Nova."

"Beni kurtarmaya yardım eden kişi." Yüzünü buruşturarak ayağa kalktı ve Ana öne doğru ilerleyerek homurdanarak onu tuttu.

"Otur yerine!" diye azarlıyor onu.

"Evet, doktor." Ona arsızca sırtıyor, oturmasına yardım ederken onu izliyor ve sonra battaniyeleri ve serumuyla uğraşıyor. Kadın onu azarlarken bile gözlerindeki bakış ancak yumuşak olarak tanımlanabilir ve bir an için arkamı dönüp bu anı yaşamalarına izin vermek istiyorum, ama bana bakıyor. O yumuşaklığın bir kısmı duruyor ama farklı. Bu bakış sadece onun içindi.

Biliyorum çünkü bunu her gün erkeklerimin gözlerinde görüyorum.

Ana'yla birkaç kadeh içtikten ve gelecek olanın yasını tattuktan sonra, hareket etme ihtiyacı hissettim ve onun da Sam'i kontrol etmesi gerekiyordu, buradayız. Belli ki ona iyi bakıyor ve aralarında bir bağ olduğu açık.

"Teşekkür ," . "Onları aldın mı?"

İç çekerek duvara yaslandım. "değil ama yapacağız." "Annie bana babanla ilgili her şeyi anlattı."

"Oh, öyle mi?" Kızarıp başını eğdiğinde sırtıyorum, lakap onun dudaklarında tanıdık geliyor. Hayal kırıklığıma, kargaşama ve olanlarla ilgili hissettiğim duygulara rağmen, birbirlerine attıkları ortak bakıştan neredeyse başım dönüyor.

"Eğer herhangi bir şekilde yardımcı olabileceksem, lütfen bana haber verin," diyerek tamamladı.

"Yardıma değil, dinlenmeye ihtiyacın var," diye tıslıyor Ana. "Aksi takdirde seni yatağa zincirlerim."

"Sapıkça." Göz kırparak kızın daha da kızarmasına neden oluyor ve duvardan uzaklaşırken sırtıyorum.

"Sadece seni kontrol etmeye geldim ama uzun birkaç gün oldu, o yüzden dinleneceğim."

Ve onları bırakın, ama bunu söylemiyorum.

Başını sallıyor ama ben uzaklaşırken ikisi de birbirinin içinde kaybolmuş durumda. İçmeye alışık olmadığım için viski hâlâ midemi yakıyor. Beni Sam'i görmeye götürmeden önce birkaç tane daha içtik ve Bert'in çayından ve sandviçlerinden biraz yedik ama şimdi çok yorgunum.

Yukarı çıkarken bacaklarım neredeyse arkamda sürükleniyor, adamlarımın nerede olduğundan emin değilim ama yakınlarda olduklarını biliyorum. Muhtemelen çevreyi kontrol ediyorlardır çünkü artık babamın etrafta olduğunu ve her hareketimizi izliyor olabileceğini ve muhtemelen izlediğini biliyoruz.

Milyonlarca şey yapmalıyım ama bunun yerine kendimi kız kardeşimin odasında durmuş, rahatlamaya ihtiyaç duyarken buluyorum. Tamamen giyinik bir şekilde çarşaflarının arasına giriyorum ve kokusunu içime çekerken gözlerimi kapatıyorum. Tanıdık koku ciğerlerimi dolduruyor.

Kalbim ağrıyor ve duygularım karmakarışık ama çok yorgunum.

Yatak hareket ettiğinde, onu görmek için gözlerimi aralıyorum. Karşıma geçip elimi tutuyor ve yatağın içinde aramızda tutuyor. Hiçbir şey söylemesine gerek yok, ben gözlerimi bir kez daha kapatırken o sadece elimi tutuyor.

Beni destekliyor, tıpkı çocukken kabus gördüğünde yatağına gizlice girdiğim zamanlardaki gibi. Ancak şimdi, beni hala geleceğini bildiğim çok gerçek kabuslardan koruma sırası onda.

"Seni tuttum Nova, uyu," diye fısıldıyor. Ve ben de uyuyorum.

Uyandığımda oda karanlık ve ay ışığı pencereden süzülerek Ana'nın uyuyan yüzünü aydınlatıyor. Eli hala benimkinde, hiç bırakmayacakmış gibi sıkıca tutuyor ve çarşaflar etrafımızda dönüyor.

Bu yüzden onu rahatsız etmiyorum. Yeterince dinlenmediğini bildiğimden, yataktan kayarak çıkıyorum, etrafından dolaşıyorum ve üzerinde durup onun çok genç, çok masum yüzüne bakıyorum. Battaniyeleri üzerine örterek saçlarını geriye doğru tarıyorum ve eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. "Sana zarar vermeyecek. Söz veriyorum," diye mırıldanıyorum odadan çıkmadan önce, sırtımı kapıya dayayıp yavaş nefesler alıyorum.

Tüm bunlardan en azından iyi bir şey çıktı - yeniden bir araya geldik ve işlevsiz ve iyileştirici olsa bile bir kez daha bir aileyiz. Kapıyı iterek herkesi aramak için aşağı inmeden önce banyoyu kullanıyorum.

Uyuyor olmalarını bekliyordum, ama daha iyi bilmeliydim.

Yemek odasındalar, araştırmalar etraflarına yayılmış, yığınlar halinde düzenlenmiş. Louis telefonda biriyle tartışıyor, D ise dizüstü bilgisayarında.

"Neler oluyor?" Bert elinde bir tepsi fincanla içeri girdiğinde mırıldanıyorum, bu ilk kez olmuyormuş gibi görünüyor. Beni görünce gülümsüyor ve bana bir kahve uzatıyor. Alıyorum ve onların bakışlarıyla karşılaştığımda ellerimi ısıtıyorum.

"Babanı ve hâlâ hayatta olabilecek çocukları ya da askerleri bulacağız," diye cevap veriyor Nico sanki çok basitmiş gibi, belki de öyledir. Onlara yapmamız gerektiğini söyledim, o yüzden şimdi yapıyorlar.

"Ama senin uyumaya ihtiyacın var-"

Jonas bir kupayı kabul ederken, "Senin de cevaplara ve bunun sona ermesine ihtiyacın var," diye karşılık veriyor. Bert eğilip Jonas'ın başına bir babanın yapacağı gibi nazik bir öpücük kondurduktan sonra yüzüne çocuksu bir gülümseme yerleştiren bir tabak krep uzatıyor.

"Bunu benim için mi yaptın?" Mırıldanıyorum.

"Biz bir ekibiz, bir aileyiz. Bizim işimiz bu," diyor Isaac bana bir sandalye çekerken. Elimde kupamla oturuyorum ve bana bir dosya uzatıyor. "Al, işe yarar bir şey var mı diye bak. Okumak kolay değil, bu yüzden ara vermek istersen seni anlarız."

Masanın etrafına bakarken hâkim olamıyorum. "Hepinizi seviyorum."

"Biliyoruz." D dizüstü bilgisayarından başını kaldırarak göz kırpmıyor.

Louis telefonu kapatıp yanıma geliyor, eğilip alnımdan öpüyor. "Biz de seni seviyoruz, şimdi işe koyul," diye takılıyor.

"Evet, efendim." Sırıttım, dosyayı açtım ve içine daldım.

Saatler sonra başım ağrıyor ve tüm iyi duygularım öfke ve nefretten başka bir şeye dönüşmüyor. Siyah saçlarımı topuz yapıp arkama yaslanıyorum ve bana yöneltilen bakışları görmezden gelerek geriniyorum.

Tüm bunları nasıl karşıladığımı konusunda endişelendiklerini biliyorum. Ne de olsa, tüm bunları durdurmaya ve babamın inşa ettiği her şeyi nihayet yok etmeye çok yaklaştığımızı düşünmüştüm, ancak tam da en başa döndük. Kendimi kederli ve öfkeli hissetmemek çok zor, ama bu duyguların içine dalarken bile, başıma geleceklerden sağ çıkmam gerektiğini bildiğimden, bunu onlardan saklamaya çalışıyorum.

Ne de olsa Annie'ye söylediklerim doğru: Babamı öldürmek zorunda kalacağım.

Yaptığı her şeye rağmen, can almanın bir bedeli var ve bu bedel çok ağır olacak ama çocukları ve askerleri korumak ve deney adını verdiği iğrençlikleri durdurmak için bu bedeli seve seve öderim.

"Buyurun, Bayan Nova." Bert bir tabak koydu. "Yemelisiniz."

Başımı kaldırıyorum ve orada gördüğü şey karşısında kaşlarını çatıyor. "Lütfen," diye ekliyor, yüzü endişeyle buruşmuş. "İyi olduğundan emin olmak için gidip Bay Sam'i kontrol edeceğim, böylece Ana uyuyabilir."

"Olmadı mı?" Kendimi sorarken buluyorum.

Sırıttırıyor. "Senin gibi o da yapılacak bir iş olduğunda dinlenemiyor, ama bitkin, aç ve zayıfken o işi yapamazsın, o yüzden ye." Ses tonuna çocukken bana da uyguladığı bir emir katıyor, gülümsüyorum ama yemek yiyemeyecek kadar hasta hissederek dosyaya geri dönüyorum.

Bu adama yaptıkları şey. İnsanlığa karşı işlenmiş bir suçtur.

"Bilim" kelimesiyle gizlenmiş saf kötülük eylemleri.

Babamın kötü olduğunu ve yaptıklarının yanlış olduğunu her zaman biliyordum, ancak istediğini elde etmek için başkalarına zarar verme yeteneğinin ve erişiminin boyutunu hiçbir zaman gerçekten anlamamıştım.

"Nova, ye," diye tersliyor Nico.

"Yapamam," diye karşılık veriyorum, bana doğru eğilip dövüşmeye hazırlanırken, burun delikleri alevlenirken ona ters ters bakıyorum.

Bunu sadece önemseydiği için yaptığını biliyorum, ama içimdeki o karanlık kısım, bu duyguların bir kısmını bir dövüşle açığa çıkarma ihtimaliyle aydınlanıyor. Louis aniden ayağa kalkıp masanın etrafında dönüyor ve sandalyemi tekmeliyor.

"Hadi," diyor. "Nico, sen de."

Bizim de onu takip etmemizi bekleyerek dışarı çıkıyor ve yapacak başka bir şey olmadığı için biz de peşinden dışarı çıkıyoruz. Bize dönüyor, beni izlerken kollarını sıvıyor ve sonra çimenleri işaret ediyor. "Peki o zaman, eğer dövüşmek istiyorsanız, devam edin. Eğer bizimle dövüşmek ve hıncınızı bizden çıkarmak istiyorsanız, o zaman devam edin."

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye mırıldanıyorum utanç içinde.

"Nico, içerdessin," diye emrediyor Louis, gözlerini benden ayırmadan. "Evet, varsin. Dövüşmen gerek. Nico'nun da var, yani tek sen değilsin. Tüm bunları okumak kolay değil ve seni hayal kırıklığına uğramış ve işe yaramaz hissettiriyor, bu yüzden hepsini çıkar, sonra oraya geri döneceğiz ve yemek yiyeceksin." Çenemi tutuyor. "Seni zorla beslemek zorunda kalsam bile, yemek yiyeceksin bebeğim ve sonra bunu . Yalnız değilsin Nova. Asla yalnız olmayacaksın, o yüzden öyle davranmayı bırak. Bu işte birlikteyiz, aşkım. Bunu ya sen hatırlayacaksın ya da biz sana yaşadığımız her gün hatırlatacağız."

Yutkunarak bakışlarını inceliyorum. Bana izin veriyor, hiçbir şeyi saklamıyor ve yapılanlar karşısında kendi öfkesini, hayal kırıklığını ve dehşetini görmeme izin veriyor.

"Seni yakaladık, bebeğim. Yanındayız. Ağlarken sana sarılmamıza ihtiyacın varsa, yanında dünyayı yakmamıza ihtiyacın varsa ya da sadece duygularıyla başa çıkmaya yardımcı olmak için buna ihtiyacın varsa, o zaman yapacağız. Her şeyi yaparız çünkü biz bir aileyiz. Sadece mutlu duyguları değil, acı duyguları da anlıyoruz. Hiçbir şey bizim için çok fazla değildir, bu yüzden bizi korumayı ve dışarı itmeyi bırakın. Biz bunu istiyoruz. Her acımasız, çığ kenarı istiyoruz. Bunu kaldırabiliriz."

"Ya yapamazsam? Ya dayanamazsam? Ya yeterince güçlü değilsem?" İtiraf ediyorum.

"O zaman senin için güçlü olacağız," diye söz veriyor yanağımı okşayarak. "Ama Nova, sen tanıdığım en güçlü insansın. Güç, ne kadar dik durduğunla değil, ne kadar güzel kırılıp tekrar ayağa kalktığınla ölçülür ve sen, Nova, pek çok kez kırıldın ama kendini tekrar toparlayıp devam ettin. Dünyanın senin için hiçbir şey yapmamasına rağmen hala iyiye, sevgiye, umuda, doğruya ve yanılsa inanıyorsun. Sadece kötülüğü görmene rağmen iyilik için savaşıyorsun. Hepimiz öyle yapıyoruz. Bu dünyanın sahip olduğu tek şey biziz."

" zaman sıçtık," diye şaka yapıyorum, "çünkü ben bir kahraman değilim Louis. Hiçbir zaman da olmadım.

Ben sadece babasından intikam almaya çalışan yaralı ve öfkeli bir kadınıym."

"Belki öyle başladın ama şimdi çok daha fazlasısın," diye karşı çıkıyor, kendimi kızarak. "Artık sen de bizden birisin. Sen

Oradaki adamı kurtardın. Her birimizi kurtardınız. Kimsenin umursamadığı deneyleri durdurmak için ailemizle birlikte ateşin içine girdin. Sen muhteşemsin Nova, babanın hep olmanı istediği şekilde değil, seni daha çok sevmemi sağlayacak şekilde. Sen gerçeksin. Kusurlu, duygusal ve inatçısın ama o kadar güçlüsün ki senin yanında olmak bile bana huşu veriyor. Sana ne atılırsa atılsın, savaşmaktan asla vazgeçmiyorsun ve bu, Nova? Tüm deneylerinde bizden asla alamayacağı ya da anlayamayacağı şey bu. İnsanlığı iyileştirmek istiyor ama sana işkence ederek, seni yok ederek ve alevler içinde yeniden doğmana izin vererek bunu çoktan başardığını fark etmedi. Sen, Nova, tanıdığım ve tanıyacağım en iyi insansın. Şimdi o seksi kışını çimlerin üzerine koy ve Nico'yla dövüş ki biz de işimize geri dönebilelim çünkü hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu dünyanın sahip olduğu tek kahraman sensin ve bunu durdurmak zorundayız. Birlikte."

Nico, "Hadi güzelim, göster bana nelerin var," diye alay ediyor ve ben de dönüp onu üstsüz ve beklerken görüyorum. Buna onun da en az benim kadar ihtiyacı olduğunu biliyorum. İkimiz de kendimizi bir kez daha içinde bulduğumuz duruma öfkeliyiz, kederli ve hayal kırıklığına uğramış hissediyoruz ve bir çıkışa ihtiyacımız var. Bu bizim için, bunu ifade etmenin sağlıklı bir yolu ve Louis haklı. Bununla başa çıkabilirler. Nico başa çıkabilir. Onları test etmeyi ve gitmelerini beklediğim için uzaklaştırmayı bırakmalıyım. Mesafe yaratmak benim için daha kolay, böylece daha az acı verir.

Ama acının yaşamamızın tek nedeni olduğunu anlamaya başlıyorum.

Acı çekeriz, severiz ve her şeyi yeniden yaparız. Aksi takdirde, sahip olduğumuz hayattan en iyi şekilde yararlanmak için neden her gün bu kadar çok mücadele ediyoruz? Aşk büyük ve güzel olmak zorunda değil; bu olabilir, sizin için savaşmaya istekli, her gün ortaya çıkmaya ve emek vermeye istekli bir adam.

Hayat mükemmel değil - bunu herkesten daha iyi biliyorum - ve sizi tekrar tekrar incitiyor, ancak size asla katlanmaya istekli olduğunuzdan daha fazlasını fırlatmadığına ve kaosun içinde bir parça mutluluk bulacağınıza gerçekten inanıyorum. Sadece yeterince güçlü, yeterince cesur olmalısınız, sıkı tutunmalı ve bunun için savaşmalısınız.

Bunu yapmak çok acıtıyor olsa bile.

Sonunda onlara sizi incitme gücü veriyor olsanız bile. Güven, nihayet anlıyorum ki, en korkutucu şey.

Kırması çok kolay ama kazanması çok zor.

Yine de onlarınki bende, benimki de onlarda ve eğer onlara izin veririm ... Sanırım beni kendimden kurtarabilirler.

"Hadi Nova," diye takılıyor Nico.

Gözlerimi devirerek çimlerin üzerine çıkıyorum ve onunla yüzleşiyorum. Beklemiyor - burada temiz bir süpürme yok. Hayır, yumruklarını savurarak üzerime geliyor. İlk vuruşunu savuşturup bacağımı dışarı atıyorum, o da üzerinden atlıyor ve artık düşünmek yok.

Louis haklı. Beni onlardan uzaklaştıran tüm duygularımı serbest bırakıyorum ve bunları hareketlerimi daha hızlı ve vuruşlarımı daha sert yapmak için kullanıyorum ve Nico hepsini alıyor. Biz çimlerin üzerinde hareket ederek dövüşürken gözleri neşeyle parlıyor. Eşit durumdayız çünkü onun cüsse ve ağırlık olarak sahip olduğu şeyleri ben hız ve tavır olarak telafi ediyorum.

Bir vuruş yapmayı başardım ve geri sendeledi.

Alkışlar yükseliyor ve başımı kaldırdığımda herkesin dışarıda toplandığını fark ediyorum, hatta Sam'in omzuna yaslanmış Annie'nin bile. "Kıçına tekme bas, Nova!" diye seslenerek beni kıkırdatıyor ama Nico'nun tek ihtiyacı olan şey dikkatinin dağılması.

Hiçbir şeyden çekinmiyor, bana bir yük treni gibi çarpıyor ve nefesimi kesiyor. Yere çarparken bir kaburga kemiğimin kırıldığını hissediyorum. Bana sırtarak bir öpücük konduruyor. "Yavaşlıyor musun, bebeğim?"

"Hayır, sadece daha da büyüyorsun," diye takılıyorum bacaklarımı havaya kaldırıp ayaklarımın üzerinde dönerek onun etrafında dönerken.

"Sen bilirsin." Göz kırıyor ve kendimi ona doğru fırlatırken bile kahkaha atmama neden oluyor.

Eski alıştırma rutinlerime döndüğüm için hareketler bana kolayca geliyor ama Nico da benim kadar iyi. Ben kesinlikle daha dövüş sanatlarına odaklıyım, o ise kirli dövüşüyor ama işe yarıyor. İkimiz de diğerlerinin düşmesine neden olacak darbeler alıyoruz ve bunu kaldırabileceğimizi bilerek birbirimizin peşinden gitmeye devam ediyoruz. İkimiz de yavaşlamaya başlayana kadar bedenlerimizi ve zihinlerimizi yoruyoruz.

Sol eli düştüğünde bir açıklık görüyorum. Gardının altından kayarak ona bir yumruk atıyorum ve diğer bacağımı savurarak onu kış üstü yere düşürüyorum ama aynı hızla bacaklarıma tekme atıyor ve yanına düşüyorum.

Nefes nefese, terli ve sırtarak başımı çeviriyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Daha iyi misin?" diye fısıldıyor.

"Evet, sen?" Uzanıp elimi tuttuğunda soruyorum.

"Çok." Ayak seslerinin yaklaştığını duyduğumda sıkıyor ve Louis'in alkışladığını görmek için başımı kaldırıyorum.

Üzerime çömelen Louis saçlarımı geriye itiyor. "Biz senin düşmanın değiliz, Nova. Seni seviyoruz ve bize fırlattığın her şeyi kaldırabiliriz. Bu duygularını bizimle her zaman endişelenmeden çözebilirsin. Biz de hissediyoruz."

Elini uzatıyor, bana tek başıma savaşmaya devam etme ya da bırakıp onlarla birlikte olma seçeneği sunuyor.

Elini tutuyorum ve beni yukarı çekmesine izin veriyorum, beni kurtarmasına izin vermeyi seçiyorum.

OceanofPDF.com

DÖRT

I Sanki tüm duygularım yatışmış gibi yemek yiyebiliyorum ve Louis boş tabağımı almak için geçerken başımı öpüyor. "Aferin kızıma," diye mırıldanıyor ve içimdeki sıcaklık kalçalarımı sıkıyor. O biliyor ki tam olarak ne yaptığını.

Jonas bana sırtlıyor, bir yandan okurken bir yandan da elindeki bıçağı çeviriyor. D bilgisayarında kaybolmuş, Isaac Ana'ya Sam konusunda yardım ediyor ve Nico düş alıyor. Dinlenebilirim ama istemiyorum. Babamı bu olayla ilişkilendirecek bir şey, herhangi bir şey bulmalıyız.

Louis'in komuta kademesiyle birkaç saat görüşmesi gerekiyor, ben de bu süreyi notları ve deneyleri inceleyerek, onun el işlerini arayarak geçiriyorum.

"Jonas," diye mırıldandım bir deneyi okurken. "Bu sana tanıdık mu?" Dosyayı uzatıyorum, aynı deneyi yaşadığımdan eminim, ama bundan daha fazlası var. Yazı tanıdık geliyor ama nedenini hatırlamıyorum. Babama ait olmadığı kesin.

Dosyayı alıyor ve ben kapatmadan önce tarıyor. "Bunu yazan adam öldü. Devam edin."

"Gerçekten mi? Onu tanıyorum-"

"O öldü!" diye kükrüyor, gözleri vahşileşiyor ve ben saldırıya hazırlanırken başım otomatik olarak geriye gidiyor.

D yukarı bakıyor. Bunu anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum ve vahşi bir hayvanın karşısında durur gibi dikkatle duruyorum. Ellerim havada masanın etrafında dönüyorum, adrenalinimi görmezden gelip ona odaklanıyorum. Göğsü kabarıyor ve gözleri her yere dalıyor.

Tetiklendi. İşaretleri biliyorum.

Kendimi küçültmek için çömeliyorum, ellerimi kendime saklıyorum ve sadece benim olduğumu görmesine izin veriyorum. "Jonas, sorun yok bebeğim. Sadece benim. Sadece senin Nova'n."

"O öldü," diye tekrarlıyor. "Öldü. Öldü."

"Tamam, bu dosya bir süre ait," diyorum ve o da sarsılarak başını sallıyor. "Ölmüş, ölmüş," diye tekrarlıyor.

Louis odaya girdiğinde D ile endişeli bir bakış paylaşıyorum. D devam etmem için ısrar ediyor, ben de elimi yavaşça kalçasına koyuyorum. Sarsılıyor ve beni yakalıyor, eli boğazımdayken beni masaya çarpıyor.

Her şey bir anda oldu, ama içgüdülerimi görmezden geldim ve ona sarılıp rahatladım.

Bizi ayırmak isteyen diğerlerine diğer elimi kaldırıp onları durduruyorum. Jonas saldırıyor ama öldürmüyor ve beni görmüyor. Onlar ona zarar vermeden önce beni görmesini sağlamalıyım.

"Bebeğim, bana geri dön," diye mırıldanıyorum, benimki göğsünden yüzüne doğru ilerlerken elinin boğazımda sıkıldığını hissediyorum. Başını sallıyor ama ben tırnaklarımı geçirerek sıkıca tutuyorum. "Benim. Senin Nova'n."

"Hayır," diye fısıldıyor hırıltıyla.

Eğilerek yüzünün ulaşabildiğim her kenarına öpücükler bırakıyorum. "Benim," diye söz veriyorum. "Bana geri dön."

Gözlerini kırptırırken eli yavaşça gevşiyor ve gözlerindeki farkındalığı görüyorum. Şok ya da korku içinde geri çekilmesine izin vermiyorum, bunun yerine bacaklarımı beline doluyorum ve onu öpmeye devam ederken tutunuyorum. "Eğer beni boğmak istiyorsan, tek yapman gereken sormaktı." Sırtarak onunla alay ediyorum.

Beni kaldırıp ağır ağır otururken titrek bir şekilde gülümsüyor. Kucağına kıvrılıp göğsünü ve saçlarını okşuyorum ve o bu durumla uğraşırken ona alaycı yorumlar fısıldıyorum. Diğerleri hafifçe gevşiyor ve benim başımı sallamamla birlikte bize biraz yer açmak için odadan dışarı çıkıyorlar.

"Üzgünüm, çok üzgünüm bebeğim," diye mırıldanıyor, başını boynuma gömüyor. "Genelde iyiyimdir ve tetikleyicilere karşı daha hazırlıklıyım ama bu yazı beni hazırlıksız yakaladı."

"Sorun değil," diye mırıldandım. "Anlıyorum, bunu biliyorsun. Beni asla incitemezsin, gerçekten."

"Yine de yapabilirim. Seni öldürebilirim." Titriyor, bana daha sıkı sarılıyor.

"Bunun olmasına asla izin vermeyiz. Güven bana Jonas," diye mırıldanıyorum, gözleriyle buluşabilmek için başını kaldırıyorum. Tereddüt ediyorum. Onu zorlamak istemiyorum ama bu konuda konuşmaya ihtiyacı var. Onu tekrar tetiklememek için nelerden kaçınmam gerektiğini bilmem gerekiyor. "Ne oldu? Öldüklerini söylemiştin."

Gözlerindeki kırılganlığı görüyorum. Bu kişi her kimse, korktuğu biri, ki bu Jonas hakkında söyleyebileceğimi hiç düşünmediğim bir şey.

"Onu ben öldürdüm. Onu avladım. İhtiyacım olduğunu bildiğim için diğerleri de yardım etti. Hâlâ dışarıda olduğunu bildiğim için uyuyamadım. O benim ilk cinayetimdi. On yedi yaşımdaydım."

"Onu hak ettiği için öldürdün." Hiç şüphem yok. "O öldü. Size zarar veremez."

"Ama çok kötü yaptı, Nova. O benim işkencecimdi. Beni delirmeye terk , bu onun emriydi. Baban onu benden sorumlu tuttu. O iyi bir adam değildi. Bilim ya da deneyler için değil, insanları incitmeyi sevdiği için bu işteydi. Zalim biriydi Nova ve beni mahvetti. Hâlâ akıl sağlığıma zar zor tutunuyorum. Bazen, onun bana dediği gibi kafese geri döndüğümü düşünerek uyanıyorum."

"Ama değilsin, burada benimlesin ve sana bir daha asla sahip olamazlar. Anlıyor musun?" Talep ediyorum.

"Beni izledi, dövdü, işkence etti, günlerce zifiri karanlık bir odada yalnız bıraktı ve beynime defalarca şok verdi. Nova, ya beni gerçekten mahvettiye?"

"O zaman beni de mahvetti," diye hırlıyorum. "Sen, Jonas, mahvolmadın. Sen mükemmelsin ve ben seni seviyorum. Buna inanıyorsun, değil mi?"

Üzüntüyle başını sallıyor.

"Güzel ve ben bunu hak etmeyen birini sevmem. Yaptıklarını sikeyim, onları sikeyim, hepsini sikeyim. Uyumana yardımcı olacaksa her birini öldüreceğim." Eğiliyorum. "Ama benimle kalmalısın, benimle savaşmalısın. O öldü Jonas ve yakında hepsi yaptıkları için ona katılacaklar. Geçmiş ve olanları değiştiremem ama söz veriyorum bir daha sana zarar vermelerine asla izin vermeyeceğim."

"Söz mü?" diye güvenle fısıldıyor.

"Söz veriyorum. Hepinize söz veriyorum. Seni incitmelerine asla ama asla izin vermeyeceğim." Başını sallayana kadar bakışlarını arıyorum. "Bana geri dön," diye yalvarıyorum, hâlâ aramızdaki mesafeyi hissediyor ve bundan nefret ediyorum. Eğilip onu öpüyorum. O da beni öptüğünde geri çekiliyorum ve kendini yeniden inşa edişini izliyorum.

Bazen Jonas'ın gerçekten ne kadar kırılgan olabileceğini unutuyorum. Hepimizin aksine, işkenceden dolayı zihninde bir şeyler paramparça oldu ve bunun onu tüketmesine izin vermemek için her gün savaşıyor, ama bazen kazanıyor ve ben her seferinde onu geri getirmeye ve onun için tekrar bir araya getirmeye yardım etmek için orada olacağım.

Yazı . . .

Onu tutarken, nerede gördüğümü fark ediyorum.

Aynı adam bir keresinde de buraya gelmiş, defterine bir şeyler yazmış ve babamı gözlemlemişti. Babam gittiğinde bana doğru eğildi ve biraz eğleneceğimize söz verdi.

Jonas haklıydı; ölmeyi hak ediyordu. Onunla sadece birkaç dakika geçirdim ve bakışlarındaki kötülüğü gördüm. Jonas'ın sonunda onunla yüzleşmesine ve o gücü geri almasına sevindim ama şu anda sevdiğim adama sarılırken babamdan daha fazla nefret edemezdim.

Diğerleri yavaşça odaya geri dönüyor ve ben de günün geri kalanını Jonas'ın kucağında, normale dönene kadar onunla dalga geçerek ve onu güldürerek geçiriyorum.

Diğerlerinin onun için, bizim için, benim için endişelendiğini hissediyorum. Olacaklar için.

Ben de öyle hissediyorum, sanki bir uçurumun üzerindeyiz ve hiçbirimiz bundan sonra ne olacağını bilmiyoruz.

Her şey iyi gitmeyecek, bu yüzden elimizdeki anların bizi idare edeceği umuduyla onlara tutunuyoruz.

"Nova, çıldırmış olman umurumda değil, giyin! Aile yemeği yiyeceğiz!" diye bağıyor kız kardeşim merdivenlerden yukarı.

Aslında Jonas altımda yatağıma zincirlenmişken ben de çıldırıyordum ya da çıldırmak üzereydim.

"Onu görmezden gel." diye
hırılıyor. "Şimdi!" diye
bağıyor.

"Bağırmaya devam edecek." Sırıtıyorum.

"O zaman hızlı olabiliriz," diyor ve zincirlerini çekiştirerek ona ulaşmaya çalışıyor

Ben.

"Eğer oraya gelirsem ve beni yaralayacak bir şey görürsem, seni suçlarım. Hadi, herkes geliyor. Eskiden yaptığımız gibi bir aile yemeği." Lanet olsun, Jonas'ın şikâyetlerini duymazdan gelirken suçluluk duygusu beni harekete geçiriyor.

Sertleşmiş sikine üzüntüyle bakıyor. "Üzgünüm, küçük J, belki sonra."

Gülerek pantolonunu ona fırlatıyorum ve kız kardeşimle buluşmak için aşağı inmeden önce bol şortumu, atletimi ve hırkamı giymeden önce hızla zincirlerini çözüyorum. "Kötü zamanlama," diye mırıldandım.

Bana o kadar geniş sırtıyor ki, ben de ona sırtıyorum. "Umurumda değil, hadi ama. En son ne zaman birlikte bir aile yemeği yedik?"

Elini tutarak onu ediyorum. "Uzun oldu," diye itiraf ediyorum. "Evet, hepimiz bir tane içiyoruz."

Beni herkesin çoktan oturmuş olduğu resmi yemek odasına çekmesine izin verdim. Masa mumlar, süslü porselenler ve benimkilerin bile yiyemeyeceği kadar çok yiyeceklerle donatılmıştı. Ana sağında, Sam onun yanında ve Louis solumda otururken hepsi sırtıyor. Jonas inleyerek içeri giriyor, kız kardeşime ters ters bakarken kendini yeniden düzenliyor.

"Seni sevmemizi sağlamanın doğru yolu bu değil," diye yakınıyor oflayıp puflayıp otururken ama sonra yemeği görüp çocuklar gibi alkışlıyor. "Yaşasın, tavuk!"

Gülerek Bert'in daha fazla tabak getirmesini izliyorum. "Hepsi bu kadar. Umarım beğenirsiniz."

", Bert. Sen ailedensin," diye emrediyorum.

Kapıda donup kalıyor, bakışlarımızı inceliyor. Louis hemen yanımdan kalkıp boş koltuğu sıvazlıyor. "Hadi, o haklı. Siz ailedensiniz."

Gözlerinde yaşlar oluşuyor ama dikkatlice yanıma otururken gözlerini kırptırarak onları uzaklaştırıyor. Sırtarak kucağına bir peçete bırakıyorum ve yemeğe başlıyorum. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirmeden önce herkesi tarıyor, gülüşmelerini ve konuşmalarını izliyor.

"Haklısınız. Siz benim ailemsiniz."

Elini sıkarak ona gülümsüyorum. "Siz bizimsiniz ve hep öyle kaldınız. Bizimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederiz."

Yemek yerken beni izlediğini hissediyorum ama ihtiyacı olduğunu bildiğim için duygularıyla baş etmesine izin veriyorum. Yemek lezzetli ve sohbetler akıp gidiyor. Herkes iyi vakit geçiriyor. Sam herkese ordu günlerinden hikâyeler anlatıyor. Diğerleri de katılıyor ve bu sırada Ana'nın elini tutup tabağına yemek koymaya devam ediyor.

Kızardığını fark ettiğimde göz kırptıyorum ve o da beni tersleyerek güldürüyor.

Gerçekten de yaşadığım en güzel gecelerden biriydi. Tüm ailem bir arada ve Bert'in getirdiği muhteşem tatlıları yedikten sonra hepimiz hareket edemeyecek kadar tok bir şekilde masanın etrafında dinleniyoruz ve birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarıyoruz.

"Ah, unutmışum. Sana şey geldi." Bert, birkaç arkadaşının yardımıyla masayı toplamaya başlarken önüme pahalı beyaz bir zarf bırakıyor. Kaşlarımı çatarak zarfı çevirdiğimde kırmızı balmumundan bir mühür görüyorum. Zarfı yırtıp açıyorum ve içinden babamın el yazısını net bir şekilde görmemi sağlayan kalın bir kart stoğu parçası çıkıyor.

Nota bakarken içimdeki her şey çığlık atarak durdu.

"Nova?" Isaac sessizliğimi fark ederek sesleniyor ve herkes bana dönüyor.

"Babamdan," diye mırıldanıyorum ve o anda bir iğne düşse duyabilirsiniz. ani bir sessizlik.

"Ne yazıyor?" Ana sorar.

Yutkunarak elime alıyorum, şimdiden midem bulanıyor.

Okumak istemiyorum, gerçekten , ama bu hiçbir şeyi çözmeyecek.

Cesur davranarak boğazımı temizledim ve yüksek sesle okumaya başladım.

Sevgili kızım,

*Tüm yanlışlarıma rağmen doğru bir şey yaptım. /Sen. Tam hedeflediğim şeye dönüşmeni izledim ve şimdi eve, bana, ait olduğun yere, sadece ait olacağın yere dönme zamanı. Sadece **ben** yapabilirim.*

seni anlıyorum. Diğerleri sadece seni . Yapabileceğimiz onca şeyi düşün Novaleen. Ana benim kontrol grubumdu ve beni terk etti.

Artık ona ya da diğerlerine ihtiyacım yok.

Sadece sen.

Çok geç olmadan bana gel.

/ours,

Peder

Kafamı kaldırdığımda Ana'nın Sam'in kollarına sıkıca sarılmış olduğunu görüyorum, sanki onu sözlerinden koruyabilirmiş gibi. Louis çoktan ayağa kalkmış, diğerleri de bana doğru geliyor.

"Bu bir tehdit, bir söz," diye fısıldıyorum, etrafıma bakarak. "Eğer ona gitmezsem, hepinize zarar verecek."

"Bunu yapamayacak," diye tersledi Louis. "Ona gitmiyorsun."

"Belki de yapmalıyım?" Ben öneriyorum. "Ama onun istediği şekilde değil. Hepimiz onu öldürmek için yanına gideceğiz."

"Nerede olduğunu söyledi mi?"

Başımı sallıyorum ve Louis iç çekiyor.

"O zaman şu anda tartışmalı. Yine de bunu çözebileceğini düşünüyor, o yüzden iyi düşün Nova. Bu arada, devriye istiyorum. İkimiz her zaman uyanık olmalıyız ve kimse arazinin dışına tek başına çıkmamalı. Birbirimizin arkasını kollayacağız, yakın duracağız ve bir sonraki hamlemizi belirleyene kadar bu işin peşini bırakmayacağız."

Başımı sallıyorum ama gözlerim nota geri dönüyor. Çok geç olmadan.

Ne yapmayı planlıyor?

OceanofPDF.com

BEŞ

M Babamın mektubu bütün gün kafamı kurcaladı. Bir gece önce zar zor uyudum, anlamını tartıştım ve nerede olduğunu bulmaya çalıştım ama faydası olmadı. Belli ki yapabileceğimi düşünüyor ama ben boşa kürek çekiyorum.

Sadece bu da değil, aile yemeğimizi de mahvetti ve sonrasında ortam gerildi. Tüm o kahkahalar yerini soğukkanlı bir kararlılığa bıraktı. Evi kilit altına aldık ve şimdi sırayla uyuyor ve devriye geziyoruz.

Kendimi sorumlu hissediyorum. O beni istiyor, diğerleri ise sadece onun yoluna çıkıyor. Nasıl düşündüğünü biliyorum. Bana ulaşmak için onlara zarar verecek, bu yüzden bu gerçekleşmeden önce bilmecesini gerekiyor, ama zihnim boş, bu yüzden kum torbasını dövüyorum.

Birkaç saattir buradayım, bu çantanın canına okuyorum ve hıncımı ondan çıkarıyorum.

Bu sabah devriyelerimi yaptım ve öğle yemeğinden sonra buraya geldim ve bu işi çözene kadar burada kalacağım.

Üzerimden ter akıyor, siyah örgülü saçlarım hareketlerimle omuzlarıma çarpıyor. Nico çantayı durdurup başını sallamadan önce diğerlerinin gelip gitmesini, beni kontrol etmesini izliyorum. Tek kelime etmeden dövüş pozisyonu alıyor ve dövüşüyoruz. Kahkaha, alay ya da flört yok.

Birbirimize zarar vermekten çekinmiyoruz. İkimiz de sinirli, hüsrana uğramış ve işe yaramaz hissediyoruz, bu yüzden bacağımı kolunun üzerine atarak beni sıkıştırana kadar birbirimizden çıkarıyoruz, dudakları zaferle eğilirken diğer kolu boğazıma sarılıyor.

Bakışlarında arzu kıvılcımları çakmadan önce karanlık gözleri zaferle parlıyor, bu kadar şey başımızın üzerindeyken ikimizin de harekete geçmeyeceği bir şey. "Daha iyi misin?" diye soruyor bacağıma bırakırken.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ediyorum, başım mindere çarparken gözlerimi kapatıyorum. "Onu bulamıyorum, Nico."

Keskin bir nefes alış var. "Nova-"

"Hayır, beni teselli etme. Başarısız oluyorum. Resmen yerini söyledi ve ben onu bulamıyorum! Kendi ailemi bile kurtaramıyorum ya da seni koruyamıyorum."

"Kapa şu lanet çeneni." Gözlerim öfkeyle açılıp onun öfkeli buluştuğunda eliyle ağzımı kapatıyor. "Bu sadece sana bağlı değil. Nerede olduğunu bilseydin bile gitmene izin vermezdik. Dünyayı kurtarmak senin sorumluluğunda değil, Nova. Bunu ne zaman anlayacaksın? İyi düşün. Baban oyun oynamayı seviyor ve bu da onlardan biri. Biz de bilmeden oynuyorduk ve artık yeter. Artık oynamıyoruz. Onun lanet kurallarını yıkıp kendi kurallarımızla oynayacağız."

"Nasıl?" Avucuna karşı mırıldanıyorum.

"İşi değiştiririz ve beklenmedik bir şey yaparız. Onu bulmamızı istiyor ve tehdide tepki vermemizi bekliyor, bu yüzden onun yerine saklanacağız. Bekleyip izleyeceğiz ve zamanı geldiğinde o piçi öldüreceğiz. Dünyayı omuzlarına yüklemeyi ve kendini buraya kilitlemeyi bırak. Bu hiç iyi değil."

"Yardımcı oluyor," diye mırıldandım.

Doğrulup elini uzatıyor. "Biliyorum, ama endişeleniyoruz." Gülümsüyor. "Ayrıca, Jonas'la uğraşmaktan bıktım. Sıra sende."

Gülerek beni yukarı çekmesine izin veriyorum ve birlikte yukarı çıkıyoruz. Adımlarımda yeni bir coşku var. O haklıydı. Bunca zamandır farkında bile olmadan babamın oyununu oynuyorduk ve ben başka bir oyuna girmeyi reddediyordum. Bunun yerine, kendi oyunumu oynayacağım.

Mükemmel bir asker mi istiyor? Bir tane bulacak. Gördüğü son şey o olacak.

Günler aynı şekilde geçiyor, bilmeceyi çözmek için çok çalışırken devriyeler ve sessizlikle dolu. Hepimiz bu işin üstesinden gelmeye kararlıyız. Nico'nun dediği gibi tüm yükü omuzlarıma almamaya çalışıyorum ama geçen her günle birlikte içimdeki karanlık daha da büyüyor.

Hepimizin hissettiği yaklaşan kıyamet duygusundan huzursuz oluyorum ve Ana bile etkileniyor.

Gece gündüz çalışıyor, D ve Louis ile notlarını gözden geçiriyor. Nico, Jonas, Isaac ve ben devriyelerin çoğunu alıyoruz, cevapları bulmak için mümkün olduğunca çok zamana ihtiyaçları olduğunu biliyoruz. Başka mektup gelmiyor ama ilki masanın üzerinde gururla duruyor.

Alaycı bir hatırlatma.

Yatak odamda uzanmış, devriyeye çıkmadan önce vakit geçirmek için ne yapabileceğimi düşünürken kapı çalınıyor. Ben cevap vermeden kapı açılıyor ve Jonas kendi kendine gülerek içeri dalıyor. Gülümsüyorum, her neyin peşindeyse başının belada olduğunu biliyorum. Başımı eğerek, dönerken onu izliyorum ve sonra gözlerim beline bağlı nesneye takılıyor.

"Nereden buldun bu straponu?" Jonas benim için modellerken talep ediyorum.

"Önemsiz." Sırıttıyor. "Asıl soru, oynamak istiyor musun?" Ben ona bakmaya devam ederken kaşlarını oynatıyor, yavaşça sırtarak dudaklarımı kıvrıyorum.

Yatakta dizlerimin üzerine çöküp parmağımı kıvrıyorum ve o da bana doğru yürüyor. "Seni becermemi ister misin Jonas?" Mırıldanıyorum, elimi göğsünde gezdiriyorum ve boynunu kavıyorum. Ben kavrayışımı sıkılaştırırken gözleri parlıyor ve dudakları ağılıkla aralanıyor. "Bu doğru mu bebeğim? Bu kocaman aleti kışına sokmamı ve seni onunla becermemi mi istiyorsun?"

"Bebeğim, seni elde edebileceğim her şekilde istiyorum." İnliyor. "Bana bin, beni kullan, beni becer, bana sahip çık, ne istersen yap. Ben seninim."

"Bu doğru mu?" Mırıldanıyorum, yüzüm onunla aynı hizaya gelene kadar eğiliyorum. "Bunu test etmeye ne dersin?" Dudaklarımı onunkiler boyunca sürükleyerek, kollarımı ve bacaklarımı açarak geri çekilmeden önce alttakini ısırtıyorum. "Her şeyden önce, o sikin güzel ve ıslak olmasına ihtiyacımız var, değil mi bebeğim?"

Bana hınzırca gülümsüyor. "Bunu yapıyoruz, o yüzden iyi bir kız ol ve benim için her yerine boşal. Beni becerirken kremi kışımda istiyorum."

"Yap beni," diye alay ediyorum, çenemi yukarı kaldırarak.

Bileğinin bir hareketiyle kocaman bir bıçak çıkarıyor ve bana doğru ilerliyor. Bir dizini yatağa bastırıyor ve gözleri üzerimdeyken giydiğim motorcu şortunun ince kumaşını kesiyor. Bir kez bile irkilmiyorum ve gözlerindeki sıcaklık daha da artıyor. Bıçağın keskin kenarını açıkta kalan karnımda gezdirirken, ölümcül dokunuşunun altında titriyorum. Spor sütyenimin kenarının altında kıpırdandıkça gözlerim hareketleri takip etmek için düşünüyor.

"Bana böyle muhtaç ve talepkâr bakmana bayılıyorum." İnliyor. "Benim için işaretlendiğinde daha da çok seviyorum." Hızlı bir hareketle sütyenimi kesiyor ve sütyen iki yanımda çırpınarak göğüslerimi serbest bırakıyor. İnleyerek sırtımı kamburlaştırıp ona sunuyorum.

Hayal kırıklığım arzuya dönüştü. İsteddiği şey buydu ve ikimizin de bizi meşgul edecek şeye ihtiyacı vardı.

Metalin sert kenarı meme uçlarımdan birini tokatlıyor, haykırırken gözlerimin kapanmasına neden oluyor. Bıçağın soğuk kenarıyla meme ucumu sert bir tepe haline getirirken arzu içimde dalgalanıyor, sadece diğerine aynısını yapmak için.

"Çok güzel, çok muhtaç, bunu seviyorsun, değil mi bebeğim? Tehdidi seviyorsun.

Bir sonraki adımda ne yapacağımı asla bilememeyi seviyorsun."

"Evet." İnliyorum, daha yükseğe çıkıyorum, sözsüzce yalvarıyorum. Kalçalarım birbirine kenetleniyor ve sürtünmek için sürtünüyor.

Ellerinden biri kalçalarımın arasına girip onları yırtarak açarken, sakin soğuk lastiği aşırı ısınmış, ıslak amıma baskı yapıyor. Benimle oynarken, bıçağın keskin kenarı meme ucumun etrafında dolaşırken onu bana yaslıyor.

Kalçaları yavaşça hareket ediyor, her sığ itişte kör kenar klitorisime çarpana kadar kayışı amıma doğru itiyor. Gözlerim açılıp onun vahşi bakışlarıyla buluştuğunda içimde zevk birikiyor.

Aşağı baktığımda bıçağın göğüslerimde bıraktığı pembe izleri görüyorum ve elimde olmadan inleyip ona uzanıyorum, ama ellerimi kenara tokatlıyor. "Oyun oynuyorum, uslu dur," diye hırlıyor, "yoksa seni ters çevirir ve bu siki kıcına sokarım."

Oflayarak ellerimi bırakıyorum ve kalçalarımı yuvarlayarak sahte alete sürtünüyorum, hızlı bir ritim bulana kadar lastik vücudumla birlikte ısınıyor. O göğüslerimle oynarken, meme uçlarım ilgiden ağrıyana ve sızlayana kadar cimbızlarken ben de onu kamburlaştırıyorum ama o yine de durmuyor.

"Nova, bebeğim, sen çok güzelsin. Seni böyle seviyorum, seni boşaltmam için yalvarıyorsun. Sen yumuşak kıvrımlar, sert kenarlar, güç ve

Kaslısın ama yine de benim için çok uysalsın, ıslak ve isteklisin. Boşalmak istediğinde çok iyi bir kız oluyorsun." İnliyor, beni daha yükseğe sararken daha hızlı hareket ediyor.

"Seni çok seviyorum. Seni gördüğüm anda anlamıştım ama her geçen gün daha da çok aşık oluyorum. Hayatımız böyle olacak bebeğim, ben sana oyuncaklarla geleceğim ve sen onlarla oynamak için damlayacaksın. Herkesi siktir et. Normalin canı cehenneme. Bu biziz bebeğim ve buna bayılıyorum, o yüzden iyi bir kız ol ve benim için gel ki beni domaltabilesin ve ben de senin beni becerdiğini hissedebileyim."

Altında kıvranıyorum, zevkle sarsılıyorum ve bu bıçağın kaymasına neden oluyor. Göğsümün üst kısmındaki hızlı kesik, salıverilmem içimden geçerken çığlık atmama neden oluyor ve beni kauçuk horozun üzerinde fişkırmaya bırakıyor. Jonas hırlıyor ve ben hala artçı şoklarla savaşırken, kalçalarımı daha da açıyor ve sahte siki içime sokuyor.

Ellerim yataкта çırpınıyor, uzaklaşmaya çalışırken yatağı kavriyorum, ama kolları beni yerimde sabitliyor, hareket etmeye başlıyor, oyuncakla beni beceriyor. Kalçalarımı içimdeki o noktaya çarpana kadar eğiyorum, bu da beni sözsüz bir şekilde ağlatıyor.

"Kahretsin, bebeğim, şu haline bak, bu on santimi çok iyi alıyorsun. Benim için güzelce ıslatıyorsun. Lanet olsun, çok güzelsin. Bunu seviyorsun, değil mi? Seni bu dildo ile sikmemi seviyorsun. Benim üzerimde kullanacağını bildiğin için her yerine boşalmayı seviyorsun."

"Jonas," diye mırıldanıyorum, omuzlarını kavramak için uzanıyorum. Gömleğini yırtarak onu aşağı çekiyorum ve ağızlarımızı birbirine çarpıyorum. Beni sert ve vahşi bir şekilde öpüyor, dillerimiz birbirine karışıyor. Kalçalarımın arasında daha hızlı, daha derin ve daha sert çalışırken, ayak uydurmak için kalçalarımı hızla kaldırmamı sağlarken özensiz ve lezzetli. Beni içine aldığında vücutlarımızın ıslak tokat sesleri duyuluyor ve ağzını ayırdığında yatak gıcırıyor. Dikkatimden dolayı dudakları şişmiş ve kızarmış, bıçağı kabaran göğüslerime vururken gözleri çılgına dönmüştü. Gördüğü manzara karşısında inleyerek bunu tekrar tekrar yapıyor. Keskin acı, zevkli bir yanığa dönüşüyor ve neredeyse beni bir kez daha uçurumun kenarına gönderiyor.

Ancak bacağımyı kaldırıp kalçalarına dolayarak askıyı daha derine çektiğimde bana sadece oyun oynadığını gösteriyor. Darbeleri acımasızlaşıyor, neredeyse beni yataktan itecek hale geliyor. Çok acıtana ve çok iyi hissettirene kadar göğüslerime vururken üstümden hırlıyor.

İçimden bir salıverme yuvarlanırken adını haykırıyorum, tek hissettiğim zevk olana kadar duyularımı da götürüyor.

Yüksekten indiğimde, onun altında seğiriyor ve inliyordum. Eğilerek, o kocaman sahte siki vücudumdan yavaşça çekmeden önce acıyan memelerimi diliyle yalıyor. Neredeyse acı verici bir hisle inleyerek, titreyen kollarımı kaldırıp dölümün damladığını görüyorum.

Yumruğunu aşağı doğru kaydırıyor ve sonra bir inilti ile dağınık amım boyunca sürüklüyor. "Siktir, bebeğim, benim için çok güzel boşalıyorsun."

"Ben de seni seviyorum," diye törpülüyorum kendimi yukarı iterken, bacaklarım ne kadar sert boşaldığım için kasılırken bile kaslarımı harekete geçirmeye zorluyorum. Onu tekrar aşağı çekiyorum ve kalçalarımı yuvarlarken onu öpüyorum, güzel ve ıslak olması için amımı uzunluğun üzerinde kaydırıyorum. Geri çektiğimde daha sert nefes alıyordu. "Şimdi iyi bir çocuk ol ve benim için dört ayak üzerine kalk. Sikimi istiyordun ve şimdi alacaksın. Güvenli kelimeler yok, geri çekilmek yok. Onu alacaksın ve o kadar sert boşalana kadar seveceksin ki, hepsi seni öldürdüğümü düşünerek buraya gelecekler."

"İyi edersin." Arkasına uzanıyor ve belindeki strapon düşmeden önce bir şey klik sesi çıkarıyor, sonra ayağa kalkıyor. Gözleri üzerimdeyken arkasına uzanıyor ve tişörtünü yırtıp nefis göğsünü ortaya çıkarıyor. "Bana böyle bakmaya devam et bebeğim, sen daha içime girmeden ben boşalacağım."

"Bunu , değil mi? Pantolon da," diye emrediyorum.

Şortunu aşağı itiyor, kocaman, sert aleti serbest kalıyor. Dudağını ısırarak uzun aletini yumrukluyor ve beni izlerken kendini okşuyor.

Titrek ayaklarımın üzerine tırmanarak elini tokatla uzaklaştırdım. "Uh-uh, boşalmanın tek yolu benim sikimin kıkında olması, sevgilim. Şimdi dört ayak üzerine kalk yoksa sana emdiririm."

Hızla dört ayak üzerine düşüyor, mükemmel şeftali gibi kıcı kapıya doğru bakıyor. Sırtarak, nasıl hissettirdiğini beğenerek hızla siki takıyorum. Ona doğru ilerleyerek parke zeminde dizlerimin üzerine çöküyorum, yanaklarını ayırıp damlayan kafayı kıkına sürterken acıyı görmezden geliyorum.

Öne doğru sarsılıyor, ben de kalçasından tutup onu geri çekiyorum. "Şimdi ne demek istediğini anlıyorum. Seni böyle görmek hoşuma gidiyor, yalvarıyorsun ve kontrol etmesi çok kolay. Bu siki içinde istiyor musun bebeğim?"

"Evet." İnliyor, geri iterken başı yere düşüyor. "Lütfen sık beni, Nova."

"Bunu duymadım," diyorum ona, horozu kıkında sürüklerken aşağı uzanıp taşaklarını avuçluyorum, o haykırana kadar yuvarlayıp sıkıyorum. "Daha yüksek sesle."

"Becer beni!" diye hırlıyor. "Lütfen bebeğim, kıcımı sık ve beni boşalt."

"Madem bu kadar nazikçe sordun ..." Kalçasını serbest bırakıyorum ve kıcını daha da ayırıyorum. "Şimdi, hepinizin bana söylediği gibi, rahatla ve al." Kocaman, ıslak uzunluğunu yavaşça içeri itmeye başladım.

Kaçmaya çalışarak sarsılıyor, ama onu geri çekiyorum ve çekmeden önce birkaç santim boyunca sıkı kış deliğini çalıştırıyorum.

"İyi hissettireceğine söz veriyorum bebeğim. Sadece benim için rahatla ve al."

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Ben her seferinde birkaç santim içeri sokarken yavaşça gevşiyor, ta ki aşağı uzanıp sikini avuçlayana kadar. Tıpkı onun sevdiği gibi, haykırana kadar acı verecek şekilde okşuyor ve sıkıyorum ve sonra siki tamamen içine sokuyorum. Altımda titrerken kalçalarım kıcıyla buluşuyor, siki elimde sarsılıyor.

"Henüz değil bebeğim," diye mırıldanıyorum, eğilip sırtını öpüyorum. "Çok iyi gidiyorsun. Her şey yolunda. Nasıl hissediyorsun?"

"İyi, yanlış, iyi." İnliyor. "Çekil, lütfen çekil."

Kıkırdayarak sikini bırakıyorum, kalçalarını kavriyorum ve hareket etmeye başlıyorum. İlk başta bir ritim bulmak zor, ama geri itmeye başladığında, işi kavriyorum. Sadece ucu içine oturana kadar çekiyorum ve sonra olabildiğince sert bir şekilde geri sokuyorum. Bunu her yaptığımda inliyor ve kolları ve bacakları titreyerek siki sikerken aşağıdaki zemine damlayan prekumunu görüyorum.

Şimdiden çok yaklaştı ve ben daha yeni başladım.

"Hoşuna gitti mi bebeğim?" Mırıldanıyorum.

"Evet, bir nokta var . . . Oh Tanrım, çok iyi hissettiriyor."

Kalçalarımı büktüğümünden ve onun çığlık atıp tahtayı tırmalamasına neden olan noktaya vurduğumdan emin oluyorum.

Bir ses duydum ve kapının açıldığını görmek için döndüm. Isaac orada duruyor ve ağzı açık kalıyor. Şaşkın bir kıkırdamayla kapıyı kapatmaya başladı. Tek söylediği "Hayır," ve sonra gitti, ben de tekrar Jonas'a, sevgilimi becermeye odaklandım.

Aşağı uzanıyorum, sikini avuçluyorum ve elimle bir daire çiziyorum, böylece kıcını alırken içine giriyor. Sızlanıyor, ben hızlandıkça prekumu parmaklarımın üzerine dökülüyor. Çığlık atıyor ve döllerini fişkirip parmaklarımın üzerinden yere dökülürken siki elimde sarsılıyor. Bağırırken göt deliğinin siki etrafında kenetlendiğini görüyorum, hala elime boşalıyor ve aniden durana kadar siki üzerine geri itiyor.

"J, seni ben mi öldürdüm?" Alay ediyorum ama cevap vermiyor.

Kaşlarımı çatarak siki yavaşça çekiyorum, inlediğini duyuyorum ve sonra onu çeviriyorum. Gözleri kapalı, ağzı gevşek ve salyaları çenesinden aşağı akıyor. Göğsü kabarıyor, ter içinde kalıyor ve tüm vücudu titriyor.

"Jonas!" Ona bir tokat atıyorum ve gözleri tembelce açılıyor.

"Bunu yine yapıyoruz," diye mırıldanıyor tüm vücudu titreyerek.

Gülerek horozun klipsini açıyorum ve kollarına sürünüyorum. Kollarını bana sarmaya çalışıyor ama bir gümbürtüyle yere düşüyor. Hızla çarpan kalbini öperek yanına uzanıyorum, sıcaklığını içime çekiyorum. "Elbette bebeğim, sikimi istediğin zaman alabilirsin."

OceanofPDF.com

ALTI

T Jonas'ın dikkatimi dağıtması sadece bir süre işe yaradı, sonra kendimi tekrar spor salonunda buldum, öfke ve hayal kırıklığımı unutmak için vücudumu çalıştırıyordum.

Tıpkı son birkaç gündür olduğu gibi Nico ile antrenman yapıyorum ama bugün ikimiz de hüsrana uğradık. Hepimiz yüksek alarmdayız ve bu bize zarar veriyor. Ben hızlıyım ve bunu biliyorum, o da buna tepki veriyor, vuruşları daha sert ve hızlı geliyor.

"Dikkatini ver," diye emrediyor. "Öyleyim," diye karşılık veriyorum.

"Hayır, hayal kuruyorsun," diye homurdanıyor.

"Pislik herif," diye tıslıyorum ayağımı yanına vururken. İkinci saldırımı engelliyor ve beni döndürüyor.

"Bu doğru bebeğim, ben bir pisliğim, senin kışını tekmeleyen bir pislik. Hadi ama, tüm sahip olduğun bu mu?" diye alay ediyor. "Gözlerimi bağlamamı ister misin?" Gözlerini kapatıyor ve bir hırıltıyla kendimi ona doğru fırlatıyorum. Belli ki bir saldırı bekliyordu ama bu şekilde değil, bu yüzden tökezledi ve geri düştü. Buna rağmen, kendime zarar vermemi engellemek için kollarını hızla etrafıma sarıyor ve mindere çarptığımızda bizi çeviriyor.

Dişlerimi gıcırdatarak ellerimi savuruyorum ama ellerimi çabucak yakalıyor ve başımın üstünde tutuyor, kalçaları benimkileri aşağıda tutuyor. Kıvrılıp bükülsem de bunun faydasız olduğunu biliyorum. Nico bir güç merkezi ve beni kısırdı. Onunla dövüşmemi izlerken gözleri sert ve aç.

Yere yığıldığımda "Bitti mi?" diye soruyor.

"Asla." Düğmeyi çevirmeden önce gözlerim kısılıyor. Güçle kazanamayacağım için kirli oynuyorum. Başımı kaldırıp dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum, dillerimiz birbirine dolanırken onun iniltisini yutuyorum. Göğsüm onun çıplak, terli göğsüne bastırıyor. İçimde karışık bir arzu dolaşırken bir an için planımı unutuyorum ama elleri yavaşça gevşiyor ve ben de onları serbest bırakıyorum. Avuç içlerimi omuzlarına kaydırarak ağzımı ayırıyorum ve bizi döndürüyorum. Dizlerim başının iki yanına iniyor ve ona sırtıyorum, saçları dağılmış, gözleri gergin ve dudakları saldırımdan dolayı şişmiş.

"Beni yakaladın, bebeğim. Şimdi bana ne yapacaksın?" Elleri kalçalarımın yukarı kayıyor, neredeyse yüzüne oturana kadar beni aşağı çekiyor. "Biliyorum, o güzel amcığını ağzıma oturtmaya ne dersin? Açlıktan ölüyorum."

"Siktir git," diye öfkeyle bağıriyorum, hâlâ duygularımla savaşıyorum. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama o bacağımı çekip çıkarıyor ve yuvarlanıyorum. Yüzüm mindere çarpıyor ve kollarım sırtıma doğru bükülüyor.

"Çok kızgınsın, çok sinirlisin. Sanırım bu hayal kırıklığını biraz gidermemiz gerekiyor," diye alay ederek sikini kıcıma sürüyor. Elimde değil. Tutuşundan kurtulmak için kıvranırken bile geri itiyorum.

"Seninle her adımda savaşıyorum," diye homurdanıyorum.

Beni bir kez daha iğnelerken ağzı kulağıma değiyor. "Güzel. Benimle istediğin kadar dövüş bebeğim, ama yine de sen çılgılık atana kadar sikimi bu ıslak küçük amcığın derinliklerine sokacağım ve ikimiz de bunu biliyoruz, bu yüzden çarpın, çılgılık at ve dövüş çünkü fark etmeyecek. Sen benimsin, Nova."

"Pislik." Temas kurmadan önce geri çekilirken omuzlarımı geriye atıyorum.

"Bayılıyorsun." Ellerimi sabit tutarak hafifçe yukarı kaldırıyor ve bacaklarımla külotumu yırtıp bir kenara fırlatıyor, böylece belden aşağım çıplak kalıyor. Yan tarafıma dönmeyi başarıyorum ve hızla ters çevirip bir kez daha iğneliyor, bana sırtıyor.

Kocaman ereksiyonu antrenman şortunun içine giriyor, dövmeleleri bronz teninde göze çarpıyor. Onu kaldırırken koyu renk gözleri bana kilitleniyor, kendime, her şeye kızgın olsam bile onu çok istiyorum.

"İşte orada," diye mırıldanıyor. Giydiğim spor sütyeninin önden fermuarı var ve ona uzandığında gözlerimi kısıyorum. Ellerim sırtımın ve onun ağırlığının altında sıkışmış durumda, bu yüzden ona tekme atıyorum. Ayağım böğrüne çarpınca homurdanıyor ama yine de fermuarı açıyor, göğüslerim onun aç bakışları altında serbest kalıyor.

Altında nefes nefese kalarak gözlerimi ona dikiyorum. "Sakın-" diye inliyorum eğilip meme ucumu ağzına aldığıında. Onunla mücadele ettiğimi ya fark etmiyor ya da umursamıyor, ağzını açıp sıcak nefesini üflemeden önce sertçe emiyor. İçimde çiçek açan zevkle, amımın ağrısıyla ve zonklayan klitorisimle savaşıyorum. Öfkeme ve o da başını çevirip diğer meme ucuma da aynı muameleyi yaparak ikisi de sertleşip ağrıyana kadar tenime karşı gülüyor.

Bir eliyle göğüslerimi birbirine bastırıyor ve ikisini de yalayıp emiyor, gözlerim kapanırken üzerlerinde ısııklar bırakıyor. Kalçasını çıplak amıma bastırıp ileri geri sürttüğünde mücadelemi bırakıyorum.

"Acaba seni böyle boşaltabilir miyim?" diye mırıldanıyor göğsüme doğru. "Sanırım, bacağıma damladığını düşünürsek, yapabilirim. Değil mi bebeğim?"

"Kapa çeneni," diye bağıryorum ve göğüs ucumu ısırarak mırıldanıyor. Bağıryorum, istemeden de olsa yukarı doğru kalkıyorum. Zevk çok fazla ve o haklı. Zaten boşalmanın eşiğindeyim, bu da beni rahatsız ediyor. Duygularımı kolayca hayal kırıklığı ve öfkeden ihtiyaç ve isteğe dönüştürdü.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor. "Kalçama bin ve kendini iyi hissettir, yeterince boşaldığında sana sikimi vereceğim ve öfke nöbetini atmama izin vereceğim."

"Piç," diye mırıldanıyorum kalçalarımı onun sert kalçasına doğru yuvarlarken, bu his karşısında inliyorum. Tam olarak bunu yapacağım ve buna bayılacağım. Nico ve ben sikişmek için hiç yalnız kalmamıştık ve o kocaman yarak için çok heyecanlı ve hazırım.

Hayal kırıklığı benden uzaklaşıyor, kalçalarımı onun dokunuşuna yuvarlarken yanan bir arzuya dönüşüyor, kaba bir şekilde kıkırdarken serbest bırakılmamı kovalıyorum. Kenara çekiliyor ve istediğim şeyle alay ediyor. "Lütfen de, Nico, beni boşalt."

"Hayır," diye homurdanıyorum ve o hareketsiz kalıyor, ağzı göğüslerimin üzerinde gezinirken eli kalçalarımı sıkıştırıyor, böylece ihtiyacım olan sürtünmeyi bile elde edemiyorum. "Nico," diye sızlanıyorum.

"Söyle bebeğim, yoksa seni burada çıplak ve ıslak bırakırım," diye cevap veriyor. "O zaman diğerlerinden birini bulurum," diye karşılık veriyorum, tekrar mücadele ederek.

"Hayır, yapmayacaksın. Onları uyaracağım. Bu gece gelmenin ve bir sik almanın tek yolu benimle olmak bebeğim. O yüzden lütfen de ve bir kez olsun iyi bir kız ol."

Başımı geriye atarak kalçalarımı tekrar hareket ettirmeye çalışıyorum ama beni iyice kıstırmış durumda. O kadar güçlü ki, sabırla bekliyor.

Dişlerimi gıcırdatarak nefesimi dışarı üflüyorum. "Lütfen Nico, beni boşalt," diye mırıldanıyorum.

"O kadar zor muydu bebeğim?" diye mırıldanıyor, dudaklarını tekrar meme ucumun üzerinde kaydırıyor. Dizini çekiyor ve eli amımı örttüğünde ona bağırmaya gidiyorum. "Kahretsin, benim için çok ıslaksın, ama büyük horozumu almak için birkaç kez gelmen gerek. Seni yumuşak bir şekilde becermeyi planlamıyorum bebeğim, o yüzden benim için gel." İki kalın parmağını içime sokuyor ve başparmağıyla klitorisimi ovuyor.

Bir çığlıkla kenardan aşağı yuvarlandım.

"İyi kız, devam et," diye mırıldanıyor. "İşte bu, kalın parmaklarımı sağ ve bana içine gömülmenin ne kadar iyi hissettireceğini göster. Kahretsin bebeğim, şu haline bak, ne kadar da güzelsin."

İnleyerek, salıverilmemin gücüyle sarsılıyorum, ta ki boşalana kadar. Gözlerimi açıyorum ve onun karanlık bakışlarıyla buluşuyorum.

Sırıtarak vücudumdan aşağı kayıyor. "Eğer uslu durursan ve benimle kavgı etmezsen, bu güzel amcığın çığlık atana kadar yalayacağım."

"Peki. Sadece dilini istediğim için," diye karşılık veriyorum küçük bir sırıtışla. Kıkırdayarak kalçalarımı daha geniş bir şekilde bastırıyor ve omuzlarının üzerine atıyor.

"Sen ne dersin Nova," diye mırıldanıyor, burnunu ıslak amcığımın içinde bir aşağı bir yukarı gezdirerek inliyor. "Çok güzel kokuyorsun bebeğim. Boğazımdan aşağı damlaman için sabırsızlanıyorum."

"O zaman beni yapsan iyi edersin," diye emrediyorum, siyah saçlarını kavramak için aşağı uzanıyorum, köklerini çekiştiriyorum. İnliyor ve bu ses amımın içinde titreşiyor. Neyse ki bu sefer benimle alay etmiyor çünkü artık ikimiz de çok muhtacız. Dili dışarı fırlıyor, inlerken amımı yalıyor.

Başım geriye düşüyor ve ağzının içine girerken gözlerim kapanıyor, üçüncüyü eklemekten önce o iki kalın parmak içimde ve dışımda çalışıyor. Kalçalarımı kaldırıp yüzüne sürtünürken inlemelerim spor salonunda yankılanıyor.

Diğer eli yukarı çıkıyor ve dili klitorisime geri dönmeden önce kıkır deliğimin etrafını süpürürken saldırısı için karnımı aşağıya doğru sabitliyor. "Nico," diye fısıldıyorum, bir kez daha büyüyen zevki sürüyorum.

Dili hızlanıyor, parmakları beni sikerken klitorisime vuruyor, salonda ıslak ve gürültülü bir ses çıkarıyor. Bu çok iğrenç, diye inliyorum. Kalbim bir kez daha kenara yuvarlanırken bir ritmi atlıyor, kalçalarım başının etrafında kenetlenerek onu amıma karşı tutarken serbest bırakıldığımı haykırıyorum.

Ben rahatlayana kadar parmaklarını içimde tutarak beni yalıyor. Onu itiyorum, amım aşırı hassas.

Ayağa kalkarak parmaklarını ve ağzını amımdan çekti ve şortunu aşağı iterek sert aletini yumrukladı. "Teşekkür et, Nico."

Bakışlarımı kısıyorum ve o da kocaman boyunu okşarken sırtıyor, dudaklarımı ağızla yalamama neden oluyor.

"Teşekkür et Nico, ikimizin de istediği gibi sikimi alabilirsin."

Ciddi olduğunu biliyorum ve onun devasa boyuna olan ihtiyacım gururuma ağır basıyor. İstedigimi elde edeceksem yalvarırım. Ona içimde o kadar çok ihtiyacım var ki, onu elde edemezsem ölecekmişim gibi geliyor. "Teşekkürler Nico, şimdi sik beni."

Şortunu daha da aşağı iterek, üzerimde sürünürken sikini okşuyor, diğer eliyle iki elimi tutuyor ve kalçalarını genişletirken onları üstümdeki mindere sabitliyor. Beni kızdırmak için kalçalarını döndürüyor ve girişime bastırıp bana çarptığında sıçmaya başlamak üzereyim.

İçime doğru kayarken adını haykırıyorum. Çok acıyor, gözlerim doluyor ve bacaklarım onu daha derine çekmek için kalçalarına sarılıyor.

"Bebeğim." Hızlanmadan önce beni soluk soluğa bırakan yavaş, yuvarlanan itişlerle hareket etmeye başladığında başı benimkine düşüyor, kalçaları benimkine çarpıyor. Her seferinde içime o kadar derin giriyor ki canım yanıyor ama çok iyi geliyor.

"Daha hızlı," . "Daha sert." Bana verebileceği her şeye ihtiyacım var.

Ellerimi serbest bırakmayı başardım, bu yüzden onu teşvik etmek için aşağı uzanıp kıcını kavradım. Ellerimi itti, ben de ona sert bir tokat attım. Başını yana çevirdi ve yavaşça bana döndüğünde hırlıyordu.

Lanet olsun.

Beni dört ayak üzerine çevirerek elini kıcıma vurdu. "Bir velet gibi mi davranmak istiyorsun? Seni bir velet gibi becereceğim."

"Nico-" Tepkim bir çığlıkla sona ererken, bana vuruyor, beni kuvvetle yere itiyor, eli kıcımı tekrar tokatlıyor.

"Tokat mı istiyorsun bebeğim? O zaman sen de aynısını alacaksın." Beni daha sert tokatlıyor, bu da onun etrafında kenetlenmemi sağlıyor.

"Lütfen." Paspası tırmalayıp geri itiyorum. Eli daha sert iniyor ve moraracağını biliyorum. Beni sert ve hızlı bir şekilde beceriyor, içimde yıldızlar görmeme neden olan o noktaya vuruyor ve sonra eli klitorisimin üzerinden aşağı iniyor.

Patladığımda çığlık atıyorum, onun serbest bırakılması için horozunu sağıyorum.

İnleyerek, çırpınan amıma doğru çalışıyor, ben nefes nefese kaldıkça beni beceriyor. Zevk beni serbest bıraktıktan sonra öne doğru çöküyorum, amım, kıkım ve göğüslerim ağrıyor.

Hala serbest bırakılmanın etkisinden kurtulmaya çalışırken, beni tekrar çevirip amıma geri çarptığında kemiksiz kalıyorum. Diğer eliyle bileklerimi başımın üzerinde tutarken bacağımı yukarı kaldırıyor ve saldırısı için beni zapt ediyor. Beni sert ve hızlı bir şekilde sikiyor, dişleri gıcırıyor ve damarları boynunda şişiyor.

Bu çok fazla. Dayanamıyorum.

Kontrolünü kaybettiğini, vahşi, düzensiz itişlerle hareket ettiğini hissediyorum, bu yüzden elimi çeviriyorum ve parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. "Nico, seni seviyorum," diyorum ve bu onu uçurumun kenarına gönderiyor.

İçime boşalırken salıverildiğini haykırıyor, sikini olabildiğince derine sokuyor. Beni tekrar tetikliyor ve onun devasa, istilacı uzunluğunun etrafında kenetlenirken bayılmaya yakınım.

Sonunda nefes alabildiğimde ve tekrar görebildiğimde, onun altında nefes nefese kalıyorum. Eğilip dudaklarını alnıma bastırırken o da ağır ağır nefes alıyor ve ter içinde. "Ben de seni seviyorum, Nova. Daha iyi hissediyor musun?"

"Çok," diye itiraf ediyorum. "Teşekkür ederim."

"Her zaman bebeğim," diye mırıldanıyor, yarı üzerime yarı yığılırken. "Sadece iyileşmem için bana biraz zaman ver."

Gülüyorum ve ikimiz de titreşimlerin verdiği hisle inliyoruz. Gözlerimi kapatarak kollarımı ona doluyorum ve sadece sarılıyorum. Zihnim uzun zamandır ilk kez sessiz, bu yüzden gerçek dünyanın yakında istila edeceğini bilerek huzuru içime çekiyorum.

Ama henüz değil, burada bizimle değil.

Sam hâlâ iyileşme sürecinde ama ben çantaların canına okurken o da spor salonunda antrenman yapmaya başlıyor ve her geçen gün daha da sinirleniyor. Kaşlarını kaldırarak beni izliyor, ben de onunla birlikte antrenman yapmaya başlıyorum. Hâlâ ağır yaralı olduğu için ağırdan almak zorundayım ama yorulduğunda ya da canı yandığında oturup izliyor, bana işaretler veriyor ve beni yalnız bırakmayı reddediyor. Yine de bundan nefret etmediğimi fark ettim, çünkü bu beni sonsuz mücadelemden uzaklaştırıyor.

Mola verip kaslarımı esnetirken suyumu yudumluyorum. Yüzünü buruşturarak yan tarafını tutuyor. "Bu kadar zayıf olmaktan nefret ediyorum."

"Ama Ana'nın sana bebek gibi davranması hoşuna gidiyor," diye takılıyorum. ". " Kıkırdıyor. "Kız kardeşin başka bir şey. O ..." "Sinir bozucu." Gülüyorum.

"İnanılmaz," diye ekliyor. "Hiç bu kadar güçlü, akıllı ve seksi bir kadınla tanışmamıştım."

"Ondan hoşlanıyorsun," diye takılıyorum ayağını dürterek, o da gözlerini deviriyor.

"Bundan daha fazlası. Bilmiyorum, kulağa çılgınca geliyor ama sanki onunla tanıştığımda benim için kim olduğunu biliyordum. Sanırım o da aynı şeyi hissediyor," diye itiraf ediyor.

"Çoğunluğu deli olan altı erkekle çıkmak kadar çılgınca gelmiyor kulağa," diye cevap veriyorum ve kıkırdamasına neden oluyorum. "Ana her zaman kendi aklını bilir. Kararını çoktan verdi, ama ablası olarak seni uyarmak zorundayım - eğer onu incitirsen, seni acı çektirerek öldürürüm ve ikimiz de bunu yapabileceğimi biliyoruz."

"Yapmazsan hayal kırıklığına uğrarım." Ciddi bir şekilde başını sallıyor. "Ama onu incitmeye hiç niyetim yok. Bu kendi göğsümü kesmek gibi olurdu. Tüm bunlar olurken o benim dayanağım oldu. Gidip onu kontrol etsem iyi olacak. Çok fazla çalışıyor ve yemek yemiyor."

"Çırpılmış," diye öksürüyorum, tam o sırada Isaac elinde bir tabak yemekle beliriyor. Sam bana baktı. "Ne diyordun?"

Onu tekmeliyorum ve o da yan tarafını tutarak merdivenleri yavaşça çıkarken gülüyor.

Isaac yanıma gelip bana salata, peynir ve ekmek tabağını uzatıyor. "Sadece biraz atıştırmalık. Saatler oldu." Bana endişeyle bakıyor. "İyi olup olmadığını sorma sırası bende."

"Sen burada olduğun için artık öyleyim," diye takılıyorum. Onu daha yakına çekerek göğsünde erimeden önce öpüyorum. Kollarını sıkıca sarıyor ve bana sarılıyor. "Korkuyorum," diye itiraf ediyorum usulca.

"Öyle olmasaydın endişelenirdim," diye cevap veriyor, kahkahasının titreşimi titrememe ve ona daha sıkı sarılmama neden oluyor. Geri çekiliyor ve yüzümü çerçeveye bakıyor. "Ne olursa olsun Nova, bunu birlikte yapacağız, tamam mı? Bu işte yalnız değilsin. Bana anladığını söyle."

"Birlikte." Derinleştirmeden önce beni usulca öperken başımı sallıyorum. İnliyorum, o uzanıp beni kaldırırken tabak yere düşüyor. Omuzlarını pençelerken çaresizlik ve ihtiyaç dudaklarımız arasında dans ediyor, ama sonra bir çatırtı oluyor ve ışıklar sönüyor.

Isaac beni ayağa kaldırıyor ve ikimiz de merdivenlere doğru koşuyoruz. Tam tepeye ulaşmıştım, nefes nefese kalmıştım ki tekrar bir çarpışma sesi geldi.

"Diğerlerini bulun, ben Ana'yı getireceğim!" Isaac'e bağıyorum. Laboratuvara doğru kayarak, daha önce masanın üzerine koyduğum bıçağı alıyorum. Isaac'in kontrol edeceğine güvenerek laboratuvarın etrafına göz gezdiriyorum. Evin acil durum ışıkları yanıp sönüyor, bizi zar zor görebileceğimiz ama koridoru temizlemeye yetecek kadar loş bir ışığın içine atıyor.

Üst kattan bir gürültü daha geliyor, ardından kırılan camlar, ayak sesleri ve bağırışlar duyuluyor.

Adamlarıma güvenerek görmezden geliyorum ve eğilip laboratuvara doğru yuvarlanıyorum. Sallanarak geldiğimde bir çığlık duydum. Ana masanın altında toplanmış, bir kitaba sarılmış, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Ağzını kapatarak dinlemek için başımı eğiyorum.

Çığlıklarının ötesinde bir şey duyduğuma emindim.

Gıcirtı.

Yine geliyor.

Parmağımı dudaklarına bastırıyorum ve burnunu çekerek başını sallıyor. Eğilip alnına bir öpücük konduruyorum ve sessizce çömelerek kapıya doğru ilerleyip koridora göz atıyorum.

Yukarıdan gelen çizmeli ayakların sonunda belirmesini izliyorum. Uzun boylu bir adam, gözlükleri ve maskesi var. Simsiyah giyinmiş, elinde bir silahla girişi tarıyor. Ev şimdi sessiz ve adamlarımın avlanacağını biliyorum. Ana'yı ve kendimi güvene almam konusunda bana güveniyorlar, tıpkı benim onlara güvendiğim gibi.

Adamın koridora dönüp, el feneriyle etrafı tarayarak koridorda ilerleyişini izliyorum.

Sırtımı duvara dayayarak bekliyorum ve ayak seslerini sayıyorum. Kendimi sakın ve hazırlıklı hissediyorum ve çok da kendimdeyim.

Adam geçip gittiğinde, üzerine atılıyorum. Bir elimle ağzını kapatıp diğer elimle bıçağı şahdamarına saplıyorum ve adam bağırıp çağırırken onu laboratuvara sürüklüyorum. Hareket etmeyi bırakana kadar bekliyorum ve onu usulca yere indiriyorum. Ana'ya dönüp bakarak elimi uzatıyorum. Gözlerini cesetten ayırıyor ve bana doğru koşuyor. Koridoru kontrol ederken onu arkamda tutuyorum ve kayarak onu duvara doğru tutuyorum.

"Nova, kim bu insanlar?" diye fısıldar. "Saldırı altında mıyız?"

"Evet," diye mırıldanıyorum, girişe göz gezdirirken. Ön kapıdan girmemişler, ki bu mantıklı. Kim bir düşmanın inine doğrudan girer ki?

Bahse girerim üst kattaki pencerelerden gelmişlerdir, hatta belki de aşağı püskürtülmüşlerdir.

Yukarıda yumuşak bir gümbürtü duyuyorum ama başka bir şey duymuyorum.

"Kim olduklarını bilmiyorum ama diğerlerini almak için dönmeden önce seni bir arabaya bindirmem gerekiyor."

"Hayır, seni ya da Sam'i bırakmayacağım," diye tıslıyor ve beni itmeye çalışıyor. Onu sırt üstü duvara çarpıyorum ve sahanlıktan gelen ayak seslerini duyana kadar bekliyorum. Onlar gittikten sonra yüzüne bakıyorum.

"Hepimiz bununla başa çıkmak için eğitildik ama sen değilsin. Ana, sen tehlikedeyken konsantre olamıyorum. Seni güvende tutmam gerekiyor, bu yüzden lütfen sana göz kulak olmama izin ver."

Yüzünü siliyor ve etrafına bakınıyor. "Hayır, bununla birlikte yüzleşeceğiz. Bana bir silah ver. Seni bırakmayacağım."

"Ana!" Tıslıyorum ama sert bakışlarını tekrar bana çeviriyor.

"Hayır, birlikte. Silah." Elini uzatıyor. Bakışlarına tanıdık bir kararlılık parıltısı giriyor ve onunla bu konuda mücadele etmenin anlamsız olduğunu biliyorum. Sadece zaman kaybediyoruz.

Ona tek bıçağımı veriyorum ve ben geri dönüp saldırganın taşıdığı yarı otomatik tüfeği alıp dolu olup olmadığını kontrol ederken orada beklemesini söylüyorum. Döndüğümde ona başımı salladım. "Her zaman arkamda kal," diye emrediyorum. "Ciddiyim yoksa buradan gidersin."

"Tamam." Merdivenlerin etrafında dönüp alçakta kalarak basamakları sessizce çıkarken başını sallıyor. Arkamdan nefes alışını duyuyorum ama onun dışında paniğini kontrol ediyor, arkamı kollarken ayakları merdivenlere sadece yumuşak bir tokat atıyor.

Tepede, onu durdurmak için elimi kaldırarak daha aşağı çömeliyorum ve silahımı her yöne sallayarak arıyorum. Hiçbir şey çıkmayınca hareket ediyorum ve sırtımı duvara dayayıp onu da kendimle birlikte çekiyorum.

Koridorda ilerlerken her odayı kontrol ediyorum. Neredeyse her pencere kırık, bu da kaç adam olduğunu ya da nerede olduklarını tahmin etmeyi zorlaştırıyor.

Bundan hoşlanmıyorum, Ana'nın burada olmasından hoşlanmıyorum ve diğerlerini görememekten kesinlikle hoşlanmıyorum. Temizlediğimi sandığım bir odanın kapısından henüz adımımı atmıştım ki, yüzümü hedef alan bir silah savruldu. Zar zor zamanında eğildim, ama doğrulduğumda adamın göğsüne saplanmış bir bıçak vardı. Ana'nın şok olmuş yüzünü görmek için arkama baktım.

"Sana zarar verecekti," diye fısıldıyor.

Başımı sallayarak silahımı yüzüne çarpıyorum, bıçağı çekip alıyorum ve ona geri veriyorum. "İyi iş çıkardın," diye övüyorum onu.

Cesedi sürükleyerek uzaklaştırıyorum ve ilerlemeye devam ediyoruz ama bir sonraki kapıda bir el ağzımı sarıyor ve beni içeri çekiyor. Ayağımı geri çekiyorum ve Jonas'ı görmek için kurtulmadan önce bir homurtu duyuyorum, yüz ifadesi kızgınlığını gösteriyor.

"Kaç tane?" Tıslıyorum. "Diğerleri nerede?"

"Bilmiyorum. Ben onlara ulaşmadan Nico ve Louis'i pencereden içeri çektiler ve sürükleyerek göturdüler. Sam başka birini bulmaya çalışıyordu, beni de."

"Isaac?"

Ana tereddütle odaya girerken o başını sallıyor. Bana bakıyor ve ben omuz silkiyorum. "Yardım ediyor. Aslında beni kurtardı."

"Tamam, bu katın pencerelerinden geliyor gibi görünüyorlar. Birlikte çalışıp onları indirelim ve diğerlerini bulalım," diye öneride bulunur.

"Kulağa hoş geliyor." Silahımı kaldırdım ve sırttım. "Silahın var mı?"

"Bebeğim, silah benim." Sırıttırıyor ama bana bir bıçak ve bir ... evet, bir el bombasıyla dolu olan cebini gösteriyor. "Hadi yapalım şunu. Oh, ve Ana, güzel bıçak."

"Teşekkürler," diye ciyaklar.

"Onu bizden uzak tuttuğundan emin ol," diye yumuşak bir sesle onu uyarıyor. "Ben arkayı alacağım, sen ortayı al ve Nova, sen öndesin. Bir takım olarak çalışacağız. Sen de artık bizden birisin evlat." Adam kızın saçını karıştırıyor, kız da hafifçe gülümseyerek elini geri itiyor ve bunu neden yaptığını biliyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ve kapıya yöneliyorum, hareket etmem ve diğerlerinin iyi olduğundan emin olmam gerekiyor. Louis, Nico . . . Tanrım, umarım iyilerdir ama hareket etmemi isteyeceklerini biliyorum, o yüzden devam ediyorum. Ailemi kurtarmaya, onları güvende tutmaya odaklanıyorum.

Şu anda önemli olan tek şey bu. Daha önce içgüdülerime güvenip bizi güvenli bir yere götürmeliydim ama bu tartışmalı bir konu. Bu geçmişte kaldı ve şimdi yapabileceğim tek şey ilerlemeye devam etmek ve onlara bizden neden korkmaları gerektiğini hatırlatmak.

Peşimizden geldiklerine pişman olacaklar ve babam da bize karşı durduğuna pişman olacak.

Deneylerinin etkinliğini kanıtlamak mı istiyor? Bu gece alacak.

Bu ev ıgıllıklarla dolacak ve ben çocukken olduğu gibi kanla kıpkırmızı olacak.

Koridorda ilerliyorum. Ana'nın odasında, spor ayakkabılarımla kaplı ayaklarım camın üzerinde ıtırıyor ama bu sesin ötesinde, bize ait olmayan bir nefes sesi duyuyorum. Sırtarak dönüyorum ve kapıya yönelmeden önce "Temiz," diye şaka yapıyorum. Oraya vardığımda kapıyı çarparak kapatıyorum ve yatağın üzerinden atlayarak orada melmış adama çarpıyorum.

Geldiğimi bile görmeden dışarı ıktı. Silahını alıp Jonas'a fırlatıyorum, yakaladığını duyuyorum ve sonra ayağa kalkıp kapıyı tekrar açmadan önce kötü adamı bağlıyorum.

Ana gözlerini kırıştırıyor ve başını sallıyor. "Hareket ettiğini bile görmedim," diye fısıldıyor.

"Mesele de bu zaten, bebeğim. Süper asker, hatırladın mı?" Tekrar koridora çıkarken alay ediyorum. Her odada daha fazla kırık cam var ve Bert'in bunları gördüğünde ne kadar sinirleneceğini düşünmeden edemiyorum.

Bert. Umarım iyidir. Umarım kilerde falan saklanıyordur.

Yine de endişelenecek vaktim yok çünkü yan kapıya yaklaştığımızda kötü bir his beliriyor ve Jonas'a başımı sallıyorum. Beni yoldan çekip bir bıçak açıyor ve hınzır bir sırtışla tahtaya saplıyor. Kapı açıldığında bir inilti duyuluyor ve Jonas vahşi bir canavar gibi adamın üzerine ullanıyor. Bıçağını çıkarıp pencereden gizlice giren adama fırlatmadan önce adamın ağzını burnunu kırar. Oraya vardığında pencereye koşar ve dışarı bakar. "İpler," diye mırıldanıyor ve ipi çekip bana fırlatıyor. İki adamı birbirine bağlamak için kullanıyorum, altmış dokuz pozisyonlarından sapıkça bir zevk alıyorum. Uyandıklarında hoş bir sürpriz olacak.

Jonas kıkırdayarak yanımdan geçerken beni öpüyor. "İyiymi bebeğim. İki oda daha."

Başımı sallıyorum ve neyse ki sonraki iki oda temiz, ama daha fazla ip var, yani bir yerlerde daha fazla adam var. Koridorun sonunda tavan arasını işaret ediyorum ve Jonas orayı süpürürken Ana ve ben meliyoruz.

Döndüğünde saındaki örümcek ağlarını temizliyordu. "rmceklerden başka bir şey yok."

"O zaman aşağıdalar," diye homurdanıyorum, ona dar gözlü bir bakış fırlatarak, "muhtemelen diğerleriyle birlikte. Bu oyunu değiştirmeye ne dersin?"

Sırtıyor. "Aklında ne var?"

Silahımı bırakıp yan tarafa başımı sallıyorum. Neye baktığımı görünce göz kırptı. "Kahretsin, sen bir dahisin."

Jonas ve ben önce servis asansörüne bindiğimiz için sıkışık bir durum var. Oraya vardığımızda kapıyı çekip açıyoruz ve mutfığa doğru yuvarlanıyoruz. Etrafı taradığımızda arka kapının açık olduğunu ve dışarıya çıkan izler olduğunu görüyoruz. Muhtemelen çevreyi kontrol ediyorlardır. Kapıyı kilitleyip, biri içeri girmeye çalıştığında bize haber vermesi için önüne bir masa sıkıştırıyoruz.

Bir patlama sesi yanımdaki dolaba dönmeme ve çekip açmama neden oluyor. Bert'i elinde bir kızartma tavasıyla içeride saklanırken buluyorum. "Bayan Nova," diye fısıldıyor minnetle ve endişeyle bana bakıyor.

"Orada kal, tamam mı? Hepsini yakalayacağız."

"Bayan Nova, Isaac ve Samuel'i götürdüklerini gördüm. Onları durduramadığım için üzgünüm."

"Üzülme ama Ana'nın buraya gelmesini beklemeni istiyorum, tamam mı? Onu güvende tut," diye talimat verdim.

Ciddi bir şekilde başını sallar. "Elbette, Bayan Nova, dikkatli olun."

Jonas bir kasap bıçağı alıyor ve alt katın geri kalanını süpürmeye ve ailemizi bulmaya hazır bir şekilde mutfaktan çıkıyoruz.

Bir de evimi işgal eden piçleri öldürün.

YEDİ

T Giriş boş. Jonas ve ben her köşeyi süpürdük ama kimseyi bulamadık. Ne ayak sesleri ne de insanlar var. Şaşkın ve biraz da endişeli bir bakışla, kapalı çift kapıya yöneliyoruz.

Oturma odası.

Tahtaya dokunduğum anda arkasında bir şey olduğunu anlıyorum. Jonas'a bir bakış fırlatıyorum ve o da başını sallayıp silahını kaldırarak beni izliyor. Derin bir nefes alarak kapıları açıyorum ve biri ateş etmeye başlarsa diye içeri yuvarlanıyorum. Hızlı ve güçlü olabilirim ama iyi yerleştirilmiş bir kurşun beni yine de yere serebilir ve bugün ölmeyi planlamıyorum.

Kimse değil.

Ancak kimse ateş etmiyor ve başımı kaldırdığımda korkudan donup kalıyorum.

Dimitri, Louis, Nico ve Isaac bir sıra sandalyeye dizilmiş, bağlanmış ve ağızları kapatılmış durumda. Gözleri kocaman ve Nico bakışlarıyla bana ateş püskürüyor. Louis'in ifadesi talepkâr, Isaac endişeli ve Dimitri üzgün görünüyor. Jonas arkamdan içeri girip bir bıçak çıkarıyor ve ben ayağa kalkıp Sam'i ararken aceleyle yanlarına gidiyor. Onu göremiyorum. Umarım kaçmıştır.

Adamlarımı nasıl yakaladıklarını bilmiyorum, onları gafil avlamak ve uyuşturmak dışında, ki halsiz göründüklerine göre bu mümkün, evdeki ceset sayısından bahsetmiyorum bile.

"Onları serbest bırakın, diğerlerini de alalım. Yeniden toplanabiliriz-" Kendi aptallığımı ve şokumu suçluyorum.

Aptal, Nova, çok aptal.

"Korkarım bu ."

Sesi beni gerçeğe geri döndüren bir kaya gibi ve onu görmek için döndüğümde gerçekten nefes alıyorum. Onunla ilgili düşündüğüm her kötü anı, kabus ve an, sendeleyerek geri çekilinceye kadar bana çarpıyor.

O sadece bir insan, ama üzerimde sahip olduğu güç bir tanrınıninki gibi. Korku ve acı, artık Nova gibi, onların Nova'sı gibi hissetmeyene kadar geri dönüyor. Onun yerine, babasına bakan o korkmuş küçük Novaleen gibi hissediyorum.

"Merhaba, Novaleen." Bana sırtıyor. Arkasında dört maskeli adam duruyor, silahlarını bize doğrultmuşlar. "Böyle uğradığım için üzgünüm ama ne de olsa burası benim evim."

"Baba," diye tükürdüm, sonunda sesimi bulabilmişim. "Seni gördüğüme sevindim diyeceğim ama ölmeni tercih ederdim." Sırtıyorum. "Merak etme, bunu düzeltebilirim." Silahımı kaldırıyorum, o da bir şeyi, hayır, bir şeyi değil, birini çekip önüne koyuyor, kalkan gibi tutuyor.

Ana.

Beni izlerken yüzünde korku beliriyor, gözleri odada Sam'i arıyor. Panik içime işliyor, ama bunu maskeleyemeye ve hepimizi buradan canlı çıkaracak bir çözüm bulmaya çalışıyorum.

"Konuşmamız gerek, Novaleen. Bu kadar küstah olma." Silahı tutan elim tereddüt ederken gözleri hoşnutsuzlukla kısılıyor.

"Bitti," diye tükürdüm ve Ana'ya baktım. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim, ama Bert ..." Hıçkırıklar vücudunu sarıyor. "Sanırım beni korumaya çalışırken onu öldürdüler."

Asla bir personelden fazlası olmaması gereken ama iki küçük kıza sahip çıkan ve onların sefil varoluşlarını yaşamaya değer kılmaya çalışan bir adamı kaybetmenin acısıyla nefes alırken irkiliyorum ve hepsini öldürme dürtüsüne direniyorum. Ben titreyen Ana'ya bakarken silah sallanıyor ve düşüyor.

"İşte iyi bir kız. Uslu dur, Novaleen, yoksa Nova mı demeliyim?" diye tükürüyor. "Yine de gerçek adını tercih ettiğimi söylemeliyim."

Jonas'ın arkamda hareket ettiğini hissederek, "Evet, neyi tercih edersen et," diye karşılık veriyorum.

"Ona durmasını söyle Nova, yoksa onu ve diğerlerini öldürürüm." Sırtıyor ve yüzündeki ifade biraz dengesiz ama gözlerindeki yoğunluk beni sarsıyor.

"Kızını öldürmeyeceksin," diye karşı çıkıyorum. Ne kadar canavar olursa olsun, Ana hâlâ onun kanından.

"Dene beni," diye cevap veriyor ve bir an için, omuzlarım çökmeden önce bir irade testinde birbirimize bakıyoruz. Hiçbirini riske atamam, en azından kız kardeşimi. "Jonas, dur."

Anında durduğunu duyuyorum. "Bebeğim," diye mırıldanıyor. "Yapma," diye onu, omzumun üzerinden bakarak.

Anlayışla başını sallıyor. Babamın ne kadar sadist olduğunu bildiğim için kız kardeşimi ya da adamlarımı riske atmayacağım. Acımızdan zevk alırdı. Daha da ötesi, sonuçlarını anlamak için bizi incelerdi.

"Bütün bunları konuşmak için mi yaptın?" Elimle etrafı işaret ediyorum. "O zaman konuş."

Ana'yı bana doğru iterek serbest bırakıyor. Elini tutup arkamdan çekiyorum ama yanımda duruyor, destek ve korkuyla parmaklarımı kavırıyor. Biz babalarına karşı birlikte duran iki kız kardeşiz. Adamları odaya akın ediyor, pozisyon alıyorlar, silahlarını söylediklerimden geri dönmeyeceğimden emin olmak için adamlarıma doğrultuyorlar.

"Kendine bir bak." Benim gözlerim onun üzerinde gezinirken onun gözleri de benim üzerimde geziniyor.

Panik ve korkunun keskin kenarı onun huzurunda olduğum sürece kayboluyor. Çocukluğumdaki adamın yansıtılan versiyonu kayboluyor ve onun yerine daha yaşlı bir adam duruyor. Saçları gri, kısa ve şekilli. Gözleri aynı, keskin mavi, ama etraflarında daha önce olmayan kaz ayakları var. Dudakları hafifçe sarkmış ve etrafları çizgilerle çevrilmiş. Eskisinden daha dolgun, belki de stresle yemek yiyor ve omuzları sanki stresten dolayı hafifçe yuvarlaklaşmış.

Daha yaşlı ve zayıf görünüyor.

Bu bana onun bir insandan başka bir şey olmadığını hatırlatıyor ve çürüyen görüntüsüyle ilgili bir şey, tüm bunların sorumlusu olan yaratıcımla yüzleşirken çenemi yukarı kaldırmama neden oluyor. Nasıl tepki vereceğim konusunda hep endişeliydim ama gerçekten ona acımdan başka bir şey hissetmiyorum.

"Kendine bir bak. Yaşlanmışsın, hem de çok yaşlanmışsın. Zayıf görünüyorsun." İrkildiğini görüyorum ve vuruşumu yaptığımı anlıyorum. Tüm araştırmalarına, tüm yeteneklerine rağmen yaşlanmasını engelleyemiyor.

"Ve sen, seni her gördüğümde daha güçlü görünüyorsun. Kusursuzsun, hayal ettiğim her şey ve daha fazlası. Vücudunda neler olup bittiğini görmek için sabırsızlanıyorum." Gözleri bir an için uzaklara dalıyor. "Etrafında tuhaf insanlar olmasına rağmen..."

Bunu görmezden geliyorum, daha fazla darbe indirmesine izin vermek istemiyorum, bundan bir çıkış yolu ararken bile, bizi adamlarıma geri götürüyorum. Ana'yı yanıma çekerken dikkatini dağıtmaya çalışarak, "Senin için üzülüyorum," diyorum.

"Benim için mi?" Gülüyor.

"Evet, senin için. Bunca yıl, kendi hükümetinizin bile sırt araştırmalar için hayatınızı boşa harcadınız. Güveneceğin, paylaşacağın kimse yok. Tamamen yalnızsın. Bu insanlar sizi korkudan ya da mecburiyetten takip ediyor, başka bir şey değil. Yaptığınız her şey bir hiç uğruna olacak. Kimse sizi hatırlamayacak ve kimse yasını tutmayacak. Işığın içindeki toz zerrecikleri gibi yok olacaksınız."

"İşte burada yanılıyorsun, Novaleen." Sırıttıyor ve kafamın içinde alarm zilleri çalıyor. O gülümseme, o kadar korkunç bir şey yapmadan hemen önce ortaya çıkıyordu ki, onları düşünemiyorum bile. "Seni hatırlayacaklar. Seni yaptığımı, yarattığımı ve her şeyi değiştirdiğimi hatırlayacaklar. Peki ya sen? Sen bunun anahtarıydın."

"Sana asla yardım etmeyeceğim," diye çıkıştım. "Bu benim ailem. Ben burada duruyorum. Beni öldürmek zorunda kalacaksın."

"Asla." Omuz silkiyor. "Senin de belirttiğin gibi sana ihtiyacım var; ancak onlara ihtiyacım yok."

Korku içime saplanıyor ama blöfüne karşı başımı geriye eğiyorum.

"Bizi birbirimize düşüremeyeceksin. Birlikte duruyoruz," diyerek Ana'nın elini sıktım.

Sadece dünyayı iyileştirmek isteyen bir kız kardeş ve onun yanışını izlemek isteyen diğer kız kardeş sonunda birleşti ve birlikte duruyorlar.

Babam bunu görüyor ve tüylerimi diken diken eden zalim bir sırıtışla Ana'ya bakıyor. "Kendine bir bak, Ana. İnanılmazsın. Araştırmanı takip ediyordum. Çok iyi, ama yapabileceğin her şeyi bir düşün. Bana katıl ve araştırmamı bitirmeme yardım et, böylece dünyayı değiştirebiliriz. İhtiyacı olanlara yardım edebilir, onları iyileştirebilir ve daha iyi hale getirebiliriz, böylece kimse bir daha acı çekmek zorunda kalmaz." Bu bir yalan, ama onun yumuşak şefkatli tarafına hitap ediyor ve bunu biliyor.

Bir an için panikliyorum, sırf durumu yatıştırmak ya da beni korumak için ona yardım etmeye çalışacağını düşünüyorum, ta ki kararlı bir ifadeyle başını kaldırana kadar. Ana'nın babamıza güvendiği ya da yardım ettiği günlerin çoktan geride kaldığını fark ediyorum.

"Asla. Sana asla yardım etmeyeceğim. Sen güç ve şöhret peşinde koşan bir psikopattan başka bir şey değilsin. Bizi bir kez ayırdın ama bu bir daha olmayacak. Her adımda Nova'nın yanındayım."

Küçük kız kardeşime bakarken içimi gurur kaplıyor. "O zaman benim için işe yaramazsın," diye tükürüyor.

Çok geç fark ettim.

Tüm eğitimime, tüm gücüme ve yeteneklerime rağmen çok geç kaldım.

Silah karanlık oturma odasında yanıp sönüyor ve merminin Ana'ya doğru yönelişini ağır çekimde izliyorum. Kendimi ona doğru fırlatıyorum ama çılgılık attığında çok geç kaldığımı anlıyorum.

Çok geç. Çok yavaş.

Jonas babama doğru hamle yaparken ben onu vücudumla örttüğüm yere çarpıyoruz. Adamlardan biri silahını kafasına dayadığında dudaklarımdan bir çılgılık kaçıyor ve bir yığın halinde yere yığılıyor. Ayağa kalkarak, hızla göz kırpan Ana'nın bakışlarıyla karşılaşıyorum.

O yaşıyor.

"İyisin," diye fısıldıyorum, nemli yanaklarını avuçlayarak. Zihnim çılgılık atarak durdu, kalbim dondu. "Bir şeyin yok."

"Nova?" diye . "Üşüyorum."

"Hayır, hayır, iyisin," diye söz veriyorum arkama yaslanırken, ama karnının kanlı halini görünce içimdeki her şey donuyor. Kıyafetlerinde ve derisinde büyük bir delik var. Ellerimi üzerine bastırdığımda gözlerimden yaşlar süzüldüğünü hissediyorum. "İyisin," diyorum ona daha fazla baskı uygularken, inlemesine neden oluyorum. Başımı kaldırıp bir şey arıyorum. Herhangi bir şey.

"Yardım edin bana!" Babama bağıriyorum.

"Nova," diye fısıldıyor Ana, vücudu altımda titriyor.

"Bana yardım et!" Bize bakarken ona yalvarıyorum. "O senin kızın!" Tek söylediği "Benim için işe yaramaz".

"Hayır, , hayır," diyorum. "Her şeyi yaparım, lütfen, lütfen onu kurtar. Lütfen onu benden alma, şimdi olmaz. Onu daha yeni geri aldım. Lütfen!"

"Nova." Ana'nın sesi daha sert. Titreyerek gülümsediğini görmek için başımı eğiyorum. "Seni seviyorum."

"Sakın veda etmeye kalkma," diye çıktım. "Seni kurtarabilirim. Kurtarabilirim-"

"Nova." Kanlı ve titreyen eliyle uzanıp yanağımı okşuyor. "Herkesi kurtaramazsın."

"Seni kurtarabilirim," diye itiraz ediyorum, ellerimi kaldırıp yaranın etrafında biriken kana bakarak inliyorum. Başımı çevirdiğimde Isaac'ın bağlı olduğu yerde debelendiğini görüyorum. "Nasıl yapacağımı söyle!" Ona söyledim.

"Nova, kes şunu," diye rica ediyor Ana, hırıltılı bir nefes ciğerlerini tıkırdatıyor. "Sorun yok. Seni seviyorum, lütfen bunu bil. Seni korumak için ölmeye hazırım. Sam'e söyle. Onu da sevdiğimi söyle," diye yalvarıyor, ben başımı eğip hıçkırıklarla bedenimi sarsarken. Tüm gücüm ve kuvvetimle şu anda kaybolmuş ve işe yaramaz haldeyim.

"Bana seni nasıl kurtaracağımı söyle," diye fısıldadım ona.

"Yapamazsın. Önemli bir şey yırtıldı. Şimdi ameliyat etsen bile çok geç olur," diye itiraf ediyor öksürerek ve acıyla yüzünü buruşturuyor. "Ölümden korkmuyorum Nova. Bunu bana sen öğrettin ama lütfen bunun seni yıkmasına izin verme."

"Seni kaybedemem. Seni daha yeni geri aldım," diye hıçkırarak onu kollarıma aldım.

Çok kırılgan ve solgun.

"Beni asla kaybetmeyeceksin," diye fısıldıyor, yüzü daha da soluklaşırken gözlerini hızla kırıştırtıyor.

"Sakın gözlerini kapatayım deme. Benimle kal. Lütfen, benimle kal." Gözyaşlarım yüzüne damlıyor, vücudu kapanırken kendi gözyaşlarına karışıyor.

İşaretleri biliyorum.

"Özür dilerim. . . Seni seviyorum," diye nefes almakta zorlanıyor.

"Seni seviyorum. Seni çok seviyorum Annie," diye mırıldanıyorum, ona daha sıkı sarılıyorum ve kollarımda sallıyorum. Kanı ikimizi de kaplıyor.

Keşke hızlı olduğunu söyleyebilseydim, ama vücudu pes etmeden önce nefes almak için mücadele ediyor. Bu sırada inanmadığım bir tanrıya onu almaması için yalvarıyorum. Öldüğü anı, bıraktığı anı hissediyorum, başı geriye düşerken eli aramıza düşüyor.

Onu ileri geri sallıyorum, çocukken yaptığım gibi ona şarkı söylüyorum. Şarkı bittiğinde gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Hayır, bu gerçek değil. Lütfen, lütfen, beni yalnız bırakma. Lütfen beni bırakma, Annie."

"Nova, gitme vakti geldi yoksa geri kalanları öldürürüm," diye tersledi babam, benden bıkmış bir halde.

Çığlık atarak başımı geriye atıyorum, sonra onu nazikçe yere yatırıyorum, kollarını ve bacaklarını düz bir şekilde yerleştirirken saçlarını yüzünden çekiyorum. "Çok üzgünüm, Annie. Çok özür dilerim. Seni o kadar çok seviyorum ki

çok." Eğilip titreyen dudaklarımı alnına bastırıyorum, gözyaşlarım görmeyen gözlerine sıcıyor. "Bunu düzeltereğim," diyorum ona usulca ve sonra arkamı dönüyorum.

Gözlerimi kırıştırarak başımı babama çeviriyorum, artık korkmuyorum. Kendimi boş ve soğuk hissediyorum. "Sen yürüyen ölü bir adamsın."

Cevap vermek için ağzını açtığında bir kükrete duyulur ve bir vücut ona doğru uçarak onu yana savurur. Sam ayağa fırlar, göğsü kabarır ve kafası kanla kaplanır, ama sonra Ana'yı görür.

"Ana, hayır!" diye mırıldanarak ona doğru sendeliyor. Kıpırdamayan bedeninin yanında dizlerinin üzerine çöküyor ve ben onu izlerken gözyaşlarıma boğuluyorum. "Hayır, bebeğim, uyan. Bana bak!" Bana bakmadan önce kızın yüzünü tokatlıyor. "Neden hiçbir şey yapmıyorsun? Kurtar onu!"

"Özür dilerim," diye hıçkırdım.

"Hayır, hayır, iyisin. İyisin, bebeğim." Onu kollarına çekiyor, ben ağlarken yüzünü öpüyor. "Lütfen bebeğim, seni daha yeni buldum. Lütfen, başka kimseyi kaybetmeme izin verme."

"Sam," diye mırıldanıyorum, ona doğru uzanıyorum.

Ben tökezleyerek ayağa kalkarken o çığlık atıyor ve onu herkesten uzaklaştırıyor, ağlarken sırtı eğilmiş, onu uyandırmaya çalışıyor.

İçimdeki her şey aynı anda hem soğuk hem de kırık. Sanki nefes alamıyor ve suyun altında yüzüyormuşum gibi.

Adamlarımın bana ulaşmak için savaştığını görebiliyorum. Babamın silahını tekrar kaldırdığını görüyorum ve bir el ateş edildiğini duyuyorum. Sam'e isabet ediyor ama bir irkilme ve bağırma dışında kıpırdamıyor. Tekrar ateş ediyor.

Sam Ana'nın üzerine yığılıp kanları birbirine karışana kadar dört kurşun daha sıkılıyor ve ben hâlâ hareket edemiyorum.

İyileşmeye mahkum bir kız, ölmeye mahkum bir asker, düşünüyorum boş boş.

Gözlerim vücutlarına kilitlendi. Biri adımı haykırıyor ama askerler pencereleri kapatırken ve bizi bayıltmak için odaya bir şey pompalanmaya başlarken kıpırdamıyorum.

Bırak beni öldürsünler.

Onsuz yaşamının ne anlamı var?

Sam'e bakıyorum ve bir an için, o da yutulmadan önce içimden taze bir acı dökülüyor.

Benim kederim onunki gibi
gürültülü değil. Sessiz,
ölümcül ve soğuk.

"Gitme vakti geldi, Nova." Babam elini bana uzattı. Onu benden aldı. "Onları öldüreceğim, Nova."

Beni gerçekliğe geri döndüren de bu.

"Seninle gelirsem onları yalnız mı bırakacaksın?" Sesim kendi kulaklarıma bile tuhaf geliyor.

"Evet," diye söz veriyor. "Onlara hiç ihtiyacım olmadı, sadece sana. Onlar başarısız oldular. Şimdi benimle gelersen yaşamalarına izin vereceğim."

Bir an için gözlerim Ana'nın görmeyen gözlerine geri dönüyor. "Artık ölüm yok, benim için değil," diye fısıldıyorum dönerken. Bakışlarıyla karşılaşmak için kendimi zor tutuyorum.

Nico tıkacının arkasından kükrüyor, sandalyesi çırpınışlarıyla gıcırıyor. Louis bana yalvarıyor, bir plan bulmaya çalışırken gözleri etrafta geziniyor. Dimitri sessiz, anlayışla beni izliyor. Kederimi hisseden diğer tek kişi o. Isaac bana doğru uzanırken ağlıyor. Hâlâ yere yığılmış olan Jonas sessizliğini koruyor.

Beni seven ve benim için her şeyini verebilecek altı adam.

Benim için ölürlər.

"Artık ölüm yok," diyorum babamın yanına giderken. "Artık yok."

Bana doğru dönüp sırtırken elimi onun elinin içine koyuyorum. "Harika şeyler yapacağız, Novaleen."

Eşikte arkama bakıp gözleriyle buluşuyorum. "Sizi seviyorum. Hepinizi seviyorum. Başka kimseyi izleyemem-" Bir an için duygularım içime çarpıyor, sonra onları kilitliyorum. "Hayatta kalın." Bununla birlikte, babamın beni şaşkınlıkla evden çıkarmasına izin veriyorum ve arabada bana iğne yapıp bayılttığında, karanlığın içinde boğulmayı ve asla uyanmamayı umarak unutulmayı memnuniyetle karşılıyorum.

SEKİZ

M Gözlerim sulanmaya başlıyor ve bedenim odaya pompalanan toksinlere teslim olmaya çalışıyor ama reddediyorum. Ona ulaşmak için onlara karşı savaşıyorum.

Ona o kadar kızgınım ki, bizim için kendini feda ettiği için derisini yüzmek istiyorum. Bunu neden yaptığını biliyorum.

Nova. Hızla uzaklaşırken motor seslerini duyuyorum.

Hay sikeyim! Bir öksürük duyduğumda sandalyeyi kırmaya çalışarak daha sert sallanıyorum. Başımı kaldırdığımda Bert'in ön kapıyı açtığını görüyorum. Tökezleyerek oturma odasına giriyor, dumanı savuşturuyor ve temizlemek için pencereleri iterek açıyor. Bizi görünce gözlerini kısıyor, onun da gözleri sulanıyor.

Ağzı acı bükülmüş ve elini kanayan göğsüne bastırmış. Solgun ve tehlikede olduğu çok açık ama yine de bize doğru yöneliyor. "Nova?" diye mırıldanıyor.

Bağırıp onu uyarmaya çalışıyorum ama yapamıyorum ve Ana ile Sam'in üzerine tökezliyor.

Kıcının üstüne düşerek cesetleri görür ve eliyle dudaklarını kapatmadan önce çığlık atar.

Adını bağırarak dikkatini çekmeye çalışıyorum. Geçen her saniyede Nova'yı daha da uzaklaştırıyorlar ama o ağlarken gözleri Ana'ya kilitleniyor. "Ana . . . Oh, Tanrım." Başını çeviriyor, kusuyor.

Bir şekilde ağzımı kapatmayı başardım. "Bizi serbest bırak!" Kükrüyorum. "Nova!"

Başını sallayarak, ağlarken bize doğru sürünüyor, botumdan bir bıçak kapıyor ve bağlarımı kesiyor. Sonra Ana'nın yanına dönüp yüzünü okşuyor. Diğerlerini serbest bırakırken onu orada bırakıyorum, hepimiz aşkımızın peşinden gitmek için ön kapıdan dışarı koşuyoruz.

Bizim kız.

Ancak, arabalarımız yok edildi.

"Hayır!" Jonas kükrüyor, kaçacak gibi oluyor ama onu tutuyorum. "Yapma," diye bağırdım. "Bir plana ihtiyacımız var."

"Hayır-"

"Onu geri alacağız!" Ona bağıriyorum. "Isaac, Bert'i al ve onu kontrol et. Diğer herkes, hemen binayı boşaltsın!" Tereddüt ettiklerini gördüm ve onlara döndüm. "Şimdi!" Kükrüyorum ve ben dönüp garaj yoluna bakarken onlar da içeri koşuyor. "Geliyoruz Nova, söz veriyorum."

"Onu hayal kırıklığına uğrattım," diye fısıldıyor Bert, hüzünlü gözleri uzaklara odaklanmış. "Bayan Nova'yı ve Bayan Ana'yı hayal kırıklığına uğrattım."

"Onu kurtarabilmemiz için bizi serbest bıraktın."

"Ana öldü. Onu daha iyi korumalıydım. İkisini de daha iyi korumalıydım."

"Pişmanlık için vaktimiz yok," diye hırslıyor Jonas.

"Jo-" Isaac başlar, ama başını sallar.

"! Boşa harcadığımız her an onu bizden biraz daha uzaklaştırıyor.

Pişmanlıklar olanları değiştirmez, sadece eylemler değiştirir."

"O haklı," diye mırıldanıyor Bert. "Git onu al ve eve getir." "Bunu nasıl yapacağız? Arabamız yok."

"Garajda bir tane var." Bert acı içinde kıvranarak doğruluyor. "Nova'yı geri getir. İkisini de kaybetmeyeceğim."

"Kana ve ameliyata ihtiyacın var," diye başlıyor Isaac.

"Kızlarıma ihtiyacım var!" diye tersliyor, onu hiç görmediğim kadar öfkeli.

"Siktir et beni. Beni ölüme terk et ve gidip onu getir. Bu bir emirdir."

"Isaac, onunla kal," diyorum.

"Hayır." Ayağa kalktı. "Ben de gidiyorum."

"Onu hayatta tutmana ihtiyacım var," diye yalvarıyorum. "Nova onu seviyor. O yapamaz.

. Başka kimseyi kaybetmesine izin vermeyeceğim."

Başarısızlığımın ağırlığı omuzlarıma çöküyor ama akıllı olmam gerektiğini bilerek bunu aşmaya çalışıyorum. Cevaplara ve bir lidere ihtiyaçları var. Bana ihtiyaçları var, bu yüzden kırılmayacağım, henüz değil.

Başını sallayan Isaac yerine oturur.

"Diğer herkes silahlarını alsın. Hadi kızımızı alalım."

Odadan fırlayıp, eşyalarımı yüklüyorum. Dimitri cipi ön tarafa çekti, hepimiz bindik.

"Hangi yön?" Dimitri endişeyle sorar.

Tek söylediğim "Sür," çünkü dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum.

Düşünmem gerek. Onu nereye götürecekti?

Yakın olamaz. Her ihtimale karşı bizden uzakta olmasını isterdi. "Havaalanı," diye mırıldandım. "Orospu çocuğu onu ya bir tekneye götürecektir, ki o da çok uzakta, ya da özel bir jete. Belli ki onlarla birlikte hareket ediyor, o yüzden bizi havaalanına götür."

"Bas gaza," diye homurdanıyor Nico, söylediği tek söz bu.

"Louis," diye fısıldıyor Dimitri, silahını doğrulturken benimle bakışıyor.

"Yapma. Onu geri alacağız," diye çıktım ona. "Şimdi arabayı sürmeye odaklan."

Hepimiz tetikteyiz, o deli gibi sürerken yolu izliyoruz, mesafeyi geçen seferkinin yarısı kadar bir sürede kat ediyoruz. Arabadan atlayarak binaya doğru koşuyoruz, ancak bir hangarın önüne park edilmiş bir araba ile havalanan bir uçak görüyoruz. Aceleyle yanına gidip içine bakıyorum, koltuğun üzerinde bir not görünce donup kalıyorum.

Nova'ya ait olduğunu fark etmek için açtım.

Seni özledim Nova.

"O buradaydı." Kapıyı çarparak kapattım ve uçağa baktım. "O da orada."

"Siktir!" Nico kükrer, Dimitri'nin üzerine dönmeden önce arabaya yumruğunu indirir. Onu da yakalıyor ve arabaya çarpıyor. "Çalıştır şu lanet sihrini. Takip et onu!"

"Dizüstü

bilgisayarına

ihtiyacım var."

"Nova," diye kükrer

Nico.

"Nico!" Talep ediyorum. "gerek. Bir plana ihtiyacımız var."

"Planlarınızı sikeyim!" Jonas ellerini sıkıp açarak tıslıyor. "Bak bizi nereye getirdi."

O tepki veremeden yumruğumu suratına indiriyorum ve herkes donup kalıyor. "Ben de en az sizin kadar kaybolmuş durumdayım," diyorum onlara dürüstçe. "Ben de en az sizin kadar korkmuş ve paniklemiş durumdayım ama şu anda Nova'nın bize ihtiyacı var ve soytarılar gibi davranmak bize yardımcı olmayacak. Birbirimizle savaşmak yerine, onu geri getirmek için birlikte çalışmalıyız. Onu bulacağız," diye söz veriyorum. "Onu eve getireceğiz ama şu anda Bert'le ilgilenmemiz, Jonas'ın kafasına bakmamız, yeniden toplanmamız ve kızımızı geri almak için kusursuz bir plan yapmamız gerekiyor."

"Peki ya sonra?" Dimitri sorar. "Sonra babasını öldüreceğiz."

OceanofPDF.com

DOKUZ

M Kalbim acıyor.

Sevdiğim tek kadını kaybettim, dahası kız kardeşini bile onun için kurtaramadım. Bir keresinde gerçekten Bana ihtiyacı vardı, hiçbir şey yapamazdım ama Bert'i onun için kurtarabilirim. Kurtarabilirim ve kurtaracağım. Sevdiği bir insanın daha ölmesine izin vermeyi reddediyorum.

En azından bunu .

Şu anda baygın durumda. Neyse ki ameliyat olması gerekmedi ama iyileşmesi uzun zaman alacak. İki kez kan nakli yapıldı ve ayağa kalkıp kendine daha fazla zarar vermediğinden emin olmak için bir süre sakinleştirici vereceğim.

Ellerimi kandan temizlerken, gözlerim yaşlarla dolarken başımı öne eğiyorum. Çığlıkları beynimde yankılanıyor.

Tanrım, onun kırıldığı anı gördüm ve gerçekten ruhumda hissettim. Sandalyeye bağlıyken, hayatımın aşkının her şeyi kaybetmesini, içine kapanmasını ve pes etmesini izlemekten başka bir şey yapamadım. Yüzündeki yenilmiş ifadeden nefret ediyordum. Nefes almakta ve konuşmakta bile zorlanmasından nefret ediyordum.

O zaman bile bizi korudu ve hayatta kalmamız için bir anlaşma yaptı.

Bizi öldürmesine izin vermeliydi çünkü onsuz yaşamak mümkün değil.

Daha kötü olan tek şey, onun dışarıda bir yerlerde, yapayalnız ve acı içinde olduğunu bilmek. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Hepsini hayal kırıklığına uğrattım. Beni bayılttıklarında bunun olacağını görmeliydim ama hiçbir şey yapmadım. Bert'in yaralanmasına izin verdim. I

Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kadının kız kardeşini öldürmelerine izin verdim ve sonra gitmesine izin verdim.

Sonunda kırıldığımda o an aklımdan çıkmıyor. Ana'nın kanı yanağını ve ellerini kaplarken gözlerindeki ölü bakışı hatırladıkça hıçkırıklar bedenimi sarıyor.

Zayıf ve ham görünüyordu - Nova'yı tanımlamak için asla kullanmayacağım kelimeler.

Şimdi, bir kızını öldürmeye ve diğerini incitmeye hazır olan adamla birlikte ve o yapayalnız ve acı çekiyor. Yine de buradayım, kendim için üzülüyorum. Yumruğumu duvara vuruyorum ve acının zonklaması kendime acımamı kesiyor.

İyi hissettiriyor, bu yüzden tekrar tekrar yapıyorum.

Parmak eklemlerim kırılıp kemiklerim çatlarken bile duvara vurmaya devam ediyorum, kırık elimi kucaklayarak kığımın üstüne düşene kadar içimdekileri boşaltıyorum. Diğerlerinin onu bulmuş olması ve benden daha iyi başa çıkabilmeleri için dua ederken kalbim acıyor.

Genelde kontrol bende olur, onlara yardım eder ve kontrol altında tutarım, ama şimdi değil.

Bu sefer değil. Sağlıklı düşünemiyorum bile.

Elleri boş döndüklerinde, başarısız olduğumuzu anlıyorum. Kalbi kırık ifadelerine bir kez baktığımda onu kaybettiğimizi anlıyorum.

"Onu bir uçağa bindirdi," diyor Dimitri, kanlar içinde fuayede durduğumuz yerde. "Onu bulacağız. Ben şimdi gidiyorum." Aceleyle uzaklaşıyor, şüphesiz dizüstü bilgisayarına doğru gidiyor. Onu takip etmek için döndüğümde gözlerim Ana ve Sam'in birbirlerine sarılmış bedenlerine takılıyor.

Kızımın kaybettiği her şey için keskin, delici bir acı göğsümü yırtıyor.

"Ana'yı gömmeliyiz," diye fısıldıyorum. "Orada yatıyor olması doğru değil. Onu dinlendirmeli ve huzur vermeliyiz. Nova bunu ve kız kardeşini görebileceği bir yer isterdi."

"," diye yumuşak bir sesle yanıtlıyor Louis. "İkisini de gömeceğiz." "Birlikte. Sanırım bu hoşlarına giderdi," diyorum.

"Birlikte." Elimi sıktı.

NICO

Diğerleri için kendimi bir arada tutmam gerekiyor çünkü onlar dağılıyor. Suçluluk, acı ve stres onları mahvediyor. Güçlü olmak zorundayım.

Jonas ve ben mezarları kazıyoruz. Nova'nın seveceğini düşündüğümüz büyük bir elma ağacının altında bir yer seçtik. Jonas Sam'i tutarken ben de Ana'yı kollarıma alıp dikkatlice . Onları gömerken Bert kendini ön tarafa sürüklüyor, polisi arayamayacağımızı ya da dikkatleri üzerimize çok fazla çekmeden onlara uygun bir cenaze töreni düzenleyemeyeceğimizi biliyor.

Ancak bunu kızımız için yapabiliriz.

Toprağa girdiklerinde sessizce üstlerini örtüyoruz ve sonra Bert boğazını temizliyor. "Bir şeyler söylemeliyiz." Yan yana duran mezarlara bakarken gözyaşları yüzünden aşağıya doğru akıyor.

"Bayan Ana. . . Dikkate alınması gereken bir güçtü. Nazik, komik ve çok yetenekliydi. Çocukken çok derin şeyler düşünürdü ve ben onun dünyayı değiştireceğini biliyordum." Hıçkırdı ama kararlı bir şekilde doğruldu. "Beni kurtardı, uğruna yaşayacak hiçbir şeyi olmayan yaşlı bir adamı. O iki kız benim dünyam oldu. Onun çok nazik, cömert, akıllı ve kararlı inanılmaz bir kadına dönüşmesini izledim, ama acı çekiyordu. Kız kardeşini özlüyordu. Onu Bayan Nova'yı geri aldığı kadar mutlu görmemiştim. Kaderlerinde hep birbirlerinin yanında olmak vardı. Onsuz, bir boşluk olacak. Büyüdüğünüzü, aşık olduğunuzu ve inandıklarınızı savunduğunuzu görebildiğim çok mutluyum Bayan Ana. Sizinle çok gurur duyuyorum. Dört yaşındayken elimi tuttuğun ve bizi arkadaş ilan ettiğin andan beri seni seviyorum ve senin yanında toprağa yatacağım ana kadar da seveceğim. Kız kardeşini, Nova'mızı bulacağım ve onu eve getireceğim. Son arzunu yerine getireceğim. Umarım bir sonraki yaşamında Sam'le hak ettiğin huzuru ve mutluluğu bulursun Bayan Ana ve ben de şimdi senin bekleyen kollarına teslim olacağım günü bekleyeceğim."

Hepimizin yüzünde aynı acı ifadesinin olduğunu biliyorum. Ana'yı çok az tanıyorduk ama Nova'nın onu ne kadar çok sevdiğini biliyorduk. Bir adım öne çıkıp boğazımı temizliyorum. Konuşmaktan nefret ediyorum, savunmasız olmaktan nefret ediyorum ama kızım için konuşacağım. Kız kardeşine huzur vermek için burada olamaz, o yüzden bunu onun yerine ben yapacağım ve eve döndüğünde vedalaşabilir ve ben de onu yakalamak için orada olacağım.

"Nova Ana'yı dünyadaki her şeyden daha çok seviyordu. Yaptığı her şey kız kardeşi içindi, onu güvende tutmak ve ona normal bir yaşam şansı vermek içindi. Onları birlikte görene kadar gerçek aşkın ne olduğunu hiç bilmiyordum."

Bert hıçkırma başlar ve Jonas onu yakalar, ağlarken ona sarılır.

"Seni, Ana'yı ya da kız kardeşini hayal kırıklığına uğrattığım için kendimi asla affetmeyeceğim ama ölümün boşuna olmayacak. Sana bunun sözünü veriyorum. Onlara bunu ödeteceğiz ve hayatımın geri kalanını içimdeki sevginin her zerresiyle kız kardeşinin kırık kalbini iyileştirmeye çalışarak geçireceğim. Bıraktığın boşluğu asla dolduramayız ama siz ikiniz tekrar buluşana kadar onu mutlu ve sevilmiş tutacağız."

"Dünya acımasız bir yer," diyor Dimitri. "Umarım artık huzur bulmuşsundur. Eğer beni duyabiliyorsan, Bas adında bir adam bul. O seni sevecek ve koruyacak ve zamanımız geldiğinde ikinizle de diğer tarafta buluşacağız."

"Aşk seni sevenlerde, senden daha uzun yaşayanlarda yaşar. Nova'nın aşkının ya da hayatının solmasına asla izin vermeyeceğini biliyorum Ana," diye ekliyor Isaac yumuşak bir sesle.

Jonas başını sallar. "Seni kurtaramadığımız için üzgünüm ama onu kurtaracağız." "Birlikte," diye ekler Louis.

Mezarının etrafında durup her birimiz vedalaşıyor, ona umutlarımızı ve özürlerimizi sunuyoruz; ta ki Bert yüzünü buruşturarak her bir mezara nazikçe birer çiçek bırakana kadar. "Sonuna kadar burada seninle kalacağım," diye yemin ediyor ve Jonas'ın onu eve götürmesine izin veriyor.

"Onu bulmamız gerek," diyorum gidişlerini izlerken. "Şu anda ona ne yaptığını hepimiz biliyoruz." Dimitri'ye odaklanıyorum. "Onu bulun." Gözlerimdeki yaşları, ruhumdaki dehşeti ve hayatımın aşkını kaybetmiş olmanın verdiği korkuyu saklamak için biraz zamana ihtiyacım var.

ON

I Yavaşça uyanıyorum, halsiz hissediyorum. Vücudumun her santimi acıyor, ama asıl ruhumdaki acı beni ağlatıyor. Bir zamanlar kız kardeşimin var olduğu yerde artık hiçbir şey yok. O benden koparıldı ve acısı çok şiddetli, Yine bayıldım.

Kırık bir kalpten ölüyorum. O gitti.

Acıyla mücadele ederek bilinç ve uyku arasında gidip geliyorum.

O gitti ve ben tekrar uyanmak istemiyorum. Onsuz bir dünyada yaşamak istemiyorum. Babamın yaptığı onca şeyden sonra, sonunda hep istediği şeyi yaptı, beni kırdı.

Onu geri almak için seve seve yalvarır ve sahip olduğum her şeyi verirdim. Çocukken katlandığım tüm acılar onu korumak içindi ve şimdi o gitti ve hepsi bir hiç uğrunaydı. Hiçbir şeyi değiştirmedik ve kimseyi kurtarmadık.

Gitmiş.

Burada neredeyse kahkahalarını duyabiliyor ve ormanda beni kovaladığını hissedebiliyorum. Onun var olduğu, benim için ölmediği bu yerde sonsuza kadar onunla kalmak istiyorum. Burada mutluyuz ve normal bir hayatımız var.

Yine de dünya acımı umursamıyor, bu yüzden beni tekmeleyerek ve çılgılık atarak geri sürüklüyor. Bir solukla uyanıyorum, beni bağlayan bir şeye karşı mücadele etmeden önce dik duruyorum. Her ne ise onunla savaşmak için körlemesine dönüp dururken panik içime işliyor.

"Sakinleşmezsen kendine zarar vereceksin."

Işıklar canlanıyor ve o zaman bir ameliyat masasına bağlandığımı fark ediyorum. Oda steril, yarı boş ve klinik ve babam kapıda duruyor. Yanıma gelirken vurdumduymaz bir ifadeyle beni izliyor.

"Onu sen öldürdün," diye fısıldadım.

"O benim için işe yaramazdı. Bu bir hatırlatma olsun, Nova. Sakın aynısı olma. Eğer yaşamak istiyorsan, dediklerimi yap ve bir sorunumuz kalmasin, küçük kız." Bana verdiği gülümseme saf şeytani.

"Bizi hiç sevdin mi? Biz senin çocuklarındık," diye soruyorum duygusuzca.

Tereddüt ediyor, bakışları uzaklara gidiyor. "Sanırım öyle, bağımsız bir şekilde. Bana getirdiğin ilgiyi, normalliği, kapağı ve övgüleri sevdim. Bu da aynı şey mi? Sanırım değil. Böyle duygulara sahip olmadığımı hep biliyordum. Sonuçta bunlar bir engel, ama eğer seni daha iyi hissettirecekse Nova, Ana'yı özleyeceğim. Çok yetenekli bir beyni vardı."

"O senin kızındı!" Ona bağırdım.

Sabırlı ve soğuk bir ifadeyle ellerimdeki bağlara karşı verdiğim mücadeleyi izliyor. "Ve şimdi o öldü. Yazık oldu. Bağlılığınızın gücünü bilseydim, sizi daha uyumlu kılmak için onu hayatta tutardım. Yine de bir yolunu bulacağız."

"Canınız cehenneme! Hepinizi öldüreceğim!" Çığlık atıyorum, uyuşukluk bir anlığına saf öfkeye dönüşüyor.

"Umarım dövüşünüzü sürdürürsünüz çünkü çok eğlenceli" diyor sadece. "Şimdi, kaldığımız yerden devam edelim mi?" Bir tasma alıyor ve ben dehşet içinde gözlerimi kapatıyorum.

Kendi kanım ve kusmuğumla kaplanmış bir halde, beyaz fayanslı koridorda sürükleniyorum. Karanlıktı ve her bölüme adım attığımızda tepedeki parlak ışıklar yanıp sönüyordu. Beni bir kapıya doğru sürükleyen ve kapıyı açarken homurdanan iki adamın arasında asılı kaldığım için başımı, ve kollarımı bile kaldıramıyorum.

Ruhum ne kadar acıyorsa her parçam da o kadar . Bunu hak ediyorum ve bu neredeyse onu kaybetmenin acısını azaltıyor. Keşke bayılsaydım ama bayılmadım. Üzerimde yaptığı her kesiyi ve testi hissettim. Hepsini hissettim ve şimdi babamın zalim dokunuşundan acı çekiyorum.

Kapı bip sesi çıkarıp kilidi açıyor ve beni sürükleyerek arka duvara vidalanmış tek bir karyolanın üzerine atıyorlar. Oda küçük, ancak yürünebilecek kadar, sadece bir yatak, kapı ve solda küçük bir banyoyu ortaya çıkarmak için açık olan başka bir kapı var. Köşede kırmızı ışığı yanıp sönen bir kamera beni işaret ediyor.

"Bu hayranlığı anlamıyorum. O da diğerleri kadar kolay kırıldı," diyor biri gülerek dışarı çıkarken. Kapı bir tıkırtıyla kapanıyor, kilitli olduğunu anlıyorum ve sonra ışıklar sönüyor, beni sonunda kırılabilceğim karanlığa sürüklüyor.

beni dinliyorlardır, bu yüzden sessizce ağlıyorum, dönüp başımı duvara gömerken gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor. Bacaklarımı göğsüme çekip başımı dizlerime gömerken keder ve ıstırap bedenimi sarsıyor, titreyerek ağlıyorum.

Adamların hayatta olup olmadıklarını ya da iyi olup olmadıklarını bile bilmiyorum ve bu düşünce kalbimi mideme indiriyor. Ya onları öldürdüyse? Ya hepsi öldüyse?

Ya dünyada bir kez daha yapayalnız kalırsam?

ON BİR

T Uçak kayıtlı değil ama özel bir pistte bile olsa iniş ya da kalkış yapmak için birilerine haber vermek zorundalar. Biraz araştırmam ama nereye uçtuklarını bulacağıma eminim. Umarım zaman içinde.

Uyumuyorum ve yemek yemiyorum.

Bert dinlensin diye diğerlerini evi temizlemeye bırakıyorum. Eve geldiğinde her şeyin mükemmel olmasını istiyorlar. Jonas ona krep bile yapıyor. Ben bulamasam bile hepsi onu bulma yeteneğime güveniyor. Eğer nereye uçtuğunu bulursam, tekrar seyahat etmiş olabilirler ama yine de onu bulmam gerektiğini biliyorum. Giderken bize attığı bakış aklımdan çıkmıyor ve tek gördüğüm o.

Bas'ı kaybettiğim gibi onu da kaybedemem.

Durdurabilecekken sevdiğim başka bir insanın sürüklenip izin vermeyi reddediyorum. Üzerimdeki baskının arttığını biliyorum ama hareket etmeye devam ediyorum. Dört bilgisayarım açık ve sürekli çalışıyor. Biri fotoğrafının bulunduğu tüm uluslararası verileri tarayıp onu arıyor, ikincisi pasaportunu arıyor - ki bu zor bir ihtimal ama denemeye değer - ve üçüncüsü de babasınınkini arıyor.

"Bir şey var mı?" Jonas arkamdan soruyor.

Onu görmezden geliyorum ve dördüncü bilgisayarı kullanarak bugün gelen tüm uçuşların verilerini tarıyorum.

"Dimitri, bir şey var mı?" diye tersliyor.

"Henüz değil!" Dönüyorum. "Siktir git ve çalışmama izin ver. Elimden geleni yapıyorum."

"Hey, öyle olduğunu biliyoruz." Yanıma yaklaşıyor, önümde çömeliyor ve elimi tutuyor. "Biliyoruz. Bunların hepsi senin suçun değil."

"Onu bulmak zorundayım," diye mırıldanıyorum, bakışlarımı utançla yere indirerek. "Bulmak zorundayım. Onu kurtaramadım ama onu kurtarabilirim. Kurtarabilirim. Kurtaracağım."

"Yapacağız," diye söz veriyor Jonas. "Bu Bas gibi değil. Nova bize geri dönmek için savaşıyor. O çok güçlü, hepimizden daha güçlü. Tıpkı şu anda onu bulmak için bize güvenmesi gerektiği gibi biz de ona güvenmeliyiz ama kendini suçlayarak bunu başaramazsın, tamam mı? Bu yüzden odaklanın, onu bulun ve bana yok etmem için bir hedef verin çünkü şu anda hiçbir işe yaramıyorum ve bundan nefret ediyorum."

"Cesetleri tarayın." Başımı kaldırıyorum. "Eğer kim olduklarını bulabilirsek, ödemelerin kaynağına kadar izini sürebiliriz ve belki de onu bulabiliriz."

", bunu yapacağım." Ayağa kalkıyor. "İyi misin?"

İkimiz de yalan olduğunu bilmemize rağmen başımı sallıyorum. "Onu geri alacağız," diye mırıldanıyorum.

"ve bunu yaptığımızda, onun için lanet olası dünyayı yakacağız."

JONAS

Ön kapının yanında adımlarken kendimi işe yaramaz hissediyorum. Tüm cesetler kontrol edildi ve herhangi bir bağlantı bulup bulamayacağımızı görmek için kimliklerini araştırıyoruz. Her ipliği çekiştiriyoruz, kızımızı bulabilmek için önümüze koyduğu oyunu çözüyoruz, ancak yapabileceğim başka bir şey yok. Vurabileceğim hiçbir şey ve savaşabileceğim hiç kimse yok. Kızım gittikçe uzaklaşırken beklemek zorunda kalıyorum.

Hepimizin baskıyı hissettiği açık. Isaac Bert'i iyileştirmek ve sağlığına kavuşturmak için gece gündüz çalışıyor, sanki tamamen iyi olduğundan emin olmak onu geri getirecekmiş gibi. Louis aklına gelen her askeri bağlantıyla telefonda konuşuyor ve onlara bağırıp çağırıyor. Onun kontrolünü kaybettiğini görmek ne kadar berbat bir durumda olduğumuzu bir kez daha gözler önüne seriyor.

Nico spor salonunda, kendini öldürme çılgınlığından alıkoymak için aletlerin canına okuyor, ya Dimitri? Zar zor uyuyor ya da hareket ediyordu.

Gözleri kan çanağına dönmüş, kıyafetleri buruşuk ve lekeli ve uyandığı andan beri bilgisayarların başından kalkmıyor.

Peki ya ben? Sanki geri geleceklermiş gibi nöbet tutuyorum. Gelmeyeceklerini biliyorum. Bizi istemiyor. Hayır, onu istiyor. Başarılı olacak tek deneyi. Kızını ve onun zihnindekileri istiyor ve şu anda ona ne yapıyor olabilecekleri fikri beni çılgına çeviriyor.

Vahşi bir hayvan gibiyim ama beni sakinleştirebilecek tek kişi gitti.

Bizi köşeye sıkıştırdılar ama bunun bizi daha tehlikeli hale getirdiğini bilmiyorlar mı? Ne de olsa artık uğruna savaşacak bir şeyimiz var, daha önce hiç sahip olmadığımız; ailemiz, kalbimiz, yaşama sebebimiz.

Saçlarımı karıştırarak adımlarken kendime onun daha önce de tedavilerden sağ çıktığını hatırlatıyorum. Onun ellerinde çok acı çekti. Ona bir daha asla kaçırılmayacağına dair söz vermiştik ama bu sözü tutmadık. Bundan nefret ediyorum ve tekrar yalnız kalmasından nefret ediyorum. Acı çekmesinden, kederlenmesinden ve ıstırap içinde olmasından nefret ediyorum ve biz onu tutmak için yanında değiliz.

Nova'ma ihtiyacım var ve onu geri almak için yoluma çıkan herkesi öldürmem gerekse bile öldüreğim ve babasını bulduğumda ne olacak?

Hayatımın aşkını incittiği için ona ölene kadar işkence edeceğim.

ON İKİ

T Günler acı ve baygınlık döngüsü içinde geçiyor. Gece mi gündüz mü bilmiyorum ve dinlenebildiğim zaman da ancak vücudum pes edip karanlığa gömüldüğümde oluyor. Uyandığımda kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Benim

Vücudum yavaş yavaş parçalanıyor ve her yerim ağrıyor.

Bu her zamankinden çok daha kötü, sanki zamana karşı yarıştığını biliyor ve çok geç olmadan alabileceği her şeyi alması gerekiyor. Babam endişeli mi? Tutunduğum tek şey bu. Düşündüğü kadar güvende olmadığından ve onun için geleceklerinden endişeleniyor.

Benim ailem.

Benim için gelecekler.

Ama ben istemiyorum, çünkü tek istediğim intikam. Benden, yani kız kardeşimden aldıkları için babamın yaşlı, buruşuk bedeninden hayatı söküp almak istiyorum.

Kız kardeşimi düşünürken bile acıdan gözlerim kapanıyor. Şimdi ne yaparsa yapsın, bu tür bir saf dehşet ve acıyı bir daha asla tekrarlayamayacağını görmüyor mu? Bu dünyada uğruna her şeyi riske attığım ve tamamen sevdiğim tek insanı benden aldı. Fiziksel acıdan başka bir şey hissetmeyen bir kabuğa dönüştüm. Yine de bundan zevk alıyorum, çünkü bu kalbimdeki acıdan daha iyi.

Bu deneyden ne kazanmayı umduğunu bilmiyorum ama artık onun hasta zihninin düşünce süreci umurumda değil.

Tek umursadığım onu öldürmek ve bir kez daha ona katılmak.

Yatağa uzanıyorum -belki de beşinci kez, ama bunu söylemek zor- ve vücudum şu anda komutla hareket etmiyor. Bunun nedeni son testten kalan sakinleştiricinin hala sistemimde olması. Ne yaptıklarını bilmiyorum, sadece iğne damarıma girmeden önce onlarla savaştım ve sonra ışıklar söndü. Burada uyandığımda sırtımda yeni bir kesi vardı ve acı omurgamda hızla ilerliyordu. Bana söylemedikleri için sormaya zahmet etmedim. Buradaki bilim adamları kasaptan başka bir şey değil. Buraya sürüklendiğimde başka hücreler de gördüm. Dolu gibi görünmüyorlardı ama bu şimdi olmadıkları ya da geçmişte olmadıkları anlamına gelmiyor. Onları tanıyorsam, burası, her neresiyse, doluydu ya da dolu ve onlar sadece dev bir deney halkası işletiyorlar.

Şu anda tüm dikkatlerinin benim üzerimde olduğu açık. Babam başarılı araştırmalarının anahtarının bende olduğunu düşünüyor. Bu da benim önemli olduğum anlamına geliyor ki bu da onun dikkatini ve deneylerini benim çektiğim anlamına geliyor. Sanırım bu da bir şeydir.

Kapı açılıyor ve bir kez daha muhafızların geleceğini bildiğim için başımı kaldırıp bakmaya bile zahmet etmiyorum. Başlangıçta beş kişi göndermişlerdi, ama şimdi kafamı bile kaldıramayacak kadar halsizim, bu yüzden sadece iki kişi gönderdiler. Bu aşağılayıcı ve beni kızdırıyor. Benden korkmalarını istiyorum. Korkmalarını istiyorum.

Öyle olmalılar.

Buradaki herkesi parçalara ayıracağım ve sonra benimle birlikte yakacağım.

Kollarımdan tutup beni odadan dışarı sürüklüyorlar. Onlara karşı koymuyorum ama öfkem beni kör edene kadar büyümesine izin veriyorum. Vücudumdaki uyuşukluğu, yorgunluğu ve uyku halini bastırmasına izin veriyorum, ta ki neredeyse alev alev yanana kadar. Şimdi, farkında bile olmadan dolu bir silahı sürüklüyorlar.

Babam silah mı istiyor? Asker mi istiyor? O zaman bir tane aldı.

Bunu ona göstermenin zamanı geldi. Elimden geldiğince hepsine bunu ödetme zamanı.

Nereye gittiğimize bakmıyorum bile, çünkü bir tür laboratuvar olacağını biliyorum. İçeri girdiğimde ameliyathane olmadığını görüyorum, yani sakinleştirici yok. Bu da bana onları incitmek için daha fazla fırsat veriyor. Uyumlu olmamı bekliyorlarmış gibi bileklerimi bağlama zahmetine bile . Omuzlarımı, belimi ve bacaklarımı bağlıyorlar ve alaycı bakışlarla beni orada bırakıyorlar.

Bekliyorum ve odaya bakarken gözlerimi deviriyorum, çoğunlukla can sıkıntısından ve aklımın başka bir şeye kaymasını engellemek için.

Bum.

Gözlerimi kapatıp anıyı uzaklaştırmadan önce tekrar düşüşünü izliyorum. Kız kardeşimin ölümünü tekrar tekrar izleyerek kendime işkence etmek işe yaramayacak. Odaklanmam gerekiyor. Zihnimi keskin tutmalıyım. Pes edemem, henüz değil.

Ve çocuklar . . .

Onları düşünemiyorum bile. Onları son gördüğüm an uykumda bile aklımdan çıkmıyor. Onları Annie dışında hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum. Bana bir aile, bir yuva ve bir amaç verdiler ve şimdi onları bir daha asla göremeyeceğim. Kendime bunun en iyisi olduğunu söylüyorum çünkü bu benim halletmem gereken bir sorun. Onları güvende tutabilirim ve öleceğim anlamına gelse bile buna bir son verebilirim.

Hâlâ bir gelecekleri var.

Umarım bunu anlarlar ve gitmeme izin verirler.

Odaklan, Nova.

Dikkatimi toplayıp odayı bir kez daha tarıyorum. Üzerinde bulunduğum masa metal ve bağlandığım diğer masalara benziyor. Sol taraftaki masada bir bilgisayar ve üzerinde dosyalar var. Ne yazdıklarını göremeyecek kadar uzaktayım ama zaten bana yardımcı olmayacaklar. Sağ tarafta aletlerle dolu bir ameliyat tepsi var. Şimdilik ulaşamayacağım kadar uzakta ama işe yarayabilecek neşter ve makasları not ediyorum. Önümdeki duvar cam ve burada başka pek bir şey yok.

Saf beyaz.

Kana bulandığını görmek için sabırsızlanıyorum.

Tam o sırada kapı açıldı ve laboratuvar önlüğü giymiş bir bilim adamı telaşla içeri girdi. Bana bakmıyor bile. Gri saçları mükemmel bir şekilde geriye taranmış ve parlak mavi gözleri kalın çerçeveli gözlüklerin ardına gizlenmiş. Fit, formda olduğu belli ve benden biraz daha ufak tefek ama şu anda yetki onda ve o da bunu biliyor - odada kendi kendine mırıldanarak dolaşırken tabletinden başını kaldırmıyor. Gözlerim onu bir av gibi takip ediyor ve tökezleyip tepsiye çarptığında neredeyse zaferle sırtıyorum. Bana doğru dönüyor ve bilgisayara doğru ilerlerken kalçasını ovuşturuyor. Gözlerimi ondan ayırmadan uzanabildiğim kadar uzanıyorum, serçe parmağım tepsinin kenarına takılıyor ve dişlerimi gıcırdatarak tepesine ulaşana kadar yaklaşıyorum ve

bir alet. Bu orta boy bir neşter, ama onu sıkıca kavıyorum, başını kaldırıp bana kaşlarını çatarken saklamak için kolumun iç kısmına doğru kaydırıyorum.

Ayağa kalkıp bana doğru gelirken kaşlarımı kaldırıyorum. "Başlayalım mı?" diye resmi bir şekilde soruyor, sanki bu konuda bir seçeneğim varmış gibi. Ben de aynı şeyi söylemek istiyorum ama o çoktan arkasını dönmeye başladı, ben de şansımı deniyorum. Bir hamlede neşteri ortasına saplıyorum. Bir çığlıkla geriye düştü, yarısından kan fişkırıyordu. Etrafta tökezleyip bağırarak yardım isterken yüzü solgun ve ter içindeydi. Aptal neşteri çekip çıkarıyor ve her yere kan fişkırıyor.

Sanırım bir çarptım.

Güzel.

Son gücümle vücudumdaki bağları kopararak ölmek üzere olan adamı yakalıyorum ve alarm çalarken onu cama çarpıyorum. Muhafızlar içeri girmeye çalışırken kapı kilitleniyor. Babam telaşlı ve şaşkın bir şekilde belirdiğinde sırtarak, guruldayan adamı cama çarpıyorum. Kanı cama sıçradı ve gözlerim babamdayken bilim adamını yere düşürmeden önce boğazını parçaladım. Yüzümde manyakça bir sırıtişla, kan ve irin içinde geri çekiliyorum.

"Vahşi bir hayvan gibi davranıyorsun!" Alarm kesilirken babam bağırıyor Kapalı.

"Ben işte," diye alay ediyorum. "Beni kafese koyup işkence ettin ve benden medeni olmamı mı bekliyorsun? Hayır!" Çığlık atıyorum. "Bir hayvan mı istiyordun? Şimdi bir tane var."

Elimi cama vurarak gardiyanlar atladığında gülüyorum, kanlı el izim bir söz gibi geride kalıyor. Kapı açılıp muhafızlar içeri doluştuğunda gülerek kemik testerelerinden birini kapıyorum.

Kendimi onlara doğru fırlatıyorum, öfkenin içinde kayboluyorum ve diğer her şeyi, kalbimdeki ve bedenimdeki acıyı bile görmezden gelerek kesip öldürüyorum. Onlar beni bastırmaya çalışıyor, ama ben onları öldürmeye çalışıyorum. Düşüklerini görüyorum, çığlıklarını duyuyorum ve kanlarının üzerime sıçradığını hissediyorum ama yine de durmuyorum.

Bir kez daha masaya fırlatıldığımda ve beşi tarafından kısıtıldığında bile dönüp gülerken, üzerimdeki şok olmuş ifadelerini görüyorum.

Yüzüme doğru gelen bir yumruk görüyorum; şaşkınlıkları, korkuları ve yeni yeni anlamaya başladıklarıyla birlikte.

Beni hafife aldılar.

Aynı hatayı bir daha asla yapmayacaklar.

Yaptıklarımın bedelini ödüyorum. Babam buna şartlanma diyor ama ben gerçeği biliyorum. Bu bir ceza. Beni hafife aldığı ve her zaman istediği küçük iyi bir deney olmak yerine karşılık verdiğim için kızgın. İsyan kıvılcımını asla köreltemez, ama kesinlikle deniyor. Beni iki gün boyunca sayıklayana kadar ilaç ve acıyla uyanık tutuyor, ama yine de gülmeye ve mücadele etmeye devam ediyorum, bana işkence etseler bile, sonunda emir verene ve odama geri atılana kadar.

Beni yere attıkları yerde yatıyorum ve kahkahalarım sonunda gözyaşlarına dönüşüyor. Kendi etrafımda kıvrılarak acıyı bastırıyorum ve anılarıma odaklanıyorum.

Herkes gülüşürken yemek masasına geri döndüm. Annie Sam'in kucağında oturuyor, gözlerinde sevgi var.

Bert bana gülümsüyor.

Louis elimi tutuyor, Nico da altımda. Güvendeyim ve sığağım. Dimitri bana göz kırpmıyor, Jonas yemek atıyor ve Isaac beni izliyor. Seviliyorum. Güvendeyim. Mutluyum.

Kendimi o anının içinde kaybediyorum, bedenimin yavaş yavaş tükenmekte olduğunu umursamadan. Varsın alsın, ama buna asla sahip olamaz. Kısa bir süre içinde bulduğum aşkı ve mutluluğu asla elimden alamaz.

Onlara asla sahip olamaz.

Onlar benim, benim sırrım ve aklımın kırılmamasının nedeni.

Orada, onlarla birlikteyim ve bana sıkıca sarılıp beni sevdiklerini söylüyorlar. Farklı olsaydı hayatlarımızın nasıl olabileceğini düşünüyorum. Sıcak bir yerde bir çiftliğimiz olurdu, o malikanede artık sis ve yağmur olmazdı. Hayır, güneş parlardı ve toprağı işlerdik. Hayatımız basit olurdu ama her gün eve gelirdi. Mutfakta yaşar, dans eder ve şarkı söylerdik. Bert de bizimle olacak, Jonas için krep yapacaktı. Atlar, keçiler ve belki bir ya da iki köpek olurdu. Hiç acı çekmezdim. Bunun ne olduğunu bile bilmezdim. kadar çok sevilirdim ki, boğulurdum. Vücutları, yaşadıkları acıların izlerini taşımazdı.

ve her şeyi kaybetmenin ne demek olduğunu bilmezlerdi. Mutlu olurlar.

Bunların hepsi bir hayal, ama bunu atlatmak için ona tutunuyorum. Bana dayanmam için gereken gücü veriyor.

Hayatta kalmak ve bunu bitirmek için.

Belki bir gün o çiftliği alırlar ve belki de huzuru bulurlar.

Bundan emin olacağım.

Orada olamayacak olsam da Dimitri'nin artık ekrana bakmak zorunda kalmayacağından emin olacağım. Isaac'ın asla iyi olmama endişesi yaşamamasını, Jonas'ın ihtiyacı olan tutkuya ve odaya kavuşmasını, Nico'nun huzur bulmasını ve Louis'in sonunda yükten kurtulmasını sağlayacağım.

Bundan emin olacağım. Yapmak zorundayım.

Arzuladığım şeyin külleri içinde yansam bile, bunu onlar için yapacağım.

Bunu yapabileceğimi biliyorum. Eve, onların yanına gitmek dışında her şeyi yapabilirim.

Rüyamın içinde kalıyorum. Bir daha onlarla sadece o zaman evde olacağım.

OceanofPDF.com

ON ÜÇ

I kendimi onun eski odasında buldum. Çok seyrek. Birkaç kitap ve kıyafet dışında, onun odası olduğunu gösteren ne bir resim ne de başka bir şey var. Nefret ediyorum ama şu anda ona en yakın olabileceğim yer burası. ve yatağa düşünüyorum, kokusunu içime çekiyorum. Sonunda kırılıyorum ve gözyaşlarım dökülüyor.

Onu hayal kırıklığına uğrattım. Hepsini hayal kırıklığına uğrattım.

Hissettiğim suçluluk ve acı yüzünden nefes bile alamıyorum. Endişeleneceklerini bildiğim için diğerlerinin görmesine izin vermiyorum ama burada sessizce ağlıyor ve onun beni affetmesi için yalvarıyorum. Onun kız kardeşini almasını engelleyemedim ve bunu yapabilmeliydim. Bu dünyada sevdiğim tek kişinin daha fazla acı çekmesini engelleyemeyeceksem, tüm bu gücün ve kuvvetin ne anlamı var?

Ona ihtiyacım var. Ona çok ihtiyacım var.

Ona kollarımda ihtiyacım var. Ona sıkıca sarılmalı ve güvende olduğuna dair kendime güvence vermeliyim.

Onun yerine, şu anda dışarıda olduğunu ve muhtemelen acı çektiğini bildiğim için kendimi hasta hissediyorum.

Kalbim o kadar ağrıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Onları korumak, onu güvende tutmak benim görevim ama başarısız oldum ve şimdi yapayalnız.

Pencereden dışarı bakıyorum ve gece gökyüzünün altında nerede olduğunu merak ediyorum. Yıldızları görebiliyor mu? O da bizi düşünüyor mu? Onun soluk kokusunu içime çekiyorum, beni sakinleştirmesine ihtiyacım var. O kollarıma geri dönene kadar kalbim kırılmayı ya da çarpmayı durdurmayacak, ama şimdilik bu kadar yeter.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve onun burada benimle olduğunu hayal ediyorum -yumuşak elleri vücudumda geziniyor, bana verdiği gülümseme beni mahvediyor. O güçlü, ama bize ihtiyacı var.

Bana ihtiyacı var.

Sık sık normal bir hayat sürmenin nasıl bir şey olacağını merak ederdim ama artık kesin olarak biliyorum ki, sırf ona tekrar sahip olmak ve onun yanında mutlu olmak için tüm acılara, işkencelere ve hapislere katlanırdım. O buna değer.

Gözlerim açılıyor ve tekrar yıldızlara bakıyorum. "Güçlü kal, aşkım. Senin için geliyoruz." Ona söz veriyorum. Bunu yapana kadar durmayacağız. Bu bizim hikâyemizin sonu değil. Kızımız hak ettiği mutlu sona ulaşacak ve ihtiyacı olan huzura kavuşacak. Bundan emin olacağım.

Hepimiz göreceğiz.

Bizim ve kız kardeşi için canını vermeye hazır olabilir, ama biz de öyleyiz. Her birimiz onun için tereddüt etmeden ölürüz ve o burada olmadan, uğruna yaşayacak başka hiçbir şeyimiz kalmaz.

"Nico, güçlü olmana ihtiyacı var," diye mırıldanıyor Louis arkamdan. İçeri girdiğini bile duymamış olmam ne kadar kaybolmuş olduğumun bir kanıtı. Gözyaşlarımı, zayıflığımı görmesini istemediğim için kaskatı kesiliyorum ve yüzümü ona dönmüyorum.

Yatak eğiliyor ve kollar beni sarıp rahatlatıyor, ben de kendimi toparlamaya . "Şimdi ara ver, sonra yarın tekrar güçlü olacaksın. Onu geri alacağız, almak zorundayız ama bunu yapmak için sana ihtiyacım var."

"Onu hayal kırıklığına uğrattım," diye .

"Hayır, onu hayal kırıklığına uğrattık ve bu bir daha olmayacak," diye yanıtlıyor. "Onu geri alacağız ve sonra onu aldıkları için her birini öldüreceğiz. Onun affı için yalvaracağız ve hayatımızın geri kalanını onu takip ederek geçireceğiz, ama bunun için sana ihtiyacımız var."

"Ya yeterince güçlü değilsem?" Gözlerim yıldızlara kilitleniyor. "Ya bizim hakkımızda haklıysa ... benim hakkımda? Ya yeterince iyi olmadığım için testlerinde başarısız olduysam?"

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun kardeşim." Dönüyorum ve çenemi kavrayıp alnını benimkine bastırıyor. "Bizi hayal kırıklığına uğrattı çünkü onun küçük mükemmel kutusuna sığmadık, ne eksik ne fazla. Kızımız bizim mükemmel olduğumuzu düşünüyor ve aksini kanıtlayarak onun şerefini lekelemeyeceğiz. Bizim başarısız olduğumuzu düşünüyor, hadi ona öyle olmadığımızı gösterelim." Yüzümdeki gözyaşlarını silerek hüznle gülümsüyor. "Daha sonra, tüm başa çıkabiliriz. O zamana kadar,

Hepsini lanet bir kutuya tıkalım, tamam mı? Hareket etmeye devam edebilmemizin tek yolu bu."

O zaman bunun sadece benim için değil, onun için olduğunu fark ettim. Bocalıyor ve bana ihtiyacı var.

Kollarımı ona dolayarak, aşkımızın yatağında mola verdiğimizde kardeşime sarılıyorum, sessiz sözümüz yıldızlara sürükleniyor. Onun için geliyoruz.

Hiçbir şey bizi durduramaz.

OceanofPDF.com

ON DÖRT

I Sanki benim isyanım mahkum ve tutsaklar arasındaki o son çizgiyi kırdı. Gün boyu süren deneylerde çok acımasızlar. Babam neredeyse çıldırmış durumda, saçları dağınık ve gözlerinin altında koyu halkalar var. O mu? baskı veya suçluluk hissediyor musunuz?

Bu fikre neredeyse gülecektim.

Ben bir çocuk olmadığım için kendini tutmuyor ve daha önce kendini tuttuğu fikri beni korkutuyor - bunu ona asla göstermeyeceğimden değil. Burayı nasıl yıkacağımı planlarken yavaş yavaş kendimi kaybediyorum. Birçok plan ve fikir üzerinden geçiyorum. Kafamın içinde Louis'in sesini duyuyorum, işe yaramayacak fikirleri bir kenara atmamı sağlıyor. Öylece kaçamam çünkü çok fazla gardiyan var. Anında uyuşturulur ya da bayıltılırdım, o zaman da kaybederdim. Hayır, tekrar rahatlamalarına ve beni kırdıklarını düşünmelerine izin vermeliyim. Haritalara ve şemalara ihtiyacım var, kameraları ve alarm sistemlerini hacklemeliyim. Ancak o zaman harekete geçebilirim. Elektrotları üzerimde gezdirirlerken bir masaya bağlanmış pozisyonumdan aşılamaz görünüyor. Silahlı bir gardiyan silahını bana doğrultuyor ama şu anda sahip olduğum tek şey zaman.

Zaman ve başka hiçbir şey.

bir hayvan gibi dişlerimi gösteriyorum ve gözleri korkuyla açılırken memnuniyetle izliyorum.

"Şimdi, Novaleen, hiç hoş değil, değil mi?" diye babam çift yönlü aynadan.

"Ben asla iyi biri olmadım. O Annie'ydi. Hani şu öldürdüğün kız," diye karşılık verdiğimde yüz ifadesi soğudu.

"Bugün zihinsel dayanıklılığınızı ve bunun vücudunuzu nasıl etkilediğini test edeceğiz-"

Onu duymazdan geliyorum, masanın üzerinden atladığımı, elinde tuttuğu o lanet tableti alıp kışına soktuğumu hayal ediyorum.

İki saat sonra gerçekte ne demek istediğini anladım - vücudumun nasıl tepki verdiğini ve duygularımın gücümü ve hızımı artırıp artırmadığını görmek için zihinsel işkence.

Hırlayarak ona doğru hamle yapıyorum ama zincirler beni tutuyor. Küçümser bir ses çıkarıyor. "Görünüşe göre geçmişin bir tetikleyici ve yeteneklerini arttırıyor. Başka ne olduğunu merak ediyorum? Duygularının buna sıkı sıkıya bağlı olduğu belli. Ana hakkında konuşmak da bunlardan biri olabilir mi?"

Donup kalıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor ve makineler bunu onun için not ediyor. Benim acım bile bana ait olamaz. Saatlerdir onunla oynayıp onu oyalıyordum ama şimdi gözlerimle oraya gitmemesi için yalvararak bakıyorum.

Kalbimden geriye ne kaldıysa söküp atmak için değil. Ama tabii ki yapıyor.

"Onun ölümü sana nasıl hissettirdi?" diye soruyor, sesi klinik ve soğuk geliyor.

"Yapma," diye hırlıyorum ama ses tonumdaki yıkımı ben bile duyuyorum.

"İçindeki o içgüdüleri uyandırdı mı?" diye devam ediyor, beni tamamen görmezden gelerek gözleri makinelere gidiyor. Kalp atışlarımın tıpkı göğsümde attığı gibi onlarda da hızlandığını görüyorum. Nefesim kadar her nefes acı veriyor, ellerim masaya zincirlendikleri yerde titriyor. İpleri koparmak, makineleri parçalamak ve bir çocuk gibi kulaklarımı kapatmak istiyorum ama kendimi bundan koruyamıyorum, tıpkı onu koruyamadığım gibi.

"Novaleen, cevabına ihtiyacımız var. Onun öldüğünü hissettiğinde, vücudunun içinde neler oldu? Bana misin?" Öfkemi bastırarak öylece baktığımda kaşlarını çatıyor. "Onu öldürmek neredeyse çok kolaydı, biliyor musun?" Taktik değiştiriyor. "Çok güveniyordu ve hâlâ babasının onu korumasını bekliyordu. İçindeki ne olursa olsun başarılı olma ihtiyacını asla anlayamadı. Kaç derece aldığı ya da alanımızda ne kadar başarılı olduğu hiç önemli değildi, duygularını asla kapatamazdı. Çok yumuşaktı. Bu onun ölümüne neden oldu. O düşerken ben hiçbir şey hissetmedim-"

"Dur," diye yalvarıyorum, yaralı bir hayvan gibi sızlanıyorum.

"Benim için hiçbir şeydi, bir deneyin sonuçlarını izlemek gibiydi. Sanırım bir şeyler hissetmeyi bekliyordum ama . Benim için işe yaramazdı.

Senin tarafından yozlaştırıldı ve amacını aştı ama sen yine de onu sevdin, senden nefret ettiğinde bile. Bunca yıl onu koruduğunu biliyor muydu?"

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor, başım ağrıyor ve dönüyor. "Senin ne kadar şehit olduğunu ve sana istediğimi yaptırmanın ne kadar kolay olduğunu anladı mı? Sadece onu tehdit etmem gerekiyordu. Bu yüzden onu onca yıl sakladım. Onu asla terk etmeyeceğini biliyordum, gerçekten. Ona söyledin mi, Nova? Yoksa senden nefret etmesine izin mi verdin? Bunu hak ettiğini mi düşündün?"

Kısıtlamalarım karşı mücadele ediyorum ama faydasız. Dişlerimi göstererek ona sözsüzce bağırırken öfke ve acımın patladığını hissediyorum.

"Senden nefret ederek mi öldü, Nova? Yoksa seni affetti mi? Benim kanayan yürekli kızım senin onu kurtaracağını düşünerek mi öldü?"

Gözlerimi kapatarak sözlerini engellemeye çalışıyorum ama nafile. Beynimin içine işliyor, her parçamı paramparça ediyor. Kalbimin ve ruhumun şeritleri onun keskin kenarlı dürtüklemeleri yüzünden ölüyor.

"Sanırım öyle yaptı. Bence en sonunda bile onu kurtarmanı bekledi ama sen kurtaramadın. O anda beni öldürmek istedin, peki neden öldürmedin? Anlamak istiyorum."

Nefes almaya çalışıyorum, kanım ve acımla boğuluyorum. Monitörleri izlerken bir an sessizlik oldu.

"İlginç. Bu sizi basitçe . Bu bir zayıflık. O zaman vites değiştirelim, olur mu Novaleen?" Gözlerim irkilerek açılıyor ve bu küçük hareket bile canımı acıtıyor çünkü o haklı.

Benden onu kurtarmamı bekledi ve ben .
Bununla yaşamak zorundayım ama uzun sürmeyecek.

"Peki ya diğerleri? O çok bağlandığın başarısız deneyler?" Her tarafım buz gibi oldu. "Belki de onları buraya getirip teşvik olarak kullanmalıyım."

Bilen gözleriyle buluşmak için başımı yavaşça kaldırıyorum.

"Çocukken sevilmediğin için sevmeye bu kadar muhtaç olduğun için mi onları sevmeye daha meyilli olduğunu düşünüyorsun? Yoksa yalnız kalmamak için kendinizi o insanları kendiniz gibi sevmeye mi ikna ettiniz?"

Hayır, bunu mahvedemez.

Onları ve sahip olduklarımızı lekelemeye hakkı yok.

"Deneylerinizin hiç işe yaramamasından kaynaklanan stres yüzünden saçlarınızı kaybetmeye devam etme olasılığınızın daha yüksek olduğunu mu düşünüyorsunuz? Yoksa bir daha asla bir şey başaramayacağının farkına varmaktan mı?" Gözleri kıpırdıyor ve ben de kötü kötü sırtıyorum. "Kimsenin seni hatırlamayacak olması seni üzüyor mu? Tüm bunların senden sonra gelenler için bir uyarıdan başka bir şey olmayacağını düşünmek? Yaptığın her şeyin ... yani hiçbir şey için olması? Sen yaşlı ve zayıfsın, Peder. Daha yavaşsınız, beyniniz eskisi gibi bağlantı kurmuyor ve cildiniz buruşmuş ve süzme peynir gibi sarkmış. Geleceğinde neler olacağını kim bilebilir? Tüm anılarınızı kaybetmeniz ya da ölümcül bir hastalık gibi basit bir şey sizi hiçbir şey bitiremeden öldürse ironik olmaz mıydı?"

"Novaleen, yola geri dönmemize izin ver," diyor, sesi gergin.

"Oh, doğru yoldayım. Hepsi yasal olarak ölü olduğunuzu ve yavaş yavaş para kaybettiğinizi biliyor mu? Hiç kimsenin sizi ve sahip olduğunuz bu vizyonu desteklemeyeceğini biliyorlar mı? Bu yüzden bu işi hemen bitirmek ve cevapları bulmak için bu kadar çaresizsiniz, değil mi? Bilim camiasının bunu kabul edip etmeyeceğini merak etmenin seni geceleri uykusuz bıraktığını biliyorlar mı?" Tableti sıkıca kavrayan parmak eklemleri beyazlaştığında hedefe vardığını anlıyorum. Korumalar hafifçe kayıyor. "Hiçbir şey ifade etmemesi için ruhunu şeytana sattığını biliyorlar mı?"

"Yeter! Cezalandırın onu!" diye bağırır ve ayrılmak için döner.

"Ne kadar zayıf olduğunu biliyorlar mı ve bu yüzden mi benim gücümü arzuluyorsun?" Kahkahalara boğulmadan önce arkasından bağıyorum. Muhafızlar etrafımı sararken acıyı bile hoş karşılıyorum, onun sözlerini, gerçeğini unutmak için buna ihtiyacım var.

"Merhaba çocuklar, oynamaya hazır mısınız?" Zincirleri şingırdatıyorum. "Bunları çıkarsan da adil oynasak nasıl olur?"

Biri benimle alay ediyor. Burada iki tür gardiyan var; para için yanıp tutuşan ve görmezden gelenler ve emirlerinden zevk alıp acı çektirenler. Neyse ki bugün ikincisine denk geldim. Yumrukları kafamın önce soluna sonra da sağına çarpıyor. Gülerek kanımı masaya tükürüyorum ve parlak beyaz zemine damlamasını memnuniyetle izliyorum.

Ruhumu lekelediği gibi onu da lekelesin.

Bedenimi dövüyorlar, geçici fiziksel acı kısa süreliğine kalp ağrısını geri püskürtüyor, ta ki o kükreyerek geri gelene kadar.

Onu koruyamadın.

Dişlerimi gösteriyorum. "Hepsi bu mu?" Beni bayıltmalarını istiyorum, böylece bir süre düşünmek ya da hatırlamak zorunda kalmayacağım.

"Oh, bundan zevk alacağım," diye tükürüyor biri ve sonra elleri boğazımı . Gittikçe daha fazla baskı uyguluyor.

Siyah noktalar görüşümde dans ediyor ve ciğerlerim çığlık atıyor. Ölümün, bayılmanın eşiğindeyim ve unutulmaya ihtiyaç duyarak ona doğru koşuyorum.

"P-Pussy," diye mırıldanıyorum ve o daha sıkı kavlıyor, sonra görüşüm .

Tek duyduğum kalbimin sıkışmış çırpınışları ve sonra hiçbir şey.

Yüzümde bir gülümsemeyle gidiyorum.

Uyandığımda yalnız olmadığımı biliyorum. Hafifçe döndüğümde babamın bir sandalyede oturmuş beni izlediğini görüyorum. İnleyerek sırt üstü uzandım. "Senin lanet suratınla uğraşacak kadar uyumadım," diye alay ediyorum.

"Nefretin seni mutlu ediyor mu?" diye soruyor, beni gözlemleyerek. Yutkunuyorum ve o hareketimi izliyor. "Bir zamanlar beni sevmiştin," diyor sanki kafası karışmış gibi. "Sevmemen gerektiğini bildiğin halde beni sevdin."

"Ben bir çocuktum," diye fısıldadım, ona bakarak, "sadece bir çocuk. Beni sevmen gerekiyordu."

"Bir bakıma öyle."

"Seni seven biri yaptığın şeyi yapmazdı. Senin için üzülüyorum. Sadakatini, sevgiyi ya da dostluğunu asla bilemeyeceksin."

"Hayır, sadece zenginlik ve büyük başarı. Ne kadar korkunç biriyim. Nova, sadece bana yardım etsen birlikte yapabileceğimiz harika şeyleri bir düşün. İhtiyacım olan bilgiyi aldığımda, dilersen onlara geri dönmene izin verebilirim."

Bir an için, onun varlığının nedeni kafama dank etmeden önce teslim olmak istiyorum ve sonra gülüyorum.

"Çaresizsiniz. İhtiyacın olanı alamıyorsun. Gerçekten mi baba? Pazarlık mı? Yalvarmak mı? Bu senden daha aşağı. Zavallı," diye tükürdüm.

"İhtiyacım olanı almak için onlara zarar vermem gerekiyorsa, veririm Nova," diye hırslıyor. "Onları asla bulamayacaksın." Gülümsüyorum. "Onları asla ele geçiremeyeceksin."

Onlar. Onlar senden güvende ve senin inanabileceğinden çok daha güçlüler." Ben konuştukça boğazımdaki ağrı normale dönmeye başlıyor, teşekkürler.

iyileşmem için. Yarına kadar ölümle burun buruna geldiğime dair tek kanıtın boynumdaki morluklar olacağını biliyorum.

"Başarısız oldular." Kaşlarını çattı. "Gerekli şartları karşılamadılar-" "Bu senin sorunun baba." için kendimi zorluyorum.

önünde yatıyor olacak. "Tek gördüğünüz veriler ve sayılar, kişi değil. Onları başarısızlığa uğrattın, tam tersi değil. Onlar benden daha güçlü ve daha iyiler. Bunlar uğruna çok çalıştığın şeylerdi ve sen onları . Yine de endişelenme, çünkü ben senin asla bulamadığın şeyi buldum.

-Onların ruhları benimdir. Beni parçalara ayırın, yakın, kesin ya da vurun, ama onlara asla sahip olamayacaksınız. Sahip olamazsınız." Dişlerimi gösterdim.

"Bunu göreceğiz." Ayağa kalktı, bana baktı. "Dinlen. Güçlü olmana ihtiyacımız var, şimdiki gibi zayıf değil. İyileşmen için sana bir gün izin vereceğim."

"Ne kadar nazıksın," diye çıkıştım.

"Burada kalacak ve uyuyacaksın." Kapı arkasından kapanıp kilitleniyor ve bir plan oluşmaya başlıyor, ben de sırtıyorum.

Bütün bir günüm var. Bütün bir günle çok şey yapabilirim.

ON BEŞ

T İki gün geçti ve kendimi toparlamakta zorlanıyorum. Yemek yemek ve uyumak için mücadele ediyorum ama buna ihtiyacım olduğunu biliyorum. Diğerlerini kontrol ediyorum. Bert'in durumu daha iyi, ama mücadele ettiği açık.

Ana ve Nova'yı kaybetmenin üzüntüsünü yaşıyor. O ikisi onun kızları gibiydi ve nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Sanki her an kapıdan içeri gireceklermiş ve yemeğe ihtiyaçları olacakmış gibi mutfağa geri dönmüş, fırtına gibi yemek pişiriyor. Sanırım bu ona odaklanacak bir şey veriyor. Jonas ve Nico sırayla tüm yiyecekleri yiyor, Bert'in buna ihtiyacı olduğunu bildikleri için kendilerini hasta ediyorlar. Isaac de onu kontrol edip duruyor ve Nova'nın istediği gibi ben de Isaac'i kontrol ediyorum ama en çok endişelendiğim kişi Dimitri. Cildi kapalı ortamda kalmaktan beyazlıyor ve her gün ekranlara bakmak kan çanağına dönmüş gözlerinin altında mor torbalar oluşturuyor. Aldığı kafein yüzünden gergin ama beni dinlemiyor. Sonunda Isaac'ten kendisini öldürmeden önce dinlenebilmesi için onu sakinleştirmesini istemek zorunda kalacağımı biliyorum.

Endişelidir ve sevdiği birini tekrar kaybetmeyi fiziksel olarak kaldıramaz.

Bas gibi değil, bir şeyler yapabileceğini hissettiğinde değil, bu yüzden şimdilik elimden geldiğince yardım ediyorum. Bana sinirlenip yanlış yaptığımı söylediğinde, bunu kişisel olarak algılamıyorum.

Şimdi olduğu gibi.

"D, sakın ol."

"Hayır, yanlış yapıyorsun. Dosyayı kaybedeceğiz," diye hırlıyor, gözlerini bana dikmiş. "O kadar aptal mısın sen?"

"Dimitri, nefes al," diye emrediyorum.

Burun delikleri alevleniyor, sonra yüzünü kapatıyor, elleriyle ovalıyor ve dönüyor. Omuzlarının çöktüğünü görüyorum. Hayal kırıklığı ve suçluluk duygusu vücudunun her hattına . Önüne geçtiğimde gözleri mahcubiyetle doluyor. "Özür dilerim Louis. Sadece yardım etmeye çalıştığımı biliyorum."

"Uyuman gerek."

"Henüz değil. Çok yaklaştım. Hissedebiliyorum."

"Dinlenmediğiniz ve yemek yemediğiniz için yatağa bağlı ve hastaysanız kimseye yardım edemezsiniz."

"Henüz değil," diye mırıldanıyor ve beni bir kez daha başından savıyor.

"En azından yiyecek ve içecek bir şeyler al," diyerek tabağı ona doğru itiyorum. Unutulanlar götürülmüştü. "Nova'nın güçlü olmana ihtiyacı var." Ona olan sevgisini kullanmak yanlış ama işe yarıyor. Sandviçi kapıp çiğnemeye başlamadan önce gözleri bir an için kapanıyor, tadına bile bakmıyor.

"Güzel. Birazdan geri geleceğim. Hepsini yemek istiyorum. Artık oyun oynamıyorum, Dimitri. Benden nefret etmene neden olsa bile seni hayatta tutacağım." Biraz zamana ihtiyacı olduğunu bildiğim için diğerlerini kontrol etmeye gidiyorum. Ben de öyle yapıyorum çünkü onun adını anmak bile acı veriyor.

Onunla ilgili her şeyi özlüyorum; kahkahalarını, alaycılığını ve bana meydan okurken gözlerinin ışıldamasını. Beni sevmesini ve desteklemesini özlüyorum. Ailemi bir arada tutmasını özlüyorum.

O buraya, bize ait.

Eğer bu, onsuz hayatlarımızın nasıl olacağının sadece bir parçasıysa, o zaman hayatta kalamayız. Bu bizi yıkacak ve ailemiz kalbimiz olmadan solup ölecek.

Mezarların etrafına çiçek dikiyordum ki Nico koşarak yanıma geldi. "Dimitri'nin bize ihtiyacı var."

Sarsılarak ayağa kalktım. Kahretsin, onu dinlenmeye itmem gerektiğini biliyordum. Nico gözlerimdeki paniği görmüş olmalı ki omzuma vurup "O

Güzel. Bu iyi bir haber. Sanırım manik. Ne dediğini zar zor anlayabiliyoruz, çok heyecanlı."

"O zaman onu bekletmeyelim." Dimitri'yi oturma odasında volta atarken bulmak için koşarak içeri giriyoruz. Endişeli görünen Isaac kanepeden onu izliyor, Bert de elinde bir tabak krep Jonas'ın etrafında dönüp duruyor ve Dimitri'yi ilgiyle izliyor.

İçeri girdiğimde "Buradasın!" diye bağılıyor ve kaşlarımın kalktığını biliyorum. "Üzgünüm, üzgünüm, bu önemli. Otur."

Kanepenin kenarına tüneyip Isaac ile endişeli bir bakış alışverişinde bulunuyorum. Gözleri bana bundan sonra Dimitri'ye onun bakacağını söylüyor. Bunu ona yüklemekten nefret ediyorum, ama üzerine titreyecek başka birinin olması ona iyi gelebilir.

"Dimitri, bir nefes al ve bizimle konuş," diyorum ona.

Gözlerini kapatıp nefesini sakınleştirirken elleri titriyor. "Üzgünüm, üzgünüm ama bir şey buldum. Başka bir yol olarak para izini takip edip edemeyeceğimizi görmek için banka hesaplarına bakıyordum ama sonra hesaplarını kullanmayacak kadar akıllı olduğunu düşünmeye başladım. Kör fonlama olabilir diye düşündüm ama sonra emin olmak için Ana'nın adını kontrol ettim ve orada, kontrol etmeyi asla bilmeyeceği banka hesaplarında alışverişler vardı, ben de onları takip etmeye başladım." O kadar hızlı konuşuyor ki takip etmek zor ama deniyorum. "Bir tanesini kaynağına kadar takip etmeyi başardım. Çin merkezli bir üretim şirketi. Orada hatırı sayılır bir meblağ harcamış. Ne ürettiklerini araştırdığımda, laboratuvar ekipmanı gibi görünüyordu. Eğer babasını aramasaydınız, kendi araştırması için aldığını düşünürdünüz," diye sırtıtarak sözlerini bitiriyor.

Gözlerimi kırptştırıyorum ve sonunda tıklıyor. "Sence Nova'yı götürdüğü laboratuvarın ekipmanları mı?"

"Sadece bir ay önce, Ana bizimle birlikteyken, o öldüğünde yapıldı. Evet, sanırım öyle. Oraya gider ve üzerlerinde biraz baskı kurarsak, ekipmanın nereye gönderildiğini bulabilir ya da en azından bir sonraki adımı bulabiliriz. Gardiyanların kimlikleri, arkadaşlarının ve ailelerinin fonları elimde, ayrıca diğer alışverişlerin şifresini çözmeye çalışıyorum, ama yine de bir yerden başlamak gerek, değil mi?" O zaman sönüyor, endişeli görünüyor, ama ben sırtıyorum ve başımı sallıyorum.

"İyi iş çıkardın Dimitri. Uçağa yakıt alalım ve peşinde olduğumuzu anlayıp izini kaybettirmeye çalışmadan önce gidip kontrol edelim." Geçerken omzuna bir şaplak atıp başımı salladım. "İyi iş çıkardın kardeşim. Getir

her Şey başladı ve sonra uÇakta uyu. Bu bir emirdir." Diğerlerine dönerek alkıŐlıyorum.

"Toparlanın kardeşlerim. Kızımızın peşinden gidiyoruz."

"Nihayet," diye bağırıyor Jonas bir lokma krepin etrafında.

OceanofPDF.com

ON ALTI

L Babamın söz verdiği gibi, beni yalnız bıraktılar. Belli ki gecenin bir yarısı ve ışıklar sönük. Yataktan sürünerek çıkıyorum ve kameraların olmadığı banyoya giriyorum. Neden gerekli olsunlar ki? kaçış yolu yokken? Ya da öyle sanıyorlar.

Tuvaletin kapağını kapatarak vücudumdaki ağrıyı görmezden geliyorum. Tuvaletin üstünde odanın havalandırması var. Sıkıştığımda vücuduma sığacak bir kare. Hava kanallarının ötesinde olduğunu tahmin ediyorum ama denemeye değer. Görünmeden etrafta dolaşmam lazım.

Şampuan şişesini görene kadar bir süre vidalara bakıyorum. Kapağı koparıyorum, plastiği büküyorum ve sinir bozucu bir sabırla vidaları yavaşça açıyorum. Yeterince çıktığında, üst kısım aşağı sallanıyor. Hızlıca saklanmam gerekirse diye alt kısmı takılı bırakıyorum ve bükülmüş olsa bile şampuan şişesini tekrar alıyorum ve sonra havalandırmaya bakıyorum. İşte hiçbir şey yok.

Kenarından tutarak kendimi yukarı kaldırıyorum ve içine giriyorum. Sıkışık bir durum ve Nico'yu ve şu anda nasıl çıldıracağını düşünüyorum. Düşüncelerimi bir kenara itip kollarımı kullanarak havalandırma deliğinden olabildiğince sessizce geçiyorum. Sağa sola dallanmadan önce yaklaşık üç metre kadar düz gidiyor. Gözlerimi kapatıp, sürüklendiğim koridorları hatırlıyorum ve sağı seçiyorum. Hareketler zihnimin sakinleşmesini sağlıyor. Beni bulurlarsa cezalandırırlar ama zaten cezalandırıyorlar, o yüzden bu beni rahatsız etmiyor.

Önüme çıkan ilk açık menfezden aşağı bakıyorum ve bir koridor görüyorum, bu yüzden devam ediyorum. Muhafızlar koridoru taradığında beşinci menfezin üzerinde duruyorum, rahatlamış

ve sohbet ediyorlar. Yerimi belli etmek istemediğim için onlar geçerken bekliyorum. Ortalık tekrar sessizleşince yoluma devam edip dört yol ağzına geliyorum. Bu katta bir kontrol odası görmedim ve çok fazla gördüm, bu yüzden ya yukarıda ya da aşağıda olduğunu tahmin ediyorum. Ben olsaydım girişe yakın bir yerde olurdu, o yüzden o tarafa yöneliyorum. Ayağa kalkana kadar sıkıp büküyorum ve sonra tırmanmaya başlamadan önce sırtımı metal kanal duvarlarından birine, ellerimi de diğerine bastırıp hafifçe çökmesini izliyorum. Yediğim dayaklar ve egzersiz yapmadığım için kaslarım gerildikçe dişlerimi sıkıyorum ama yanmak iyi geliyor çünkü zihnimi boşaltıyor, kaşınan boğazımdan ve adamlarım için duyduğum endişeden uzaklaştırıyor.

Alnımda boncuk boncuk ter var, ama bir kez daha bir yol ayrımına gelene kadar tırmanmaya devam ediyorum, bu sefer sola ve sağa gidiyor. Geçen sefer sağa gittiğim için bu sefer solu seçiyorum. Yukarı ve tünellere doğru kıpırdandıkça sıkışıyorum. Bazı çürüklerime ve kesiklerime vuruyorum ve acıyla nefes almak zorunda kalıyorum, ama bu beni uyanık ve tetikte tutuyor, yani en azından bu da bir şey, tünelden aşağıya doğru yalpalıyorum ve sonunda bir ızgarayla çıkmaz bir sokakta duruyor. Çıtaların arasından ötesindeki odaya bakıyorum. Boş gibi görünüyor, ben de açıyorum ve yapılmamış bir yatağın üzerine düşüyorum. Düşüşümü hafifletiyor ve ayaklarımın üzerine yuvarlanıp etrafıma bakıyorum.

Şansım yaver gitti. Başka bir çift yönlü aynanın bulunduğu kullanılmayan bir tıbbi oda gibi görünüyor. Kapıya doğru ilerleyip koridordaki numaraları görmek için dışarı bakıyorum. Bu boş gibi görünüyor ama sağ üst köşede bir kamera var. Nefesimi üfleyerek etrafa bakıyorum ve aradığım şeyi buluyorum. Metal bir sopayı kapıp kapıyı biraz açıyorum ve karşı kapıyı sallayarak açıyorum, alarmı çalıştırıyorum ve bekliyorum. Çok geçmeden gardiyanlar koridordan hızla gelip kapıyı açıyor ve içeri giriyorlar. Onların dikkati dağılmışken aceleyle dışarı çıkıp koridor boyunca ilerliyorum. Alarm çalmayınca odaya odaklandıklarını anlıyorum. Sağa sola bakarak bir kavşağa ulaşıyorum ve en sonunda sağda istediğim şeyi buluyorum; üzerinde "Güvenlik" yazan, neredeyse beyaz bir kapı.

Bingo.

Kapı hafifçe açıldı, bu yüzden aceleyle içeri girip kapattım. Muhafızlar odayı araştırmaya gitmiş olmalı. Sıra sıra monitörler var ve kilitli olmayan bilgisayara geçmeden önce kamera konumlarını ezberliyorum.

Aptallar.

İçindekileri olabildiğince hızlı bir şekilde tarayıp alarm haritasını buluyorum. Bana içinde bulunduğumuz binanın planını gösteriyor, yukarıda üç katlı bir sanayi birimi ve aşağıda beş katlı bir sığınak gibi görünüyor. Ezberliyorum ve kameralara odaklanmadan önce hepsini kapatıyorum. Kör noktalar oluşturmak için bazılarını dikkatlice birkaç santim çeviriyorum, gelecekte onlara ihtiyacım olabileceğini biliyorum. Yapacak başka bir şeyim olmadığından ve zamanımın tükenmekte olduğunu bildiğimden, muhafızlar aptal acemiler hakkında mırıldanarak yanlarından geçerken dışarı çıkıp dolap odasına giriyorum. Onların peşinden dışarı fırlıyorum ve tırmandığım odaya geri dönüyorum. Zıplayarak havalandırmaya tutunuyorum, kendimi yukarı çekiyorum ve arkamdan kapatıyorum.

Sanki hiç orada değilmişim gibi, kameraları izlemedikleri sürece.

Bu işten neredeyse sıkılmış görünüyorlar, ancak çok kolay olduğunu düşünüyorlar, bu yüzden bu iyi çalışıyor. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde odama dönüp kapatıyorum. Vidaları geri kaydırmak için parmaklarımı ve tırnaklarımı kullanıyorum ama sonuna kadar değil. Parmaklarım kanıyor ve tırnaklarım tırtıklı ve kırık, ama onları yıkıyorum ve yatağa geri kayarken zonklayan acıyı ve yırtılmış deriyi görmezden geliyorum.

Yakında beni kontrol etmeye gelecekler. Neredeyse her şey çok kolay.

Bu eğlenceli olacak.

Beş dakika geçmeden kapı açılır ve tekrar kapanmadan önce bir muhafız içeri bakar.

Yatağıma uzanıp bekliyorum, dinlenmeye ihtiyacım olduğunu bildiğim için gözlerimi birkaç saatliğine kapatıyorum.

Kapı açıldığında bir iniltiyle uyanıyorum. Göz kapaklarım ağır ve vücudum uykusuzluktan ve gece gündüz süren işkence ve deneylerden dolayı halsiz, ama bir gardiyan yanımdaki yatağa bir tepsi atarken kendimi doğrulmaya zorluyorum. Oflayıp puflayıp gidene kadar ona ters ters bakıyorum, sonra tepsiyi alıyorum. Yemeğe ilaç koymuş ya da bir şey yapmış olabileceklerini biliyorum ama yemek yemem gerektiğini, aksi takdirde tam gücümde olamayacağımı da biliyorum ve bu diğer risklerden daha ağır basıyor.

Karışık sebzeli tavuk, biraz ekmek ve yoğurt var. Bert'in yemekleri değil ama yemek için ellerimi kullanıyorum çünkü neden çatal bıçağa ihtiyacım olsun ki? Lanet olası pislikler. Yoğurdun kapağını kaşık olarak kullanmak zorundayım ve işim bittiğinde onu kapıya fırlatıyorum, takırdamasını izliyorum, dağınıklık bana büyük keyif veriyor.

Küçük zaferler.

Aynı güvenlik görevlisi geri gelip ortalığı temizliyor ve bana ters ters bakıp çekip gidiyor. Kapının arkasından kapanmasına izin veriyor, ama ben aceleyle gidip ayağımı kapıya sokuyorum. Tekrar görünmeyince, koridorun boş olduğunu görmek için dışarı bakıyorum. Buradaki kamera bana kör bir nokta sağlamak için birkaç santim hareket ettirdiğim bir kamera, bu yüzden ihtiyacım olduğunda çalışacak. Ama şu anda değil.

Gömleğimin alt kısmını yırtıyorum, top getiriyorum ve kilide sokuyorum, böylece kapı kapanıyor ama düzgün kilitlenmiyor. Yakından bakmadıkları sürece fark etmeyeceklerdir ki ben de tam olarak bunu istiyorum. Vücudumu esnetmeye başlıyorum, gevşerken kamerayı kapatıyorum ve sonra her zamanki rutine giriyorum - yalnız olduğum ve sürekli hareket ettiğim zamanlardan beri kullanmadığım bir rutin. Zıplama hareketleri burpee'lere, ardından mekik ve şınavlara dönüşüyor ve sonra vücudumu esnetip tekrar yapıyorum. Gücümü ve hızımı korumam gerekecek. Sonunda yatağa yığılıyorum, nefes nefese ve ter içinde, kaslarımda o belirgin yanıkla.

Sonunda kendimi duşa sürüklemeyi başarıyorum ve tüm teri ve kurumuş kanı yıkıyorum. Giderin etrafında dönmesini izlerken, vücudumdaki çürüklerin izini . Daha eski, sararmış olanlar ve parlak siyah ve mor olanlar var. Duş spreyinin yan tarafımdaki yaraya çarpmasına izin veriyorum ve gazlı bezi çıkarıyorum. İyileşiyor ve artık buna ihtiyacım olmamalı, bu yüzden kalçamdakine aynısını yapmadan önce onu nazikçe yıkıyorum ve sonra sırtımı fırçalamak için dönüyorum. Ellerini ve bakışlarını hissetmemek için saçlarımı birkaç kez yıkıyorum ve sonra spreyin altında durup ılık suyun beni başka bir duşa götürmesine izin veriyorum, burada eller vücudumda sahiplenici bir şekilde kayıyor.

Jonas duşa bana katılmayı çok severdi. Ellerimi duvara bastırıyor, onun burada bana dokunmasını, beni sevmesini ve beni güldürmesini diliyorum.

Keşke hepsi burada olsaydı.

Ve Ana.

Sikeyim.

Gözyaşlarım akmaya başlıyor, ama duşla yıkanıp yok kadar akmalarına izin veriyorum, sonra kurulanıyorum ve yatağa yığılıp kameraya sırtımı dönmeden önce verdikleri gri şortu ve tişörtü giyiyorum.

Kısa bir süre sonra ışıklar sönüyor ve karanlıkta, yatakta arkamda bir beden hayal ediyorum, asla yalnız uyumama izin vermiyorlar. Onların rahatlığını ve sevgisini hayal ediyorum ve ilk kez değil, ne yaptıklarını merak ediyorum. Bakmayı bıraktılar mı? Gitmeme izin verdiler mi?

Siktir, umarım öyledir. Bir kez daha burada kapana kısılmalarını hiç istemem. Ben buna değmem. Bu işi bitirmek ve hak ettikleri hayatı bulmak için bana güvenmelerini istiyorum, ama bunu düşünürken bile, yapmayacaklarını biliyorum. Onlar sadık ve beni seviyorlar. Bu işte birlikte olduğumuzu ve her zaman benim için geleceklerini defalarca kanıtladılar.

Umarım beni bulduklarında çok erken olmaz.

Burası alevler içinde kaldığında gelmelerini ve her şeyin bittiğini anlamalarını istiyorum. O zaman benim için yas tutup yollarına devam edebilirler.

Umarım hak ettikleri mutluluğu bulurlar. Karanlığa bakarken bunu bir dua olarak gönderiyorum.

YEDİ

M Sabah çok çabuk geliyor ve dinlenme günümün sona erdiğini biliyorum. Işıklar yanıp sönüyor ve benim için geleceklerini bildiğim için iç çekerek arkamı dönüyorum. Çabucak tuvaleti kullanıyorum, yüzümü yıkıyorum ve

Saçlarımı toplamadan önce dişlerimi fırçalıyorum, yatağın üzerinde beklerken spor ayakkabılarımı ve çoraplarımı giyiyorum. Kalbim korku ve kararlılıkla dolsa da iyi bir küçük kız gibi ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum.

Kapı açılıp gardiyanlar öne çıkar çıkmaz bugünün farklı olacağını anlıyorum. Kelepçeleri var, ben de ellerimi uzatıp gardiyanların beni sessizce koridora sürüklemeyi önce birbirine zincirlemesine izin veriyorum. Laboratuvarlara gitmiyoruz ve nereye gittiğimizi anlamak için buradaki günlerimden ve kameralardan kafamda oluşan haritayı hızlıca inceliyorum ama bir şey bulamıyorum. Asansörle iki kat aşağı inip güvenli bir kapıdan geçince nedenini anlıyorum.

Bu bölümü daha önce hiç görmemiştim. Yaşasın, bu eğlenceli olacak.

"Oh, uzun koridorlar ve kameralarla ürkütücü ve dramatik. Bir yerlere sanat eseri koysanız ölür müsünüz? Hiç mutlu işçi diye bir şey duymadın mı-" Dirseğim karnıma çarpıp beni iki büklüm edince , sonra da gardiyana ters ters bakıyorum. "Bana bir daha dokunursan kolunu kırarım," diye uyarıyorum.

Bir olabilir ama bu onların acısını çekeceğim anlamına gelmez.

Uğursuz bir gülümsemeyle kolunu tekrar karnıma vurdu, ancak bu sefer ona izin verdim ve havam boşalırken acıdan iki katına çıkmak yerine

Akciğerler, onu kullanıyorum. Ona doğru hamle yapıp kolunu yakalıyorum ve kelepçeli ellerime rağmen arkasına geçip kolunu omzunun üzerinden aşağı indirmeyi başarıyorum. Kemiklerinin kırıldığını duyuyorum, sonra uluyarak dizlerinin üzerine çöküyor ve kolunu kucaklıyor.

Bir alarm tetiklendiğinde bağlı ellerimi kaldırıyorum. Diğer gardiyan silahını bana doğrultuyor ve benekli yüzünden yaşlar süzülen yere yığılmış adamla benim aramda bir bakış atıyor. Dişlerini sıkarak, "Sen öldün lan!" diyor. Ayağa fırlıyor ama koridorda silahlarını bana doğrultmuş başka gardiyanlar da var ve onu engelliyorlar.

Hepsine tatlı tatlı gülümsüyorum. "Onu ne olacağı konusunda uyarmıştım. Şimdi, devam edelim mi? Dr. Davis'in geç kalmayı sevmediğini hepimiz biliyoruz."

Bir an için kimse kıpırdamadı, ben de ellerimi havaya kaldırıp gülümsemekle yetindim, çünkü kolu kırık muhafız küfrederek götürülüyordu. Buradaki en tehlikeli kişi benim ve hepsi birden bunun farkına varıyor. Gözleri keskin ve temkinli, silahları ise kullanılmaya hazır bir şekilde havada duruyor.

Artık deneylerin derinliğini ve neler yapabileceğimi gerçekten anlıyorlar.

"Eee?" Beni sıkıyorlarmış gibi iç çekiyorum.

Bir gardiyan yavaşça bana doğru ilerliyor, etrafımda dönüyor ve silahını başımın arkasına doğrultuyor. "Yürü," diye bağırıyor ve ben de öyle yapıyorum, etrafım bir müfreze muhafızla çevrili.

Muhafızlar görüş alanımın çoğunu kapatırken, dönüp kaşlarını çatarak bizi fark eden babam hariç, yönlendirildiğim dev odaya bu şekilde giriyoruz. "Bu gerçekten gerekli mi? Novaleen, uslu, değil mi?" diye soruyor.

"Tabii ki yapacağım." Resmen içtenlik sızdırıyorum.

"Gördün mü? Silahları indir. Onlara ihtiyacınız yok." Kimse kımıldamayınca yüzü öfkeyle bulutlanır.

"Oh, şimdi yaptın," diye fısıldıyorum. Bu bakışı biliyorum.

"Şimdi dedim, eğer bir sonraki çöp rotasyonunda olmak istemiyorsanız!" diye bağırıyor. Çok hızlı bir şekilde silahlar çekiliyor ve muhafızlar geri çekilerek odanın kenarlarına doğru eriyorlar. Gözleri üzerimde ve harekete geçmeye hazırlar ama emirlere uyuyorlar.

"Aferin çocuklar," diye mırıldandım ve bileklerimi babama doğru tuttum. "Artık bunları çıkarabilir miyiz?"

"Evet, tabii ki," diye cevap veriyor medeni insanlarmışsınız gibi ve ben bugünkü yerimize bakarken anahtar almak için ilerliyor. Burası bir laboratuvar değil, bu kesin ve odada ne olduğunu gördüğümde gerçekten kötü bir hisse kapılıyorum ve tüm ukalalığım buharlaşıyor.

Alanın büyük bir kısmını kaplayan dev bir minder, açıkça müsabaka ve antrenman için kullanılıyor. Sol tarafta tavandan tabana aynaların olduğu bir spor salonu, minderin sağ tarafında ise ekstrem bir engelli parkur yer alıyor.

Minderin ortasında tanımadığım bir adam var. Üzerinde askeri kargo ve siyah bir tişört var ama şınav çekerken ayakları çıplak. Kaslı bir vücudu var, kafası küt ve gözleri yoğun siyah. Nasıl hareket ettiğini izliyorum, hızlı ve sert, vücudu iyi yağlanmış bir makine gibi. Kıyafetleri olmasa bu onu ele verirdi.

bir asker, muhafız değil ve belli ki hızlı ve yetenekli.

"Ah, görüyorum ki Çavuş Joel'i fark etmişsin," diyor babam kelepçelerimi çözerken ve ben ellerimi esnetirken. "O grubun başarılılarından biri. Sanırım onun birliğindeki diğer başarısız üyelerden bazılarıyla tanışmış ya da onları bulmuşsunuzdur."

Ona bakarken sertçe yutkunuyorum, Sam'i düşünüyorum. Bu adam Sam'i tanıyor muydu? Ayağa sıçrayıp kaslarını açtığında gözleri bana dikiliyor. Soğuk, ölü ve acımasız. Bu adam benim gibi değil ve ona ne yaptılarsa kabullenmiş.

Tek söylediğim "Evet".

"Güzel. Bugünkü testinizin bir parçası olacak. Her zaman daha fazla meydan okuma istiyorsunuz, bu yüzden sizin seviyenizde birinin sonuçlarınız için daha faydalı olacağını düşündüm. Deneylerin sonuçları arasında yetişkinlik ve çocukluk dönemleri arasındaki farkı görmek istiyorum."

"Nasıl?" Cevabı içten içe bildiğim için soruyorum.

"Sizi birbirinize karşı test ederek tabii ki," diye cevaplıyor babam, ben Joel'e bakarken tabletini almak için arkasını dönüyor. Uzun boylu, tuğladan bir ev gibi yapılı ve belli ki yapması emredilen şeyi seviyor.

Dün gece benim yaptığımdan mı şüpheleniyorlar yoksa sadece beni cezalandırmak mı istiyorlar bilmiyorum ama onlar için performans sergilemekten başka seçeneğim yok. Bir cezaya daha katlanamam, bu yüzden akıllı davranmalıyım. Onları rahatlatmalıyım.

Babamın kazandığını düşünmesine ihtiyacım var.

Bu da Joel'i yenmek demek. İçimde bir heyecan kıvılcımı yuvarlanıyor. Uzun zamandır kendimi tutmak zorundaydım, adamlarımla bile. Ne yapacağım konusunda endişeliydim.

Ama bu çavuşla buna gerek kalmayacak. O da ben ve adamlarım gibi değişti. Bunu kaldırıbilir ve adamlarımın aksine, ona sadakatim yok ve hayatta kalmak için yapmam gereken şey sertleşmek ve kazanmak.

Yaklaşıyor, babama başıyla selam veriyor ama gözleri tamamen benim için. Benzer benzerini tanır.

Benim ona yaptığım gibi o da beni ölçüp biçiyor ve beni incelerken gözlerinde hoşuma gitmeyen bir parıltı var. Tam olarak tespit etmek zor ama gözleri vücuduma kaydığında neredeyse tiksintiyle ürperiyorum.

"Yani sen savurgan deney misin?" diye alay ediyor. "Pek bir şeye benzemiyorsun." Kalın bir İrlanda aksanı var ve çekici olduğu kesin, ama o parıltı? Onu daha dikkatli izliyorum. "Aslında, kaybolmuş küçük bir kıza benziyorsun. Tüm umutlarını bağladığın kişi gerçekten bu mu?" diye soruyor babam, beni görmezden gelerek.

Bana bakmadan Joel'e, "Baskı altında en iyi sonuçları o verdi ve beynini boşa harcarsa bile sen de dahil olmak üzere daha fazla beynine erişmiş görünüyor," dedi.

"Ziyan mutluluk duyarım." Babamı selamlıyorum ve Joel bana ters bir bakış fırlatıyor.

Dişlerini gıcırdatıyor ama iyi bir asker gibi beni görmezden gelip babama odaklanıyor. "Emirler?"

"Onu tamamen test etmek istiyorum. Onu sınırlarına kadar zorlayın." "Buradayım," diye mırıldanıyorum ama ikisi de beni görmezden geliyor.

"Ve onları geç. Bana tam olarak neler yapabileceğini göster, ben de bu işin nasıl ilerleyeceğine dair kararımı vereyim." Babam bana baktı. "Seni destekliyorum. Gelecek için, ne olabileceğimiz için umudum sendin, ama beni yine hayal kırıklığına uğrattırsan, Joel'in seni bırakıp kendi araştırma koluna devam etmesine izin vereceğim. Anlaşıldı mı?"

Sertçe yutkunuyorum. Şimdiye kadar babamın bana olan ihtiyacı beni hayatta tuttu, ama bugün başarısız olursam, bunun olmayacağını söylüyor. Her zamankinden daha fazla zorlamam gerekiyor çünkü Joel'in başka bir şey yapmama izin vermeyeceğini biliyorum. Bu gerçek bir sınav olacak. Artık bir çocuk değilim. Başkalarının sadece hayal edebileceği yeteneklere sahip yetişkin biriyim.

Babamın bana yaptıklarından nefret ediyorum, bu yüzden yeteneklerimin tüm derinliklerini asla keşfetmedim ve beynimdeki karanlık beni korkutuyor, bu yüzden tam olarak neler keşfetmekten hep kaçındım. Şimdiye kadar sadece

Beni zorladığı kadar zorladı ve asla daha ileri gitmedi, bana yaptıklarından gerçekten korktum.

, ya artık insan bile değilsem? Sanırım bunu öğreneceğiz.

Joel başını sallıyor ve bana sırtıyor. "Memnuniyetle. Parkura başla ve zamanları karşılaştıralım. Hadi," diye emretti.

Tereddüt ediyorum, kendini beğenmiş suratını dağıtmak ve emirlerini görmezden gelmek istiyorum ama başka seçeneğim yok. Babam şu anda beni izliyor ve ben onların merhametine kalmış durumdayım. Hayatta kalmak için iyi davranmalı ve korktuğum tarafıma teslim olmalıyım.

Engelli parkura dönerken bunu adamlarım için yaptığımı kendime hatırlatıyorum, Joel hızla peşimden geliyor. Hareket ederken neredeyse sessiz ama onu arkamda hissedebiliyorum. Parkurun başında durup parkura bakıyorum, beynim en hızlı zaman için en iyi rotayı planlamak üzere dakikada bir mil çalışıyor.

"Hazır olduğunda başla," diye tersliyor Joel. Dizlerimi hafifçe büküyorum, kendimi merkeze alırken bir an için gözlerimi kapatıyorum. Eğer kazanırsa yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi hayal ediyorum ve bunun olmasına izin veremeyeceğimi biliyorum.

Benim bir hiç olduğumu düşünüyor ve babam başarısız olmamı bekliyor. Onların yanıldığını kanıtlamak için yapmayacağım.

Gözlerimi açtığımda, kendimi içimdeki o güce teslim ediyorum. Hız, amaç ve kararlılık gibi güç de içimde dalgalanıyor.

Sadece eylem kalana kadar tüm endişelerimin ve düşüncelerimin uçup gitmesine izin veriyorum.

Adrenalin damarlarımda pompalanırken yerden kalkıp ilk ekipman parçasına atlıyorum. Duvara tırmanmama yardımcı olmak için aşağıya bir ip sarkıyor ama ben onu görmezden gelip yukarı sıçırıyor ve dikey ahşap bloğun kenarına tutunuyorum. Bir saniye havada asılı kalıyorum, sonra kendimi yukarı çekip yuvarlanıyorum, bir dizim yere değecek şekilde takla atıyorum, sonra tekrar hareket ediyorum. İki direk arasına gerilmiş bir ip var ve hızla merdiveni tırmanıp öne doğru düşüyorum. Ellerimi kullanarak beni geçiriyor, bir dizimi ipe bastırırken diğer dizimi sarkıtıyorum. Diğer tarafa ulaşip aşağı indiğimde, küçük bir koşu bölümünden geçerek yirmi metre havada asılı duran bir kargo ağına koşuyorum. İterek ipleri tutuyorum ve çapraz olarak tırmanıyorum, çünkü kısa bacaklarım için daha kısa mesafeler olduğunu ve tırmanışı daha hızlı hale getirdiğini fark ettim. Herkesin beni izlediğini hissedebiliyorum ama tepedeki platforma ulaşip karşıya geçmek için yarışırken görmezden geliyorum. Platform bitiyor ve diğer taraftaki bir köprüye rastgele aralıklarla yerleştirilmiş yirmi metrelik direkler var. Onların üzerinden atlıyorum ve yamaçtan aşağı, yere doğru yarışıyorum.

Bir sonraki parçada birbirinin önünde kademeli yükseklikte dört direk var. İlkini altından geçiyorum, ikincisinin üstüne tırmanıyorum ve diğer ikisini geçmek için zıplıyorum. Ne de olsa kurallardan hiç bahsetmedi; sadece en hızlı şekilde geçmemi söyledi.

Önümde maymun çubukları var ve atlıyorum, ilkinе tutunuyorum ve kolayca ikincisine sallanıyorum. Bacaklarım birbirine kilitlenmiş halde ivmemi koruyorum, o kadar hızlı hareket ediyorum ki bir sonrakine geçmeden önce çubuğu zar zor görüyorum ve sonra diğer tarafta yere düşüyorum.

Ucunda çizgi olan bir lastik var. Çok büyük ve rahatlıkla altı yüz elli kilogram ağırlığında. Çömeliп çeviriyorum, ağırlığı karşısında homurdanıyorum ama sonra sırf eşeklik olsun diye onu kaldırıyorum ve dişlerimi sıkarak sonuna kadar taşıyorum, çoğu askerin bile bunu yapmakta zorlanacağını biliyorum. Bir sonraki engel yuvarlak bir sprint parkuru ve daha hızlı koşmak için kendimi zorluyorum ve sonra durmadan dizlerimin üzerine çöküyorum, tünelden sürünerek geçiyorum ve başladığım ilk duvara geri koşmadan önce diğer tarafta ayağa kalkıyorum. Duvarı hızla tırmanıp diğer taraftan aşağı iniyorum ve elinde saat olan Joel'in yanında kayarak duruyorum.

Ona sırtarak eğilip soluma isteğime karşı koyuyorum ama sonra aslında buna ihtiyacım olmadığını fark ediyorum. Beni sarmadı bile. Ne oluyor lan?

"Eee?" diye sesleniyor babam ve sesinde cevabı bildiğini söyleyen bir kendini beğenmişlik var.

"Benden yirmi saniye daha hızlı," diye gönülsüzce itiraf ediyor ve babamın kahkahası havayı dolduruyor.

"Henüz bitmedi," diye tersliyor Joel, saati bırakarak. "Sırada ağırlıklar var."

Joel beni kendi kaldırdığı ağırlıkları kaldırmaya zorluyor ve formumu dikkatle izliyor. Sonra, koşu bandında onun yanında koşmamı istiyor. O hızını artırdığında ben de artırıyorum, her zaman daha iyisini yapıyorum. Ondan sonra, sonunda bırakana kadar kardiyo yapmaya zorlanıyorum. Bana verilen suyu yudumluyorum ve başımı sallayıp yoluma dönmeden önce babamla konuşmasını izliyorum.

"Günün son sınavı," diye mırıldanıyor, bana ters ters bakarak. Sadece yetiştirdiğim için değil, onu yenebildiğim için de açıkça kızgın.

"Tabii, ne ? Ağlayana kadar seni kaldırmamı ister misin? Ya da parkurda kışını tekrar tekmelememi?"

"Hayır. Bu sefer kışını tekmeleyeceğim." Bakışlarımı kısıyorum ve o da sırtıyor. "Dövüş yeteneklerini test etme zamanı geldi."

Harika, gerçekten kışımı tekmelemeyi kastetti. Bir an için Nico'nun yüzü Joel'inkinin üstünde, bana gülümsüyor ve yok olmadan önce onunla dövüşmem için beni teşvik ediyor. Nico, Joel'e hiç benzemiyor. Joel bana zarar vermek istiyor. Bu bir antrenman seansı olabilir, ama sınırsız olacak. Yapabilirse kemiklerimi kıracak ve beni parçalayacak. Gözlerinden ve kaslarındaki gerginlikten belli.

Suyumu yere bırakıp ayakkabılarımı tekmeliyorum ve mindere çıkıyorum. Duruşumu almadan önce kollarımı silkeliyorum. Karma dövüş sanatlarında çok iyi eğitim aldım ama bu adamın hareketlerinden ne yaptığımı ve belki de daha fazlasını bildiğini anlayabiliyorum, bu da kirli oynamam gerektiği anlamına geliyor ve ben de tam olarak bunu yapacağım.

Kazanmak zorundayım.

Etrafımda daireler çiziyor ve ben de onu dikkatle izliyorum, ama çoğu kişinin aksine, hiçbir şey belli etmiyor. Kolu aniden savruluyor ve yumruğu çeneme çarpıyor. Daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü olan yumruğunun şiddetiyle başım yana savruluyor. Neredeyse yere düşüyordum. Çenem anında ağrıyor ve o sırtırken bütün ağzım kilitleniyor. "Zayıf ve özensizsin. Tamamen teslim olmak için normal olmayı çok fazla önemsiyorsun. Asla kazanamayacaksın." Hiçbir şey saklamadan bana saldırıyor. Yumruklarını ve ayaklarını engelleyerek ayakta kalmak için mücadele etmek zorundayım. Biri kaburgalarımın çarpıyor ve iyileşen kemiklerin tekrar çatladığını hissediyorum. Bir yumruk omzuma çarpıyor ve ben onun saldırısı altında geriye doğru sendelerken omzum uyuşuyor. Topuklarım neredeyse minderlerin kenarına takılıyor çünkü beni geriye doğru itiyor.

Çok fazla.

Babamın iç çektiğini duyuyorum. Bu teslimiyet ve hayal kırıklığı dolu bir ses ama Joel'in gözlerindeki neşeyle birleşince içimde bir şeyleri ateşliyor. Bir şeyler tıkırdıyor ve bir sonraki hamlesini savuşturup üzerine atlıyorum. Bacaklarımı boynuna doluyor ve ikimizi de çeviriyorum, ayağa kalkıyorum ve o durup beni izlerken etrafında dönüyorum.

Yırtıcı hayvan av oldu.

O haklı. Kendimi tutuyorum çünkü içimdekiler hakkında çok endişeliyim. Kendimden korkuyorum, babamdan değil ama kendimi tutamam, hayatta kalmak istiyorsam bunu yapamam.

Bırakmak zorundayım.

Başımı eğerek yavaşça gülümsüyorum. "Benim sıram," diyorum sadece.

Bu sefer onu geri püskürteceğim. Ona daha önce hiç kullanmadığım bir hızla saldırıyorum. Her hareket temiz ve o kadar hızlı ki tahmin edemiyor. Ulaşamayacağım bir yerde dans ederek geri çekilmek zorunda kalana kadar yıllar süren eğitim ve bileme becerilerim bana geri dönüyor. Ben terlemeden ya da nefes nefese kalmadan onun göğsü hafifçe kabarıyor. Sonuçta, kaba kuvvet her şey demek değildir.

Ondan daha hızlı olduğumu, yumruğunun altından sıyrılıp arkasından yaklaşarak dizlerine tekme attığımda fark ediyorum. Öne doğru sendeliyor ama geri dönüp üzerime atlıyor ve kolunu boğazıma doluyor. Sıkarken kasları şişiyor, neredeyse boynumu kırıyordu. Çoğu insan mücadele ederdi, o da bunu bekliyordu ve ben rahatlayıp gevşediğimde, dirseğimi ona geri çarpmam için tutuşunu yeterince gevşetiyor. Bir şeyin kırıldığını duydum ve sonra tamamen düştüm. Bunu beklemiyordu ve ben özgürüm. Elimi burnuna doğru kaldırıyorum ve burnu patlıyor, o da inleyip geri adım atıyor.

Kanı ve kırılan burnunu görmezden gelerek tekrar üzerime geliyor ama bu sefer hareketleri saldırganlıktan vahşileşiyor. Bu onu tahmin edilemez ve benim kadar hızlı yapıyor, bu yüzden birkaçı beni yakalıyor. İkimiz de geri çekilmeden dövüşüyoruz, her birimiz darbeler indiriyoruz. Derimize kan sıçırıyor, morluklar ve kırılan kemikler acı içinde haykırmamıza neden oluyor.

Yumruğu yine suratıma çarpıyor, ama gücü beni yere düşürüyor ve bir anda üzerime atlıyor. Elleri boğazımı sararken bakışlarımı ona dikiyorum.

"Neden?" Bunca zamandır merak ettiğim şeyi dile getirerek soruyorum, bacaklarımı ona sarıp onu yerinden oynatmaya çalışırken bile. "Birliğinize yaptıklarına rağmen neden ona yardım ediyorsunuz?"

"Görev sırasında ya da sonrasında kaç askerin öldüğünü biliyor musunuz? Bizi daha sert, daha güçlü ve daha hızlı yaparak bunu durdurmaya yardımcı olabilir. Neden bunu yaparak halkımı korumak istemeyeyim ki? Daha iyi olabiliriz."

"Her orduya satacak ve sonra yine aynı çıkmazın içinde olacaksın," diye hırlıyorum çırpınırken.

"Bunu halkım için yapıyorum. Neden hala savaşıyorsun, kayıp küçük kız?"

Burun deliklerim alevlenirken ve dudaklarım tiksintiyle kıvrılırken gözleriyle buluşuyorum. "Halkım için." Başımı onunkine çarpıp altından yuvarlanıyorum, ayağa fırlıyorum ve ayağımla taşaklarına tekme atıyorum. "Ve sen kaybedeceksin."

Hayalarını avuçlayarak bir çığlıkla öne düştü ve dirseğimi kafasına indirdim. Minderlere sertçe çarptı, bayıldı.

Nefes nefese babama bakıyorum, yarılan dudağımdan kan aktığını hissediyorum. Gözlerimden şişmiş ve bir bileğim ağrıyor.

Bana gülümsüyor ve bundan duyduğum gurur kıvılcımından nefret ediyorum. "Joel'i revire götür," diye sesleniyor babam, sonra bir şeyler alıp bana doğru yöneliyor. "Bunu yapabileceğini biliyordum. Her zaman sana güveniyordum. Test etmemiz gereken birkaç şey daha var, sonra dinlenebilirsin, tamam mı?" diyor nazıkçe ama ben dişlerimi gıcırdatıyorum. Dönmemi işaret ediyor ve ben de dönüyorum.

Başımın etrafını saran göz bağı görüşümü engelliyor. Uzun bir nefes üfleyerek duruşumu gevşetiyorum, talimatları beklerken kollarım yanlarımda sallanıyor.

"Her birini test edebilmemiz için lütfen bize duyularınızı gösterin. Birden fazla rakiple karşılaşacaksınız," diyor babam ve uzaklaştığını duyuyorum.

Muhafızlar bana doğru gelirken daha fazla hareket duyuyorum ve dağılmalarını bekliyorum, sonra sessizlik oluyor.

Sonunda bir gıcırtı, bir koku geliyor ve hızla hareket ediyorum. Ben hızlıyım ama onlar da öyle.

En az üç kişi olmalılar. Biri bacağımı kırıyor ama ben tekrar sıçrayıp kendi bacağımı sert bir şeye çarpıyorum. Bir homurtu duyuyorum, sonra arkamdan kollar beni sarıyor. Tekme atıyorum ve önden gelen başka bir bedene çarpıyorum. Geriye düşüyorlar ve beni saran kollara tutunarak ayağa kalkıp yuvarlanıyorum.

Kavgada kendimi kaybediyorum. Göremiyorum ve karanlık içimdeki bir şeyin kilidini açıyor gibi görünüyor.

Sanki o karanlık hep ortaya çıkmayı bekliyormuş gibi. Hiç duymadığım çok şey duyuyorum. Ciğerlerine girip çıkan havayı, kalplerinin atışını duyuyorum ve saldırırken neredeyse korkularının kokusunu alabiliyorum.

Ritmin içinde kendimi kaybediyorum. Şu anda en az sekiz kişiler ve birini yere serdiğim ya da çok kötü yaraladığım anda sürüklenip götürüldüklerini ve yerlerine bir başkasının geldiğini biliyorum. Kelimeler yok, sadece hareketler var. Ne kadar süre dövuştüğümü bilmiyorum ama saatler gibi gelen bir süreden sonra yavaşlamaya başlıyorum ve daha önce temas etmesine izin vermediğim bir yumruk iniyor.

Vücudum yoruluyor. Hâlâ iyileşme sürecindeyim ve bunun bedelini ödüyorum.

Bir yumruk daha atılıyor, sonra bir tane daha, sonunda yere düşene kadar. Aniden, birkaç çizme ayak vücuduma çarptı. Dizlerimi sürükleyerek

Göğsüme tekrar tekrar çarpıyorlar. İnleyerek onlardan sıyrılıp ayağa kalkmayı başarıyorum ama sonra başımın arkasına sert bir şey çarpıyor.

Gözbağı çözülürken gördüğüm son şey, babamın hayal kırıklığı içinde arkasını döndüğü oluyor.

OceanofPDF.com

SEKİZ

Tin'e uçuşumuz olaysız geçti ve üretim tesisini kolayca bulduk. Bir süre orayı inceledik, işçilerin gelip izledik. Kamyonlar gidip geliyor ve D her birini

nereye gittiklerini bilmemiz gerekiyor ve sonra Louis'in bize emir vermesini ve zamanın geldiğini bildirmesini bekliyoruz.

Bert ayrılırken endişeliydi ama aynı zamanda kararlıydı. Son sözleri bana şimdi bile ulaşıyor. "Onu eve getirin!"

Yapacağız. Yapmak zorundayız. Yüzüncü kez yer değiştirirken bile kendime bunun iyi bir ipucu olduğunu hatırlatıyorum. Hareket etmeliyim, bir şeyler yapmalıyım, herhangi bir şey. Saat ilerledikçe, biz burada otururken sevdiğim kadına daha ne kadar zarar verildiğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Yakında," diye hatırlatıyor Jonas bana. O da mücadele ediyor. Arabaya tıkiş tıkiş doluşmuş halde yanımda otururken bunu hissediyorum. Louis fabrikanın karşısındaki dükkânda, Nico daha iyi bir açı yakalamak için dükkânın çatısında, D ise arabanın önünde dizüstü bilgisayarını açmış bekliyor.

"Yeterince yakın değil." Yüzümü ovalıyorum, saçlarımı mahvettiğime şüphe yok ama umurumda değil.

Jonas, "Senin mutlu-şanslı doktor olmanı tercih ederim," diye .

"Zor iş. Herkes her zaman mutlu olamaz Jonas. Benim de üzölmeye hakkım var," diye çıkışıyorum ve o da beni kocaman gözlerle izliyor. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Olma. Ben de bu patlamayı bekliyordum. Bu iyi bir şey. Mutlu olman hoşuma gidiyor, ama bu? Bu gerçek. Her şeyi içine atmandan bıkmaya başlamıştım.

geri," diye mırıldanıyor ve tehlikede olmadığımızdan emin olmak için pencereden dışarı bakıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımın şaşkınlıkla birbirine yaklaştığını hissediyorum.

Homurdanıyor ve bana sırtıyor. "Hadi ama Isaac. Her zaman çok sakın, çok derli toplu ve her şeyle yüzleşmeye hazırmış gibi davranıyorsun. Yaptığımız ve söylediğimiz her şeyi kabul ediyorsun ve asla şikayet etmiyorsun. Bunun bir bedeli var ve ben her zaman bunun yüzeyin altında kaldığını gördüm. Sonunda ortaya çıkmasına sevindim."

"Ne?" Fısıldıyorum.

"Delilik," diyor sakince. "Nova da dahil olmak üzere hepimizde aynı delilik var. Bırak çıksın kardeşim. Onu geri almak için buna ihtiyacımız olacak."

Az önce bomba atmamış gibi arkasını dönüyor. Haklı mı? Nova bana hep iyi olup olmadığımı sorardı. Tepkilerim ve her şeyle nasıl başa çıktığım konusunda endişelenirdi. Ya ortaya çıkacaklardan endişelendiğim için kendimi bu kadar sıkı tuttuysam?

Jonas deliliğini gururla taşıyor, Nico onu kanalize ediyor, Louis onu kucaklıyor ve Dimitri onunla savaşıyor, ama ben? Ben saklıyorum.

Ya durumu daha da kötüleştirdiysem?

O haklı mı? Onu kucaklamam ve bu nedenle kendimi yakmam mı gerekiyor? Kim ve ne olduğumu saklıyor muyum?

Evet, ani bir netlikle fark ettim.

"Bu kadar zeki olduğunu kim bilebilirdi?" Profiline bakarken mırıldanıyorum. "Nova." Omuz silkiyor. "Hepimizi çok net görüyor."

Acı gerçek bu değil mi?

Elini elime alıp sıkıyorum. "Haklısın. Belki sen bana nasıl daha iyi kucaklayacağımı öğretirsin, ben de sana nasıl daha sakın olacağımı öğretirim kardeşim."

"Hayır, o beni manik olduğumda seviyor, ben de öyle." Göz kırıyor. "Ama kulübe hoş geldin."

Louis, Nico ile birlikte arabaya bindi ve bize döndü. "Patron hariç işçilerin çoğunun gitmesini bekleyeceğiz ve sonra içeri gireceğiz. Ben istiyorum ki

Mmkn olduğunca az tanıkla. Sessizce gireceğiz. Ne alarm, ne polis, ne de orada olduğumuza dair görüntü istiyorum. Doktora peşinde olduğumuzdan şüphelenmesi için hiçbir sebep vermeyeceğiz. Anlaşıldı mı?"

Sadece Nova'ya ulaşılmamızı değil, onu hayatta tutmamızı da tehlikeye atabilecek bir şey yapmak istemediğimiz için hepimiz aynı fikirdeyiz. O haklı. Bunu babasına haber vermeden sessizce ve dikkatlice yapmalıyız.

Harekete geçmek için mesai bitene kadar bekledik. Louis'le birlikte n kapıdan giriyoruz. D dışarıdaki elektrik panosunda, kameraları ve alarmları kapatıyor ve cep telefonlarından gelebilecek aramaları yanıtlıyor. Nico çatıdan içeri giriyor ve sağ taraftaki açık üst kat penceresinden içeri süzülüyor, Jonas ise sol tarafta, ancak hepimiz onun giderken kulaklıklarımızdan hafifçe ciyakladığını duyuyoruz. Tüm slerimizi koruyoruz. Kapıları kapatıp arkamızdan kilitliyoruz. Depo devasa ve nakliye konteynırları ve yapılmakta ya da test edilmekte olan laboratuvar ekipmanlarıyla dolu. Onların yanından geçip geride kalanları ya da çalışanları arıyoruz.

D, "Güvenlik görevlileri , Nico, sana geliyorlar," diyor.

"Onları yakaladım," diye mırıldanıyor Nico ve mikrofondan zar zor duyulabilen bir homurtu geliyor. "İaplarına bakıldı."

"Geç vardiyada çalışan ve kantine erken gelen üç işçi var. Kapıyı buradan otomatik olarak kilitleyebilirim ama yüzlerinizi görmemeleri için bundan kaçının. Henüz fark etmediler, konuşmak ve kahve içmekle meşguller."

"Anladım," diye mırıldanıyor Louis mikrofondan, merdivenlere doğru ilerlerken. Merdivenler ikinci kata çıkıyor. Nico zaten orada ve hepimiz ikinci kattaki ofiste toplanıyoruz. Kapının penceresi yok, yüzden Louis kapıyı kırarak açıyor ve içeri dalıyoruz. Nico hemen telefona ateş ediyor, adam uykusundan sıçrayarak kalkıyor, yanağında masanın tahta izleri var.

Gözleri korkuyla açılıyor ve ayağa fırlıyor ama onu tekrar sandalyesine itiyorum.

"Otur," dedim.

"Ne istiyorsun?" diye İngilizce soruyor.

"Sadece biraz bilgi," diye yanıtlıyor Louis, karşısındaki sandalyeye oturarak. "Bize bilmemiz gerekenleri söylersen sana zarar vermeyiz, ama sen de bizim varlığımızı unutursun. Aslında, bu bilgi için para ödemekten mutluluk duyarız." ekici bir şekilde gülümsüyor ve adam rahatlıyor ama Nico'ya bakıp soluyor. Kas rolünü iyi oynuyor, konuşmuyor, sadece bakıyor.

"Ne bilgisi?" diye mırıldanıyor adam sonunda.

"Sadece alıcılarınızdan biri ve son sevkiyatın nereye gittiği hakkında. Hepsi bu kadar." Louis elindeki çantayı kaldırıp masanın üzerine fırlattı. Adam şöyle bir bakar ve yavaşça uzanıp fermuarı açar, içindeki paraları görür.

Bize baykuş gibi göz kırpmıyor. "Benim bir ailem var," diyor rastgele. "İstediğiniz bilgiye sahip olabilirsiniz. Ben sadece onların ihtiyaçlarını karşılamaya çalışıyorum."

"Biliyoruz, bu yüzden bunu evinizde değil de burada yaptık. Sen bu işte masumsun," diyorum yumuşak bir sesle, "ama çok kötü bir insana ekipman sağlıyorsun ve biz onunla konuşmak istiyoruz. Kimse sana ya da ailene zarar vermeyecek, bu yüzden lütfen bize ne istediğimizi söyle."

"Tamam, bana tarihi söyleyebilir misin? Senin için öğreneceğim," diye soruyor, daha uzun oturarak. Bize bu kadar kolay yardım etmek istemesi beni şaşırtıyor ama etrafıma baktığımda nedenini anlıyorum. Gözlerimizdeki sert parıltıdan. Bu bilgiyi öyle ya da böyle alacağımızı herkes görebiliyor ve o sadece en iyi yolu seçiyor.

Akıllıca.

Dimitri ona bilgi veriyor ve bir dolaptan bilgi çıkarırken dikkatle izliyor. Kâğıt olması beni şaşırtıyor ama dosyayı uzatıyor. "Alıcı hakkında elimizdeki her şey bu kadar. Bu benimle ilk görüşmesiydi. Her zamanki tedarikçilerinde istedikleri malın bulunmadığını söyleyen biriyle konuştuğumu hatırlıyorum. Kredi bilgilerinin yanı sıra teslimat adresi de var. Hatırlıyorum çünkü çok uzak ve rastlantısaldı. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Yine mi satın almadı?" Louis kaşlarını çatarak soruyor.

"Hayır, sadece bir kez. Sanırım daha sonra her zamanki tedarikçisine geri döndü," diye samimi bir tonla cevap veriyor adam.

"Yardımanız için çok teşekkür ederim." Louis ayağa kalktı, sonra sandalyeyi dikkatle masanın altına sıkıştırdı. "Bizi gördüğünü unut. Geri dönüp sizi ve ailenizi ziyaret etmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum. İşte, parayı ve özürlerimizi alın." Louis dönüyor ve hepimiz hiç burada değilmişiz gibi onu takip ediyoruz.

Dimitri kameraları ve alarmları bir kez daha açıyor ve hiçbir şey olmamış gibi kapının kilidini açıyor. Bir süre ofisteki adamı izliyoruz, ama herhangi bir arama yapmıyor ya da yardım istemiyor. Paraya bakıyor. Omuzları çöküyor ve hem teslim olmuş hem de rahatlamış görünüyor.

"Söylemeyecek," diye mırıldanıyorum onu izlerken, işaretleri fark ediyorum.
"Paraya çok ihtiyacı var."

"Emin misin?" Louis arabanın içinde bana bakarak soruyor.

"Evet." Kamerayı izliyorum ama eminim, sonra Dimitri'ye bakıyorum.

"Elimizde mi?"

"Evet, o haklı. Garip bir teslimat adresi. Bir uçak pisti. Bana bir saat verin, daha fazla bilgi edineceğim."

Bir uçak pisti.

Siktir, hala boşa mı kürek çekiyoruz?

OceanofPDF.com

NINETEEN

W Uyandığında tüm vücudum dev bir çürük gibi ağrıyordu. Boğazıma bir inilti hapsediyorum, sadece durumumu hissediyorum. Babamın baygın halimden faydalanması ilk kez olmuyor, ve şimdi de öyle hissediyorum. Soğuk ve sert bir şeyin üzerinde yatıyorum, belki de tıbbi bir masanın üzerinde. Sadece laboratuvarda olan o klima sesi ve makinelerin vızıltısı var. Artık spor salonunda değilim ama elim kolum da bağlı değil.

Bu bir artı, henüz bir hamle yapmam gerekmiyor. Uzun vadeli oynamalıyım.

Vücudumu gözden geçiriyorum. Hiçbir yerim kırık değil. Birkaç kırık kaburga ve birkaç çürük kemik olabilir, ama hiçbir şey tamamen harap olmuş gibi hissettirmiyor, ki bu iyi bir şey. Şüphesiz bok gibi görünüyorum ama bu umurumda değil.

Gözlerimi açıp etrafımı taramak üzereydim ki odaya giren çizmeli ayak seslerini duyuyorum. Kaskatı kesilmek istememe rağmen vücudumu gevşetiyorum, nefesimi güzel ve yavaş tutuyorum. İstemedenden de olsa bir şeyleri ele verebilecekleri bir an.

Beklediğim gibi, biri gelip beni kontrol ediyor. Biraz uzaklaşmadan önce üzerimde gezindiklerini hissediyorum. "Dr. Davis." Sese neredeyse hırlayacaktım. Bu Joel. Sanırım uyanıksa kışına yeterince sert tekme atmamışım.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor babam ve sesinde bir hayal kırıklığı var. Gülmek istiyorum.

"Çok. Kızınızı bir daha yanlış değerlendirme hatasına düşmeyeceğim. Göründüğünden çok daha güçlü."

"Öyle. İkinizi dövüşürken izlemek bana sizin için beklediğim sonuçları verdi ve ayrıca bana bazı fikirler verdi," diye mırıldanıyor Davis ve içimde korkunç bir his oluşmaya başlıyor, tıpkı bir araba kazasından önce aracın size doğru geldiğini gördüğünüz an gibi. İşte böyle hissediyorum. Kendimi bayıltmak istiyorum. Kaçmak istiyorum. Kötü olacağını biliyorum ama onun yerine burada uzanıp dinliyorum.

"Bir fikir mi?" Joel soruyor.

"Hmm, evet. Her zaman Nova'nın araştırmamın başlangıcı ve sonu, her şeyin anahtarı olacağını düşünmüştüm, ama ya farklı bir şekilde öyleyse? İnsan potansiyelinin zirvesine ulaştı ve zihnine diğerlerinden daha fazla erişmeye başladı. Bu sadece beynini değil, fiziksel yeteneklerini ve yapısını da değiştiriyor. En hafif tabirle adapte oluyor, ancak o da hepimiz gibi başladı ve bu ona bazı sınırlamalar getirecek. Eğer bunu kullanıp deneylerle zaten geliştirilmiş olan iki bireyden doğacak bir varlık, belki de bir çocuk yaratırsak, o zaman olasılıklar sonsuz olacaktır."

Kalbim dondu.

"Düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?"

"Evet, sen ve Nova üreyeceksiniz. Bana bir çocuk yapacaksınız ve bu hepimizin geleceği . Neredeyse mükemmel şekilde geliştirilmiş iki ebeveynle ne kadar güçlü olacağını bir düşünün."

"I . . ." Joel tereddüt ediyor ve bir an için, kabul etmeyeceğine ve bunun ne kadar yanlış olduğunu göreceğine dair içimi bir umut kaplıyor.

"Bunu yapabilirsin, değil mi? Fena görünmüyor. Eğer değilse, uyarıcı verebiliriz. Elbette sakinleştirilmesi gerekecek ve bunu yapmanın başka yolları olsa da en hızlısı bu olacaktır."

Hayır, hayır, hayır.

"Yapabilirim. Tabii ki." Sesi emin değil gibi ama bunun onu durdurmayacağını biliyorum. "Çocuk, çocuğa ne olacak?" Sanırım düşündüğüm kadar büyük bir canavar değilmiş. Zihnim duyduklarıma karşı uyuşmuş durumda.

Beni hamile bırakmak istiyorlar.

Hayır, bana tecavüz etmek ve tüp bebek olarak kullanacakları bir çocuğu içime yerleştirmek istiyorlar.

"Araştırmamın bir sonraki adımı bu olacak. İlk bir ya da ikisinde her zaman hatalar olur ama Nova da senin gibi en iyi döneminde.

Doğru yapmak için bolca zamanımız var."

Annie, Annie hakkında konuşuyor. Ona hata diyor.

Söylediklerinin ima ettiği şeylerden neredeyse midem bulanıyor.

Üzerinde deney yapması için beni çocuk doğurmaya zorlayacak.

Gözlerimi açıyorum ama adamlar birbirlerine odaklanmışlar. Başım onlara dönük, yanağım metal masaya bastırılmış durumda. Her zamanki gibi bir tepsi metal masanın yanında, bir sonraki hastalıklı deneyi için hazır bekliyor.

Ciddi yüzünden anlayabiliyorum. . Oh,

Tanrım, hayır.

Dönüp beni uyanık bulduğunda uyuşmuş ve üşümüştüm. Ağzının hareket ettiğini görebiliyorum ama söyledikleri anlaşılmıyor. Diğer doktorlar da bize katılıyor ve başımı çevirip tavana bakıyorum. Soğuk bir şey karnıma dokunuyor ama yine de hareket etmiyorum ya da ses çıkarmıyorum. Yapamam yoksa çılgılık atarım.

Yoksa kırılacağım.

Keskin bir şey karnımı deliyor ve sürüklemeye başlıyor, bu da içimde kızgın bir acıya neden oluyor.

Beni kesip açıyorlar.

Sanki her şey yerine oturuyor ve odadaki gürültü acıyla birlikte geri geliyor. Nefes nefese ciğerlerime hava doluyor. O beni kesip açarken ben burada yatıyorum ve o geri döndüğünde, daha fazla nefret edemeyeceğimi düşündüğüm ama ettiğim adama bakıyorum.

Gözlerinin içine bakınca, bunu yapacağını biliyorum. Onu benimle çiftleşmeye ya da daha kötüsüne zorlayacak. Buna izin veremem. Yapmayacağım. Onun hastalıklı oyunları için bir araç olmayacağım. O çocuk bir iğne yastığı olacak, işkence görecek ve benim gibi parçalanacak. Benim yaşadıklarımı bir başkasına yaşatmayacağım ama onu durduramıyorum. Ben zayıfım, güçsüzüm.

Ya da o öyle sanıyor ama bunu durdurmak ve bir daha asla başkasının başına gelmemesini sağlamak için kendi bedenim pahasına bile olsa ne kadar ileri gidebileceğimi anlamıyor.

Asla rahmimi alamayacak ya da benden bir çocuk sahibi olamayacak.

Hayatımı mahvetse ya da beni öldürse bile bundan emin

olacağım. Alternatifinden daha iyi.

Yanımda yaralarımı dağlamak için kullandıkları sıcak mühürleme ucunu tutan bir masa var. Düşünmüyorum, sadece hareket ediyorum. O başka tarafa bakarken çatalın kırmızı ucunu yakalayıp kendime, açık karnımdaki yaraya saplıyorum ve acı içinde çılgılık atıyorum. Derim yanıyor ve acı kurslarım

ama ben devam ediyorum. Beni uzaklaştırmaya çalıştıklarında onlarla savaşıyorum. Ancak bayılmaya başladığımda onu benden koparmayı başarıyorlar ama hasarın çoktan verildiğini biliyorum.

Ölmeye başlarken titrek bir şekilde gülümsüyorum.

Ama amacım bu değildi. Rahmim mahvoldu. Ona gülümsüyorum. "Artık istediğini asla elde edemeyeceksin. Artık çocuklarımı asla alamayacaksın."

Sonra, bir kez daha, her şey karanlığa gömülüyor. Bunu eski bir dost gibi karşılıyorum.

OceanofPDF.com

YİRMİ

W Saatlerce özel havaalanını izliyoruz. Bütün gün sadece bir uçak geliyor ve görünüşe bakılırsa onlar da sıradan iş adamları değil. Hayır, burası "sorma, söyleme" türünden bir yer.

hiçbir kayıt olmayacağı anlamına gelir.

Onu görene kadar başka bir çıkmaz sokak.

Ufak tefek, kıvrımlı bir sarışın kapıyı kilitledikten sonra binayı terk ediyor. Bir yönetici olabilir mi? "Onu takip edin," diye talimat verdim ve öyle yaptık. Bu kasaba küçük, bu yüzden fazla bir şey yok ve o doğrudan bir bara gidiyor.

Dimitri onu takip eder ve köşedeki bir masada tek başına oturduğunu bildirir.

"Onun hakkında bulabildiğin her şeyi bana bul," diye talep ediyorum. Müşterilerle görüşen oydu, belki bir şeyler biliyordur.

"Hallediyorum," diye mırıldanıyor telefonda ve birkaç dakika sonra ekranımda bir belge beliriyor. Diğerleri arkayı kollamak için dağılırken ben de belgeyi gözden geçiriyorum. Jonas, Isaac'le birlikte havaalanında kalıyor ve her ihtimale karşı arama yapıyor.

Yalnız yaşıyor, otuz beş yaşında, boşanmış ve beş yıldır orada çalışıyor. Büyük bir banka hesabı, bir köpeği ve bir kedisi var. Ailesi yok, başka hiçbir şeyi yok. Ayrıca bir Cuma gecesi barda yalnız görünüyor. Kayıtlı bir adresi yok.

Elimizdeki tek bağlantı, tek seçenek o.

Yalnız ve ilgiye muhtaç. Bundan nefret ediyorum ama ihtiyacımız olan bilgiyi almak için ne yapmam gerektiğini biliyorum. Bu beni hasta ediyor.

"İçeri geliyorum," dedim ona. "Bilgileri alacağım."

"Nasıl?" diye soruyor ama telefonu kapatıyorum, içimdeki sıkışma ve derin ihanet hissini görmezden . Nova öğrenirse canıma okurdu ve bu düşünce bara giderken gülümsememe neden oluyor. Bunu hak ettiğim için ona izin verirdim ama sevgilimi geri almak için ne gerekiyorsa yapmalıyım. Ondan sonra beni dövebilir ve sonra daha iyi öpebilir. Derin bir nefes alarak sahte, aşırı dostça bir gülümseme yapııştırıyorum. Bir süre barda takılıyorum, bir bira sipariş ediyorum ve ona yaklaşmadan önce bir yudum alıyorum. Bir aşk kitabı okuyor ve masasının önünde durduğumda o kadar dalmış ki ilk başta fark etmiyor bile.

Boğazımı temizliyorum ve kafasını kaldırıyor, gözleri açılıyor ve yanakları kızarıyor. Endişeyle etrafına bakınıyor.

"Merhaba." Sırıttıyorum. "Ben Reggie."

Gözlerini kırptırıyor ve sonra daha da kızarıyor. "Oh, Tanrım, özür dilerim. Merhaba, evet, ben Sarah," diye ağzından geçiriyor.

"Kasabada yeniyim ve gerçekten kimseyi tanımıyorum," diyorum ona, sanki bu bir sırılmış gibi eğilerek. Etrafına bakınırken gülümsüyor ve kıkırdıyor. "Size katılabilir miyim? Tek başıma oturup biramı içmek istemiyorum."

"Oh, tabii ki."

Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden karşısındaki kabine kayıyorum. Gözleri beni tarıyor ve ısınıyor, bakışlarımla buluştuğunda arzu ve merak görüyorum. Güzel. Bunu kullanabilirim, Nova'ya ait olan bir şeyi arzulayan başka bir kadının görüntüsü öğürmek istememe neden olsa bile. Bu vücut onun, her santimi.

"Ne okuyorsun?" Arkama yaslanıp kolumu bilerek kabinin arkasına sarkıtarak soruyorum. Gözleri, yapacaklarını bildiğim gibi onu takip ediyor. "Sarah?" İpek gibi mırıldanıyorum. Bundan nefret ediyorum. Bunun her saniyesinden nefret ediyorum.

Dimitri'nin beni yargıladığını hissedebiliyorum ama onun için her şeyi yaparım.

"Bu sadece bir aşk romanı." Başını eğdi. "Onları seviyorum. Her zaman mutlu sona ulaşırlar. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum."

Gülerek uzanıyorum ve kapağına bakıyorum. Bir kadın ve bir ejderha resmedilmişti ve daha sonra Nova'ya okumak için bir not aldım. Muhtemelen çok hoşuna gidecektir. "Mutlu sonları severim. Ben de kendiminkini umuyorum," diyorum usulca. "Seksi mi?" Sinirli bir şekilde gülüyor, ben de kıkırdıyorum. "Bunu evet olarak kabul ediyorum. Merak ediyorum, okumaktan hoşlanıyor musun? Seks sahneleri?"

"I . . . Evet," diye itiraf ediyor, kirpiklerinin arasından bana bakarak. "Çoğu kadın yapar."

"Nasıl olur?" Gerçek bir merakla ve yargılamadan soruyorum.

"Sanırım bu bizim nasıl sevilme istediğimizle ilgili. Aldıkları akıllara durgunluk veren seksten daha fazlası, ki dürüst olursak pek çok kadın bunu alamıyor, ama bu aşk. Romantizmin kurguda en çok satan tür olduğunu biliyor muydunuz? Bunu düşünün. Kadınlar doğru şekilde sevilme için o kadar çaresizler ki bu konuda kitaplar satın alıyorlar çünkü çoğunun bunu elde etmesinin tek yolunun bu olduğunu biliyorlar, peki ya erkekler? Bununla dalga geçiyorlar. Sevilme ve önemsenmeyle ilgili bir kitap okumak isteyen kadınlarla dalga geçiyorlar, sanki bu fikir çok saçmaymış gibi."

"Çünkü erkekler aptaldır. Sevilme mi istiyorsun?" diye sordum.

"Herkes sevilme ister, Reggie," diye cevap veriyor, daha dik oturarak, tutkusuyla daha cesur. Çok hoş. "Her bir insan, ne söylerse söylesin, bunu ister. Derinden sevilme ve tekrar tekrar incitmekten kurtulmak isterler. Acı çekmeden mutlu bir son isterler. Birçoğu bunu bulamıyor, bu yüzden mutlu sonlarını bulana kadar bu kurgu aracılığıyla buluyorlar. Diğer insanlar buna zaten sahipler ve başkaları aracılığıyla bu duyguyu yeniden öğrenmeyi seviyorlar. Bazıları sadece bir macera ister. Bunu kitaplar aracılığıyla elde ederler. Benim gibi, küçük bir kasaba kızı, yıldızları ziyaret etmeli, diğer gezegenleri görmeli ve okyanusların en derinlerine gitmeliyim. Ben bir askerim, bir denizciyim, bir denizkızıyım, bir korsanım. Bu kitaplarda istediğim her şey olabilirim ve kendimi kaptırıp okuduğum, kendimi mürekkep ve kağıt arasında kaybettiğim saatler boyunca etrafımdaki boktan dünya yok olur. Özgürüm."

"Kulağa harika geliyor. Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Sanırım okumayı keşfetmek için kendime hiç zaman ayırmadım. Her zaman geleceği ya da bir sonraki adımı planlamakla meşgulüm."

Gülümsüyor. "Yapmalısın."

"Yapacağım." Eğer sayfaların sunabileceği türden bir özgürlüğü bulmak isterse, bunu Nova'yla birlikte keşfedeceğim. Bu kadının okumaya bayıldığı o derin aşka her zaman sahip olacak ama bunun Sarah'yı ne kadar mutlu ettiğini seviyorum ve bunu Nova için de istiyorum.

O çok hoş bir kadın ve mutluluğu bulmayı hak ediyor. Zeki, nazik, verici ve iyimser olduğu açık ama o benim Nova'm değil. Benim için sadece bir kadın var ve gerekirse bu nazik kadını kullanıp inciteceğim.

Derin bir nefes alıyorum, söylemek üzere olduğum şey için kendimden nefret ediyorum. "Eğer istersen, o özgürlüğü bulmana yardım edebilirim."

"Nasıl yani?" diye soruyor umursamazca.

Gizlice gülümseyerek ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. "Beni evine götürmeye ve sana göstermeye ne dersin? Hatta o sahnelerden bazılarını canlandırabiliriz."

Yanlış, çok yanlış, çok yanlış.

Tereddüt etti ama sonra elini benimkine koydu. Onu ayağa kaldırıyorum ve kapıya doğru götürürken çantasını tutuyorum.

Kendime onun elini tutmam gerektiğini söylüyorum. Tuhaf görünse de kapıyı açma bahanesiyle elini bırakıyorum. Yine tereddüt ediyor ama içeri giriyor ve elimi pantolonuma siliyorum, bunun yanlışlığı üzerime yapışıyor. Nova'nın onun yerine geçmesine ihtiyacım var. Sarah'nın eli çok sıcaktı ve Nova'nınki gibi tam oturmuyordu.

Otoparkta gülümseyerek etrafıma ve ona bakıyorum, ona dokunmak zorunda kalmamak için kolumu paltosunun omuzlarına doluyorum.

"Sen mi ?" Ben teklif ediyorum. "Arabam yok." Yalancı, ama bu şekilde Dimitri bizi takip edebilir.

"Tabii ki." Anahtarlarını karıştırıyor, ben de sırtıyorum. Anahtarları aldığı anda kızarıyor ve beni arabasına götürüyor. Güzel, yepyeni bir model ve o kontağı çevirirken ben de yolcu koltuğuna geçiyorum ve yola çıkıyoruz. Yan aynaya baktığımda arkamızdaki birkaç arabanın ışıklarını görüyorum. Benden başka kimse tarafından fark edilmiyorlar.

Dimitri.

Evinin önüne gelene kadar havadan sudan konuşuyorum, sonra inip onu takip ediyorum.

Evi çok sevimli, ormanın önünde tek katlı bir kulübe. Işıklar yanıyor ve kapıya giden taş yolları çevreleyen çiçekler var. İçeri girdiğimizde bizi mırıldayan siyah bir kedi karşılıyor ve yüzü kızarıyor. "Bu Romeo." Ben kıkırdarken o da gülüyor.

İçeri giriyor, ceketini ve çantasını çıkarıp yan masanın üzerine bırakıyor. Solda bir mutfak var, çiftlik evi tarzında bir mutfak, birkaç basamakla açık planlı bir oturma odasına açılıyor. Kanepeler, iki yanında kitap rafları olan büyük bir şömineye bakıyor ve arka pencereler ormanı gösterecek şekilde tavandan tabana kadar uzanıyor.

Çok şirin.

"Bir içki ister misin?" diye soruyor endişeyle.

"Tabii, bir içki harika olur," diye yanıtlıyorum.

Etrafta dolaşıyorum, bir şeylere bakıyormuş gibi yapıyorum ama aslında evi tarıyorum. Mutfağın ötesinde, bir banyoya açıldığı belli olan bir kapı var. Ayrıca kısa bir merdivenle yukarıda bir yatak odası ve bir ofisin bulunduğu açık bir çatı katına çıkılıyor. Bilgiler orada olacak. Kilitli olabilir mi?

"Al." Sarah bana votka ve meyveli bir şey gibi kokan bir bardak uzatıyor. "Juliet'i dışarı çıkarayım." Tekrar kızarıyor ve bacağına vurarak sesleniyor ve yaşlı bir Labrador tırısla içeri giriyor. Juliet dışarı çıkarken bana şöyle bir bakıyor. Bu fırsatı değerlendirip ilaçları kendi bardağıma dolduruyorum, parmağımla karıştırıyorum ve o dönmeden önce benimkini masanın üzerinde duran onunkiyi değiştiriyorum.

"Özür dilerim," diye teklif ediyor ve oraya gidiyor.

Ben kanepeye oturuyorum, o da beni taklit ediyor, gergin olduğu belli.

"Peki, en sevdiğin kitap hangisi?" Kanepede arkama yaslanıp, ihtiyacımız olursa diye elimden geldiğince çok bilgi toplamaya çalışarak soruyorum.

Tereddüt ediyor. "Şu anda mı yoksa hayatta mı?"

"İkisi de," diye cevap veriyorum ve o da cevap vermekte zorlanıyor gibi görünüyor.

"Şu anda muhtemelen *Touch of Frost Queen*. Genel olarak bir tane seçebileceğimi sanmıyorum çünkü çok fazla iyi kitap var." Sırıttıyor. "Peki ya sen? Senin hakkında pek bir şey bilmiyorum, o yüzden bana bilmem gereken her şeyi anlat."

"Pek bir şey yok," diye cevap veriyorum ve o endişeli görünüyor. "Oldukça sıkıcı bir hayat yaşıyorum." Ben bir yudum alıyorum ama o almıyor. "İstersen bütün geceyi konuşarak geçirebiliriz ya da gecemizi eğlenerek geçirebiliriz. Hangisini istersin?"

"Eğlenceli," diye fısıldıyor.

"Güzel." Gülümsüyorum. "Kapaktan aşağı." Göz kırpyorum. "Ve sonra eğlenceye."

İçkiyi çabucak bırakıyor ve bana doğru uzanıyor. Bana sarılmasına izin veriyorum, ama tam beni öpmek için eğildiğinde gözleri bulanıklaşıyor. Tanrı'ya şükür. Dudaklarını dudaklarımda hissetmeye dayanabileceğimi sanmıyorum.

Dışarı çıkması uzun sürmüyor ve kanepeye düşmesi için dönüyorum. yavaşça yatırıyorum ve üzerini örtüyorum. Romeo göğsüne atlıyor, mırıldanıyor. Köpeği

Juliet arka kapıda havlıyor, ben de onu içeri alıyorum, bana hırlıyor ama sahibinin yanına gidiyor. Juliet sızlanıp Sarah'yı dürtüyor. sonra önünde çömeliyor, çok yaklaştığımda bana hırlıyor.

"Aferin kızıma," diyorum ve ön kapıya doğru ilerleyip açtığımda karanlıktan başka bir şey bulamıyorum. Dimitri yavaşça cisimleşiyor ve bana ters ters bakıyor.

Yumruğunu karnıma indiriyor, sonra da geçip gidiyor. "Bunu hak ettin." Ben ağrıyan karın kaslarımı ovarken o durup arkasını dönüyor ve evi tarıyor.

"Üst katı arayın. Orada bir ofis var, her şeyi alın," diye talep ediyorum. "Ya bilgi burada değilse?" diye mırıldandı.

"O zaman bekleriz ve uyandığında onu baştan çıkarırız," diye . "Baştan çıkarırız demek istiyorsun," diye öfkeyle karşılık veriyor.

"Bundan hoşlandığımı mı sanıyorsun?" Onunla burun buruna geldim, hırladım. "Her lanet dakikasından nefret ettim, ama bizi kızımıza yaklaştıracaksa, yapacağım. Ne gerekiyorsa yapacağım ve sonra affedilmek için dizlerimin üzerine çöküp yalvaracağım."

"Kıçını tekmelemesini görmek için sabırsızlanıyorum." O gülümsüyor, ben de gülümsüyorum.

"Ben de. Şimdi git, çok vaktimiz yok." Telefonum çalıyor ve cevap veriyorum. "Rapor ver," diyorum Jonas'a, generalden gelen diğer cevapsız çağrılarını görmezden gelerek. Onunla uğraşacak zamanım yok. Onu elimden geldiğince bilgilendirdim ve kızgın ama araştırmayı teslim etmekten daha önemli şeyler var.

Sevgilimi geri almak gibi.

"Burada bir şey yok patron, sadece birkaç uçuş numarası var." Sinirli olduğu belli.

"Hepsini bana mesaj at, asla bilemezsin."

Telefonu kapatırken "Anladım," diyor.

"Bir şey var mı?" D'ye sesleniyorum.

"Bana bir saniye ver!" Dimitri hırlıyor.

Beklerken mutfığa gidip tencereleri karıştırıyorum - en azından bunu yapabiliyorum - sonra da muhtemelen halsiz hissedeceği için kedi ve köpeğin su kaplarını dolduruyorum.

"Bir şey yok." Dimitri geri geliyor.

"Siktir." Yumruklarımı yere indiriyorum ve gözlerim tekrar onun kıpırdandığı yere gidiyor. "O zaman B planına geçiyoruz."

Uyanmasını bekliyoruz. Dimitri duvara yaslanıyor, ben de sehpanın üzerine oturuyorum. Gözlerini kırıştırdığında irkildim. Halsizce doğruluyor ve başını ovuşturuyor. Beni görünce kaşlarını çatı. "Reggie, ne oldu?" diye mırıldanıyor, etrafına bakmıyor. Dimitri'yi fark edince çığlık atıyor ve kanepeye geri dönüyor.

"Sana zarar vermeyeceğiz Sarah," diye söz veriyorum. "Sana ilaç verdiğim için özür dilerim."

"Bana ilaç mı verdin? Ne oluyor lan? Lanet olsun, gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. Gülünç derecede seksi bir adam bana asıldı ve sonra beni uyuşturdu. Hadi ama, bu ne lan? Annenle falan yaşayamaz mıydın?" Başka biriyle konuşuyor gibi, belki de Tanrı'yla, o yüzden duymazdan geliyorum.

"Bilgiye ihtiyacım var," diye başlıyorum ve o histerik bir şekilde gülüyor.

"Normal bir insan gibi sorabilirdin," diye tersledi. O söyleyene kadar aklıma bile gelmemiş olması kötü mü? Belki de.

"Bana söylemezdin. Çığlık atıp polisi arardın ve bu çok değerli zamanına mal olurdu," diye cevap veriyorum mantıklı bir şekilde, ellerimi zararsız olduğumu gösterecek şekilde açarak.

Bizi dikkatle izliyor. "Çıkın dışarı," diyor.

"Yapamam. Lütfen, sadece bu tarihteki uçuş kayıtlarınıza ihtiyacımız var." Ona tarihi gösteriyorum ve kaşlarını daha da çatıyor, burun delikleri açılıyor.

"Polisi aramadan ya da daha kötüsünü yapmadan çık dışarı." Kendini kanepenin üzerine atmaya çalıştı, ben de hızlıca hareket edip onu engelledim ve geri oturttum. Sayıca az olduğunu fark ederek yere yığıldı. Ne kadar korktuğunu görebiliyorum ama kendini iyi kontrol ediyor. Bu kız çok cesur.

Çok cesurca.

Bunu yaptığım için ben de nefret ediyorum. O iyi bir insan ve bunu hak etmiyor.

o.

"O İtalyan gangsterin sahte evlilik teklifini kabul etmeliydim." mırıldanıyor. "Ama hayır, bağımsız olmak zorundaydım ve bakın beni nereye getirdi." "Lütfen, Sarah," diye yalvardım. "Benden nefret edebilir ve polisi arayabilirsin, ama ben

bilgiye ihtiyacım var. Benim için değil. Onun için." "Onun için mi?" Tereddüt ediyor.

"Benim kızım. Hayatımın aşkı. O uçaktaydı. Kaçırıldı. Erkeklerin aşkları için ellerinden gelen her şeyi yaptıklarını okuduğunu söylemiştin, ben de öyle yapıyorum. Onu bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. O benim ailem. O benim her şeyim. Onu kaybedemem." Sesimin çatladığını biliyorum ama

gerçeği duymasına izin ver. "Lütfen Sarah, sadece nereye gittiğini bilmem gerekiyor, onu bulmalıyım."

Ayağa kalkıp fark etmediğim küçük bir kitaplığa doğru ilerlerken, "Ben deliyim," diye mırıldanıyor. Bir süre etrafı karıştırdıktan sonra bir kâğıt koparıp bana uzattı. "Seni bir daha asla burada görmek istemiyorum; beni anlıyor musun? Ve eğer bu kız söylediğin kişi değilse, umarım canını fena yakar."

"Hiç şüphesiz yapacak," diye itiraf ediyorum. "O böyle çılgındır." Kıkırdıyorum. "Teşekkür ederim, Sarah. Ciddiyim."

Sadece başını sallıyor ve gitme vaktinin geldiği anlaşılıyor.

Kapıya yöneldiğimizde, "Reggie ya da adın her neyse, umarım sonsuza dek mutlu olursun" diye sesleniyor.

"Ben de öyle Sarah, umarım sen de kendininkini bulursun," diye cevap veriyorum ön kapıyı kapatıp nota bakarken. "Uçağı hazırlayın. Tekerleklerimiz hazır. Kızımızı alma vakti geldi."

Dayan bebeğim, geliyoruz. Biraz daha dayan.

YİRMİ BİR

"Bağlantısının bizimle burada buluşacağından emin mi?" Louis yüzüncü kez soruyor. Kalabalık pazarı tarıyorum, herhangi bir tehdide karşı tetikteyim. Güneş gözlüğüm ve başıma sardığım atkım

Kim olduğumu bilmiyorum ama hâlâ tetikteyim ve Davis'in adamlarının çıkmasını bekliyorum. Jonas biraz ilerideki çarşının içinde, Dimitri de Isaac'le birlikte minibüste, Louis ve ben de işler ters giderse diye yakındayız.

"O emin. Oraya varmadan önce silahlara ihtiyacımız var," diye cevap veriyorum ve Louis haklı olduğumu bilerek başını sallıyor. Jonas'ın bağlantısı bize sadece teçhizat açısından ihtiyacımız olan her şeyi satmakla kalmayacak, aynı zamanda laboratuarlara girmemiz için gereken sahte kimlikleri de temin edecek. Açıkçası, çoğumuza bir bakışıyla Davis kim olduğumuzu anlayacaktır, ama bu başka bir günün konusu.

Küçük, yeşil kuvars fil heykelciğini elime alıp güneş ışığının onu yakalamasına izin verdim. "Sence Nova bunu beğenecek mi?" Louis'e soruyorum.

"İşte burada."

"Louis," diyorum, "sence bundan hoşlanacak mı?"

Gözlerini kırıştırıyor, işinin başından kalkıyor ve file bakıp gülümsüyor. "Ne fark eder ki?"

"Önemli," diyorum ona bakıp parmaklarımı etrafında kıvrırken. "Ona unutmadığınızı ya da gitmesine izin vermediğimizi göstermek istiyorum. Her günün her dakikasında onu düşündüğümü ve asla yalnız kalmayacağını bilmesini istiyorum."

Bir dakika sessiz kalır. "Bu mükemmel, Nico. Buna bayılacak."

Ona bakmadan başımı sallayarak bir miktar para veriyorum ve Jonas'ın ihtiyacı olan şeyi aldığına dair haber beklerken sokakları tarayarak tekrar harekete geçiyoruz. Havaalanından aldığımız konum bilgisinden bir plan oluşmaya başladı. İçeri onu kurtarmak neredeyse imkânsız olacak.

Akıllı olmamız gerekiyor, dolayısıyla bu toplantı.

Bu bir gecede olacak bir iş değil. Kızımızı bir daha kaybetmemek her olasılığı planlıyoruz.

Jonas nihayet bize katılana kadar saatlerce pazarda dolaşıyoruz. "Her şey yolunda," diyor, omzunda iki spor çantası ve bileklerinde iki tane daha taşıyor. Ben de biraz alıyorum, Louis de. "Hadi gidelim." Minibüse geri dönüyoruz ve içeri girer girmez uçağa doğru yola çıkıyoruz.

Gemiye bindikten sonra Jonas'la birlikte silahları gözden geçiriyoruz, içerideki patlayıcılar karşısında kaşlarımız kalkıyor.

"Asla bilemezsin." Omuz silkiyor.

"Jonas, bu bir şehri havaya uçurmaya yeter," diyorum dikkatle, her zaman biraz dengesiz olduğunu biliyorum ama Nova ortadan kaybolduğundan beri iyice dengesizleşti.

"Güzel." Başını sallıyor.

Isaac ile bakışıyoruz ama omuz silkiyoruz. Jonas'ın patlayıcılarla arası iyidir. Bizi havaya uçurmaz, değil mi?

"Tamam, her şey hallolduğuna göre son bir kararımız kaldı. Kim giriyor?" Louis bize katılırken soruyor.

Herkes gönüllü oluyor ama ben sessizleşmelerini bekliyorum. "Ben olmalıyım. İlk başarısız olanlardan biriydim, bu da hakkımdaki dosyaların eski olduğu anlamına geliyor. Davis yol boyunca ve hatta evde bile bana pek dikkat etmedi. Muhtemelen beni yakından tanıyacaktı ama buna izin vermeyeceğim. O ben olmalıyım. Rolüme uygun görünüyorum ve oynayabilirim. Dimitri'nin temas noktamız olarak dışarıda olması gerekiyor. Louis, bizi yönlendirip pozisyon almamızı sağlamalıdır. Jonas çok fazla insanı öldürecektir ve yedek planımız olmalı. Isaac çok nazik ve herkesi kurtarmaya çalışacaktır. Ben olmalıyım." Haklı olduğumu biliyorum ve bakışlarını paylaştıklarında onların da bunu bildiği açıkça görülüyor.

Isaac dikkatle, "Bu, canavarın karnına girmek ve muhtemelen geçmişin ve korkularının çoğuyla yüzleşmek anlamına geliyor, Nico," diyor.

"Biliyorum." Başıımı salladım. "İyi olacağım. Onun için iyi olmak zorundayım. Canavar olsun ya da olmasın, hiçbir şey beni kızımıza ulaşmaktan alıkoyamaz."

İşin özü de budur.

Her bir kötü anıyla yüzleşebilir, milyonlarca orduyla savaşabilir, milyonlarca dar alanda sürünebilir ya da kızımı serbest bırakıp onu öpmek için işkence ve hapisle tekrar yüzleşebilirdim.

Isaac canavarın karnı dedi, ama henüz bir canavar görmediler, bu yüzden onlara bir tane göstereceğim.

Ve canavarın kızını aldılar.

OceanofPDF.com

YİRMİ İKİ

I Ne kadar süre baygın kalacağımı bilmiyorum. Babam cerrahlar, doktorlar, herkes için çığlık atarken uyandığımı hayal meyal hatırlıyorum. Maskeli adamların içeri koştüğünü, serum takıldığını ve sakinleştirici verildiğini hatırlıyorum. Sonra ne oldu? Hiçbir şey hatırlamıyorum.

Şu anda yan odalardan birindeyim. Yatak rahatsız ve benim Bileklerim yatağa kelepçeli. Koridora açılan kapının aralığından sızan ışık dışında her yer karanlık ve ben yalnızım, bana bağlı makinelerin bip sesi odayı dolduran tek ses.

Göğsümden leğen kemiğime kadar tüm vücudum çığ ve ezilmiş gibi hissediyor ama bana verdikleri ilaçlar şimdilik beni biraz uyuşturuyor.

Ne yaptığımı hatırlıyorum. Hatta nedenini bile hatırlıyorum ve birdenbire yaptıklarımın sonuçları beynimde kök salmaya başlıyor. Kalp atışlarım hızlanırken gözlerim üstümdeki düz tavana kilitleniyor, panik göğsümden geçerken bip sesi daha da yükseliyor.

Vücudumu mahvettim. Hiç şüphesiz çocuk sahibi olma şansımı da yok ettim.

Güzel, bu onlara zarar vermek için beni kullanamayacağı anlamına geliyor. Güvende olacaklar. Başka bir yol bulması gerekecek. Birçok masumu benim ve diğerlerinin yaşadıklarını yaşamaktan korudum.

Çocuk sahibi olamam.

Böylesine berbat bir dünyaya ve berbat bir aileye çocuk getirmek istediğimi hiç düşünmemiştim, berbat bir anne olacağımdan bahsetmiyorum bile. Hayır, onsuz daha iyiydim, ama ellerim karnımı kapatırken, gözlerimden sessizce yaşlar dökülüyor, acımı bastırırken saçlarıma yuvarlanıyor. En azından bir seçeneğim, bir şansım vardı ve gözlerim kapandığında, minik

Louis, Nico, Jonas, Dimitri ve Isaac'in versiyonları kafamı dolduruyor, etrafta gülümseyerek koşturuyorlar. Bu benim asla sahip olamayacağım bir şey.

Dünyamız çılgın ve tehlikeli, ama bu derin özlemin aniden ortaya çıkmasını engellemiyor çünkü artık onlara bunu asla veremeyeceğim. Seçimimden pişman değilim. Bunu, ölümüm anlamına gelse bile, bir test tüpünde doğacak çocuğu kurtarmak için yaptım, ama bu acıyı durdurmuyor.

Daha kötü bir şeyin olmasını engellemek için bedenimi ve geleceğimi ciddi şekilde sakatladım ve bu acı veriyor.

Çok acıyor.

Yeterince vermedim mi?

Yeterince acı çekmedim mi?

Mutlu olma sırası ne zaman bana gelecek?

Gerçekten daha ne kadar verebilirim?

Artık asla sahip olamayacağım bir çocuk için duyduğum keder, kaybettiğim kız kardeşim için duyduğum kederle birlikte sızlıyor ve sessizce hıçkırırken, bedenim acıyla sarsılırken ona tutunuyorum. Çok güçlü olduğumu ve her şeyin üstesinden gelebileceğimi sanırdım ama ilk kez, bunu atlatıp atlatamayacağımı bilmiyorum.

İstiyor muyum bilmiyorum.

Çok yalnızım, çok yalnızım ve kazıyamadığım bokla kaplı olmaktan çok yoruldum. Nefes almak ve gözlerimi açmak için bile mücadele ediyorum. Hayatta olmaktan çok yoruldum.

Bas böyle mi hissetti?

Dimitri'yi ve diğerlerini böyle bir şekilde kaybetmek üzecektir ama tüm bunlara bir son verme düşüncesi de var. Neredeyse bencilce, bunu görmek için etrafta olmam gerekmeyeceğini fark ettim.

Zaten bu işten sağ çıkmamayı ve bu işi sonsuza bitirmeyi planlamıştım. Belki de en iyisi bu olurdu çünkü kurtulmaya çalışmadığımı bilmeyeceklerdi. Sadece bunu durdururken öldüğümü bileceklerdi ve bu da benden daha az nefret etmelerini sağlayabilirdi.

Dönüp dolaşıp gerçekten karanlık bir yere gittiğimi biliyorum ama kendime engel olamıyorum.

Bu sefer kendimi dışarı çekemiyorum.

Kapı açılıyor ve babam dudaklarında bir kaş çatmayla tepemde duruyor. "Umarım mutlusundur ve istediğini elde etmişsindir. Asla çocuk sahibi olamayacaksın, Nova. Ne yaptığını biliyor musun? Araştırmamı mahvettin!" diye tıslıyor. Gözyaşlarımı siliyor,

Bunun bir teselli hareketi olmadığını bildiğim için irkildim. Onlara klinik bir şekilde bakıyor ve sonra gülümsüyor. "Seni ihtiyacım olan şeye dönüştürmenin başka yolları da var ve şimdi seni sağlıklı tutmamın önündeki tüm engelleri kaldırdın." Dönüyor ve gidiyor.

Kapı bir klik sesiyle kapandığında, kendimi o karanlık deliğin derinliklerine bırakıyorum.

Ben yaptım. Çocuklarımı almasını engelledim.

Bana ne olacağı önemli değil.

Önemli olan tek şey bu. Masumlara asla zarar vermezler.

Sadece bana.

Bunu hak ediyorum.

Bu iyi bir şey çünkü sonunda beni öldürebilecekleri ve bu acıdan kurtulacağım anlamına geliyor. Bu dünya boktan bir yer ama bir an için daha iyi bir hayat umudum vardı. Mutluluğa ve sevgiye bir anlığına da olsa kavuşmuştum ama elimden alındı ve bunu geri kazanacakmışım gibi davranmaya devam edemem.

Adamlar her neredeyse, ondan kurtuldular ve bu iyi bir şey. Beni şimdi istemezler zaten.

Bu sefer sadece kırılmadım.

Tamir edilemeyecek kadar mahvoldum.

YİRMİ ÜÇ

T iyileşmem için beni birkaç gün yalnız bıraktılar. Birkaç saatte bir bana bakmayı ya da benimle doğru düzgün konuşmayı reddeden bir doktor tarafından kontrol ediliyorum ve sanki kendimi öldürmeye çalışacağımı düşünüyorlarmış gibi yemeye ve içmeye zorlanıyorum.

Bu da ne kadar kötü görüldüğümü anlamamı sağlıyor. Beşinci gün artık canıma tak etti ve yataktan kayarak çıktım, acı içinde yere yığıldım. Dişlerimi sıkarak ayağa kalkıyorum ve serumumu da yanıma alarak, güçsüzlükten ve acıdan nefret ederek tuvalete gidiyorum.

Bir gün daha o yatakta yatıp hayattan ne kadar nefret ettiğimi ve her şeyin ne kadar adaletsiz olduğunu düşünmeye dayanamam. Bunu aştım. Acıma duygusunu aştım ve sadece öfkeliyim.

Işığı yakıp kapıyı arkamdan kapatıyorum ve sakinleştirici bir nefes alıp LED aydınlatmalı aynaya dönüyorum. Yansımam karşısında irkildim. Işık sert ama ısınmış ölü gibi görünüyorum. Başımı eğerek gözlerimi kapatıyorum ve derin nefesler alarak kendime gelmeye çalışıyorum. Olumlu tarafından bakmalıyım. Dinlenmek için günlerim vardı, işkence yoktu ve günde üç öğün yemek yiyordum ve yemek daha kötü olabilirdi.

Düz düşüyor ve gözlerim yaşararak yansımana bakıyorum.

Altlarında mor ve siyah torbalar var, dudaklarım çatlamış ve çiğ, cildim solgun ve cansız. Saçlarım yağlı ve yüzümün etrafında taranmamış teller halinde sarkıyor. Şu anda yaram, acım ve hatta durumumla ilgili hiçbir şey yapamam ama bu? Bunu düzeltebildiğim kadar düzeltebilirim. Belki eski ben gibi görüldüğümde kendime güvenim de artar.

Duş kabinine dönüyorum. Perde yok, sanki onunla kendimi asabileceğimi düşünüyorlar ya da onlar, karar veremiyorum. Serum hattına , onu sökmeyi düşünüyorum ama daha iyisini biliyorum. Bunun yerine bandı çekip çıkarıyorum, iğneyi yavaşça dışarı kaydırıyorum ve sonra atıyorum. Önlüğü çıkarırken, yaramı örten gazlı bezi görmek için aynaya bakmama izin vermiyorum.

Duşun düğmesine basıyorum ve içeri girmeden önce ısınmasına bile izin vermiyorum, keskin buzlanma iyi anlamda nefesimi kesiyor. Beni uyandırıyor ve hala hayatta olduğumu hatırlatıyor. Kanımın daha hızlı pompalanmasıyla kalbim uykusundan uyanıyor ve saçlarımı geriye atıp öylece duruyorum, suyun her şeyi - gözyaşlarımı, yenilgimi ve umutsuzluğumu- yıkamasına izin veriyorum.

Sonunda dönüyorum ve vücudumu yıkamaya başlıyorum. Gazlı bezden dikkatlice kaçınıyorum ve saçımı yıkamaya karar vermeden önce iki kez yıkıyorum. Değıştirilmesi gerekiyor, yüzden çıksa iyi olur ama altında yatan şeye hazır mıyım?

Bakmayı reddetmek hiçbir şeyi değıştirmeyecek, ama yine de sanki daha iyi olacakmış gibi bakıyorum. Şimdi yalnızken görmek en iyisi, diye mantık yürütüyorum, böylece tepkimi izleyemez ve bana karşı kullanamaz. *Yap şunu Nova*, diyorum kendime, yeniden sinirlenerek.

Zayıflıktan nefret ediyorum, bu yüzden gazlı beze uzanıyorum.

Gazlı bezi çıkarırken su nemlendiriyor ve sprey sırtıma vururken yara izine bakıyorum. Boğazımdan boğuk bir ses kaçıyor ve anında kesiyorum. Bunu neden yaptığımı biliyorum ve fedakârlığım vücudumdaki bir iz ile kanıtlanıyor. Güçlüyüm ama bu, göbek deliğimin iki yanından uzanan ve karın kaslarıma oyulmuş çiğ, kırmızı derimi gördüğümde hissettiğim acıyı durdurmuyor. Neredeyse temiz, ama kötü bir yara izi kalacak ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Kendime birçok yara izim olduğunu ve hepsinin zaferlerimin ve hayatta kalmamın kanıtı olduğunu hatırlatıyorum, ancak bu, tenimi yaralayan her bir yara iziyle masumiyetin kaybının yasını tutmamı engellemiyor ve bu da bir istisna değil. Temsil ettiğı şey yüzünden daha çok acıtıyor ve erkeklerin buna dokunmadığını ve daha iyi hale getirmediğini fark ettiğim için. Ayrıldığımızdan beri ilk kez, artık sevdikleri kadına benzemiyorum - onlarla bir bağ daha koptu. Bu onların öptüğü, tattığı ve sevdiği ten değil. Bu ham ve acımasız. Benim gibi.

Kenarları dikkatlice yıkıyorum. Yara ne kadar taze olursa olsun, iyileşmem sayesinde haftalarca eski görünüyor, sanırım bu da bir şeydir. Bir kez

İşim bitince dışarı çıkıp kurulandım ve burada bıraktığım gri iç çamaşırlarımı, jogger'ımı, kazağımı ve çoraplarımı giydim. Yaraya baskı yapmaması ve kalçalarımın oturması için jogger'ları aşağı doğru yuvarlamam gerekiyor ve sonra odama geri dönüyorum, günlerce yatağa bağlı kaldıktan sonra sadece bu hareketten bile bitkin düşünüyorum. Ayak sürüyerek yavaşça oturuyorum, tekrar uzanmayı reddediyorum ve nefes almak için biraz dinlenmeyi seçiyorum.

Daha hızlı iyileşmeliyim. Egzersiz yapamam çünkü yarayı deşer, ama burada acınası düşüncelerimle oturmak yerine bir şeyler yapmalıyım, herhangi bir şey.

Tam kalkıp kendimi meşgul edecek bir plan yapmak üzereyken kapı açılıyor. Kim olduğunu görünce donup kaldım. Anında alarma geçip silahımı arıyorum. Ellerini yatıştırıcı bir hareketle kaldırıyor, ifadesi soğuk. "Sana zarar vermek için burada değilim."

"O zaman neden buradasın, Joel?" Şak diye söyledim.

İçeri girip kapıyı kapatıyor ve beni izlerken sırtını kapıya dönüyor. Aramızda boşluk olmasını sağlıyor çünkü gerginlikten ve harekete geçme ihtiyacından neredeyse titriyorum. Serum askısına yaklaşıyorum, yaklaşırsa onu sopa olarak kullanmaya hazırım.

"Konuşmak için," diye basitçe cevap veriyor. Ben ters ters bakmaya devam ediyorum, o da karnıma bakıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Kollarımı korumacı bir şekilde kendime dolamamak için mücadele ediyorum, onun varlığı midemi bulandırıyor. Ne de olsa babamın emriyle bana tecavüz edip süper bebeklerini falan yaratacağı. Cevap vermediğimde iç geçiriyor. "Ne olursa olsun, işlerin bu noktaya geldiği ve başka bir çıkış yolu bulamadığın için üzgünüm."

"Özür kabul edilmedi," diye hırladım. "Şimdi siktir git."

Beni görmezden geliyor ve yaklaşıyor, her şeyi incelerken odanın içinde dolaşıyor. Vücudumu gergin tutuyorum, hareket etmeye hazırım, her ihtimale karşı her küçük hareketi takip ediyorum. Beni artık rahmim için kullanamazlar, ama babam hayatımın cehennem olacağını açıkça belirtti ve bu adam onun yardımcısı, kölesi.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek, biliyorsun," diye mırıldanıyor sonunda ve omzunun üzerinden bana bakıyor, onu bu kadar dikkatle izlememe şaşırmıyor. Dönüyor ve yaklaşıyor. Hızlı, kontrollü, sarmal hareketleri var. Saf asker.

"Ne olmaz?" Kendimi sorarken buluyorum ve sonra daha fazla soru gelmesini engellemek için ağzımı kapatıyorum.

"Senin fedakârlığın." Sözleri karşısında irkiliyorum ama o devam ediyor. "Şimdi hıncını senden daha da kötü çıkaracak. Sen onun planını bozdun. Daha önce sana canlı ve bir şekilde işlevsel olarak ihtiyacı vardı, ama şimdi? Bunu senin için cehenneme çevirecek."

Başımı arkaya eğerek ona sırtıyorum. "Çocukluğumdan beri cehennemde yaşıyorum. Getir bakalım."

Dudaklarında bir gülümseme belirmeden önce beni dikkatle izliyor. "Güzel. Ruhunun kırılmasından korkuyordum. Bunun neresi eğlenceli olabilir ki?" Kapıya doğru ilerliyor, sonra durup bana bakıyor. "Artık seni kurtaracak hiçbir şey yok kızım, umarım sonuçlarına hazırsındır." Sonra gitti ve ben yığıldım kaldım.

Tüm adrenalinim kayboluyor, kemik derinliğinde bir yorgunluğa dönüşüyor ve zihnimin çılgık çılgıca itirazlarına rağmen, yatağa kıvrılıp gözlerimi kapatıyorum, buradan yapabileceğim tek şekilde, rüyalarımda ayrılmayı umuyorum.

O haklı. Artık beni koruyacak hiçbir şey yok. Beni kurtaracak hiçbir şey yok.

Ben buradan canlı çıkmayacağım, ama onlar da çıkmayacak.

O gece odama geri götürülüyorum ve gardiyanların gözlerinde korkunç bir parıltı var, sanki benim bilmediğim bir şey biliyorlarmış gibi. Bundan nefret ediyorum. Dickhead'in daha önceki uyarısının yanı sıra, yarının çok kötü olacağını biliyorum. Planımı hızlıca hayata geçirmenin zamanı geldi.

Karnımı parçalayan acıyı görmezden gelerek kendimi yukarı çekiyorum ve tekrar havalandırmaya giriyorum. Bir kez daha kontrol odasına doğru sürünüyorum ve muhafızların tembellişmesini bekliyorum, yakındaki bir odaya sürükleniyorum, orada yemek yaptıklarını duyuyorum, aptallar.

Aşağı iniyorum, her adımda içime saf bir acı yayılıyor. Midem mümkün olandan daha hızlı iyileşiyor ama yine de bunu yapacak kadar hızlı değil.

Kontrol odasına girdikten sonra hızlıca kamerayı ve alarmları kapatıyorum ve sonra koridora geri dönüyorum. tek sorun muhafızlarla karşılaşmak olacak ama yine de saklanmıyorum. Nereye gittiğimi tam olarak biliyormuşum gibi yürüyorum ve belki de kafamda oluşturduğum haritadan biliyorum. Dördüncü katta ihtiyacım olan şeyi buluyorum ve onlar ne yaptığımı öğrenip her şeyi tekrar açmadan önce acele etmem gerektiğini biliyorum. Kilitli olmayan kapıyı içeri giriyorum, ihtiyacım olan kimyasalları indirmeden önce acımasız bir gülümsemeyle rafları tarıyorum.

Dikişlerimin yırtıldığını hissediyorum ve kan pantolonuma damlamaya başlıyor, kumaşı ıslatıyor. Aşağıya baktığımda kanın gri kumaştan sızdığını ve onu kırmızıya çevirdiğini görüyorum ama yine de devam ediyorum.

Kimyasalların çoğunu çelik paspas kovanında karıştırıyorum ve sonuncusunu da içine atıp aceleyle odama dönüyorum, kameralara karşı yarışıyorum. Oraya vardığımda, hareket ettiğimi gösteren kıyafetlerimdeki kanı gizlemek için hızla yorganın altına giriyorum.

On, dokuz, sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir . . .

Kafamda geriye doğru sayıyorum ve tam zamanında kimyasallar birbirine karışıp patlıyor. Alarmlar çalmaya başlıyor ve yangını kontrol altına almaya çalışırken koşan ayak seslerini duyuyorum. Asıl görevim kaosa neden olmak ve onları öldürmeden önce acı çekmelerini sağlamak ve bu da bu gece başlıyor.

Tam beklediğim gibi, kapım çarparak açıldı ve bir gardiyan içeri baktı. Başımı ona doğru eğiyorum. "Cennette sorun mu var?" Alay ediyorum.

Beni işaret etti. "Terbiyeli ol." Kapıyı çarptı.

Sırtarak çarşafı çıkardım ve aceleyle banyoya gittim. Kanlı giysileri soymak beklediğimden zor oldu ama çıkarmayı başardım ve ızgarayı yerine yerleştirip yarayı kontrol etmeden önce olabildiğince fazla kan çıkarmak için ıslattım. Kırmızı, çiğ ve kızgın, deriyi delmişim ve birkaç dikiş atmışım ama artık yapabileceğim bir şey yok. Üzerini daha fazla gazlı bezle kapatıp başka bir üst ve pantolon giymeden önce yeniden giydiriyorum ve alarmlar çalmaya devam ederken yatağa geri dönüyorum.

Gözlerimi kapatırken
gülümsüyorum. Bir adım
daha yaklaştım.

Bir adım daha yaklaştım.

YİRMİ DÖRT

I Eller beni tutarken sarsılarak uyandığımda yaranın beni ne kadar etkilediğinin bir kanıtı. İçeri girdiklerini duymadım ya da ışıkları açtıklarını görmedim bile. Uyuyordum ve bu beni . Başladım

Yaramın acısı bana çarpmadan önce dövüşüyorum ve sonra duruyorum. Kendime ihtiyacım olandan daha fazla zarar veremem.

Onları öldürebilmek için iyileşmem gerekiyor, bu yüzden nefret etmeme rağmen beni sürüklemelerine izin veriyorum.

Tıbbi odalardan birine getirildim, ancak yatak yerine dişçi muayenhanesinde görülebilecek bir sandalye vardı. İçine atıldım ve kollarımla bacaklarım hızla bağlandı. Savaşma isteğime karşı mücadele ederek derinin içinde rahatlıyorum ve göz kırpiyorum.

"Ne, kahvaltı yok mu?" Alay ediyorum.

Gardiyanlar beni görmezden geliyor, duvara yaslanıp geri çekiliyor ve sanki bana bakmaktan kaçınıyormuş gibi karşı duvara bakıyorlar. Beklemek zorunda kalıyorum ve sıkılıyorum. Bağları test ediyorum. Gerekirse onları koparabilirim, ama şimdilik onları takılı bırakıyorum ve bir süre sonra kapı açılarak babamı içeri alıyor.

"Novaleen," diye sinirli bir şekilde bağırıyor, kapı arkasından kapanıyor. Ses tonu kızgın ve muhtemelen dün geceki yangından dolayı yorgun görünüyor. Takım elbisesi hafifçe kırışmış, bu da bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Stresli ve uyumamış.

"Kötü görünüyorsun, babalık," diye alay ediyorum. "Şimdi, bugünün gündeminde ne var? Diş çektirmek mi?"

"Dün gece bir patlama oldu."

"Bir şey duydum." Bağlarımın izin verdiği ölçüde omuz silkiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen olduğunu biliyoruz." Babam burnunu çekiyor, sinirli görünüyor.

"Emin misin?" Sırıttım. "Odamdaydım, bilirsin, mahkûm olduğum için falan."

"Zamanımızın en entelektüel beyinlerinden birinin bunu zamanlayamayacağına beni inandırmaya mı çalışıyorsun?" diye tersliyor.

"Sanırım evinizde bir sorun var baba ve bu ben değilim. Ne de olsa yaralıyım ve tutsağım. Belki de personelinize bakmalısınız." Bir an için bocaladığını görüyorum, ama bu onun bu konuda endişelendiğini, içeriden ihanete uğramaktan endişelendiğini anlamama yetiyor.

Zırhta bir çatlak daha, ki bu da kullanabileceğim başka bir şey.

"Cezalandırın onu!" diye bağırarak arkasını döndü ve fırtına gibi dışarı çıktı.

Muhafızlar neredeyse bir adım öne çıkıyorlar ve ben derin bir nefes alıp gülümsemeye zorluyorum. Bu kötü olacak ama hayatta kalabilirim. "Peki, siz ne düşünüyorsunuz-" Adamlardan biri yumruğunu karnıma indirirken nefesim ciğerlerimden dışarı fırlıyor. Dikişlerimin yırtıldığını hissediyorum ama dünkü yaranın yırtılmasını kapatacak kadar değil. Yine de çok acıyor. İşte o zaman fark ediyorum ki, eğer ona bunu tekrar yaptırabilirsem, yırtılan dikişlerimi kapatabilirim.

"Amcık," diye mırıldanıyorum ve tam da beklediğim gibi yumruğunu kaldırıp karnıma indiriyor ve yarayı deşiyor. Etimden kan akıyor ve içimden acı akıyor, ama hırıltılar çıkarırken gülümsüyorum. Tam da istediğim şeyi vererek beni oyuna getirdi.

"Bundan zevk alacağım," diyor bir diğeri ayağa kalkarken ve sırttığında kalbim duracak gibi oluyor. Ellerinin arasına bir bez alıp ayağıyla sandalyeye vuruyor ve başım geriye düşüyor. Elindeki bezi ağızıma yerleştiriyor ve ardından buz gibi su ağızıma ve yüzüme püskürüyor. Göremiyorum ve kulaklarım uğulduyor. Nefes almakta zorlanıyorum, kayışların içinde kıvranırken ciğerlerim yanıyor, kanın karnıma ve göğsüme doğru kaydığını hissediyorum. Tam suda boğulmaktan bayılmak üzereyken durup çaresiz, acı dolu nefesler almama izin veriyor, sonra da aynı şeyi tekrarlıyor.

Boğazım içeriden jiletle kesiliyormuş gibi hissedene ve ciğerlerim havaya o kadar muhtaç olana kadar devam ediyor ki her nefes acıtıyor. Midem

yakın bir ikincilik için yarışıyor. Sırılsıklam, titreyerek ve öksürerek gözlerimi açmaya zorluyorum ve bundan sonra ne olacağını görmek için bekliyorum.

Buna ceza dedi, ama bu ceza değil. Bu bir ders.

Bu bir uyarıdır.

Uyarıları bana geri dönüyor. Artık tamponum yok ve bu bana tam da bunu gösteriyor. Kırmızı-sıcak bir şey ayağımın altına beni bağların içinde kıvrandırırken bir çığlık serbest kalıyor. Ayak parmaklarım iğne batması gibi yanıyor ve zonkluyor ama yüz kat daha kötü. Onlar ayaklarımın altını sıcak bir şeyle döverken tek yapabildiğim burada uzanmak. Kurtulup onları öldürebilirdim ama bu bir hiç uğruna olurdu ve daha fazla cezalandırılırdım.

Hayır, zamanımı beklemeliyim.

Vücudumu her seferinde bir hisle parçalara ayırırken daha önce hiç bu kadar kırılmaya yaklaşmamıştım. Ayaklarımdan sonra başım dönüyor ama bayılmayı reddediyorum.

"Güçlü olduğunu söylüyorlar, bakalım ne kadar güçlü." Bir gardiyan gülüyor ama ben artık onları ayırt edemiyorum. Gömleğim yırtılıp beni gri pamuklu bir spor sütyeniyle bıraktıklarında sarsılıyorum ve başımı kaldırdığımda yaramdaki gazlı bezi yırtıp parmaklarını yaraya sokarak tekrar açmalarını izliyorum.

Dudaklarımdan çıkan acı dolu uluma hayvani ve tüm iyi niyetime rağmen karanlık beni ele geçiriyor.

Keskin bir şey karnımı deldiğinde bir sarsıntıyla uyanıyorum. "Lanet olası hayvanlar. Bu mükemmel dikilmişti, şimdi şu dağınıklığa bakın," diye mırıldanıyor biri.

Gözlerimi kırpıştırarak odayı netleştirmeye çalışıyorum ama bu çok uzun sürüyor ve beynim durgunlaşıyor. Sonunda aynı odada olduğumu fark ediyorum, hala hem şoktan hem de sıcaklıktan titriyorum. Başımı aşağı çevirdiğimde korumaların gittiğini ve laboratuvar önlüğü giymiş bir adamın karnımın üzerine eğilmiş, yarama dikiş attığını görüyorum.

Beni zımbalamaya başlarken "Ne büyük kayıp," diye mırıldanıyor.

"Seni tanıyorum." Sesim bir fısıltıdan biraz daha fazlası, ama sarsılıyor ve donmuş bir şekilde yukarı bakıyor. Boğazımı temizleyerek öksürüyorum ve o da çırpınışımla izliyor. "Seni tanıyorum," diye tekrarlıyorum nefesimi toparladıktan sonra daha güçlü bir şekilde.

"Öyle umuyorum." Tekrar işine bakıyor ve devam ediyor. Acıtıyor ama acı vermek için değil, yardım etmek için burada olduğu açık. "Bir keresinde hayatımı bağışlamıştın."

Gözlerimi kırıştıtararak, aklıma gelene kadar yüzüne bakıyorum. Laboratuvarın başındaki adamdı, uçak kazasından önce serbest bıraktığımız adam. "Seni piç kurusu!" Ona doğru atılıyorum ama önce bana sonra da kapıya ters ters bakarak beni itiyor.

"Kapa çeneni. Eğer uyandığını duyarlarsa, geri gelirler ve sana zarar verirler. Sadece ölmemen için sana dikiş atmam gerekiyordu," diye tıslıyor ve iç çekip aceleyle yaramı kapatmadan önce ikimiz de kapıya bakıyoruz.

"Seni piç kurusu. Yaşamana izin verdim ve sen ona geri döndün," diye çıkıştım.

"Düşündüğün gibi değil," diye mırıldanıyor başını eğerek. "Bunu tartışacak vaktimiz yok." Hızla midemi temizliyor ve başını sallayarak bana bakıyor. Başını sallamadan önce gözlerinde neredeyse lanetli ve üzgün bir şey görüyorum. "İnan bana, başka bir seçeneğim olsaydı, kabul ederdim."

"Biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum Nova," diye üzüntüyle yanıtlıyor. "Hiçbirimiz bilmiyoruz, en azından sen. Bizi bağlayan yükümlülükleri ve zincirleri herkesten çok sen anlıyorsun." Hızla ayağa kalkıyor, bir iğne çıkarmadan önce eşyalarını çantasına geri tikiştiriyor. Bir şişeye sokuyor, bir doz alıyor ve bana dönmeden önce test ediyor.

"Yapabileceğim tek şey bu. Özür dilerim." Bana bir şey enjekte ediyor ve aceleyle kapıya yönelip dışarı çıkarken ağzım açık kalıyor.

Kanım ısınıyor ve gardiyanlar geri çekiliyor. "Bakın kim uyanmış." Biri sırtıyor. "Cezamıza devam etme zamanı, değil mi?"

Sanki bir kaplıcadaymışım gibi arkama yaslanıyorum, sanki yetkili benmişim gibi gülümsüyorum. "Elbette, nerede kalmıştık?"

Daha fazla kan kaybedersem ya da tekrar yaralanırsam öleceğimi söylemeden önce doktoru üç kez geri getirmek zorunda kaldılar. Bu bir yalan.

Yalan. Ölüyormuşum gibi hissediyorum ama onlara bu zevki tattırmayacağım. Bana yardım etmeye mi çalışıyor yoksa sadece suçlu mu hissediyor karar veremiyorum çünkü odama geri götürölüp yatağıma atıldığında gözlerimle buluşmuyor.

Burada yatıyorum, doktorun sürekli verdiği ilaçlar sayesinde hareket edemiyorum ve hissedemiyorum. Morfin olduğunu tahmin ediyorum. Onlar bana işkence ederken beni uyutuyordu ama istedikleri tepkiyi alamadıkları için bu onları daha çok kızdırıyordu, bu yüzden daha yaratıcı olmak zorunda kaldılar. En son doktor geldiğinde de öyle yaptılar ve bana hiçbir şey veremedi, bu yüzden şimdi acı çekiyorum.

Ama her şey ruhumdaki acıdan ve neredeyse elimden kayıp gidecek olmasından daha iyidir.

Adamlarım asla bilemezdi. Tek düşündüğüm onlar. Bundan nefret ediyorum. Onları görememekten nefret ediyorum. Nefret ediyorum ve onları özliyorum, nerede olsunlar bundan daha iyi olmasını umuyorum. Beni ayakta tutan tek şey bu. Şimdi gözlerimi kapatıyorum ve onları burada, sıcaklıklarına ve rahatlıklarına ihtiyaç duyarken hayal ediyorum.

Kapı açıldığında hızla uzaklaşıyor. İnliyorum ve doğrulmaya çalışıyorum, daha fazla gardiyanın beni götürmesini, hatta babamın ya da bir doktorun gelmesini bekliyorum. Beklemediğim şey ise o.

Tek bir gardiyan ve zalim, alaycı gözlerine bir kez baktığımda niyetini anlıyorum. Ayağı fırlıyorum, aramıza bir kapı koymak için banyoya gitmeye çalışırken tökezliyorum, ama yavaşım, ilaçlar ve acı beni yavaşlatıyor.

Saçlarımı tutuyor ve beni tekrar altına sıkıştırana kadar geri çekiyor.

"Baban ne dedi biliyor musun?" diyor saçlarıma doğru, sert aletini kıkımda hissetmem için beni daha sıkı geri çekiyor. "Artık özgür bir oyun olduğunu. Hiçbir şey için senin amına ihtiyacı yok ve bizim motive olmamızı istiyor, ben de neden tadına bakmıyorum diye düşündüm. Çok büyük bir kayıp gibi görünüyor, sence de öyle değil mi? İyi bir kız ol ve al, ben de sana ekstra yiyecek ve ağrı kesici getireyim."

"Siktir git!" Dirseğimi geriye atarak bağıriyorum. "Seninle her adımda savaşıcağım, seni iğrenç domuz."

Yumruğu yüzüme çarpıyor, gücü başımı yere çarpıyor ve bir an için kulaklarım çınlıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Kıyafetlerimi yırtıyor ve elleri iç çamaşırlarıma uzandığında tekrar kendime geliyorum. Dönüyorum ve ayağımı yüzüne çarpıyorum. Bir kükremeye geriye düşüyor, ben de yapıyorum.

Yine, birbirimize bakarken burnundan kan akıyor, telsizi çatırdayana kadar ağır nefes alıyor.

"Omar, Lockdown One'da sana ihtiyacımız var. Omar, tekrar ediyorum, ? Görev yerinde olmadığın için sana kızgın."

"Gitsem iyi olacak, Omar," diye boğuk bir ses çıkardım.

Bana son bir kez baktıktan sonra ayağa kalkıyor, burnunu koluna siliyor ve telsize cevap veriyor. "Yola çıkıyorum." Bana sırtıttı. "Bu iş daha bitmedi. Seni koruyacak kimse yok, küçük kız."

"Onlara ihtiyacım yok ama bir daha bana dokunduğunda ellerini kesip boğazına sokacağım," diye söz veriyorum.

Kapımı çarparak beni terk ediyor ve ben de az kalsın başıma geleceklerin gerçekliğiyle hareket edemeyecek şekilde bir topun içine kıvrılıyorum.

Çığlık atarak ayaklarımı yere vuruyorum, gözyaşlarım dökülmeye başlarken acımı haykırıyorum.

Yerde hıçkırarak ağlarken, öfke beni ele geçirmeye başlayana kadar kollarımı koruyucu bir şekilde etrafıma sarıyorum. Sürünerek banyoya gidiyorum, kendimi lavabonun yanına sürüklüyorum ve yansımama bakıyorum. Bir gözüm morarmış, dudağım yarılmış, yanaklarım morarmış, yüzüm solgun ve ... saçlarım.

Bir zamanlar saçlarımı severdim. Neredeyse kıcıma düşüyordu, dalgalı ve siyahtı ama şimdi tek düşünebildiğim onu bana karşı nasıl kullandığı. Kaçmam ya da kapana kısılmam arasındaki fark olabiliirdi.

Yumruğumu aynaya vuruyorum, çatlakların oluşmasını izliyorum, ruhum gibi parçalanıyor, bu yüzden paramparça olana kadar tekrar yapıyorum. Bir parça alıp saçımı kesmeye başlıyorum. Titreyen elimi bırakana kadar siyah kütlenin topakları kırıklarla birlikte lavaboya düşüyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken başım öne eğiliyor.

Başımı kaldırıyorum ve gözlerimle bir kez daha buluşuyorum.

Saçlarım şimdi siyah dalgalar halinde omuzlarıma düşüyor ve perdenin arkasından gülümsüyorum. Kanlı, titrek bir gülümseme ama orada.

Beni kıramayacaklar.

YİRMİ BEŞ

"H Ne yapıyorsun?" Telsizden Nico'nun kulağına soruyorum. Hepimiz üssün farklı bölgelerinde tünemiş durumdayız, ancak rüşvet verdiğimiz eski bir tanıdığımızın ona verdiği yeni iş için laboratuvara girmesi gerekiyor. O

Kafasını kazıttı ve bununla, muhafız üniformasıyla ve eklediğimiz sahte yara izleriyle, yakından bakmadıkları sürece çok fark edilmeyecek. Dimitri denizci ve paralı asker olarak çok inandırıcı bir geçmiş bile yarattı. Az önce yerleşkenin içine girdi ve onu görememekten nefret ediyorum.

Kendime bunun uzun sürmeyeceğini hatırlatıyorum, çünkü Dimitri'nin sistemlerine girebilmesi için harici kumandayı yerleştirecek. Oradan daha iyi bir plan yapabiliriz ama hiçbirimiz Nova'yı bir gün daha yalnız bırakmak istemiyoruz, bu yüzden içeriden birine ihtiyacımız var.

Homurtusu mikrofonumda yankılanıyor ve dürbünden aşağıya bakıp muhafızların yukarıdaki hareketlerini izlerken sırtıyorum.

"Bu taraftan. Adının ne olduğunu söylediler, homurtu?" diyor başka bir ses mikrofondan.

"Jones," diye mırıldanıyor Nico, sesini daha az tanıdık kılmak için daha da alçaltarak.

"Doğru," diye alaycı bir tonla karşılık veriyor biri ve sesini alçaltıyor ama mikrofondan duyabiliyorum. "Hepsi kas ve kas gücü ama beyin yok. Sanki onlardan zaten yeterince yokmuş gibi."

Bekliyorum, çitin bir tarafından diğer tarafına devriye gezen muhafızların dönüş saniyelerini sayıyorum. Bunu yaptığımda ormanı tarıyorum ama orada olduklarını bildiğim halde diğerlerinden hiçbirini göremiyorum.

"Tamam, bu taraftan Jones. Seni güvenliğe götüreceğim, o da seni kontrol edecek ve iş rotasyonunu verecek. Eğer burada görevliyseniz ranzalar üst katta. Bir numara alacaksınız, ya gece ya da gündüz olacaksınız ve hepimiz yemekhanede yemek yiyeceğiz."

"Peki ya izin günleri?" Nico kibirli bir şekilde soruyor.

Adam homurdanır. "Bir süre için değil, aptal. Burada büyük bir şeyin eşiğindeler ve her şey ellerinde. Ve sakın soru sormaya kalkma. Bu hepimizin başını belaya sokmak için kesin bir yol. İşinizi yapın, başınızı eğin ve size teklif edilen yüklü maaşı alın. Ne de olsa hepimiz bu yüzden buradayız. Anladınız mı?"

"Anladım," diye cevap veriyor Nico, görünüşe göre sinirlenmiş, ama adamı yatıştırmış gibi görünüyor.

"Tamam, burası üst güvenlik ofisi. Yerleşkenin derinliklerinde, yeraltı yapısında bir tane daha var. Eğer oraya atanırsanız bir tur alacaksınız. Bir güvenlik ihlalden sonra daha fazla koruma istediklerini biliyorum."

"Ne tür?" Nico sorar.

"Kötü türden" diye cevap verir adam. "Hey, T, senin için bir acemim var." Geri çekilen ayak seslerini duyuyorum.

"İsim," diyor kalın aksanlı, sıkılmış bir kadın.

"Rob Jones, tam adıyla Robert," diye yanıtlıyor Nico ve sonra yazmaya başlıyor ve Nico ara verene kadar başka konuşma olmuyor. "Uzun zamandır mı buradasın, T?"

"Yeterince uzun," diye mırıldandı. "Tamam, şanslısın, yeraltına ya da bizim deyimimizle cehenneme atandın. İşte anahtar kartınız. Aşağıdaki güvenlik görevlilerine göster, onlar da seni yerleştirsinler. Genelde burada kalırsın ama bazı memurlar sorun olmazsa yeraltında da kalabilir, çoğu öyle."

"," diyor hızlıca, çok hızlı. "Sakin ol,"

diyerek mikrofonu kapattım.

"Lanet olası askeri ucubeler, her zaman çok hevesliler," diye mırıldandı T. "Tamam, sana bir yeraltı görevi vereceğim. Orada bir tur ve diğer tüm bilgileri alacaksınız. Burada pek kuralımız yok ama sessiz kalacaksınız. Güvenlik dışında orada olanlarla ilgili hiçbir şey görmeyecek ve duymayacaksınız. Ayrıca tek çıkış yolu ceset torbası, anladın mı Robert?"

"Anladım."

"İşte. Asansörle aşağı in. Oh, ve Robert? Cehenneme hoş geldin."

NICO

Asansör bir servis asansörü, ekipman, yatak ve hatta küçük bir ordunun sığabileceği kadar büyük. Düğmeler bana birinci katta olduğumu söylüyor ve sadece aşağıya iniyorlar, bu yüzden en alttaki B10 etiketli düğmeye basıp anahtar kartını okutuyorum. Buraya girer girmez kameraları kontrol ettim, bu yüzden sıkılmış görüldüğümünden emin oluyorum ve kulaklığa konuşmuyorum, ancak diğerlerinin nasıl bir şey olduğunu merak ettiklerini duyabiliyorum. Küçük ekran bana inerken rakamları gösteriyor ve ben de ellerimi arkamda kenetleyip bacaklarımı açarak esas duruşta durmaya dikkat . Spor çantamı omzuma atıyorum ve belirgin dövmelemlerimi gizlemek için siyah bir düğme-up ve boyumu çok az değiştirmek için hafifçe platformlu botlar giyiyorum. Başımı kaşımak istiyorum ve orada saç olmaması beni rahatsız ediyor ama bunu da görmezden geliyorum.

Nova'nın ne düşüneceğini merak ediyorum. Saçımı severdi ama tekrar uzayacak. Ona tekrar yakın olmak için çok daha kötü şeyler yapardım.

Kapı açılırken çınlıyor ve ne beklediğimi bilmiyorum ama bu yeraltı laboratuvarına doğru ilerleyen düz beyaz bir koridor değil. Bir gardiyan köşeyi dönüyor ve aceleyle bana doğru geliyor.

"Yeni adam mı?" diye soruyor, sanki buraya başka biri inmiş gibi. Ayrıca, asansörün inmesine izin vermeden önce beni kamerayla kontrol ettiklerini biliyorum.

Başımı eğiyorum, o da başını sallıyor. "Beni takip et. Kaybolmanı istemediler."

Ya da etrafta dolaşıp görmemem gereken şeyleri görmem daha olası.

Onu koridorda takip ediyorum, gözlerim sahte bir ilgiyle etrafta zıplıyor, ama aslında, saldırı ve çıkış için tüm olası alanları sayıyorum, diğerleri için ezberlemem gerekiyor.

"Nico, iyi misin?" Jonas soruyor.

Yanımda yürüyen adam iPad'ine bakarken cevap veremiyorum, onun yerine boğazımı temizliyorum. "Burası yerin çok altında. Burada ne tür araştırmalar yapılıyor? Bana söylenmedi."

"Bir sebebi var." Gardiyan homurdanıyor ve başını kaldırıp bakmıyor bile. "Bizim işimiz bu şekilde tutmak, böylece bu duvarların dışında kimse bir şey bilmiyor, anlaşıldı mı?" Bana bakıyor. "Vicdan azabı çekmeye kalkma, merc. Burada belli tipleri işe almamızın bir sebebi var. Senin ahlakına ya da beynine ihtiyacımız yok, sadece kas gücüne ihtiyacımız var, anladın mı?"

"Anladım," diye yavaşça cevap veriyorum, sanki düşünmek zorundaymışım gibi. "Burada telefon çekiyor mu? Maçları izlemek istiyorum." Omuz silkiyorum.

Kıkırdıyor. "Evet, öyle. Burada dünyanın en iyi bağlantılarına sahibiz, hepsi de güvenilir bilim adamlarımız sayesinde. Sen onlarla ilgilenirsen onlar da seninle ilgilenir, ne demek istediğimi anlıyorsundur." Anlıyormuşum gibi başımı sallıyorum.

Bir köşeyi dönüyoruz ve açık kapılara bakıyorum, ama hepsi boş laboratuvarlar görünüyor.

"Bu seviye çoğunlukla sadece giriş için. Tüm eğlence aşağıda gerçekleşiyor ve o seviyelere sadece merdivenlerle erişilebiliyor. Bu birinci seviye. İkinci katta yaşam alanları ve bazı tıbbi odalar var, üçüncü katta ise güvenlik üssü ve daha fazla laboratuvar ve tıbbi oda bulunuyor. Dördüncü kat ise dinlenme ve ofisler."

"Beşinci seviye var mı?" Ben soruyorum.

Bana bakıyor ve boğazını temizliyor. "Soru sormak yok," diye hatırlatıyor ve ben de dilimi ısırıyorum. Beni sondaki merdivenlere götürüyor ve aşağı iniyoruz. Beton duvarlar sadece kameralar, ışıklar ve içeri girmek için taramamız gereken mühürlü kapıların yanındaki siyah şablonlu seviye numaraları ile kesintiye uğruyor. Üçüncü katta bir koridora çıkıyoruz. Kapıların çoğu kapalı ve sadece küçük bir mutfak, oturma odası gibi bir alanda dolaşan birkaç gardiyan görüyorum ama sağ tarafta bir güvenlik ofisi var ve beni oraya götürüyorlar.

"Yeni adam. Jones. O senin." Yanımdaki gardiyan sırtıma tokat attı. "Görüştürüz dostum." Başımı sallıyorum ve sıkılmış gardiyan bilgisayara dönüp beni de görmezden gelerek yazmaya başlarken odayı hızlıca tarıyorum. Tüm duvar tüm katların ve laboratuvarların ekranlarıyla dolu. Böceği yerleştirmem gereken yer burası, bu yüzden öne çıkıyorum, elim cebime kayarken oturduğu sandalyeye çarpıyorum. Bağırarak için döndüğünde, neredeyse masaya geri dönüyorum, onu altına yerleştiriyorum ve ellerimi kaldırıyorum. "Özür dilerim."

"Beceriksiz piç," diye tersleyerek bilgisayara geri döndü.

Dimitri'ye haber vermek için parmaklarımı iki kez tıkladıyorum ve sonra çevreme yeniden odaklanıyorum. Etrafa bakmak için tek şansım bu olabilir, o yüzden bunu en iyi şekilde değerlendirmeliyim.

Ondan herhangi bir iz ya da işaret var mı diye kameraları tarıyordum ki dışarıdaki muhafızlardan gelen bir konuşma beni sertleştirdi.

"dayağı gördün mü? Doktorun bu kadar ilgilenmesine şaşmamalı." "Onu askerle dövüşürken gördüm. Onun kışını tekmeledi."

"O da çok ateşli. Odasına gizlice girmeye çalışabilirim."

"Aptal olma. Doktor onun babası." Sonra sesini alçaltıyor ve daha fazlasını duyamıyorum, ama bu yeterli.

O burada.

Nova burada.

Mikrofondan diğerlerinin tezahüratlarını duyuyorum ve gülümsüyorum ama gardiyan rotasyon çizelgesiyle bana döndüğünde yüz hatlarımı hızla düzeltiyorum. Bahsettikleri dayaklardan dolayı kalbim acıyor ama benim kızım buna dayanabilir. O her şeye dayanabilir ve artık yalnız değil.

Ben buradayım.

YİRMİ ALTI

"N ah, Novaleen," diye başlıyor babam karşıma otururken. Ellerimin elektrikli sandalyeye bağlı olduğu gerçeğini göz ardı ederseniz, bu neredeyse bir toplantı olarak adlandırılabilir. "Başlayalım mı?"

"Nova," diye cevap veriyorum konuşarak.

Kaşlarını çatıyor, gözleri tıpkı buraya ilk getirildiğimde olduğu gibi saçlarımın üzerinde geziniyor. "Odanızdaki aynayı kırdığınızı ve saçınızı kestiğinizi söylediler. Nedenini sorabilir miyim, Novaleen?"

"Değişiklik olsun istedim. Nasıl olduğunu bilirsiniz, hayatınızı biraz renklendirmeniz gerekir. Gece gündüz işkence biraz yorucu olabiliyor." Her yerim acıyor, zihnim, bedenim, kalbim ve ruhum ve evet, bunun acısını ondan çıkarıyorum. Bu sefer benden ne istediğini bilmiyorum ve umurumda da değil.

Anlamayacak.

"Cezanın seni daha uysal yapabileceğini düşündüm, Novaleen. Bugün sadece konuşmak istiyorum."

"Elbette," diye alay ediyorum. "Bu yüzden elektrikli sandalye."

"Bazen ikna edilmeniz gerektiğini öğrendim. Beni kötü adam yapma." Kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı. "Seninle biz ayrıyken yaptıkların hakkında konuşmak istiyorum."

"Tutsağın olmamak için evden kaçtığımı mı, yoksa öldüğünü düşündüğümde mi, yoksa ikisi birden mi?" Cevap verecek oldu ama sözünü kestim. "Özür dilerim, zaman doldu ve umurumda değil."

Kısa ve hızlı bir vızıltı beni çarpıyor ve gözlerimi kısıyorum.

"Senin öldüğünü düşündüğümde müthiş bir parti vermiştim, jöle shotlar ve tahtada yüzünün olduğu bir bullseye ile-" Sözlerim dişlerimin kırılmasıyla kesildi, elektrik bu sefer daha sert bir şekilde tekrar içime girdi. Kesildiğinde, biraz sarktım.

"Şimdi, geçmişin, arkadaşların ya da kız kardeşinle ilgili herhangi bir şey hakkında konuşmaya isteksiz görüldüğün için başka bir yerden başlamaya ne dersin?"

"Onun adını ağzına alma," diye uyarıyorum, tırnaklarım sandalyeye burun deliklerim açılıyor, keşke onun yerine yüzünü oyabilseydim diyorum.

"Onun ölümüne hâlâ üzülyorsun. Kullanmak zorunda kaldığım güçten nefret etsem de ve o çok zeki biriydi, bu gerekliydi Nova, bunu görmelisin. Seni o bağdan kurtarmak zorundaydım. Seni geride tutuyordu. Onun hakkında ya da onun tepkisi hakkında endişelendiğin sürece asla tam potansiyeline ulaşamazdın," diye açıklıyor sanki mantıklı bir kararım gibi.

Omzunun üzerinden diğer bazı bilim insanlarının bizi izlediği cam ekrana bakıyorum. "Novaleen," diye , ona hak ettiğini düşündüğü ilgiyi nefret ediyor.

"Bu küçük sığınağını inşa etmek için yıllarını mı ?" "Evet," diye dikkatle yanıtlıyor.

"Ve en iyisi beyaz boya mıydı?" Alay ediyorum. Sandalye tekrar vızıldıyor ve kesildiğinde gülüyorum.

"Peki, birlikte olduğun adamlar hakkında konuşalım. Başarısız deneyler. Dosyalarına baktım. Çoğu çok fazla potansiyel sunuyordu, ama sonunda başarısız oldular, senin aksine. Sence neden onlara bu kadar bağlı hissettin? Bu sadece bir durum muydu yoksa geçmişiniz ve yetenekleriniz söz konusu olduğunda onlara karşı biraz özgür olabileceğinizi hissettiğiniz için mi? Bunun onları görme şeklinizi etkilediğini düşünüyor musunuz? Yapay bir bağ yarattı mı?"

"Yapay değildi," diye çıktım. "Onlar benim ailem."

"Ben senin ailenim," diye mırıldanıyor. "Aramızda bir bağ yok."

"Sen diş macunu reklamındaki biri gibi giyinen sadist bir pislüksin," diye tükürdüm. "Bunu biliyorlardı. Aynı şeyleri yaşamıştık."

"Ah, travma bağı." Hızlıca bir not alıyor, ki bundan nefret ediyorum.

"Hayır, bundan daha fazlası var," diye öfkeyle tısladıktan sonra bir nefes verip kendimi sakinleştiriyorum, bir tepki istediğini biliyorum. "İlişkilerimi size karşı savunmama ya da açıklamama gerek yok. Beni buraya getiren kaderdi.

ve sahip olduklarımız bilimle tekrarlanamaz ya da açıklanamaz."

"Ah, işte burada yanılıyorsunuz. Sonuçta onları size getirdim ve bunu tekrarlamayı planlıyorum. Eğer sağlam, uyumlu asker birlikleri oluşturacaksak, onların da benzer bir güven bağına ihtiyacı olacaktır. Belki de her şeye rağmen onları almalıydım." İç geçiriyor. "Onları bulamamamız ne yazık."

Verdiği bilgi karşısında irkiliyorum, her kelimesine tutunuyorum. Daha fazlasını bilmek istiyorum. Neden onları bulamıyor? Gizleniyorlar mı? Saklanıyorlar mı? Ya da daha kötüsü, avlanıyorlar mı?

"Bir bağı neyin daha hızlı kurduğunu görmek isterdim; korku mu, sadakat mi?" diye kendi kendine mırıldandıktan sonra bana göz kırpmıyor. "Neyse boş ver. Benden ayrıldığından beri nasıl olduğunu anlat bana. Daha güçlü mü? Daha mı hızlı? Başka ne gibi değişiklikler fark ettin?"

"Şey, bir keresinde işerken bir yanma hissettim, ama bunun cinsel yolla bulaşan bir hastalık olduğu ortaya çıktı-"

Zap, ve böyle devam eder.

Soru üstüne soru soruyor, ben de daha öfkeli ve daha küstah cevaplar vererek onu çileden çıkarıyorum. Başımı geriye atıp gözlerimi cama diktiğimde çok kötü bir şok yaşıyorum ve tanıdık, tekinsiz bir bakış gördüğüme yemin edebilirim ama bu sadece bir hüsnükuruntu, bu yüzden kalbimi olduğundan daha fazla incitmek istemediğim için gözlerimi kapatıyorum.

Babamın deymiyle şok terapisinden sonra dudaklarında acımasız bir bükülme oldu. Onun oyununu oynamayı reddettiğim için kızgın. Sırada ne varsa, kabul etmekten başka seçeneğim olmayan bir ceza olacağını biliyorum. Bir laboratuara götürüldüm ve muayene masasına bağlandım. Paniğimi dizginlemeye çalışırken bir an için gözlerim kapanıyor, en son böyle olduğum ve içimi yaktığım zamanı hatırlıyorum. Yine de, ağrım var ve iyileşiyorum, bu yüzden kesinlikle-

Boğazımdan bir çığlık kaçıyor.

Uyarıları doğrudu. Artık canlı olmama ihtiyaçları yok ve bunun kanıtı da onun gözlerinde. Eldivenli eli iyileşmekte olan karnımı yarıyor, dikişleri kesiyor ve beni bir kez daha yırtıyor. Orada bir

Gözlerinde tehlikeli bir parıltı. Bu bir cezadan daha fazlası. Bu ona ihtiyacı olanı vermem için bir uyarı yoksa diğer çocuklar gibi ölüm için yalvaracağım.

Eldivenli eli yarayı zorla açmaya başladığında, artık tepkilerimi kontrol edemiyorum.

Dişlerimi sıkarak kendi kanımın tadını yutuyorum, yatağın kollarını tırmalarken tırnaklarım kırılıyor. Bacaklarım ve kollarım bağlara karşı çırpınıyor ve acı bir alev gibi içimi kavururken acı içinde başımı geriye atıyorum.

Bıçak karnımın derinliklerine doğru kayıyor ve üstümdeki bilim adamlarına ve Peder'e bakmadan önce karnımdan fişkırان kanı izlemek için ayağa kalkıyorum.

Bana hiç bakmıyor.

"Sen öldün," diye uyarıyorum, sesim boğuk çıkıyor.

Elini karnıma daldırıp beni geriye düşürürken beni görmezden geliyor ve ben bayılmadan önce hapsolmuş acı feryadı sonunda laboratuvarı yırtıyor.

Uyandığımda, onun orada olduğunu, beni izlediğini ve yargılandığını hissediyorum.

Beni bir kedinin örümcekle oynaması gibi parçalara ayırdı, hala tekmeleyip tekmelemediğini görmek için bacaklarını kopardı. Şişmiş, kirli gözlerimi zorla açtığımda karnımın zımbalanmış olduğunu gördüm ama hâlâ bağlıydım ve ter ve kan içindeydim.

Babam bir defterin üzerinde duran kalemiyle orada duruyor. "Nasıl hissediyorsun, Novaleen?"

"Siktir git," diye mırıldanıyorum, çığlık atmaktan boğazım acıyor. Soruyu daha sert bir şekilde tekrarlamadan önce gözleri kısılıyor.

"Nasıl hissediyorum?" Tekrarlıyorum, dilim kalınlaşıyor. "Sanki özgür kaldığımda, nasıl hoşuna gittiğini görmek için seni parçalara ayıracakmışım gibi."

Kalemi bırakıp dudaklarını zalimce bükerek eğiliyor, tanıdık gözleri benimkilerle buluşuyor. "Oh, ama özgür olamayacaksın, değil mi? Bir daha olmaz."

Sonra da gider.

Çığlık atıp savaşıyorum, bir kez daha kapana kısıldım.

Yine bir deneye indirgendim.

YİRMİ YEDİ

I Tekrar dikildim ve anında daha iyi hissetmemi sağlayan bir ilaç kokteyli pompalandı. Bilim adamının yaptıklarının iyileşmemi test etmek için olduğunu söylediğini duydum, ama bu saçmalık. Bu bir uyarıydı ve ve bu beni daha da sinirlendirdi, ama akıllıca oynamalıyım. Onları parçalamak istesem de plana sadık kalmalıyım, ki burada olduğum sürece bu daha aptalca görünüyor.

Hamlemi yapmalıyım ama başarısız olacağımdan endişeleniyorum.

Kafamın içinde Louis'in sesini duyuyorum, bana akıllı olmamı ve plan yapmamı söylüyor. Jonas bana silah toplamamı söyledi.

Dimitri sistemlerine erişmemi ve onları içeriden parçalamamı tavsiye ediyor.

Isaac'in sesi iyileşmek için kendime izin vermemi söylüyor.

Nico bana zayıflıklarını onlara karşı kullanmamı söyledi. Tek sorun, zayıflıklarını bilmemem.

Odama geri götürüldüm ve orada karyolaya uzanıp düşüncelerimi tartıştım. Bir zayıflıkları olmalı ve onu bulmalıyım, bu da harekete geçmek anlamına geliyor çünkü bugün bana ben parçalanana kadar mutlu olmayacaklarını öğretti. Buna bir an önce son vermeliyim.

Başımı eğdiğimde kapının kilidinin bozuk olduğunu görüyorum, bu yüzden ilaçlar sayesinde ayağa kalkıyorum ve aceleyle oraya gidiyorum, tırnaklarımı kilitlenene kadar kaydırıyorum. Aptallar doğru düzgün kilitlememişler bile. Tünelden geçebilirdim ama bu daha çok acıtacaktı ve dürüst olmak gerekirse, umurlarında bile değil gibi görünüyor. Şimdiye kadar onlarla taşak geçtiğimi anlamış olmalılar.

Bana başka ne yapabilirler ki?

Bir zayıflık bulmam gerekiyor, bu da tesisin hiç girmedığım kadar derinlerine inmem anlamına geliyor. Asansörü kullanamıyorum çünkü sahip olmadığım bir anahtar kartı gerektiriyor - bir keresinde bundan bahsettiklerini duymuştum. Gardiyanları merdivenleri kullanmaya zorluyorlar ve merdivenlerin acil durumlar için olduğunu ve açarsam kayıtlara geçeceğini biliyorum.

Omuzlarımı yuvarlayıp dışarı çıkmadan önce tereddüt ediyorum. Hiçbir muhafız koşarak gelmeyince ya da alarm çalmayınca koridorda yürüyorum. Belki beni görmüyorlar, belki de sadece nereye gideceğimi merak ediyorlar. Her iki durumda da, zamanım var.

Güvenlik odasına ya da laboratuvarlara inme zahmetine girmiyorum, çünkü istediğim hiçbir şey yok. Onun yerine asansöre gidip düğmeye basıyorum. Asansör açılıyor. İçeri girdiğimde kameralara bakıp sıırıyorum. Babamın başka bir test olarak izliyor olması beni şaşırtmazdı.

O önümü kesmeden önce bir şeyler bulmaya kararlıyım, zıplıyorum ve tavan döşemesini yakalıyorum. Ayaklarımı duvara bastırarak yukarı itiyorum ve yana kaydırıyorum, sonra da kamera olmadığını umarak asansör boşluğuna doğru sallanıyorum. Görebildiğim bir çıkış yolu yok. Asansörün kabloları sonuna kadar gidiyor ama sadece karanlık var. Ancak sol tarafta metal kirişler var ve aşağı iniyorlar, ben de bir tanesinin üzerine atlıyorum. Karnımdaki sancıya aldırmadan aşağı inmeye başlıyorum. Umarım ben bunu yaparken asansör hareket beni ezmez. Bir kirişin ucuna kadar yürümem gerekiyor. Asansörün geçtiği yerde bir boşluk var ve sonra kapı. Mesafeyi değerlendirerek geri adım atıyorum ve sıçıyorum, dudağı yakalıyorum ve kapıyı açmaya zorluyorum. Ağırlık beni terletiyor ama yuvarlanıp başka bir kata çıkmama yetecek kadar açmayı başarıyorum.

Burası boş görünüyor, hatta ışıklar bile kapalı, ta ki ben içeri adım atana ve ışıklar yanıp sönene kadar. İlk iki kapı kilitli ama pencerelerinden bakınca içeride kullanılmadığı belli olan çarşaf kaplı nesneler görüyorum.

Bir şey bulamayacağım endişesiyle koridorda aceleyle ilerliyorum. Buna degecek bir zayıflık bulmalıyım. Koridorda ilerledikçe bu kat daha da garipleşiyor. Görebildiğim hiçbir laboratuvar, yatak odası ya da deney odası yok ama koridorun sonunda kocaman bir cam pencere var ve içimde korkunç bir his başlıyor.

Benzer bir pencerenin, kana bulanmış bir deney odasının ortasındaki ölü bir çocuğun gözümün önüne geliyor. O zaman çocuklar benimleydi,

Bu yüzden onların desteğini aldım. Doğru taraftaydım ve bunu durduracak gücüm vardı. Yine de bulacaklarımdan korkuyorum ama korku bunun olmasını engellemeyecek ya da daha iyi hale getirmeyecek. Kafamı gömmek ve hiçbir şey görmüyormuş gibi davranmak gerçeği durdurmayacak. Bu sadece beni zayıflatır ve ben zayıf olmayı reddediyorum.

Yavaş ve emin olmayan adımlarla cama yaklaşıyorum, kafamın içinde alarm zilleri çalıyor ama onları görmezden geliyorum. Her şeyi görmezden geliyorum. Cama o kadar ki, bir el kolumu yakalayana kadar burada başka birinin olduğunu bile fark etmiyorum.

İçgüdüsel olarak tepki veriyorum, dönüp o kişiyi duvara çarpıyorum ve muhafız üniforması giyen adamın yüzüne hırlıyorum. Şapkasını yüzüne doğru indirmiş, ama ona iyice baktığımda donup kalıyorum. "Nico?" Fısıldıyorum, bir şeyler mi görüyorum yoksa kafam mı güzel ya da sonunda öldüm mü emin değilim.

"Hey, bebeğim," diye mırıldanıyor ama bana dokunmuyor.

"Sen gerçek misin?" Fısıldıyorum, kolum hâlâ boğazına yapışmış, onu duvara sabitlemiş durumda.

"Ben gerçeğim, bebeğim. Bunu kanıtlamak için sana dokunmayı çok istiyorum ama kameralar görürse işe yaramaz olurum ve kim olduğumu anlarlar. Benim oynamam gereken bir rol var, o yüzden gerçekçi ol bebeğim ve beni nakavt falan et."

"Hayır." Geri başlıyorum ve o hırlıyor.

"Seni burada yalnız bırakmayacağım bebeğim. Konuşacak çok şeyimiz var. Diğerleri yakında, ama şu anda bunu gerçekmiş gibi göstermelisin. Beni taşaklarımdan vur, sonra sana eşlik edeceğim." Gözleri bana eşlik etmemi söylerken, kalbim sevinçle çarpıyor. Kollarına yığılmak, hıçkırmak ve her şeyi daha iyi yapmasına izin vermek istiyorum ama o haklı.

Yüzünü buruşturuyor. "Kusura bakma. Çocuklar seninle konuşmaya çalışırken kulağımı patlatıyorlar. Sizi duyamaz, aptallar," diye tıslıyor.

Sırıyorum, saklamak için başımı . Gözlerimde yaşlar oluşuyor ama burada durdukça daha da tuhaf görünüyor. "Üzgünüm bebeğim," diye fısıldıyorum dizimi taşaklarına doğru iterken.

Geri çekiliyorum, o yere yığılıp sikini avuçlarken ve inerken mutluymuşum gibi sırtıyorum. Ona yardım etmek istiyorum ama beni durdurmasından endişeleniyormuş gibi hızla pencereye doğru adım atıyorum. Artık her şey görünüşle ilgili. Daha önce yakalandık ama bir daha asla yakalanmayacağız.

Varlıklarının planım için ne anlama geldiği konusunda ne kadar kızgın ve endişeli olsam da, benim için geldikleri için de rahatlamış ve mutluyum.

Ama o odaya baktığımda bunların hepsi kayboluyor.

Yüzlerce ranza, mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş beyaz çarşaflar ve tek bir yastıkla odayı dolduruyor. Birçoğu boşken, bazılarının üzerinde çocuklar oturuyor - her yaştan, boyuttan ve ırktan çocuklar. Duvarlara çizimler serpiştirilmiş ve hatta bazıları şu anda çizim yapıyor. Biri köşede kitap okuyor, biri de uyuyor. İki tanesi satranç oynuyor. Toplam on beş tane saydım.

On beş masum çocuk yaldızlı bir kafeste kilitli. Onlar üzerinde deney mi yapıyor?

Oh, Tanrım.

Bakarken ağzımı kapatıyorum, elim pencereye gidiyor. Benimle aynı tulumları giyiyorlar ama daha küçükler. Temiz ve sağlıklı görünüyorlar ama bu bir şey ifade etmiyor. Görünüşün nasıl aldatıcı olabileceğini bilirim.

Bir el kolumu kavradı.

Nico.

Odaya ilk bakışını attığında yanımda donup kaldığını hissediyorum. "Kahretsin, bir sorunumuz var" diye mırıldanıyor diğerlerine.

"Nico!" Dehşet içinde soluk soluğa kaldım.

titriyor, tutuşu sıkılaşıyor. "Biliyorum bebeğim, anlıyorum ama geri dönmeliyiz. Onlara yardım edeceğiz, söz veriyorum ama yakalanırsak yapamayız."

Haklı, haklı olduğunu biliyorum ama babamın bunu görmemi istediğini bildiğim için beni asansöre geri götürürken ben de bir zombiyim. Bunalmış hissediyorum ve hastalık boğazımı pençeliyor. Acı biraz olsun geri gelmeye başladı, kemik derinliğinde, ruhumu sızlatan acı. Elinde ben varken duracağını düşünecek kadar aptalmışım.

Burayı havaya uçuracaktım ve onlar da ölecekti. Bir şey beni durdurduğu için çok minnettarım. Belki içten içe biliyordum ama bu her şeyi değiştirdi.

"Nico," diye fısıldıyorum asansörde, elini sıkıyor ve kameranın dudaklarını yakalayamaması için başını eğiyor.

"Henüz değil," diye tersliyor.

Solgun olduğumu ve muhtemelen şokta olduğumu bildiğim için beni asansörden çıkarmasına izin verdim.

Bir gardiyan yaklaşıyor. "Patron onu odasına geri istiyor." Bana baktı ve sırtıttı. "İstediyini gördün, değil mi?"

Haklıydım. Bunu bulmama izin

verdi. Hepsi başka bir oyundu.

Sadece ona bakıyorum, beynim aşırı yüklenmiş durumda.

Bize yaptığını o çocuklara da yapacak.

Kusmuğumu yutmak zorunda kalıyorum, ama sonra siktir et diye düşünüp ileri atıyorum ve diğer gardiyanın ayakkabılarına döküyorum. Bağırdı ve tökezleyerek geri çekildi.

"İşte benim kızım," diye mırıldanıyor Nico, sonra da elini sıkıyor. "Onu geri götüreceğim ve uslu durmasını hatırlatacağım."

"Bunu benden önce sen yap," diye hırlıyor gardiyan. "Siktiğimin hayvanı. Canını yak ama görebilecekleri bir yere değil, ne demek istediğimi anlıyorsan." Telsizini eline alır. "Odasındaki kameraları kapatın. Ödeşme zamanı."

İntikam, doğru. En azından bu bizim lehimize ama lanet olsun.

Nico sırtıyor. "Sağ ol dostum. Çok çabuk kovulmak istemem, anlıyor musun?"

Beklemeden beni koridordan odama doğru sürüklüyor. Oraya vardığımızda, o bana bakmadan önce ikimiz de kameralara bakıyoruz. "Siktir et, bırak beni yakalasınlar." Bir dakika içinde onun kollarındayım. Beni çeviriyor ve duvara bastırıyor, dudakları dudaklarıma iniyor. Bir eliyle kulaklığını çıkarıyor ve fırlatıp atıyor; kulaklığından gelen bağırışları ben bile duyabiliyorum. İnleyerek şapkasını kavrayıp çıkarıyorum, ancak tıraşlı kafası karşısında donup kalıyorum. Geri çekilerek aval aval bakıyorum ve o da yüzünü buruşturuyor. Oradaki endişeyi görebiliyorum, bu yüzden elimi üzerine sürüyorum ve sırtıyorum.

"Hoşuma gitti. Daha acımasız görünüyorsun," diye mırıldandım.

"Seni çok özledim bebeğim," diyor ve dudaklarını tekrar gezdiriyor, sanki beni öpmek mi yoksa konuşmak mı istediğine karar verememiş de ikisini birden yapıyormuş gibi. "Hem de çok. Gittiğin için sana çok kızgınım ve bu işi batırdığımızda hayatımızın geri kalanını bunu kanıtlayarak geçireceğim. Ama seni gördüğüm için çok mutluyum."

"Ben de seni özledim," diye cevap veriyorum ama beni tekrar öpmesiyle kesiliyor. Beni geri ittiğinde inliyorum ve midem itiraz ediyor. Hemen geri çekiliyor ve beni bırakıyor.

"Nova," diyor, sesi titreyerek.

"Bir şeyim yok. İyiyim," diye söz veriyorum ama acı yavaş yavaş geri gelirken irkiliyorum. Gömleğimi tutamadan, onu yukarı çekiyor ve tıslıyor. Aceleyle kapıdan çıkmaya çalışıyor ama ben onu durduruyorum.

"Nefes al koca adam ve akıllıca düşün. Söz veriyorum iyiyim."

"Karnında kocaman bir yara var ve her yerin morluk içinde. Bu nasıl iyi olabilir?" diye hırlıyor. "Seni gördüğüme o kadar sevindim ki saçlarını ya da ne kadar zayıf görüldüğünü fark etmedim bile. Nova, ben

onları öldüreceğim. Bana bunu kimin yaptığını söyle, yoksa hepsi mi? Her iki durumda da, onlar öldü." Yatağa doğru koşar, kulaklığını alır ve takar. "Evet, buradayım. Buraya gel, hepsini öldüreceğiz."

Gülerek kulaklığı aldım. Neyse ki bana izin veriyor, belli ki benimle kavga etmekten endişeleniyor. "Merhaba çocuklar," diyorum gergin bir şekilde. Bir an sessizlik oluyor, sonra bir sesler yükseliyor. Gülümserken gözlerimde yaşlar oluşuyor. "Tamam, teker teker."

Önce Louis'in sesi geliyor. "Yaralandım da ne demek?"

"Ben iyiyim, sadece bir prosedür. Sana sonra anlatırım." Sonra Nico'ya bakarak endişeleniyorum. Peşimden geldiler ama ya bana çok kızgınlarsa?

Nico'ya bakmak bile bana o geceyi hatırlatıyor, ruhumu lekeleyen o geceyi.

Ana.

Jonas, "Kahretsin, seni çok özledim," diyor.

"Biraz daha konuş, sesini duymaya ihtiyacım var," diye

mırıldanıyor Dimitri. "Sen iyi misin?" Isaac sorar.

"Bize her şeyi anlat," diyor Louis sesi yumuşamadan önce. "Seni çok özledik. Aramaktan bir an bile vazgeçmedik ve bundan sonra oturup bizim için kendini feda etmeni ve uygun cezayı konuşacağız." Ses tonundan ve kelimelerdeki vaatten ürperiyorum ve her şeye rağmen içimde bir arzu kıvılcımı oluşuyor.

Ağır ağır yatağa otururken, Nico bana sarıldığında iç geçiriyorum, büyük kolları evimdeymişim gibi hissettiriyor. Fazla vaktimiz yok, zamanı akıllıca kullanmalıyız ama ben de onların seslerini duymak için yanıp tutuşuyorum. Onu görmek ve onları duymak her şeyi gerçek kılıyor ve ben sadece onları burada yanımda istiyorum ama bu aptalca.

"Unutmadan, bu kattaki dolapta bir delik var. İçeri girip çıkmak için kullanılan kanallara açılıyor. Birkaç gün önce patlattım. Bundan kaçınmak için kameraları çevirdim ve bazı erişim noktalarını not ettiğimden emin olacağım."

"Zeki kız," diye mırıldanıyor Dimitri.

Nico, "Dimitri'nin sistemlerine erişebilmesi ve kontrolü bize verebilmesi için bir hata bıraktım," diye açıklayınca başımı salladım. Tabii ki yaptılar. Elbette planladılar.

"Louis, burada çocuklar var. Her ne planladıysan, değişmek zorunda, tamam mı? Onlar önce gelir. Onları kurtarmalıyız."

"Nova-"

"Hayır, onlar önce gelir, söz ver bana. Acı çekerek, daha uzun süre kalarak ya da onlar tarafından cezalandırılarak yaşayabilirim ama çocukların incindiğini ya da daha kötüye gittiğini bilerek yaşayamam. Söz ver bana."

"Söz veriyorum," diye isteksizce cevap veriyor ve ben rahatlayarak yere yığılıyorum.

" vaktimiz yok." Nico'ya daha sıkı sarılıyorum, istemiyorum. "Beni bu şekilde cezalandırmaları normal değil ve babam öğrenirse, buna izin verse bile mutlu olmayacaktır. Burada deneylerden sağ kurtulan bir asker var. Ne pahasına olursa olsun ondan uzak dur. O iyi, çok iyi ve tamamen babamın tarafında." Onlara söyleyecek o kadar çok şeyim var ki, ama bazıları ağzımdan bile çıkmıyor. Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Şu anda o çocuklar ilk önceliğimiz olmalı. "Her ne planlıyorsanız, ben de dahil olmak istiyorum. Bu banyo aracılığıyla kanallara erişimim var ve beni izlediklerinden eminim. Düşündüğünüz zaman çizelgesi her neyse öne alınmalı. Bana karşı sabrını kaybediyor ve istediğini elde edemediğinde beni daha ne kadar hayatta tutacağını bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Isaac soruyor. "Sen iyi misin?"

Tereddüt ediyorum ve Nico gözlerinde endişeli bir bakışla yaraya bakıyor. "Bebeğim, bana yapmadıklarını söyle ..."

Sesimi sertleştirmeden önce "Çocuklarımı istiyorlardı," diye fısıldadım. "Bunu benden almalarını engelledim."

Sonra bir sessizlik oluyor ve ben nefesimi tutarak bekliyorum. Nico gözlerini kaldırıyor ve o kadar çok acı görüyorum ki sarsılıyorum. "Çok üzgünüm, Nova." Beni daha sıkı kavlıyor, karnımı öpüyor. "Bunu yapmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Sen çok güçlüsün, bebeğim. Bunu onlara ödeteceğiz."

"Nova," diye fısıldıyor Isaac.

"Yapma, tamam mı? Lütfen." Şimdi yıkılmayı göze alamam. "Ben iyiyim. Birlikte yaşayabileceğim bir karar verdim. Bedenimi ve çocuklarımı kendi çıkarları için kullanacaklarını bilerek yaşayamazdım. Benim yaşadıklarımı bir başkasının yaşamasına asla izin vermem. Muhtemelen sonrasında yıkılacağım." Eğer hayatta kalırsam, planladığımdan değil, ama bunu duymak istemediklerini hissediyorum, bu yüzden bunu atlıyorum. "Ama şimdilik güçlü olmam gerekiyor, tamam mı? Bunu atlatmamın tek yolu bu."

Neyse ki Louis araya giriyor ve bana ihtiyacım olan kaçıışı sağlıyor. "Tamam. Dimitri şu anda sistemlerine erişiyor. Nico, nöbetine geri dön ve bize ihtiyacımız olan bilgiyi ver. Geliyoruz bebeğim, dayan, tamam mı? Sadece birazcık.

biraz daha. O zaman bu piçi sonsuza dek durduracağız ve sonra seni eve götüreceğim ve bir daha asla gözümün önünden ayırmayacağım."

Yutkunuyorum. "Louis, bana söz vermeni istiyorum." Gözlerim Nico'yu arıyor. Hepsinin bana karşı çıkacağını biliyorum ama bunu duymaları gerek. "Beni kurtarmakla çocukları kurtarmak arasındaysa, çocukları kurtar."

Sesler yine kulağımda patlıyor ve Nico hırlıyor, benimle dövüşmeye hazır. "Hayır. Ciddiyim. Hepimiz fedakârlık yaparız. Beni seçersen ve onlar ölürse seni asla affetmeyeceğim. Bana önce onların geleceğine ve onları kurtaracağına söz ver. Yapamam-" Gözlerimi kaçırıyorum. "Başka kimseyi kaybedemem, bu yüzden bana söz vermeni istiyorum."

Yapacaklarını düşünmediğim bir tereddüt anı var. "Söz veriyorum, Nova." Kararlı görünüyor. "Nova, An için üzgünüm-"

Gözlerimi kapatmadan önce "Onun adını söyleme," diye . "Lütfen, yapamam. Yapamam, tamam mı?"

"Elbette Nova," diyor Isaac, sesi güven verici. "Biz buradayız, tamam mı? Artık yalnız değilsin."

Jonas, "Geliyoruz bebeğim, dayan ve senin için oradaki her orospu çocuğunu öldüreceğim," diye ekliyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Peşimden gelmeni istemedim, biliyorsun değil mi?" Öfkeyle cevap verdiklerini duyuyorum, bu yüzden hızla devam ediyorum. "Yakalanmanı ya da tehlikede olmanı istemedim. Sadece mutlu olmanı, bir hayat bulmanı istedim."

"Sen bizim hayatımızsın ve sensiz mutlu olamayız," diye tersliyor Nico. "Sakın aksini düşünme. Sensiz biz diye bir şey yok. Bebeğim, sen nereye gidersen biz de oraya gideriz. Sensiz ne mutluluk, ne hayat, ne de gelecek var. Sırf senin yanında olmak için yüz yıl işkence çeker, bin kez ölürüm. Yaşamak ya da ölmek, bunu birlikte yaparız."

"O haklı. Senden önce bir takımdık, senden sonra bir aile olduk ve sen ailemizin kalbisin Nova. Sensiz yapamayız. Bizim için dövüşüyorsun, sakın buna cüret etme," diye uyarıyor Louis. "Şimdi Nico'ya mikrofonu ver bebeğim, onu öp, ona iyi olduğuna dair söz ver ki raydan çıkıp vücudundaki izler için herkesi öldürmesin ve bunu birlikte yapacağımızı ona hatırlat."

"Evet efendim," diye takılıyorum, mikrofonu geri veriyorum. Moralim düzeliyor ve endişeyle birlikte onlara duyduğum sevgi de içime işliyor. Nico kulaklığı tekrar takıyor ve her ne söylüyorlarsa homurdanıyor.

"Gitmeliyim, bebeğim."

Öne doğru eğilerek yanaklarını kavıyorum ve onu kocaman öpüyorum. "Bunu birlikte bitireceğiz. Louis haklı. Henüz kimseyi öldürmek yok."

"Söz vermiyorum," diye mırıldanıyor ama beni ya da çocukları riske atmayacağını söyleyebilirim. Ayağa kalkıyor, arkasını dönmeden önce bana son bir kez bakıyor ama içimde panik rüzgarları esiyor.

Elini yakalayıp onu geri çekiyorum. "Sakın yakalanayım deme yoksa buradaki hiç kimse güvende değil, anladın mı beni? Sana zarar vermeyi akıllarından bile geçirirlerse onları öldürürüm."

"Sana döndüm bebeğim," diye mırıldanıyor ve beni sertçe öptükten sonra sanki kalacağına güvenmiyormuş gibi kapıdan aceleyle çıkıyor.

Bir kez daha yalnızım, dışarıda olduklarını biliyorum. Yakındalar ve bu bana umut veriyor.

Bu bana yenilenmiş bir kararlılık veriyor.

Bu sadece benimle, bu işi bitirmekle ya da çocuklarla ilgili değil. Bu sevgililerimi güvende tutmakla ilgili.

Başka kimseyi kaybetmeyeceğim.

YİRMİ SEKİZ

R Kulaklığı çıkararak bir anlık zayıflığa teslim oluyorum, başımı keskin nişancı tüfeğine dayıyorum. Konumumu ve ne yapmam gerektiğini biliyorum ama bu, kızımı görme ve onu koruma ihtiyacımla çatışıyor.

Ayrı kaldığımızdan beri aldığı yaraların ötesinde acı çekiyor. Bunu sesinden anladım. Diğerleri duymamış olabilir, kendi sevinçlerine odaklanmışlardı ama ben duydum. Sözlerindeki gerçeği duydum.

Mücadele ediyor ve bir parçası orada ölmek istiyor ama ben bunun olmasına asla izin vermeyeceğim.

Eğer o ölürse, ben de ölürüm. Bu kadar basit.

Kulaklığı bir kez daha takarak hızlıca farklı bir plan yapıyorum.

"Siktir et, içeri giriyorum," diye bağıriyorum, dilediğim kadar derli toplu değil, ama geri almak için çok geç.

"Ne?" Dimitri talep ediyor. "Plan ne olacak?"

"Hayır, o haklı." Bahse girerim Isaac onunla konuştuğu anda bunu anlamıştı.

"Ona ihtiyacı var. Kabul etmese bile şu anda yanında birine ihtiyacı var. Sanırım yarıda kestiğimiz bir planı vardı, bizim pek hoşumuza gitmeyecek bir plan ve bence şans verilirse yine de bunu uygulayacaktır."

"Ne demek istiyorsun?" Jonas hırlıyor.

"Hayır," diye mırıldandı Dimitri, "yapmaz. Bunun ona ne kadar zarar vereceğini biliyor.

.. Bas'tan sonra."

"Başka seçeneği yokmuş gibi hissetti. Yas tutuyor ve düzgün düşünemiyor. Ona ne yaparlarsa yapsınlar, o ne yapıyorsa onu yapıyordu.

hiçbir çıkış yolu olmadan en iyisi olduğunu düşündü. Bunun olmasına izin vermeyeceğim ama birinin ona bunu hatırlatması gerekiyor. Nico'dan ödün veremeyiz, ona ihtiyacımız var. Dimitri bizi içeri sokmak için burada kalmalı. Jonas kendini kontrol edemez ve Isaac beyni için götürülür. Ben olmalıyım. Bu mantıklı."

"O haklı. Peki planımız nedir?" Jonas'ın sesi sakın geliyor, bu da beni endişelendiriyor ama bunu kabul etmekten başka çarem yok. Ancak bu kadar endişelenebilirim.

"Kendimi yakalatacağım ve onun için etrafı araştırıyormuşum gibi görüneceğim. Bilgi almak ve uslu durmamızı istiyorlarsa bizi bir arada tutabilirler. Onlara başka seçenek bırakmayacağım. Bu aynı zamanda içeriden çalışan iki kişi olduğu anlamına da gelecek. Nico, bahsettiği açıklığı kontrol etmeni istiyorum. Jonas, o yerini bildirdiğinde, senin çevreye girmeni ve bize bir çıkış yapmanı istiyorum. Dimitri, o sisteme hemen girmeni ve kontrolü tamamen ele almanı istiyorum. Isaac, kızımız için her türlü seçeneği ve kızın seçimiyle ilgili söylediklerini araştır. Anladın mı?"

"Evet," diye anında cevap veriyorlar.

"Ve çocuklar dışarıdayken onlar için güvenli alanlar istiyorum. Siz işinizi biliyorsunuz, onlar da öyle yapsın." Kulaklığımı çıkarıp silahım ve diğer silahlarımın yanına koyuyorum, içeri girmelerine izin verilmeyeceğini biliyorum. Sadece gerçekçi görünmesi için birkaç bıçak ve küçük bir silah bulunduruyorum.

Geliyorum aşkım, diyorum ona, beni duyamasa da.

Bas, Ana ve Sam'i kaybettiğim gibi onu da kaybetmeyeceğim. Görevin canı cehenneme.

Önce o gelir.

Pozisyon almam uzun sürmedi. Diğerlerini aramaya başlarsa diye üslerine çok yaklaşmaya cesaret edemiyorum. Adamların dikkatini çekmem. Bunun yerine, en yakın kasabaya gidip ileri keşif görevlisiymişim gibi sorular sormaya başlıyorum, bunun onlara geri döneceğini biliyorum. Nico bazı muhafızların burada yaşadığından ve çalıştığından bahsetmişti, yani bu sadece bir zaman meselesi.

Dört saat sonra yemi yutarlar. "Aradığınız yeri biliyorum," diyor kot pantolon ve büyük bir palto giymiş sert yüzlü bir adam. "Beni takip edin."

Aptalca bir hareketti ama tam da istediğim şeydi, bu yüzden bardaki içkimi bitirip dışarı fırladım. "Nerede o?" Rolümü oynamaya çalışarak etrafı tarıyorum. Çok kolay gidemem yoksa bunun bir tuzak olduğunu anlarlar.

"Bu taraftan. Çok dikkatli olamayız. Kimin dinlediğini asla bilemezsin," diye mırıldanıyor sırtarak. Açıkça belli ediyor ama beni küçük barın arka tarafına götürürken görmezden geliyorum. Orada siyah bir Escalade duruyor ve silahlarını bana doğrultmuş beş adam dışarı fırlıyor.

Hırslayarak silahımı hızla çekiyorum ve bana önderlik eden adamı yakalıyorum, silahımı kafasına dayarken sırtını önüme çekiyorum. Ne de olsa onlara iyi bir gösteri yapmalıyım. "Nerede o?" Talep ediyorum.

"Bizimle gelersen görürsün," diyor biri, silahı hâlâ bana doğrultulmuş. "Yalnız geldiğin için aptalsın."

Güzel, kandılar.

"Kımıldamayın," bağıriyorum onlar ilerlerken, "yoksa ölür." Geri başladım.

Bir başkası yaklaşırken arkamdaki çakılların çıtırtısını duyuyorum ama fark etmemiş gibi yapıyorum. , iyi bir oyuncuyum. "Onu bana getireceksin." "Şimdi bunu konuşalım," diyor lider, silahını teslimiyetle uzatarak, bir an için arkama bakıyor. Bir silahın namlusu başımın arkasına dayanıyor. Eğilip ateş edebilirdim, bunu kolayca kazanabilirdim, ama ben onun yerine donmak. "Onu görmek istiyorsun, değil mi?"

Seçeneklerimi tartışıyormuş gibi dişlerimi sıkıyorum, içgüdülerim onları öldürmem için bağıriyor ama görmezden geliyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Seni ona götürebiliriz. Sadece sakın ol, silahını bırak ve yakında onun yanında olacaksın."

Tereddüt ediyorum, sanki onları üstlenmeyi tartışıyormuş gibi onlara bakıyorum ve sonra silah kafama daha sert giriyor. "Şimdi!" diye bağıriyor arkamdaki ses.

Elimdeki adamı serbest bırakarak silahı bırakıyorum ve beni SUV'a atmadan önce hızla bileklerimi bağlayıp başıma siyah bir torba geçiriyorlar ve sonra yola koyuluyoruz. Çantayla kafam karışmış olsa da, beni başka bir yere değil de üsse götördüklerinden emin olmak için yaptığımız dönüşleri takip ediyorum. Onları öldürüp bunu tekrar denemem gerekecekti ki bu da değerli zamanımı boşa harcayacaktı.

General güncellemeler için kaşınıyor ve Nova'nın oradan çıkması gerekiyor. Bu plana çok şey bağlı. Çocuklara üzerlerine düşeni yapacakları konusunda güvenmek zorundayım. Artık Jonas, Dimitri ve Isaac'in bize bir giriş ve çıkış yolu bulması gerekiyor.

ve sistemlerini çökertmek için. Nova'yı hayatta ve iyi tutmak benim işim. Nico içeriye sızdı.

Umarım bu işe yarar çünkü öyle ya da böyle bu iş artık sona erecek.

Otuz dakika sonra üsse vardık. Bu kez cipin içindeyim ve doğruca ön kapıya götürülüyorum. Patronun ne kadar sevineceği hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldum. Aptallar. Güvenliği kontrol etmek için birkaç kez durup kalktıktan sonra tamamen duruyoruz. Kapılar çarpıldı ve sonra araçtan çekildim. Kendimi düzeltmeden önce tökezledim. Gözlerim zorlanıyor, bu yüzden onları diğer duyularıma odaklanıyorum. Boynumda, adamlarımın hala dışarıda beni izlediğini bilmemi sağlayan bir yanma hissediyorum.

Güzel.

Botlarım sert betona çarpıyor ve içeride daha sıcak bir alana geçtiğimizde aniden değişiyor. Elle taciz edilirken bazı mırıldanmalar oluyor ve birkaç dakika sonra tekrar hareket ediyoruz. Bir vınlama sesi duyulup aşağı inmeye başladığımızda bir asansörde olduğumu fark ediyorum.

Nico'nun girdiği mi?

Sanırım bunu sadece zaman gösterecek. Umarım bu, beni olmak istediğim yere getirdikleri anlamına gelir. Bu aptallar beni patrona götürdükleri için o kadar heyecanlılar ki, her şeyin kendi fikirleri olduğunu sanıyorlar ve tam da benim elime oynadıklarının farkında değiller. Asansör sarsılarak durdu ve kolumu çektiler. Burada hava daha serin ve çocukluğumdan aşına olduğum klinik bir kokusu var. Kaputun altı neredeyse havasız ve bağlar bileklerime batıyor ama botları benimkilerle birlikte koridor olduğunu tahmin ettiğim bir yerde yankılanırken konuşmuyorum. Başka bir kapı açılıyor ve beni bir oda gibi görünen bir yere götürüyorlar. İçerisi kapalı, havası neredeyse bayat, sanki çok kullanılmamış gibi. Bir sandalyeye itiliyorum ve ellerim arkamdan bağlanıyor, sonra burada bırakıldığım için bot adımları kayboluyor.

Kaputun altında zaman garip bir şekilde geçiyor ve bunu anlamaya çalışmak yerine listemi ve planımı gözden geçiriyorum. Beni Nova ile eşleştirmeleri için onları ikna etmek zor olacak ama yapılabilir. Sonra, onun iyi olduğundan emin olacağım ve

Nico, yine zor ama yapılabilir. Ondan sonra araştırmayı bulup yok etmemiz, babasını öldürmemiz ve buradan gitmemiz gerekiyor.

Kolay, değil mi?

Yapacak başka bir şeyim olmadığı için seçeneklerimin artılarını ve eksilerini gözden geçiriyorum ve tam o sırada kapı tıkırtısını duyuyorum, ardından yumuşak ayak sesleri geliyor. Bot değil, daha çok yumuşak tabanlı ayakkabılar. Bir bilim adamı mı? Bir işçi mi? Önümde bir sandalye gıcırıyor, ama hareket etmiyorum, kişiyi belirlemek için sese odaklanıyorum. Nefes alış veriş yumuşak, yavaş ve sakin, kokusu ise tanıdık.

Çam iğneleri ve çamaşır suyu
gibi. "Merhaba, Dr. Davis,"
diye mırıldandım.

Kıkırıyor ve kapüşonunu çıkarıyor. Önümde oturuyor, üzerinde bir laboratuvar önlüğü var ve onu evde gördüğümüz zamanki haliyle tamamen aynı görünüyor, tek fark şimdi üzerinde kan yok. "Louis, seni gördüğüme sevindim diyeceğim ama ..." Omuz silkti.

Onu izlerken omuzlarımı yuvarlıyorum, odaya göz , kameraya, tek çıkış ve girişe ve arkamdaki silahlı ve coplu iki korumaya dikkat ettikten sonra tekrar ona odaklanıyorum. "Hislerimiz karşılıklı."

"Eminim. Ama yine de sen beni arıyordun, tam tersini değil." Nedenlerimi anlamaya çalışırken gözleri hafifçe kısılıyor. Bunun sadece kızını sevdiğim için olduğuna asla inanamazdı çünkü aşk ondan kaçıyor. Bu da insanların ne kadar ileri gidebileceğini görmesini engelliyor.

Bu onlara karşı kullanabileceğim bir şey.

"Seni değil, Nova'yı arıyordum."

Bana inanmadığı belli bir şekilde homurdanıyor. "Bizi yalnız bırak. Kapıyı açık tutun ama dışarıda bekleyin." Muhafızların bunu yapmasını bekliyor ve onlara bir bakış bile atmıyor çünkü onların kendisinden çok aşağı olduklarına inanıyor. Bu bana Nico'nun akıllı davranırsa fark edilmeden geçip gidebileceği umudunu veriyor.

"Neden buradasınız?" Dr. Davis bana ihtiyatla bakarak sordu.

"Katillerin beni bulduğunda Nova'yı arıyordum," diye bağıriyorum, bağları çekiştirirken kendimi tekrarlıyorum. "Nerede o? O iyi mi? Hayatta mı?" Hayatta olduğunu çok iyi bildiğim halde paniğe kapılmış gibi davranarak soruyorum. Yine de içimde bir anlık tereddüt var. Ya kulaklığı çıkardığım zamanla şimdi arasında ona zarar verdiyse?

"O yaşıyor. Her şeye rağmen ona ihtiyacım var ama sana hiç ihtiyacım olmadı." Bir dosya açıyor. "Yine de büyük bir umut vaat ediyorsun ve o da seni önemsiyor.

Belki seni hâlâ kullanabilir ve sana zarar vererek istediğimizi yaptırabiliriz. Biraz işbirliği yapmıyor."

İşte benim kızım.

"Ama yine de her zaman sorunlu biriydin. Emirlerle uyma konusunda sorunların vardı." Sanki canını sıkılmışım gibi bir kez daha dramatik bir iç çekişle dosyayı kapattı. "Gerçekten üzücü, büyük umut vaat ediyordun. Deneyini sonlandırmak ve seni başarısız olarak nitelendirmek konusunda neredeyse isteksizdim ama ..."

"Sen yaptın." Omuz silktim. "Ne yazık. Nova'yı görmek istiyorum."

"Evet, şey, seni öldürecek miyim yoksa kullanacak mıyım karar vermem gerekiyor. Düşünülmüş bir karar olmalı, görüyorsunuz."

Kahretsin, kaybedecek vaktimiz yok. Arkama yaslanıyorum, sakinliğimi yansıtıyorum ve onu yansıtıyorum - denenmiş ve gerçek bir psikolojik hareket.

"Yaptım, ama hiçbir şeyi tehlikeye atmadım. İkimiz de onun için her şeyi riske atmaya hazır olduğumu biliyoruz. O da benim için aynısını yapardı. İkimizin de işbirliği yapmasını mı istiyorsun? Bizi bir araya getir." Kolaymış gibi omuz silkiyorum.

"Ve neden size istediğinizi vereyim ki? İkinizin de başka seçeneği yok."

"Gerçekten hiçbir seçeneğimiz olmadığını mı düşünüyorsunuz? Bundan daha zeki olduğunuzu sanıyordum, Dr. Davis," diye alay ediyorum. "Ne de olsa bizi siz yarattınız. Ne diyordunuz? İnsan potansiyelini genişletmek için mi? Keşfettiğiniz ve yeni olasılıklara açtığınız nedenin gerçekten sizi alt edemeyeceğini mi sanıyorsunuz? Ya tahmin ettiğimden daha aptalsın ya da hayal gücün pek kuvvetli değil. Seni şu anda öldürebilirim ve korumaların daha buraya gelmeden gitmiş olurum." Öne doğru eğilip arkasına yaslanmasını izliyorum. Yarattığı şeyin gerçekliğini anladığında gözlerinde ilk kez korku parlıyor. "Onu sen yarattın, o yüzden bizden şüphe etme. Eğer işbirliği yapmamızı istiyorsan bizi bir araya getir. Aksi takdirde hayat senin için çok ama çok zorlaşacak."

Oyun dışı kalmaktan hoşlanmıyor. Hıncını bizden çıkarmanın bir yolunu bulacaktır ama şimdilik başka seçeneği yok. Elimde bir şey olmadığından emin olamaz ve Nova konusunda yardımına ihtiyacı olduğunu zaten kabul etti.

Ayağa kalkıp bana dik dik baktı. "Sen bir amaç için araçsın. Bunun farkına varmasını sağlayacağım. Yakında ikinize de ihtiyacım kalmayacak. Bunu unutma, Louis." Açık tehdidi karşısında kaskatı kesilerek, o kapıdan çıkarken başımı öne eğiyorum.

Eğer artık bize ihtiyaç duymuyorsa, o zaman istediğini elde etmiş ya da yıllar süren zihinsel ve fiziksel işkence ve uyarım olmadan süreci tekrarlamaya yakın demektir.

İyi değil, hiç iyi değil.

"Onu hücrelerine götürün. Her ikisine de yanlış davranmaları halinde bunun sonuçlarının ne olacağını anlatın."

"Ama efendim," diye başlıyor muhafızlardan biri, "sanırım-"

"Seni düşünmen için çalıştırmıyorum! Sana emredileni yap yoksa göz açıp kapayıncaya kadar gidersin."

Ellerimi çözmeye hazır muhafızların girişini izliyorum. Sadece ayağa kalkıyorum, ellerimi ayırıyorum ve bağları koparıyorum. Korkudan yüzlerinin solmasını ve silahlarına uzanmalarını izlemekten büyük keyif alıyorum. "Gidelim mi?" Alay ediyorum.

Bakışıyorlar ve biri copunu çıkarıp göğsüme bastırıyor. "Bir şey dene, sana meydan okuyorum," diye mırıldandı. "Senin o kıza yaptığımız gibi seni eşek sudan gelinceye kadar dövmek isterdim."

Kaskatı kesildim, gözlerim kısıldı. "Ona dokundun mu?"

diye sordum. "Ona dokundun mu? Oh, çok daha fazlasını yapardım-"

Bir sonraki sözlerini söyleyemeden copu alıp nefes borusuna dayıyorum. Yere yığıldı, ölüren boğuluyordu. Copu bırakıp silahını çeken muhafıza bakıyorum. Benden gardiyana bakıyor ve iç çekerek silahını yerine koyuyor. "Ona dokunmadım. Bunun için yeterince para almıyorum. Hadi ama." Başını salladı.

O zeki biri. Şimdilik yaşayabilir.

Onu kendim kontrol etme ihtiyacı duyarak onu takip ettim. Kimse ölen muhafızdan bahsetmedi bile, yani sanırım pek umurlarında değil. Ne kadar zorlayabileceğimi merak ediyorum ama önce onu görmeliyim.

Bir labirentin içinden geçiyorum, ama ezberliyorum ve sonra kapalı bir kapının önünde duruyoruz. Kapıyı açmak için eğildikten sonra gardiyan sesini alçaltıyor, ağzını kameraya doğru çeviriyor. "Eğer bu kadını seviyorsan, onu dışarı çıkarmanın bir yolunu bul. Kadın ölene kadar durmayacak. Çok kötü oldu." Bununla birlikte kapıyı açıyor, sorabileceğim soruları engelliyor ama yüzünü unutmayacağım. O yaşayabilir.

İçeri adımımı attığımda, karşımdaki manzara karşısında neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim.

"Nova."

YİRMİ DOKUZ

I Louis'in içeri götürülüşünü yumuşak bir iç çekişle izledim. O deli, ama nedenini anlıyorum. Gerçi bu, onun yerinde olmayı dilememe engel değil, böylece onun yanında olabilirdim, ama yerimi biliyorum. Onların arasına girmek için en iyi şans benim.

ve ben de onlara bu şekilde yardım ediyorum. Nico'nun mola verdikleri sırada gardiyanlarla yaptığı konuşmaları dikkatle dinlerken bile bunu yapmaya niyetliyim. Belli etmeden bilgi almaya çalışıyor. İyi biri; hakkını vermeliyim. Çimlerin üzerindeki dizüstü bilgisayara tekrar bakarak sistemlerine girmeye yeniden odaklanıyorum. Şimdilik kameralar ve alarmlar elimde ama kırmak istediğim klasör ve dosyaların etrafında güvenlik duvarları var. Tam erişim istiyorum ve bundan daha azı kabul edilemez. Bu konuda hataya yer yok. aileme geliyor.

Hepimizin bir rolü var. O sırada Louis'in telefonu çalıyor ve dudaklarımı büzüyorum. Yüksek sesle inliyor olmalıyım çünkü kulaklıktan onların sesleri geliyor.

"Ne ?" Ben küfrederken Jonas mırıldanıyor. "Onlar iyi mi? Nova iyi mi?"

"Evet, üzgünüm, yine general," diye mırıldandım.

"Yine mi?"

Göremediği halde başımı sallayarak ona verdiğim yanıtları gözden geçiriyorum. "Evet, Louis Nova'nın peşinden gitmemizi engellemeye çalışmasın diye ona yanlış ipuçları vermemi istedi. Ayrıca bizi takip edip konumumuzu ele vermelerini de istemedi. Bu onaylanmış bir şey değil."

"Ama neden?" Isaac kafası karışmış bir sesle soruyor. "Onlara güveniyor, değil mi?"

"Hükümete ne kadar güvenebilirsen o kadar." Öksürüyorum, işim bittiğinde bilgisayarına geri dönüyorum. Eninde sonunda aramaya gelecekler, belki malikâneye bile, ama şimdilik güvendedeyiz. "Nasıl gidiyor, Isaac?"

Benim sistemlere girmemi ve Nico'nun Jonas'ın açılışı hakkında rapor vermesini beklerken Louis'in emirlerini uygulamak için yedek dizüstü bilgisayarı aldı. Zaten gecenin çökmesini beklememiz gerekiyor, böylece Isaac'in Nova'nın yararına kullanacağı zamanımız olacak. Ne de olsa doktor o, en iyisini o bilir.

Uzun sessizlik bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Durum iyi değil. "Hasarı görmeden emin değilim, ama . . . Muhtemelen kalıcıdır."

"Siktir," diye mırıldandım.

Ona hiç çocuk isteyip istemediğini sormadım. Bunu hiç düşünmedim. Her zaman göreve, bir sonraki buluşa, bir sonraki ana odaklandım ama etrafta koşuşturan küçük bir Nova fikrinin bana cazip gelmediğini ona asla itiraf etmeyeceğim. Yaşadığımız onca şeyden sonra çocuğumuz nasıl olurdu? Belki de en iyisi bu, ama ona zarar verecekse, bir yolunu bulacağım.

Ne olursa olsun, para bir seçenek değil. Ona istediğini vereceğim.

Ne kadar imkansız görünürse görünsün.

"Peki ya çocukları dışarı çıkardığımızda?" Bunu da araştırdığını biliyorum. Onlar için en iyi güvenli yerleri buluyor. Onların güvende ve mutlu olmaları ve bir daha asla acı çekmemeleri bizim ve onun için çok önemli. Kim bilir orada onlara ne yapıyorlar. Yani, bize ne yaptıklarına bir bakın. Bu döngü bizimle biter.

"Bazı seçeneklerim var. Yetim olup olmadıklarını bilmiyorum ama öyle olduklarını varsayıyorum çünkü ya kimse onları aramıyor ya da onları evlat edinmek için para ödedi. Her iki durumda da aileleri olmadığını varsayıyorum, bu da işi kolaylaştırıyor. Psikolojik olarak, deneylerini tekrarlamak için kalıpları kullanıyor. Onları yerleştirebileceğimiz evler var, ancak neden hiçbir ayrıntı ya da belgeye sahip olmadıklarını açıklamadan bu zor olabilir, ama yine de bakıyorum."

"Tamam," diye mırıldandım. "Geçmişlerini her zaman söylebilirim ama bu konuda konuşabilirler."

"Doğru, çocuklar çocuktur. Bizim nasıl olduğumuzu hatırlıyor musun?" Sessizleşmeden önce kıkırdıyor. "Sence iyiler mi?"

"Elbette," diye yanıtlıyor Jonas. "Dimitri onları görebilir. Bize söyleyecektir."

"Yani zihinsel olarak. Kim bilir yine neler yaşadı ve kız kardeşinin kaybıyla birleşince endişeleniyorum," diye itiraf ediyor Isaac.

"Onu dışarı çıkaracağız ve sonra hayatımızın geri kalanında onun yaralarını iyileştirmek ve ona yardım etmek için zamanımız olacak," diye teklif ediyorum.

"Onu Bas gibi kaybetmeyeceğiz."

"Oraya girip onları öldürmemi ister misin?" Jonas mırıldanıyor. Hareket ettiğini duyabiliyorum, üsse yakın olmak için daha iyi bir pozisyona geçtiğine şüphe yok. "Belki sonra." Kameraları tararken sırtıyorum. Nico'yu dinlenme odasında görebiliyorum, sonra göz gezdirip Nova'yı buluyorum. Kapı açılıyor ve Louis içeri giriyor. Yüzündeki saf şok ve mutluluk bana onun iyi olacağını söylüyor. Bakmak, yüzünü ve tepkisini hafızama kazımak istiyorum ama onları yalnız bırakmak için kamerayı bir süreliğine kapatıyorum, başka kimseye izin vermiyorum.

Görüyorum. Onlar bilmeyecek ama ben .

Alarlara yeniden odaklanıyorum ve istediğimi yapmaları için onları yeniden programlıyorum. Sistemlerinde olduğumu, her şeyi içten dışa doğru yok ettiğimi ve aynı zamanda ana bilgisayar dosyalarına girmeye çalıştığımı bile bilmiyorlar. Eninde sonunda oraya ulaşacağım. Sadece biraz zaman alacak.

Nico arkadaşlarına "Kafama vuruyorum" diye seslenir ve uzaklaşır. Ancak tuvalet yerine koridorda ilerliyor. "Tamam, deliğe gidiyorum," diye mırıldanıyor bana. "O iyi mi? Louis güvende mi?"

"İkisi de iyi kardeşim. İlerlemeye devam et, ben de herhangi bir sorun olursa haber vereyim." Hareketlerini kameradan takip ediyorum ve kapıcı kapısından uzaktakini eğiyorum, böylece gelip gittiğini göremiyorlar. Dikkat çekecek kadar değil ama bizi tatmin edecek kadar.

"Evet, o kat." Onu asansöre binerken izliyorum. "Tamam, ileri. Nova haklıysa, iki sol, bir sağ."

Onu takip ederken, ileride birkaç muhafız görüyorum. "Yandaki odaya geçin." Sessizce odaya giriyor ve bekliyoruz. "Tamam, git." Tekrar dışarı çıktı. "Acele edin. Rotasyon yakında değişecek," diyorum ve koşmadan hızlanıyor. Sonunda kapıya ulaşıyor ve içeri adım atıyor. O çalışırken ben de herhangi bir sorun var mı diye kameraları tarıyorum. "Burası karmakarışık. Her ne kullandıysa iyi iş çıkarmış. Tahtalarla kapatmaya çalışmışlar. Tahtaları çıkarabilirsem, sanırım bir açıklık bulabilirim, ama onu örtmek için bir sese ihtiyacım olacak."

"Yakaladım seni." Yangın alarımını çalıştırıp gürültüyü bastırıyorum. Tahtaları sökerken homurdandığını, kopardığını ve çekiştirdiğini duyuyorum. Muhafızların kaçışını izliyorum. Kontrol odasında alarmı kapatmaya çalışan muhafızları gördüğümde ona "Neredeyse devre dışı kalıyordu" diyorum.

"Bir tane daha," diyor ve tam alarm kesilirken tekrar konuşuyor. "Tamamdır. Kahretsin."

"Ne?" Talep ediyorum.

"Yok bir şey, yok bir şey. Ben hallederim."

"Nico?" Sesinin aniden gerginleşmesiyle kafam karışarak soruyorum.

"Diğer herkesi kontrol etmeye devam et. Bana zaman kazandır. Yakında orada olacağım." "Anladım dostum," diyorum kaşlarımı çatarak, neyin yanlış olduğunu merak ederken bile.

OceanofPDF.com

OTUZ

"N Ova," diye mırıldanıyor bana bakarken. Yatağın kenarında oturuyorum, o olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum.
Nasıl?

Neden
?

"Louis?" Onun görüntüsünü silmek istercesine gözlerimi ovuşturarak mırıldanıyorum. Kapı arkasından kapanıyor, gürültü bizi harekete geçiriyor. Ben ona doğru koşarken o da bana doğru koşuyor. Yarı yolda buluşuyoruz, beni havaya kaldırırken dudaklarımız özensiz bir öpücükle .

"Yanımdayım bebeğim. Yanımdayım," diye söz veriyor beni öperken ve sıkıca sarılırken.

"Burada ne işin var?" Yüzüne öpücükler yağdırırken mırıldanıyorum, ona dokunmadan duramıyorum.

"Bize ihtiyacınız vardı, burada birine ihtiyacınız vardı, ben de yakalandım. Merak etme, bir planımız var." Beni bir daha asla bırakmayacakmış gibi sıkıca tutarken sırtıyor.

Umarım yapmaz.

Geri çekilip şok içinde ona baktım. "Sana ihtiyacım olduğu için mi kaçırıldın?"

"Elbette bebeğim, senin için her şeyi yaparım." İnliyor, beni daha sıkı kavıyor ve öpüyor.

"Seni seviyorum. Seni çok seviyorum," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Seni çok özledim."

Bacaklarımı kollarının üzerine atarak yatağa yapıştım. "Canının yandığını biliyorum aşkım, daha da kötüleştirirsem beni durdur, ama senin içinde olmaya ihtiyacım var. Hayatta olduğunu hissetmeye ihtiyacım var. Aklımı kaçırmak üzereyim."

Pantolonumu yırtarken yüzünü kavıyorum, onu kendime çekiyorum, gözleri çaresiz. "Seninim," diyorum ona ve öyleyim. Acıyı siktir et. Bana kim olduğumu ve bu yaşayan, nefes alan yaradan daha fazlası olduğumu hatırlatmasını istiyorum. Ben Nova'yım. İyiyim ben. Sadece bir anlığına kendimi onun bedeninde kaybetmek istiyorum.

İnleyerek ucuz iç çamaşırını çıkardı. Gözleri tekrar yüzüme kayıyor ve pis bir sırtıyla parmaklarına tükürüyor. Onları içime sokuyor, içimde çalışırken haykırmama neden oluyor, dudakları benimkilerle buluşup iniltimi yutarken beni geriyor. Başparmağı klitorisimi ovarken arzu içime çarpıyor ve sırtımı yataktan kaldırıyor. Homurdanarak parmaklarını ıslak amımdan çekiyor, sonra pantolonunu indiriyor ve sert bir öpücükle içime giriyor. İçime derinlemesine batarken siki beni geriyor. Vücudum alıştıkça hafif bir acı beni inletiyor ve başı benimkine düşerken o da inliyor.

"Tanrım, bebeğim, seni çok özledim. Çok endişelendim. Bunu bir daha asla yapma," diye hırlıyor çekip tekrar sokarken. "Söyle, bizi bir daha terk etmeyeceğini söyle."

"Louis," diye yalvarıyorum, dudağını ısırarak.

Hırlayarak beni kaldırıp aletin üzerine bırakıyor ve aramıza girip klitorisimi sertçe okşuyor. Ani arzu ve zevk, sarsılırken gözlerimin kapanmasına neden oluyor.

"Söyle," diye emrediyor ve tam boşalmak üzereyken duruyor. Aleti hâlâ içimdeydi. Sallanarak çalışıyorum ama beni durduruyor ve yığılıyorum. "Söyle, Nova."

"Seni bir daha terk etmeyeceğim," diye bağıyorum. "Lütfen."

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor, içimde sallanırken klitorisimi ovarken beni öpüyor, omuzlarını pençelememe ve ağzına doğru nefes nefese kalmama neden olan sinirlerin üzerinden geçtiğinden emin oluyor. Bu çok fazla. Yaşadığım tüm acı, içimde havai fişek gibi patlayan bir zevke dönüşüyor. Dudaklarına doğru çığlık atıyorum, vücudum kasılıyor ve karnımdaki hareketten dolayı acı çekiyorum ama durmasına izin vermiyorum.

Beni serbest bırakırken öperken onu içimde tutmak için bacaklarımı arkasına kilitliyorum. "Çok iyi bir kızsın Nova," diye mırıldanıyor ben ürperirken. O

yavaşça amımdan çıkarıyor ve sert ve hızlı bir şekilde geri sokuyor.

Diğer elini kaldırıyor ve beni bakışlarına maruz bırakmak için gömleğimi yırtıyor. O anda donup kalıyorum ve yeni yara izlerimi görünce gözleri açılıyor. Öfkelenmesini ya da iğrenmesini bekliyorum ama yavaşlıyor, eğilip dudaklarını her birinin üzerinde gezdirmeden önce gözleriyle buluştuğumdan emin oluyor, ta ki boğazım gözyaşlarıyla sıkılana kadar.

"Sen çok mükemmelsin kızım," diye söz veriyor, "o zaman da şimdi de. Ne olursa olsun, hayatımızı bunları daha iyi öperek ve kızımın bize geri dönmek için hayatta kalışına dair anlattıkları hikâyeyi severek geçireceğim."

Gözlerimi kapatarak, dudakları göğsümde aşağı yukarı hareket ederken yaralarımı sözleriyle ve dokunuşlarıyla iyileştirmesine izin veriyorum. Meme uçlarımı ağzına almadan önce yalıyor. Zevkin zaplaması beni geriye düşürüyor ve o saldırısına devam ederken yatağın kenarını kavriyorum.

İticileri hızlanıyor. Bir eli beni tutarken, diğeri damlayan klitorisimin üzerinde yumuşakça kayıyor. Mırıldanırken ağzı göğüslerimin arasında değişiyor, "Benim için gel, Nova. Tekrar hissetmem gerek. Kız arkadaşımın dölünün sikime değmesine ihtiyacım var ve seni benimkiyle o kadar derinden doldurmalıyım ki bir daha asla ayrılamayalım."

"Louis!" Kimin duyduğunu umursamadan çığlık atıyorum. Saçlarından tutup, uçurumdan düşerken ağzını kendime doğru çekiyorum. Bu kez o da beni takip ediyor, kalçaları bükülürken ağzımın içine doğru böğürüyor, sarsılıp içime boşaldığını hissettiğimde beni acıya boğuyor.

Titreyerek çaresizce nefes alıyorum, dudaklarımı öptüğünde bedenim zevkle yanıyor. "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum Nova," diye mırıldanıyor. "Sana her zaman senin için geleceğimi söylemişim ve geleceğim. Bu dünyada benden saklanabileceğin hiçbir yer yok. Sen ve ben, Nova, sonsuza dek. Ne olursa olsun."

İnleyerek öpücüğün içine düştüm.

"Yanımdayım aşkım," diye söz veriyor, bedenlerimiz hâlâ birleşmiş, zevk içimde dolaşmaya devam ediyor. "Her zaman seninleyim."

OTUZ BİR

I Bir an için kulaklığı çıkarıp ellerimi kızımızın açtığı deliğin soğuk, sivri metaline koyuyorum. Panik içinde nefes almam gerekiyor çünkü duymalarını ve bunu bir sorun haline getirmelerini istemiyorum. Hiçbir şey yok.

Bunu yapabilecek başka biri yok, sadece ben varım, bu yüzden bunu aşmam gerekiyor. Kara deliğe tekrar bakıyorum. Küçük, dar bir alan.

Her şeyden çok korktuğum şey bu.

Babası sayesinde bir yara izi daha, ama bu seferki içten. Diğerleri bilseydi, başka bir çıkış yolu bulmaya çalışırlardı, ama başka yolu yok. Bunu onun ve ailem için yapmalıyım. Kendime fazla düşünecek zaman tanımadan kendimi deliğe tıktırıyorum, vücudumu garip bir açıyla bükerken homurdanıyor ve inliyorum, sonunda sığana kadar. Bir an için gözlerimi kapatıp Isaac'ın bana öğrettiği gibi nefes alışımı yavaşlatıyorum. Benimle tetikleyiciler ve onları nasıl kontrol edeceğim üzerine çalışıyordu ve işe yaramamış olsa da keşke şimdi daha çok deneseydim diyorum. Hareket etmem gerektiğini biliyorum ama sıkışıp kaldım, karanlığın içinde tereddüt ediyorum. Vücudum korkuyla kilitleniyor.

Bu aptalca, mantıksız bir korku ama kontrol etmeye çalışsam da terlememi ya da nefesimin hızlanmasını engellemiyor. Gözlerimi sıkarak titrek bir elimi kaldırmayı ve kulaklığı tekrar takmayı başarıyorum. "Ona ihtiyacım var."

Bunu onsuz yapamam. Louis'le birlikte olduğunu ve buraya gelemeyeceğini biliyorum ama önemli değil.

"Ne?" Jonas sorar ama Isaac daha hızlıdır.

"Nico, Nova'ya neden ihtiyacın var?"

"Tünel küçük," sadece. "Onun sesine ihtiyacım var."

"Tamam, bunu yapabiliriz" diye yanıtlıyor Dimitri, bunu yapıp yapamayacağımı sorgulamadan. Sadece ihtiyacımı duyuyorlar ve cevap veriyorlar. Ailem, kardeşlerim, bana her zaman ihtiyacım olanı vermeye çalışırlar. "Bu bir kayıt ama elimden gelenin en iyisi bu. Söylediği saçmalıkları görmezden gel, çünkü laboratuarda olduğumuz zamandan kalma, ama bu o, koca adam. Bu senin Nova'n."

O zaman sesi merhametle kulağıma doluyor, tanıdık ritim kilitlenmiş kaslarımı gevşetiyor, titremem yavaşlıyor ve sonunda temiz, lekesiz havayı ciğerlerime çekebiliyorum.

"Ne kadar sıkıcı, yine bir gün-" Konuşuyor. Ne hakkında olduğunu bile bilmiyorum ama önemli değil. Burada benimle ve bana ihtiyacı var.

Beni harekete geçiriyor.

Onu kurtarmak için yaşadığım panik, kendi korkumun önüne geçiyor.

"Sorunu çözmemi mi istiyorsunuz? Tamam." Küstahlığı bile beni teşvik ediyor. Onun öfkesi benim öfkeme dönüşüyor ve bu da onu bir günlüğüne bile olsa burada bırakamayacağımı hatırlatıyor. Daha hızlı hareket ediyorum, ellerimi metal borudan yukarı kaydırıyorum, tırmanırken sırtım diğer tarafa dönük. Nerede olduğumu düşünmek için kendime zaman tanımıyorum.

Onun yerine vücudumun hareketlerine ve kulağımdaki sesine odaklanıyorum. Bu zorlu bir süreç ve çıkmaz sokağa ulaşana kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Yüzümü dış dünya olduğunu tahmin ettiğim yere dönüyorum ve bir nefes üflüyorum.

"İşte, işim bitti. Mutlu musun?" diye tersliyor.

"Eve döndüğünde mutlu olacağım bebeğim," diye cevap veriyorum istemeden ve boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum. "Jonas, ben buradayım."

"Tamam, kulaklıktaki GPS sinyali artık yer üstünde olduğuna göre seni bulmamızı sağlayacak. Al Jonas, telefonuna gönderdim. Git hadi. Nico, o yerini tespit ederken sen de orada beklemek zorundasın, tamam mı?"

Başımı sallayarak gözlerimi kapatıyorum, beni göremediğini fark ediyorum. "Evet, sadece sesini kulağımda tut."

"Anladım kardeşim, . Harika gidiyorsun."

Sesi bu sefer farklı bir klipte başlıyor. Gülüyor ve sonra Ana'yı duyuyorum.

"Annie, hayır, başımızı belaya sokacaksın."

"Zaten hep başın belada." Annie güler ve sonra bir patlama olur.

"Bunun anlamı nedir?" Babası. "Peki, bunu kim yaptı? Ana, bu sen miydin?"

"Hayır, ben yaptım." Kızımın kız kardeşinin önünde suçu üstlenirkenki savunmacı duruşunu neredeyse görebiliyorum. Tekrar değişiyor, bu sefer laboratuvar ve ev görüntülerinden kızımın hayatının rastgele kliplerine geçiyor. Her zaman onun sesi ve her zaman sakın ya da öfkeli, asla üzgün ya da çılgılık atmıyor, Tanrı'ya şükür.

"Bir gün senden intikamımı alacağım. Bunu biliyorsun, değil mi?" Buna gülümsedim. İşte benim kızım.

"Bana yapabileceğin başka hiçbir şeyin kalmadığı bir gün gelecek. Beni bir daha asla incitemeyeceğinden emin olduğumda gözlerimin içine bakacaksın. Bir gün baba, seçimlerinden pişman olacaksın ve bu bir söz."

O benim kızım ve ona verdiğim sözü tutmaya niyetliyim. Bu hafta bitmeden burası toz toprak olacak, biz eve döneceğiz ve o ait olduğu yerde, kollarımda olacak.

"Tamam, yaklaşıyorum. Kusura bakma kardeşim, nöbetçilerden kaçmak için durmak zorunda kalıyorum," diye mırıldanıyor Jonas, üssün içinde karanlıkta ilerlediğine şüphe yok. Sanırım D alarmları kapattı ve kameraları ondan uzaklaştırdı, ya da belki Jonas bunu bir oyun olarak algıladı ve içeri girdi - bu ilk kez olmazdı. "Soru, eğer seni yanlışlıkla havaya uçurursam kızar mısın?"

"Evet," diye .

Tereddüt ediyor. "Tamam."

"Jonas, patlayıcıları ölçtün, değil mi?" Talep ediyorum.

"Tabii, tabii, tamamen ölçtüm. Bu doğru miktar. Eminim. Yüzde yüz. Tamam, belki yüzde altmış ama sorun olmaz."

"Lanet olsun." Gözlerim bir kez daha kapanıyor. "Eğer beni öldürürsen, Nova kışını tekmeler."

"O zaman daha iyi öpecektir. Bunun doğru miktar olduğuna yüzde kırk eminim. Sıkıcı olduğun için ölmek istemiyorsan belki de ben yerleştirdikten sonra gitmelisin."

"Ateşli bir patlamada ölmek istemediğim için mi sıkıcıyım?" Ben de karşılık veriyorum. "Evet, aynen, ne kadar heyecan verici olacağını düşün-"

"Ciddi misin yoksa dikkatimi mi dağıtmaya çalışıyorsun bilmiyorum," diye homurdandım.

"Belki ikisinden de biraz. Şahsen ben bir köpekbalığı saldırısında ölmek isterdim. Yenilmekten çok hoşlanıyorum ve o gri piçler çok tatlılar, bu yüzden yaşlanıp grileştiğimde beni köpekbalıklarına yem edin."

Isaac iç çeker. "Seni köpekbalıklarına yem etmeyeceğiz."

"Yapacağım," diye ekliyor D.

"Bu benim son arzum!" Jonas tersler.

"Ölmüyorsun!" Neredeyse bağıracaktım.

"Henüz değil, ama bir gün, öldüğümde köpekbalıklarıyla çevrili olmak istiyorum. Nasıl yaşadıysam öyle ölmek istiyorum - delilikle."

Havalandırmanın kenarına bir şey çarpınca, "Sen delisin, orası kesin," diye mırıldandım.

"Gördün mü? Her şey hazır. Oh, zamanlayıcıyı unuttum. Ben koşsam iyi olur, sen de Nico!"

Siktir!

Koşarak uzaklaştığını duyuyorum, bu yüzden ellerimi yan taraftan bırakıyorum ve en hızlı yolun bu olduğunu bilerek kendimi aşağı bırakıyorum. Dipte, homurdanarak yan tarafı tutuyorum ve delikten dışarı kayıyorum, omzumu yakalıyorum ve neredeyse üniformam yırtılıyor. Taban sallandığında delikten zar zor çıkabildim.

Bir an için sessizleşir. "Nico, bana hayatta olduğunu söyle," Isaac. "Ben iyiyim. İşe yaradı mı?"

Jonas öksürerek cevap verir, "İşe yaradı. Senin koca kığın için bile yeterince büyük bir delik var. Tamam, muhafızlar gelmeden hemen kapatayım. İşinin başına dönsen iyi olur, asker çocuk."

"Siktiğimin salağı," diye çıkışıyorum, deliği kapatırken bile ama kırıp dolaptan çıkmalarına yetecek kadar gevşek bırakıyorum. Tepedeki alarmlar çığlık atıyor ve ben de yanımdan geçen askerlerin arasına karışıyorum.

"Neydi o?" diye sordum.

"Kim bilir? Birileri bunun bir saldırı olduğunu söyledi ama muhtemelen o aptal bilim adamları yine deney yapıyordur."

"Endişelenecek bir şey yok o zaman?" Ben soruyorum.

"Muhtemelen hayır. İstasyonunuza dönseniz iyi olur. Bir sorun çıkarsa alarm göndereceklerdir."

Başımı sallayarak uzaklaşıyorum. Deliği bulup yakın olduğumuzu fark ederlerse diye öylece yatmak istemiyorum ama kardeşlerimin ne yaptıklarını bildiklerine güvenmek zorundayım. "Bu iyi bir fikir. Jonas, çöp kutusuna bir patlama daha ayarla ve bilim adamlarından biri kimyasal madde atmış gibi görünmesini sağla."

Tam da bunu yapmak için hareket ettiğini duyuyorum ve yapmam gerektiği gibi koridorda devriye gezdikten sonra muhafızların geri döndüğünü görüp rahatlıyorum. Görünüşe göre numaramızı yuttular ve kızımızı buradan çıkarmaya bir adım daha yaklaştık.

"Sistemin tamamen içindeyim. Plan yapmak için muhtemelen on iki saate ihtiyacım var ve sonra harekete geçeceğiz."

"Anladım," diye mırıldandım.

Kızımın tekrar benim olmasına 12 saat kaldı. Tüm bunların bitmesine 12 saat var.

OceanofPDF.com

OTUZ İKİ

I Louis'in kollarına sarılmış, onun sıcaklığını ve gücünü içime çekiyorum. Elleri sahiplenici bir şekilde saçlarıma dolanıyor ve bacaklarını benimkilerin üzerine atıyor. Karyola küçük, iki kişi için yapılmamış ama de umurunda değil. Biz

Olabildiğince yakın.

"Bana kaçırdığım her şeyi anlat," diye mırıldanıyorum çıplak göğsüne karşı, yüzümü oraya sürterek. Tereddüt ettiğini ve iç çektiğini hissediyorum. "Her şeyi, Louis."

"İşte orada." Kıkırdıyor. "Tamam, seni takip etmeye çalıştık-" Bana çabalarını anlatırken dinliyorum, bir kez bile pes etmediklerini fark ettiğimde kalbim sıkışıyor. Bunu düşünmediler bile. Tüm bu süre boyunca ben buradaydım, uyuşmuş ve acı çekiyordum, burayı nasıl yıkacağımı ve bu süreçte kendimi nasıl öldüreceğimi planlarken beni unuttuklarını umuyordum.

Ben bencil bir piçim.

Artık bunu istemiyorum. Onları tekrar görmek devam etme isteğimi geri getirdi, ancak onları terk etmeyi düşünmüş olmam bile acı veriyor. Ayrılmamın onları gerçekten incittiği açık ve bu da yaşamak zorunda olduğum bir şey. Kararımı değiştirmedim ve değiştiremem de. Geçmiş ancak biz izin verirsek bize zarar verebilir. Bunun yerine, bundan ders çıkarmalı ve onlara güvenmeyi, sevmeyi ve her zaman benim için geleceklerini bilmeyi öğrenmeliyim.

"Emin değildim," diye fısıldıyorum işi bittiğinde. "Bir yanım beni unutup hayatına devam etmeni, mutlu olmanı umuyordu. Bu daha kolay olurdu."

"Bunu nasıl düşünebildin?" diye soruyor, gözlerinin içine bakana kadar çenemi yukarı kaldırıyor.

"Çünkü daha fazla sevdiğim insanı kaybedemem," diye itiraf ediyorum.

"Yapmayacaksın, buna izin vermeyeceğim, ama sakın bir an bile senden vazgeçeceğimizi düşünme. Seni asla bırakıp gidemeyiz. Görevi boş ver bebeğim, sen bizim tüm hayatımızsın. Bu, intikam peşinde koşan beş boktan çocuk olarak başlamış olabilir, ama artık çok daha fazlası ve bunu biliyorsun. Biz bir aileyiz. Sen bizim kalbimizsin ve sensiz var olamayız. Bizim sana, senin de bize ihtiyacın var. Seni seviyorum, Nova. Hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmedim ve seni bir daha asla kaybetmeyeceğim. Bir ay yeterince uzundu. Her gün, babanın bize çektirdiğinden bile daha fazla acı çektirdi. Senden ayrı bir saniye daha geçirmeyeceğim, beni duyuyor musun? Biziz, Nova. Her zaman bizdik. Bana anladığını söyle. Bir daha asla böyle düşünmeyeceğini, bizi bir daha asla terk etmeyeceğini söyle."

"Yapamam," diye cevap veriyorum ve gözlerini kısıyor, ben de devam ediyorum. "Seni kurtarmak anlamına gelecekse olmaz çünkü ben de seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki seni korumak için ölmeye hazırım. Sana yalan söylemeyeceğim Louis ve senin de aynısını yapacağını biliyorum, bu yüzden yeterli olmalı. Burada olmamız, yeniden birlikte olmamız ve seni seviyor olmam yeterli olmalı."

"Çileden çıkarıyorsun," diye tersliyor ama yumuşuyor, başını benimkine bastırıyor. "Birlikte daha iyi olduğumuza seni ikna etmek için tüm hayatımız var."

"Öyle olduğumuzu biliyorum." Nefesim dudaklarını okşuyor. "Bazen çok acıtıyor çünkü biliyorum ..." En karanlık korkularım ortaya çıkarken yutkunuyorum. "Ana'yı kaybettiğim gibi seni de kaybetseydim, devam edemeyeceğimi, edemeyeceğimi biliyorum ve bu beni çok güçsüz kılıyor."

"Sen asla zayıf olamazsın Nova ve babanın söylediklerinin aksine, sevgi bir zayıflık değildir. O bizim gücümüz ve onsuz ne anlamı var ki? O olmadan, sadece onun gibi oluruz. Aşk bizi olabileceğimizden daha güçlü yapar. Bizi bir geleceğe, daha iyi bir dünyaya inandırır. Sevgi, kasvetli görüldüğünde bile savaşmamızın ve asla pes etmememizin nedenidir. Sevgi bize daha iyi bir insan olmamız için bir neden verir."

"Ne zaman bu kadar akıllı oldun?" Mırıldanıyorum. "Ama ya seni çok seviyorsam? Babamın neler yapabileceğine bir baksana. Sana olan sevgimi öğrenirse, bunu bana karşı kullanır... sana karşı."

"Bırak denesin. Dünyaya karşı biziz bebeğim ve bir daha asla hiçbir yere gitmeyeceğim, buna inan. Baban, deneyler, ordu ve hatta dünyanın sonu bile beni senden koparamaz."

"Öfkelendiğinde çok ateşli oluyorsun." Gülümseyerek onu kıkırdatıyorum.

"Güzel, bunu buradan çıktığımızda ve bizi terk etmeye cüret ettiğin için kıcımlı kızarttığım da hatırla."

"Sözler, sözler," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı onunkiler boyunca sürükleyerek. "Ama ben seni tutacağım."

Kapı açıldığında işler tam da ilginçleşmek üzereydi. İkimiz de gardiyanları görünce donup kalıyoruz. "Gitme zamanı, aşk kuşları." Biri sırtıyor. "Doktor sizi istiyor."

"Tabii ki biliyor." Yavaşça yataktan kayıyorum. Louis bana yardım ediyor, gardiyan bize doğru gelirken elimi tutuyor.

"Burası seks kokuyor." Bir başkası gülüyor. "O iyi mi?"

Ben tepki veremediğim Louis gardiyanı yere seriyor ve tekrar yanıma geliyor. Kalan iki gardiyan arkadaşlarından bize bakıyor ve her biri bir kolumuzdan tutup bizi odadan dışarı sürüklüyor. "Bunu ödeyeceksin," diye mırıldanıyor biri ve biz köşedeki kameraların görüş alanından çıktıktan sonra copunu Louis'in karnına indiriyor ve soluk soluğa yere yığılmasına neden oluyor.

Hırlayarak beni tutan adama dirsek atıyorum ama Louis elini kaldırıncaya donup kalıyorum. "Yapma. Bırak onları, bebeğim."

"Evet, bebeğim," diye mırıldanıyor kulağımdaki, Louis'in gözleri adama bakıyor.

"Eğer kız arkadaşına bir kez daha yanlış bakarsan, seni lime lime ederim ve bunu yapabileceğimi ikimiz de biliyoruz. Şimdiye kadar iyi davrandım ve iyi davranmadığım zaman beni görmek istemezsin."

Adam dinliyor, şükürler olsun ve bunun yerine bizi sessizce koridordan aşağı sürükleyip birkaç masa ve sandalyenin olduğu bir odaya sokuyorlar ve sonra kapıda hazır olda bekliyorlar.

"İyi misin?" Ona zarar veren gardiyana intikam vaat eden bir bakış fırlatarak soruyorum.

"Ben iyiyim bebeğim," diye mırıldanıyor Louis, ama ben hâlâ adama ters ters bakıyorum.

"Bana ait olana dokunduğun için öldün," diye uyarıyorum onu. Arkadaşıyla birlikte gülüp geçiyor ama ben ciddiyim. Kimse benim adamlarıma zarar veremez ve bundan paçayı kurtaramaz.

Ben bile.

Babam bizi bekletiyor ve içeri girdiğinde tabletini masanın üzerine koyup oturuyor, bir süre bizi izliyor. "Bugün farklı bir deney yapacağım. Zihni açmanın daha iyi bir yolunu bulmaya yaklaşıyoruz-"

"İşkence mi?" Tedarik ediyorum.

"Deneyler. Bir serum sentezliyoruz ama bunu test etmemiz gerekecek. Ancak yine de yarattığım şeyin tam parametrelerini bilmek istiyorum. Anlıyorsunuz, değil mi?"

Serumun çocuklar üzerinde kullanılıp kullanılmadığını, onu nasıl yarattığını ve test ettiğini sormak istiyorum ama gibi görünmeden yapamıyorum ve bu ona tam da istediği şeyi verecek.

"Oh, tabii ki," diye mırıldandım. "Saçma sapan konuşmayı bırak. Ne istiyorsun lan?"

"Ben olsam nazik davranırdım, Nova. Ne de olsa onu öldürebilecekken arkadaşının hayatta kalmasına izin verdim. Bunu unutma."

Dişlerimi gıcırdatarak cevap vermiyorum ve o da sırtıyor. "Aferin kızıma."

Cebinden bir şey çıkarıp aramızdaki masaya bir silah yerleştiriyor, Louis'e bakmaya bile tenezzül etmiyor.

Silahtan ona bakıyorum ama yüzü kıpırdamıyor bile. Onu bununla öldürebileceğimi biliyor.

"Muhafızlardan birini öldür," diye emrediyor babam, "yoksa ben onu öldürürüm."

Tereddüt bile etmiyorum. Ne de olsa bunu hak ediyor. Silahı elime alıyorum ve bir an için babama doğrultuyorum. İrkilmiyor bile, o zaman bir güvenlik planı olduğunu anlıyorum, onun yerine silahı gardiyana çevirip ateş ediyorum. Louis'i yaralayan kişiyi vurdum. Bunu Louis'i bana karşı kullanmak için yaptığını biliyorum, beni ne kadar zorlayabileceğini ve emirlere uymamı sağlayabileceğini görmek için, ama istediğimi aldım, bu yüzden umurumda değil.

Silahı masaya geri koyarken, "Beni vurmadın," diye düşünüyor. "Henüz bana bir faydası olmaz. Seni öldürdüğümde, baba, bu oyunlarından biri pahasına. Canın yanacak ve ben de gözlerinden akan hayatı izlemek için orada olacağım."

Silahı alarak ölü muhafıza bir bakış bile atmıyor. "Öyle diyorsunuz ama bu düzeyde bir bağıllık hissetmek için bile elinizde bir silaha ihtiyacınız var."

"Öldürmek için silaha ihtiyacım yok baba," diyorum ona dürüstçe. "Hiç ihtiyacım olmadı. Güçlü olmak için hiçbir şeye ihtiyacım olmadı, ama şimdi güçlü olmak için bana fazlasıyla sebep verdin." Planımızı ele vermemek için konuyu burada bırakıyorum.

"Gelin, size göstermek istediğim bazı şeyler var, ama zaten bildiğinizi varsayıyorum." Louis'le bakışıyoruz ama ayağa kalkıp kapıya doğru ilerliyoruz, diğer gardiyanın yüzü solmuş, arkadaşıyla benim aramda gidip geliyor.

"Bu hepinize bir uyarı olsun," diyorum yanından geçerken sırtarak ve gerçekten de irkiliyor.

Amcık.

Louis elimi tutarken, "Çok seksi," diye mırıldanıyor ve babamı takip ediyoruz. Şu anda onu alt edebilirdik, ama bu bir hata olurdu. Louis'in bana, "*Plana sadık kalacağız*," dediğini duyar gibi oluyorum ve bir an sonra köşede bizi bekleyen başka muhafızlar beliriyor.

Bu bir tuzak. Şansımızı deneyip denemeyeceğimizi görmek istiyordu.

Bir kez daha bizi test ediyor. Güzel, bırakalım bastırıldığımızı düşünsün. Bunun yerine, çocukları bulduğum odanın önüne gelene kadar körü körüne takip ediyoruz. Yataklar artık uyuyan bedenlerle dolu ve onları gördükçe kalbim sıkışıyor.

"Bunlar doğal olarak benim bir sonraki deneylerim. Asker yönü iyi bir temel sunsa da, zaten eğitilmiş oldukları için onlar da .

. . sınırlı. Deneyler yüzünden çok fazla kişi öldü ama sanırım sonunda doğru olanı yaptım. Bunun için en başa dönmem gerekti. Çocuklara. Şekillendirilebilir zihinlere. Onlar bu dünyadaki bir sonraki en iyi şey olacaklar - son derece zeki ve tepki vermek için eğitilmiş. Bir sonraki deneylerimi finanse etmek için onları en yüksek teklifi verene ."

"Saçmalık, sen sadece para istiyorsun," diye çıkıştım. "Bilim, insan zihnini genişletmek ve insanlığı kurtarmak hakkındaki tüm bu konuşmalar saçmalık. Sen sadece para istiyorsun, seni açgözlü piç. Bizi incittiğin gibi o çocukları da incitmene asla izin vermeyeceğim."

"Beni durduramazsın." Sırıttıyor. "Senden istediğimi aldıktan sonra hiçbir işe yaramayacaksın. Sadece emirlere uyarak ve bana ihtiyacım olanı vererek ne kadar tasarruf edeceğinizi göstermek istedim. Eğer senden ihtiyacım olanı alırsam

Serumun başarılı olması için onlara zarar vermem gerekmiyor, değil mi? Ama size ne kadar ciddi olduğumu göstermeme izin verin." Mikrofona bir şeyler mırıldanıyor ve ben dehşet içinde bir gardiyanın en yakın yatağa gidip çocuğun yüzünü bir yastıkla örtmesini izliyorum.

"Kesin şunu!" Talep ediyorum. Yapıyor, yastığı sadece eylemi tekrarlamak için kaldırıyor. Onu öldürmüyor, ama zavallı, çılgın atan, yarı uykulu çocuğun ölümü dilemesine neden oluyor.

İçimde bir şeyler kopuyor.

Bilinçli bir karar vermeden önce, kalemi defterinden kaptım ve boynuna bastırdım. "Ona durmasını söyle yoksa şahdamarını oyarım," diye tehdit ettim. Etraf çocuğun çılgınlıklarıyla sessizliğe bürünüyor, diğerleri birbirlerine sokulup ağlayarak izliyorlar.

"Beni öldürürsen ölmüş sayılırsın," diye gerekçelendiriyor babam, ama gözleri biraz fazla iri ve korku dolu.

"Doğru, ama seni de yanımda götüreceğim. Seçim senin, baba. Şu haline bak. Korkuyorsun. Bu hoşuna gidiyor mu? Gözlerindeki dehşeti görmeyi sevdiğimi itiraf edeceğim, şimdi de benim gözlerimdeki gerçeği gör. Ben burada ölmeye hazırım, ya sen?"

Dişlerini sıkarak başını sallıyor ve adamın uzaklaşmasını izliyorum. Kalemi bırakmalıyım ama çok kızgınım. Onun yerine kalemi yanağına doğru kaydırıyorum, adam bağırp geri çekilirken yanağını kesip açıyorum ve eliyle kapatıyorum. Muhafızlar bana doğru gelirken kalemi bırakıyorum ve ona sırtıyıyorum.

"Artık her zaman bir hatırlatma takacaksın. Artık için ne kadar çirkinse dışın da o kadar çirkin."

"Götürün onu hemen!" diye bağılıyor, ben ayaklarına tükürürken yanağını kapatıyor. Louis beni tutmaya çalışıyor, ama gardiyanlar beni sürükleyerek götürürken babamın koridorda tökezlediğini görüyorum, şüphesiz yardım arıyor. Hücremize geri atıldığımızda gülüyorum.

Hâlâ gülerek kapıyı tekmeliyorum ve sonra kameraya dönüyorum. "Bunu nasıl buldun, göt herif? Diğer tarafta olmak hoşuna gitti mi? Seni deşeceğim!" Uluyorum.

"Sus, tuttum seni." Louis kollarını bana doluyor ve beni yatağa götürüyor. "Sakinleşmeye çalış, Nova. Akıllı olmalıyız."

"Sikeyim akıllısını. Şimdi acı çekmesini istiyorum." "Yakında," diye söz veriyor.

"Hayır, şimdi!" Bağıriyorum ve daha ne olduğunu anlamadan ters çevrilip kısıtılıyorum. Hırlayan yüzü üstümde beliriyor ve tutuşundaki güç amımı

Öfkemden bile sıkılıyorum.

"Eğer dinlemiyorsan, o zaman bir çıkışa ihtiyacın var demektir. Bunu yapacağım, o yüzden iyi bir kız ol ve benim için gel."

Bir eliyle beni sabit tutarken, eşofmanımı yırtıyor, bacaklarımı açıyor ve parmaklarını içime sokuyor. Kurtulmak için mücadele ederken bile acının ısırtığı sırtımı eğiyor.

Klitorisime vurarak beni çığlık attırıyor. Keskin acı odağımı tekrar onun hırlayan yüzüne getiriyor. "İşte böyle aşkım, bana odaklan. Tüm hıncını benden çıkar."

Başparmağı klitorisimi ovarken parmakları içimde kıvrılıyor, o kadar iyi hissettiriyor ki acıtıyor. Kendi isteklerime rağmen, bir çığlıkla boşalıyorum, güçle onun etrafında kenetleniyorum. Louis sırtıyor, vücuduma saldırmaya devam ederken yavaşlamıyor, beni ona odaklanmaya zorluyor.

Kullan onu,
dedi. Kullan
onu.

Ellerini kavrayarak bizi çeviriyorum ve başı yatağa çarpıp gözleri arzuyla kısılrken spor ayakkabısını aşağı itiyorum. Sarı saçları yastığıma yayılıyor ve kasları geriliyor. "İşte bu Nova, kullan beni. Hadi bebeğim, bunu kaldırabilirim."

Elimi karın kaslarında gezdirip sikini kavriyorum. Elim sıkarak sert uzunluğunu okşuyorum ve sarsıldığını hissediyorum. Kalçalarını yukarı kaldırıp yumruğumun içine doğru iterken başı geriye düşüyor. "Nova," diye inliyor muhtaç bir şekilde. "Bebeğim."

Kendimi kötü hissederek eğildim ve sikinin ucunu yaladım, tüm öfkemi ve hayal kırıklığımı aramızdaki arzuya kanalize ettim.

Ağızdan bir inilti çıkıyor ve mutluluk içinde gözlerini kapatıyor.
Bu kocaman, güçlü adamı altımda zayıf görmek baş döndürücü bir
duygu.

Sikinin ucunu kucaklıyorum, tuzlu prekumunu tadıyorum ve teslim oluyorum. O bir feryatla kıvrılırken ucunu derinlemesine emiyorum ve sonra bir patlamayla onu serbest bırakıyorum.

"Nova," diye hırlıyor, ışıltılı gözlerini açarak. "O şımarık kıcını hemen şimdi sikimin üzerine koy."

"Yoksa ne olur?" Mırıldanıyorum, eğilip dilimi sikinin üzerinde gezdiriyorum, ağzımı açık tutuyorum, böylece onu boğazımın arkasına kaydırırken ve onu ve prekumunu ağzımın her tarafına sürerken izleyebiliyor.

"Ciddiyim, Nova. Şımarıklık yapma yoksa yüzüstü yatarsın ve sen çığlık atana kadar sikim amın yerine o güzel götünde olur."

gelmene izin vermeyeceğim."

"Denemeni görmek isterim," diye karşılık veriyorum dilimi bir mırıltıyla sikinin ucundan içeri kaydırırken.

"Son şansın, velet," diye uyarıyor, çenesi esniyor.

Vücuduna doğru ilerleyip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. "Beni ne kadar istediğini tat, Louis."

"Seni her zaman istiyorum," diyor başımın arkasını kavrayıp beni aşağı çekerken ve dilini benimkiyle karıştırıp kendi ihtiyacının tadına bakarken. Diğer eli sırtımdan aşağı kayıyor ve kıcımlı kavlıyor, amımı siki boyunca sürüklüyor, ona binmemi sağlamaya çalışıyor.

Geri çekilip parmağımı ona doğru salladım. "Kötü Louis."

Elinden kurtulup vücudunda yukarı doğru kayıyorum ve yüzüne oturuyorum. "Konuşmanı duymaktan bıktım," diye mırıldanıyorum. "Ağzını daha iyi şeyler için kullan ve beni o gümüş dilinle boşalt."

Kalçalarımı kavlıyor. "Memnuniyetle, aşkım." Beni aşağı çekiyor, bir iniltiyle yüzüne ağır bir şekilde oturtuyor. Dili anında dışarı fırlıyor ve amımı yalamaya başlıyor.

Neredeyse mutluluktan geri düşecektim, bir elim sallanmamla gıcırdayan küçük yatağın yanındaki duvara çarpıyor. Yüzünü sürüyorum, dili içimde ilerlerken ağzına sürtünüyorum ve burnu zonklayan klitorisime bastırıyorum.

Kalçalarımı döndürüyorum, ihtiyacım olan baskıyı buluyorum, tırnakları kıkı yanaklarıma girerken yüzüne daha sert oturuyorum, deliğimi kucaklayıp içine iterken yayıyorum.

İnleyerek elimi duvara vuruyorum ve aşağıya doğru iniyorum. Yine çok yaklaştım, şimdiden titriyorum. Mırıldanmaya başladığında kendimi kaybettim. Serbest bırakıldığımı haykırıyorum ve titrerken etrafına kıvrılmak için öne düşüyorum, geri düşene kadar kalçalarımı serbest bırakıyorum.

Başımı kaldırarak onun karanlık, aç gözleriyle karşılaşıyorum. Yüzü parlayan kremimle kaplanmış ve bana uzanırken açgözlülükle dudaklarını yalıyor.

"Siktir bebeğim, o güzel amcığ! buraya geri getir. Bırak o kalçaların arasında boğulayım, hayatımın sonuna kadar senin kremandan başka bir şey içmeyeyim. Şu anda gelseler bile beni senden kurtarmak için savaşmak zorunda kalırlar."

Vücudunda sürünerek ellerini tutuyorum ve sikine doğru sallanırken onları göğüslerime . Yukarı kaldırıyorum, uzunluğunu kavıyorum ve gözleriyle bir kez buluşuyorum

Daha fazla. "Onun yerine seni becermeme ne dersin? Boşaldığını görmek istiyorum. Bunu hissetmek istiyorum," diyorum ona, sikinin şişkin başını girişime bastırırken.

"O zaman sür beni bebeğim ve boşalt beni," diye homurdanıyor. "Koca şişko sikime bin. Senin için sert, her zaman senin için, kullanılmayı, becerilmeyi bekliyor."

"Çünkü sen benimsin," diyorum kendimi aşağıya bırakıp onun tüm uzunluğunu alırken. Elleri göğüslerimi kavıyor, ben hareket etmeye başladıkça sıkıyor, başka bir serbest bırakma peşinde koşuyor. Onu istediği gibi kullanıyorum, tüm hıncımı vücudundan çıkarıyorum. Ona binerken başım geriye düşüyor, döndüğümünden ve zonklayan klitorisime vurduğumdan emin oluyorum.

Her itiş beni daha yükseğe itiyor, o otururken gömleğimi yukarı itiyor ve meme ucumu ağzına alıyor. Ben dönüp patlayana kadar beni daha da yükseğe itiyor.

Hırlayarak bizi yataktan düşene ve sırtım yere çarpana kadar yuvarlıyor. Saçlarımı tutuyor ve vücuduma vurarak istediğini alıyor. Kontrolü elinden alıyor ve ben haykırırken beni nefessiz bırakıyor.

Beni inleterek bedenimden çıkıyor, sonra beni ters çeviriyor ve kalçalarımı yukarı çekiyor. Tekrar içime girerek, her acımasız hamlesinde kıcıma tokatlar atıyor. Saçlarımdaki eliyle başımı geriye çekiyor ve hafif acı yüksek sesle inlememe neden oluyor.

"Sen benimsin Nova, bunu asla unutma," diye tersliyor ve açık eliyle kıcıma bir şaplak atıyor. Sızı, içimi yakıp kavuran bir ateşe dönüşmeden önce beni sarsıyor ve öfkemi yok ediyor. "Hepiniz. Gitmenize asla izin vermeyeceğim. Her zaman burada olacağım, sizi koruyacağım. İntikamımızı alacağız, aşkım, birlikte. O zamana kadar, erkeğini al. Her santimimi al ve hepsinin senin için olduğunu bil."

Kıcıma bir kez daha vurup içime girerken sesi vahşileşiyor. Kalçaları tekliyor ve ben yakın olduğunu biliyorum. Onu kurutmak istiyorum. "Gel aşkım, şimdi."

"Yapamam," diye itiraf ediyorum, bedenim eşikte. "Yapabilirsin ve yapacaksın," diye homurdanıyor.

Beni aşağı iterek amımı soğuk, sert zemine sürüyor ve beni ağzına kadar dölüyle doldururken üzerime eğilerek inlerken bir kez daha paramparça oluyorum.

Bizi döndürüp kollarını bana doladığında kemiklerim kırılıyor, gözlerim kapanıyor. "Aferin kızıma, Nova. İşte böyle, rahatla. Onu ve intikamımızı birlikte alacağız. Sadece biraz daha dayan, aşkım."

Nefes nefese onun kollarında rahatlıyorum, doğru şeyi yaptığını biliyorum ama bu öfke ya da suçluluk hissetmemi engellemiyor. Ya hincını çocuklardan çıkarırsa?
gerek.

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇ

T Hat gecesi kapı açıldığında kötüsünü bekliyorum ama bir figür içeri girip Nico sırtınca rahatlıyorum.

"Üzgünüm, beklemek zorundaydım. Baban savaş yolundaydı."

"Bu piç nasıl?" Louis Nico'ya bakarken mırıldanıyorum.

"Yüzü epeyce kesilmiş ve bu konuda çok kızgın. Senin işin olduğunu duydum." Nico sırtıyor, ben başımı sallayarak cevap verirken dilini dudaklarında gezdiriyor. "İşte benim kızım."

"En sevdiğin kızın ben olduğumu sanıyordum. Yalan söyledin!" Jonas'ın haykırışını duyuyorum ve geriye düşerken gülüyorum.

Kapıdan iterek uzaklaşıyor, o tarafa yöneliyor. Louis uzaklaşıyor, yatağın kenarına oturuyor, böylece Nico yüzümü kavrayabiliyor. Beni usulca öpüyor ve gözlerim irkilerek açıldığında onunkilerin kapalı olduğunu ve başını benimkilere yasladığını görüyorum.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var bebeğim, seni ıslatmak için, böylece oraya geri dönebilirim. Onları neden hâlâ öldürmediğimi ve seni neden götürmediğimi hatırlatacak bir şeye ihtiyacım var."

"Hatırlatma mı?" Sırıtarak yüzünü kavriyorum, ellerimi saçlarının arasına sokuyorum ve inleyerek gözlerini açtığında başını geriye doğru çekiyorum. "Sana hatırlatacağım, aşkım."

Enerjimi, öfkemi buna, iyi bir şeye dönüştürüyorum.

Louis'in izlediğini biliyorum ama ne Nico ne de ben umursuyoruz. Bu ilk değil, son da olmayacak ve dokunacak kadar yakın olmasına rağmen bize bir anlık mahremiyet veriyor.

"Kahretsin, bekle, kameraların açık olmasını istiyorum, Dimitri." Nico kulaklığı çekip çıkardı ve kulağına taktı.

"Onlar için çılgılık at bebeğim, böylece onlar dışarıda çalışırken, onlar da bir hatırlatma alacak ve ne için savaştıklarını hatırlayacaklar."

Jonas kulağına, "Kahretsin D, bana kameraları göster," diye fısıldıyor.

"Meşgulüm." Dimitri huffs. "Ama Nico'nun dediğini yap Nova. Bana daha çok çalışmam için bir sebep ver."

"Katılıyorum. Moral için iyi olur," diyor Isaac ve neredeyse gülümsediğini görebiliyorum.

"Onu duydun," diye mırıldanıyor Louis, arkasına yaslanıp izlemek için rahatlıyor.

Gösteri mi istiyorlar? Bir tane alacaklar.

Kısa saçlarını kullanarak Nico'yu kendime doğru çekiyorum. "Em," diyorum ve Nico memnuniyetle dudaklarını gömleğimin içinden göğüs ucuma doluyor, sertçe emiyor. İnliyorum, gözlerim bir an Louis'e kayıyor ve onun sırtıttığını görüyorum. Nico diğer meme ucumu emmek için başını çevirdiğinde göğsümün üzerinde ıslak bir leke var.

Tenin tene değmesini isteyerek onu geri itiyorum ve ayağa kalkıyorum. "Soyun. Seni çıplak istiyorum. Tüm o teni üzerimde istiyorum," diyorum ona ve karanlık gözleriyle buluşarak kıyafetlerimden sıyrılıp yatağın kenarına oturuyorum.

Hırlayarak kemerini koparır ve silahlarını düşürür. Sırada pantolonu var, botlarına takılıyor. Parmak uçlarıyla pantolonunu çıkarıyor ve arkasına uzanıp tişörtünü çekiştirerek çıkarıyor, ben de inleyerek kaslarının esnemesini izliyorum. Tüm bu kasları, sert hatları, altın rengi teni ve kalın yara izlerini gördüğümde içimde arzu akıyor.

Yaklaştığında çıplak ayağımı göğsüne bastırıyorum. Kara kaşlarını kaldırıyor ve neredeyse bana dokunana kadar bacağımı dizimden bükerek yaklaşıyor.

Eğilip dudaklarını ayağımın üzerinde gezdirdikten sonra dişlerini aşağıya doğru kaydırıyor. "Bana o güzel amcığını göster bebeğim. Sana son sahip olduğumdan beri bunun hayalini kuruyorum ve hiç kıyaslanamaz bile."

Sırıtarak onu geri tekmeliyorum ve o da bana izin veriyor. Ayağım bir kez daha yere vuruyor ve kalçalarımı iyice açarak ıslak amımı görmesine izin veriyorum. Elimi aşağıya kaydırıp meme uçlarımı çekiştiriyorum, sonra da karın kaslarımın üzerinden geçip amımı . "İstediğin bu mu?" Mırıldanıyorum.

Sarsılarak başını sallarken gözleri dokunuşuma kilitleniyor.

"O zaman dizlerinin üzerine çök. Bana bunu ne kadar çok istediğini göster. Bana doğru sürün. Amıma doğru sürün."

Hiç duraksamadan dizlerinin üzerine çöküyor ve o karanlık, hınzır gözlerini bana kilitliyor. Nico kocaman ve emeklemeye başladığında tüm o kasların çekişini ve oynayışını izliyorum. Kolları ve sırtı esniyor ve şişiyor. Dilini kalçamdan amıma kadar gezdirene kadar durmuyor, elimden geçirip diğer bacağımdan aşağı kaydırıyor.

"Göster bana Nova, neden savaştığımı göster. Neden uyuyamadığımı ya da kendime bakamadığımı göster. Bana bizim olanı göster," diye yalvarıyor, sesi muhtaç. Kocaman, sert aleti dikkat çekmek için sallanıyor ve kalın, dövmeli elini etrafına sararak beklerken kendini okşuyor.

Elimi amımdan çekiyorum ve o da inleyerek öne doğru düşüyor. Ben bir iniltiyle geriye düşerken dili kıvrımlarımın arasında geziniyor. Ellerim göğüslerimle oynamak için vücudumda yukarı doğru kayıyor, ama sonra onun büyük elleri orada, meme uçlarımı cımbızlarken benimkileri tokatlıyor.

"Kahretsin." Mikrofondan birinin inlediğini duyuyorum. "Daha yüksek, bebeğim. Çığlık atana kadar o muhtaç klitorisi emmesini sağla."

Nefes nefese gözlerimi kapatıyorum. Louis'in gözlerini ve Nico'nun dokunuşunu üzerimde hissedebiliyorum. Diğerlerinin sesleri zevkimi duyma ve hayatta olduğumu bilme ihtiyaçlarını ifade ediyor. Ben de hissediyorum. Nico'nun bana hatırlatmasına ihtiyacım var.

Her dokunmasına, beni öpmesine ve daha iyi yapmasına ihtiyacım var.

Sanki hiç zaman geçmemiş gibi beni kendilerininmiş gibi yeniden yapmasına.

Beni bir zamanlar sevdikleri gibi sevmek için.

Dili klitorisimin etrafında kıvrılıyor, ben inlerken onu kırbaçlıyor, her küçük sesin dışarı çıkmasına izin veriyor. İki büyük parmağı amıma giriyor, beni onlarla sikerken geriyor. Beni açgözlülükle yerken hızlı ve sert bir tempo belirliyor, sanki doyamıyormuş gibi her damla kremi yalıyor. Haykırıyorum ve daha fazlası için yüzüne sürtünüyorum, bir çığlıkla yuvarlanıp düşene kadar daha yükseğe itiliyorum, onun için paramparça oluyorum.

Güzel bir iniltiyle parmaklarını kurtarıyor ve tekrar içime sokup bir kez daha yalamadan önce yalayarak temizliyor.

"Nico," diye sızlanıyorum. Aşırı ağrıyan meme uçlarımı cımbızlıyor ve elektrik doğrudan klitorisime gidiyor.

Kıkırdarak parmaklarını bir kez daha ıslatıyor, ama beklediğim gibi yalayarak temizlemek yerine, parmaklarını aşağı kaydırıyor ve yavaşça içime sokmadan önce göt deliğimde daireler çiziyor.

"Seni sikimin üzerine boşaltacağım prenses. Seni sert ve hızlı bir şekilde becereceğim ve sonra Louis bu güzel küçük kıça sahip olacak, değil mi?"

"Kahretsin, lütfen," diye sızlanıyorum, parmaklarıyla kıcımı yavaşça sikerken, sadece bir kez daha çekip beni muhtaç bırakıyor.

Diğer eliyle amımı tokatlayarak beni yatakta daha da yukarı kaldırıyor. "Sıkı tutun bebeğim," diye uyarıyor siki ıslak merkezime doğru sürüklenirken ve dudakları dudaklarımla buluştuğunda beni içine alıyor.

Gözlerim neredeyse şaşılacak.

Nico çok büyük, acı verici ama en iyi şekilde. O tek hamleyle her şeyi unutuyorum. Sadece ona odaklanıyorum, o çekilip tekrar girerken dudaklarını ısıyorum, tıpkı söz verdiği gibi beni sert ve hızlı bir şekilde beceriyor.

Beni yatağın üzerine vurdukça yatak gıcırıyor.

Hırslayarak aşağı kayıyor ve ben sızlanana kadar acıyan meme uçlarımı ısıyor. "Nico," diye yalvarıyorum, kalçalarımı kaldırarak itişlerini karşılıyorum.

Eli yukarı kayarak boynumu kavıyor, bir hatırlatma, hâlâ onun olduğuma ve onun da hâlâ benim olduğuna dair bir söz.

Her şey değişmiş olsa da hiçbir şey değişmedi.

Dünya şu anda paramparça olabilirdi ve ben memnuniyetle bu yıkımın içinde durur, durmaması için ona yalvarırdım.

Ve diğerlerinin duyması için yüksek sesle yapıyorum.

Nico beni sikerken şüphesiz kendilerine dokundukları için pantolonları ve zevk homurtuları kulaklarıma ulaşıyor.

" bu, bebeğim. Kahretsin, çok güzelsin. Şu haline bak, beni öyle güzel içine alıyorsun ki. İşte bu, sık beni, erkeğin için gel," diyor ve kalçalarını kıvrıp uzunluğunu yıldızlar görmeme neden olan o sinirler boyunca sürüklerken meme ucumu ısıyor. O kadar yakınım ki canım yanıyor, ama dişlerini meme ucuma bir kez daha acımasızca geçirdiğinde uçurumun kenarına yuvarlanıyorum, sikini bir mengene gibi kavıyorum ve mikrofona çığlık atıyorum.

Birinin zevkten inlediğini duyuyorum, ama Nico yapışmış bedenimden çekilip beni sert zeminde dizlerimin üstüne çöktürürken kendimi kaybediyorum, hareket edemiyorum ya da ses çıkaramıyorum. Başımın altına bir yastık koyarak beni Louis'in bekleyen sikine doğru yönlendiriyor. Sert uzunluğunu aşağı kaydırıyorum ve Nico ıslak sikini kıcımada kaydırırken onu görmek için dönüyorum, Louis dururken benimle alay ediyor.

Geri ittiğimde, Nico sikini bir santim içeri kaydırıyor, ben kendimi geri çekene kadar ucunu sıkmana izin veriyor, kükrerken kıcıımı sikine dayıyor.

Kalçalarımı kabaca kavrayıp beni geri çekiyor, sert ve hızlı bir şekilde beceriyor. Louis'in dudakları dudaklarımı bulurken bir eli vücudumda yukarı doğru kayarak boynumu bir kez daha kavıyor.

Beni aralarına alıp birlikte beceriyorlar. Elleri her santimimi okşuyor, bedenimi kendileri ve benim için geri kazanıyorlar.

Aralarında itilip çekiliyorum ve içimde başka bir salıverme oluşuyor. Louis klitorisimi ovuyor ve bir çığlıkla sertçe boşalıyorum, etraflarında kenetleniyorum ve onları benimle birlikte sürüklüyorum. Louis döllerini amımın derinliklerine pompalarken kulağımda inliyor.

Nico kükrüyor, sıcak salınımının içime sıçradığını hissedene kadar kıcıma sokuyor. Hepimiz birlikte kilitlenmiş, nefes nefese kalıyoruz.

"Sizi seviyorum," diye fısıldıyorum ikisine de.

Dudaklarım sırtımı okşuyor. "Biz de seni seviyoruz ve her zaman seveceğiz bebeğim."

Bir süre böyle yattık, sonunda bedenimden çıkana kadar beni tuttular ve beni yatağa yatırmadan önce temizlenmeme ve giyinmeme yardım ettiler.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor Dimitri mikrofondan, bana orada olduklarını hatırlatarak.

"Ben de hepinizi seviyorum. Size tekrar dokunmak için sabırsızlanıyorum," diye itiraf ediyorum. "Bizi de," diyor Isaac yumuşak bir sesle, sesi gergin.

"İyi misin?" Isaac'e onu kontrol etme ihtiyacı duyarak soruyorum.

Nefesini içine çekiyor ve yavaşça bırakıyor. "Olacağım tatlım, kollarıma geri döndüğünde."

"Bert nasıl?" Cevaptan korkarak soruyorum. "O

iyi olacak. Söz veriyorum." "Teşekkür ," diye

mırıldanıyorum, "onu kurtardığın için."

"I . . . Tanrım, Nova, onları kurtaramadığım için çok üzgünüm," diye fısıldıyor Isaac ve gözlerim kapanıyor. "Bize yaptığı her şey için çok üzgünüm. Onları kurtaramadım ve çok üzgünüm."

"Biliyorum ama bu senin hatan değil, bu yüzden kendini suçlu hissetme. Bunu babam yaptı, sen değil." Kulaklığı geri verip yatağa kıvrılıyorum. Birdenbire bitkin düştüm ve kız kardeşimle Sam'i hatırlamak canımı acıttı. Nico kulaklığı tekrar takarken beni dikkatle izliyor, sonra çömelip elimi tutuyor ve Louis ile benim aramda gidip geliyor.

"İşte planımız." Ellerimizi birbirine kenetleyen Nico her adımı ayrıntılarıyla açıklıyor. Louis sorular soruyor, o bitirene kadar küçük ayrıntıları değiştiriyorlar ve sonra ikisi de bana bakıyor.

"Senin için sorun olur mu Nova?"

Başımı salladım. "Babamı öldürdüğüm ve çocukları serbest bıraktığımız sürece başka hiçbir şey umurumda değil."

Nico eğilip beni öpmeden önce bakışıyorlar. "Neredeyse bitti, tamam mı?"

Tekrar başımı sallıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Sanki bu bir rüyaymış gibi hissediyorum. Sanki bunca zamandır yeraltındaymışım da hiçbir şey başaramamışım, sonra birden her şey bitecekmiş gibi. Bitmek zorunda. Babam bugün için beni affetmeyecek ve eğer bu gece hayatta kalırsam, yarın ölmüş olacağım, beynim ve bedenim bu son deney için kullanılacak.

Yarın, hayat boyu sürecek bu görevi sonlandıracağız. Ama sonra geriye ne kalacak?

"Sadece biraz daha dayanmalısın bebeğim, tamam mı?"

"Tamam." Yüzümü onun yanına bastırıyorum, sıcaklığını içime çekiyorum.

"Bunu ."

"Yapabileceğini biliyorum."

OTUZ DÖRT

I adamların yerinde olup olmadığını bilmenin bir yolu yok.
Bugün o gün.

Dimitri alarmları indirecek, Jonas kapıdan girecek.

Isaac de onun peşinden gelecek. Isaac'in görevi çocuklara ulaşmak, Jonas'ınki ise bize bir yol açmak. Nico muhafızları indirip bizi serbest bırakacak, sonra da babamın işini bitireceğiz. Yine de planların ne kadar yanlış gidebileceğini biliyorum ve uyanır uyanmaz bunun yanlış gideceğini anladım.

Havada.

Tüm muhafızlar yiyecek bırakmak için çiftler halinde geliyor, gözleri bir şey biliyormuş gibi sert ve temkinli. Biliyorlar mı? Yoksa tüm bunları fazla mı düşünüyorum? Muhtemelen, ama düş alıp giyindikten ve Louis'le güne hazırlanmak için hızlı ısınma hareketleri yaptıktan sonra, kapı açılıp beş muhafız içeri dalınca yanılmadığımı anlıyorum, silahlarını sanki bir sorun bekliyorlarmış gibi bize doğrultmuşlardı.

Louis'le sessiz bir bakış paylaşıyoruz, hemen uyum sağlayıp bizi almalarına izin veriyoruz. Nico bizi bulmak zorunda kalacak ama biz bu beşliyi kolayca alt edebiliriz. Bir kez daha koridordan aşağıya, bu kez spor salonuna götürülüyoruz. İçeri girdiğimizde korumalar kapının önüne yayılıyor ve sonra tam koruyucu giysiler içinde olduklarını fark ediyorum.

Bir sorun olduğunu biliyorlar mı?

Kapı açılıp Joel dışarı çıktığında sorum cevaplandı. Muhafızların aksine üzerinde sade bir kot pantolon ve gömlek vardı ve sırtarak

bizden birkaç adım ötede durdu. "Baban meşgulken seni sorgulamamı istedi."

"Neyle meşgul?" Louis soruyor.

Bizden birinin yakalanmasından endişe duyduğuna şüphe yok. Ben de endişeliyim ama hazır olmam konusunda bana güvendikleri gibi kendilerine dikkat etmeleri konusunda onlara da güvenmek zorundayım.

Louis'i tamamen görmezden geliyor ve bana odaklanıyor. "Alarmlar ve kameralar üzerindeki kontrol kaybı hakkında bir şey biliyor musun?" Ona bakıp bekliyorum. "Nova, baban cevaplar istiyor ve ben de bu cevapları almak için her şeyi yapmakta serbest bırakıldım. Beni anlıyor musun? İkimiz de bir dayak ve işkence turuna daha dayanamayacağımızı biliyoruz."

Çenemi geriye yatırıp alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Cevap mı istiyorsun? Gel ve al onları."

Joel sırtıyor. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Louis bir adım daha yaklaşıyor ve Joel'in bakışları ona kayıyor. "Merak etme, izlemene izin vereceğim. Gardiyan seni tutabilir. Herhangi bir noktada cevap vermek istersen bana haber ver yeter."

Bizi birbirimize karşı kullanmaya çalışıyor. Belli ki bir şeylerin ters gittiğini fark etmişler ama bunun arkasında bizim mi yoksa başka bir şeyin mi olduğundan emin değiller. Babam önlemler alıyor ama daha fazlasını almalıydı. Bu onu kurtarmayacak ve bunun yerine, babamla birlikte ortadan kaldırmak istediğim tek adamı öldürmek için bana mükemmel bir fırsat verdi.

Sinyal verildiğinde, tüm bahisler kapanır.

Uyumlu tutsak gitmiştir ve onun yerine kendi yarattığı süper asker gelecektir.

Ben.

İntikam almak istiyorum. Kanlarında yıkanmak istiyorum. Bedenlerinde ve çığlıklarında boğulmak istiyorum ve buna sahip olacağım. Bir an için kız kardeşim zihnimde titreşiyor ve çığlıklarının kafamı doldurmasına izin vererek onu kucaklıyorum. İçimde titreşen bir enerji gönderiyor ve parmaklarım yanlarımda seğirerek savaşıma hazırlanıyor.

Yine de zamana ihtiyacımız var, çünkü şimdi dövüşürsem, durmayacağım ve plan başarısız olacak. Hayır, son bir kez daha akıllı davranmam gerekiyor, bu yüzden bana doğru ilerlediğinde hareket etmiyorum. Yumruğunu karnıma indirmesine izin veriyorum, bir an için karnımın etrafında kıvrılıyorum ve doğrulmadan önce acıyla nefes alıyorum. Gözlerimin içine bakıyor, bana tokat atmadan önce kendi gözleri de kısılıyor. Şiddetten başım yana savruluyor ve Louis'in öfkeli bakışlarıyla karşılaştığımda kan tükürüyorum.

Ona sessizce bunun benim olduğunu ve beklemem gerektiğini söylüyorum. Başımı hafifçe sallıyorum. Adamı öldürmek istiyor ama ben bunu kaldırılabirim ve bu bize ihtiyacımız olan zamanı kazandıracak. Eğer bize odaklanmışlarsa, o zaman başka neler olduğuna odaklanmamışlardır, bu yüzden şimdilik karşı koymadan acıyı kabul ediyorum.

Joel'e dönerek doğruluyorum ve öfkeli bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Karşılık ver," diye tıslıyor yüzüme.

Ona soğuk bir şekilde bakıp bekliyorum.

Başını sallayarak ellerini kulaklarıma vuruyor. Tokatın sesi çok yüksek ve tökezlerken kulaklarım çınlıyor. Sesi geri geldiğinde öfkeliydi ve Louis'i işaret etti. "Ne yani? Onu savunmayacak kadar korktun mu? Onu sevdiğini . Buraya bu yüzden gelmedin mi? Onu korumak için? Şu haline bak. Çok zayıfsın. Bunu yaparsam beni durduramayacaksın bile." Yumruğunu bir kez daha yarama indiriyor ve dudaklarımdan bir çığlığın kaçmasını engellemek için dişlerimi sıkıyorum, bakışlarımı seğiren Louis'e dikiyorum. Bir heykel kadar hareketsiz ama gözlerinde ölüm var ve bana baktığında yüz ifadesi kendini daha fazla tutamayacağı konusunda uyarıyor.

Plana rağmen, Louis'in her hareketini son saniyesine kadar planlamasına rağmen, bu sefer yapmayacak. Sırf beni korumak için planı mahvedebilir.

Eğer bu aşk değilse, ne bilmiyorum.

Lanet olsun, umarım çocuklar acele eder yoksa Louis onlar bize yaklaşımadan herkesi öldürecek. Louis cevap vermeyip ona istediğini verince Joel bana dönüyor.

"Bunu sen mi yapıyorsun?" diye bir kez daha soruyor. Yine hiçbir şey söylemiyorum ve başparmağı yarama giriyor. Hafifçe içe doğru bükülüyorum, acı içime yayılırken gözlerim daralıyor. Beni birkaç santim uzaktan izliyor, her ifademe dikkat ediyor. "Bana cevap ver ve durayım. Bunu kendin için kolaylaştır. Henüz ölmeni istemiyor. Eğer cevap verirsen, zamanı geldiğinde sana hissettireceği acımasız ıstırap gibi değil, hızlıca yapacağım."

Hiçbir şey söylemiyorum, acıyla nefes alıyorum ve o bir hırıltıyla geri çekiliyor. Acıya rağmen doğruluyorum ve o hızla saldırarak ayağını yaraya çarpıyor. Tökezliyorum ama kendimi toparlıyorum, yere düşersem çok daha kötü olacağını biliyorum. Asla düşmeyi reddediyorum.

Saçlarımdan tutup beni mindere fırlatırken "Karşılık ver!" diye kükrüyor. Sinyalimiz geldiğinde ayağa kalkıyordum.

Bir patlama bizi sarsıyor ve yere yığılmamıza neden oluyor. Hızla ayağa fırladım ve bunun gitme zamanı olduğunu biliyordum, bu yüzden şaşkınlıklarını ve kafa karışıklıklarını kullanarak

Louis'e onları almasını söyleyerek muhafızları işaret ediyorum.

Joel benim.

"Karşılık vermemi mi istiyorsun?" Ona sırtıyorum. "Tamamdır." Sessiz bir kükremeye üzerine atılıyorum.

Ben ilerledikçe geri çekiliyor ve onu suçlamıyorum. Her şeyi serbest bıraktım. Tüm öfkemi, incinmişliğimi ve kederimi. Kendimin her karanlık parçasını kucaklıyorum. Güç bedenimden geçiyor ve zihnim tamamen açılarak her zamankinden daha hızlı çalışmamı sağlıyor. O daha ellerini kaldıramadan ben onun üzerindeyim.

Yumruğumu suratına indiriyorum. "Karşılık ver," diye bağıryorum ona, ellerimi kafasının iki yanına vurup onu şaşırttıktan sonra tokadı yapıştırırken alay onunla. Havada uçuyor ve Louis'e bir bakış atıp onun muhafızları parçaladığını görüyorum. Bir sonraki adama dönmeden önce dişleriyle birinin boğazını parçalıyor ve Joel'in ayağa kalktığını görmek için geri dönmeden önce arzu ve aşk içimde nabız gibi atıyor.

Dudaklarındaki kanı silerek sırtıyor. "Sonunda, bir dövüş."

Yumruğunu savuşturdum ve yumruğumu kaburgalarını kırarak şekilde indirdim. Homurdanıyor ama beni kavrayıp kenara fırlatıyor. Dönerek ayaklarımın üzerine düşüyorum ve ona doğru hamle yapıyorum. Baş aşağı dönerken bacaklarımı boynuna doluyorum ve sonra aşağı doğru çarparak onu yere yuvarlıyorum. O çırpınırken ve bağırırken yumruğumu yüzüne indiriyorum. Eli bir kez daha yarama uzandığında onu bırakıyorum ve sırtarak geri dönüyorum.

"Hadi ama, tüm yapabildiğin bu mu?" Meydan okuyorum.

"Sen öldün. Babanın söylediklerinin canı cehenneme. Sana ihtiyacı yok. Burada daha iyi olan benim," diye tükürür.

"Ben daha iyiyim," diye alay ediyorum. "Yine de yaralı bir dişi bile yenemiyorsun."

Burun delikleri parlıyor ve bana saldırırken mantıktan ziyade duygulara güveniyor. Yüzüne vuracağını biliyordum, bu yüzden eğildim ve sonra dizi geldi, ama bunu bekliyordum. Kendiminkini sikine sokuyorum ve tökezlediğinde ayağa fırlayıp yüzüne vurarak onu yere yapıştırıyorum. Beni durdurmak için kollarını kaldırıyor ama ben hızlanırken o yavaşlıyor.

Bir kükremeye yüzüne vuruyorum, kemiklerinin kırıldığını hissediyorum. Yarılan eklemlerimi kan kaplıyor ama yine de durmuyorum, seğirip sonra hareket etmeyi bıraksa bile. Sarsılarak arkama yaslandım ve onu içeri aldım. Yüzü kanlı bir posaya dönmüştü.

"Sanırım o öldü, aşkım." Louis sırtıyor ve ben onun kanlar içinde, ölü muhafızlarla çevrili olduğunu görüyorum. Bana bir cop ve kılıfından çıkardığı bir silah fırlatıyor. Onları yakalayıp ayağa kalkıyorum ve Joel'in yüzüne ve göğsüne en az beş kez ateş ediyorum.

"Şimdi o." Silahı ve copu tutarak ona doğru yürüyorum, yaraları tarıyorum. O da bana aynısını yapıyor.

"Ben oraya gidelim derim. Planı boş ver, şu piçleri avlayalım. Ne kadar çok taraftan saldırırsak o kadar iyi. Onları koyun gibi ağıla tıkalım." Beni geri çevirmesini bekliyorum ama başını sallıyor.

"Ben yapalım derim. Diğerleriyle buluşacağız. Hadi gelin. Onlara ne yarattıklarını gösterelim."

JONAS

Dışarıdan gelen sürgüyü aceleyle aşağı indiriyorum. Nico'nun dibe yerleştirdiği tahtaları tekmeliyorum ve sonra gözlerim saatimde, dolapta bekliyorum ve tam sifıra geldiğinde fısıldıyorum, "Bom."

Yukarı yerleştirdiğim patlayıcılar tam zamanında patlıyor. Kapı çöktü ve tüm arabalar, girişler ve binalar patladı. Dimitri bizi izlerken ve son dosyalara ulaşırken ben bütün geceyi üssün etrafında sürünerek ve Isaac'le birlikte patlayıcıları yerleştirerek geçirdim. Otuz dakika önce tüm kameraları ve alarmları kapattı. Askerler kaynağı aramak için dışarı döküldü ama ben çoktan içeri girmiştım.

"Kahretsin, alevleri görmeliydin." Dimitri kıkırdar. "Tamam, tüm sistemler kalıcı olarak kilitlendi. Isaac ve ben arka kapıdan geliyoruz, onlar da ön kapıyı su altında bırakacaklar. Ben asansörde olacağım ama bizi beklemeyin. Nico, Louis ve Nova'nın bir yere götürüldüğünü ve onları bulamadığını söylüyor. O birinci ve ikinci katları arıyor, siz de diğerlerini arayın. Biz de size katılacağız."

"Anladım, yolda bulduklarımı da öldüreceğim," diye mırıldanıyorum, silahımı çekip yerine koymadan ve iki bıçağı avuçlamadan önce.

"Açık sezon," diye mırıldanıyor mikrofondan.

Genişçe sırtarak bıçakları mutlulukla çeviriyorum ve kapıyı açıyorum. Zamanı gelmişti. Koridora çıkıyorum ve boynumu kırıyorum. Kız arkadaşımı bulup onu ölesiye öpmeyi planlıyorum ama önce biraz ödeşme zamanı.

Ona dokundular.

Onu benden aldılar.

Çıglıkları bu koridorlarda yankılanana kadar onları parçalara ayıracağım ve bunu bir daha deneyebilecek olanlara bir uyarı olarak sunacağım. Sessizce hareket ederek, kızımın içeride olmadığından emin olmak için her kapıyı açıyorum, öldürecek kimseyi görmediğimde hoşnutsuzlukla kaşlarımı çatıyorum. Ona bir yığın kalp vermek istiyorum. Hatta sırf bu amaçla bir çanta alıp omzuma atıyorum ve sonra tekrar koridora çıkıyorum.

"Yoo-hoo, evde kimse var mı? İstilacı kapıda!" Bu işe yaramadığında, kafamı eğiyorum. "Bak, deneylere dokunmak üzereyim. Gelip beni durdursanız iyi olur!"

Hala bir şey yok.

Bir erkeğin burada saldırıya uğraması için ne yapması gerekir? Yani, gerçekten.

Gözlerimi devirerek silahımı çektim ve duvara ateş ederek bir boruyu kırdım. Hoppala.

Yine de işe yarıyor ve tam iki muhafız köşeden kayarak gelirken silahımı kılıfına sokuyorum. "Sadece iki, gerçekten mi?" Kaşlarımı çatıyorum ve bıçağı birine doğrultuyorum. "Diğerlerini telsizden arayabilir misin? Kendimi biraz aşağılanmış hissetmeye başladım. Kız arkadaşıma hava atmam lazım."

Dimitri iç çeker. "Jonas."

"Bunu onun için kaydedebilir misin?" Biri mikrofonta seslenirken ona soruyorum. "Teşekkür ederim, çok nazıksınız. Bunun için çabucak ölebilirsin."

Yüzü kızarır ve yanındaki arkadaşına bakar, korktuğu bellidir. "Merak etmeyin, desteğinizi bekleyebiliriz. Bunun adil olmasını istiyorum," diyorum onlara, bıçağımla tırnaklarımı yemeye başlarken, beklerken ısıklık çalıyorum.

"Ee, bizimle gelersen sana zarar vermeyiz değil mi?" diye teklif ediyor diğeri. Kaşlarımı kaldırıyorum ve o da yutkunuyor.

"Özür dilerim, bu aptalcaydı."

"Öyleydi, ama sorun değil. Eminim bu senin ilk seferindir, değil mi? Herkes ilk seferinde kötüdür. Yani, ben değildim ama harikayım." Omuz silktim.

"I . . ." Bir bakış paylaşırlar. "Belki bir şeyler bulabiliriz."

"Üzgünüm, yapamam. Bu bir iş, anlıyorsunuzdur." Arkalarında ve benim arkamda daha fazla muhafız ortaya çıkıp etrafımı sarmadan önce bot seslerini duyunca irkiliyorum. Sırtarak boynumu döndürüyorum. "Bu daha çok benim hızım. Şimdi ateş etmeyin ve hile yapmayın çocuklar. Kız arkadaşımın malını mahvetmek istemem. Aslında, birkaç kurşun yarası için bana kafa verebilir. Çekinmeyin ama yüzünüze gelmesin. Oraya oturmayı sever."

"Doktor onu öldürebileceğimizi söylüyor," diye sesleniyor biri, bana sırtarak copunu diğer eline vuruyor. "Hadi canını yakalım. Hep bu ucubelerden birini öldürmek istemişimdir."

"Oh, sert çocuk." Yalandan titriyorum. "Çok korkuyorum. Lütfen bana zarar verme." Kıkırdarak parmağımı kıvırıyorum. "Getir onu."

Bana doğru ilerliyorlar. Gülerek zayıf hamlelerini savuşturuyorum ve kesiyorum. Dönüyorum ve bunu yaparken derilerini kesiyorum. Boğazlar, kollar ve bacaklar kesilirken çığlıklar duyuyorum. Artık görmüyorum bile. Onları parçalara ayırırken hareket etmeye devam ediyorum. Coplar bana çarpıyor ama kızım için onları keserken onları hissetmiyorum bile.

Bir mermi bacağıma saplanırken sarsılıyorum, ama aşağıya baktığımda merminin delip geçtiğini ve önemli bir şeye isabet etmediğini görüyorum. Bununla birlikte, bir çığlıkla yere yığılan bir muhafızın uyluk kemiğine saplanıyor.

"Aptallar," diye azarlıyorum onları. Dönerek bıçağımı boynuna saplıyorum ve çekip çıkarıyorum. Çılgınca gülerken yüzüme kan sıçırıyor. Bazıları geri çekilmeye başlıyor ve ben de kanlı bıçağımı uzatarak onları takip ediyorum.

Onlar geri çekilirken, "Gel bakalım korkak kedi," diye sesleniyorum. "Doktorun neden beni öldürebileceğinizi söylediğini bilmek ister misiniz?"

Kimse cevap vermeyince başımı eğiyorum. "Bana hasarlı dediler. Deli. Sanırım yanılmamış." Duvara sıçrayıp tekme atıyorum ve üzerlerine düşüyorum. Bıçağımı birine saplıyorum, başımı çeviriyorum ve dişlerimi diğerine geçiriyorum. Sahip olduğum her şeyi kullandım. Geri döndüğümde sadece üç kişi kalmıştı. Birinin eli titriyor ve bana silah doğrultuyor.

Diğer ikisi şok içinde katliamın arasında duruyor. Bir sonraki hedefim olarak silahlı olanı seçip ayağa kalkıyorum. O ateş ediyor, ben de altından geçiyorum. Elleri çok kötü titriyor, ben ona doğru sakince yürürken ıskalamaya devam ediyor ve ona ulaştığımda yanımdaki keseyi çekip silahı alıyorum ve onunla değiştiriyorum.

"Bunu tutabilir misin?" Ona soruyorum. Çantayı kapıyor, ben koridorda yarışırken ve patladığı sırada köşeden atlarken gözleri kocaman. Gülüyordu,

Gelen muhafızları karşılamak için ayağa kalkıyorum.

Ne kadar çok o kadar iyi.

Küçük bir sıra halinde on tane var, hepsi de öldürülmeyi bekliyor.

"Ördek, ördek, kaz," diye sesleniyorum, birini göstererek. "İlk sen."

Onlara doğru koşuyorum. Ateş ediyorlar ama ben çok kötü vurulmaktan kurtuluyorum ve bıçağımı ilk adama doğru sekiz şeklinde kaydırıyorum. Düşüyor ve bir sonrakine dönüp bıçağımı kalçasına saplıyorum, dizlerimin üzerinde dönüp onun üzerinden geçerken bir diğerinin boynunu koparıyorum.

Yumruğu savuşturup dönüyorum ve bir sonrakinin boynunu kırıyorum.

Copunu çekip bir başkasının kafasına indiriyorum, düşene kadar dövüyorum, sonra hala çılgılık atan muhafızın kalçasından bıçağı alıyorum ve hepsi ölene ya da ölmek üzere olana kadar diğerlerini hızlıca hallediyorum.

Çömelip ilk erkeğin gömleğini yırtıyorum ve bıçağımı göğsüne saplıyorum. Sarsılıyor ve gözleri açılıyor. Oops, hala yaşıyor. Neyse. Derisini oyarak kaburgalarını kırıyorum, kalbini dikkatlice çıkarıyorum ve bir sonrakine geçmeden önce torbaya ekliyorum. On askerin arasından geçiyorum. Sonuncusu duvara yaslanmış, uyluğundaki kanayan yarayı eliyle kapatıyor. Sırtarak yarayı açıyorum ve ölürken kan fişkırmasını izliyorum. O öldükten sonra aynısını ona da yapıyorum ve kalbini oyuyorum.

Hangilerinin kızıma zarar verdiğini bilmiyorum ama hepsi suç ortağı, bu yüzden öldüler ve şimdi ihanetlerinin kurbanı olarak ona verilecekler.

Ayağa kalkıp kanayan bacağıma kaşlarımı çatarak bakıyorum. Her şeyden çok rahatsız edici, bu yüzden yarayı bağlamak için yırtık gömleklerden bazılarını kullanıyorum. Yeterince çabuk iyileşecek ve beni diğer cesetlere geri dönüp kalplerini almaktan alıkoymayacak. Hepsinin göğüslerini açık bırakıyorum, değerli beyaz duvarlara kan sıcıyor.

Aklıma bir fikir geliyor, bu yüzden bir duvara doğru ilerliyorum ve parmaklarımı en yakın askerin boynundaki yaraya daldırdıktan sonra kelimeleri dikkatlice yazmaya başlıyorum, işim bittiğinde kontrol etmek için geri çekiliyorum.

Mükemmel.

I LOVE YOU, NOVA.

Bir öğürme sesi duydum ve döndüğümde bir asker gördüm. Miğferini çıkarıp kusuyor. Bu bir kadın, uzun, terli saçları yüzüne yapışmış. Önce bana sonra da cesetlere bakıyor. Silahını çekip doğrulurken yüzü solgun ama kararlı.

Kadın önümde durdu, copunu kavradı. "Bak, ben cinsiyetçi değilim, tamam mı? O yüzden seni de aynı şekilde öldüreceğim," diye uyarıyorum onu. "Yine de kalbini bırakacağım. Kız arkadaşımın gömleğini kesmemden endişelenmesini istemiyorum."

Daha konuşmadan boğazını kesiyorum ve düşüşünü izliyorum. Tereddüt ediyorum çünkü koleksiyonum için daha fazla kalp istiyorum ama Nova'nın kıskanmasını istemiyorum, bu yüzden onun üzerinden geçip daha fazlasını aramaya koyuluyorum.

Ve benim kızım.

OTUZ BEŞ

T plan yanlış gitti. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama Jonas'ı suçluyorum. Alarmlar çaldığında ve patlama binayı sarstığında Nova'nın hücresine gidiyordum ... tam iki saat erken. Hay sikeyim. Bu hiç yardımcı olmuyor. Muhafızların hepsi alarmdaydı ama nedenini bilmiyordum. Sadece ona ulaşmam gerektiğini biliyordum. Zamanımı bekledim, verilen teçhizatı giyindim ve görev yerlerine gitmeye başladıklarında sıvıştım.

Kendimi sabitlemek için elimi duvara bastırarak, Nova'nın hücresinin kapısını açmadan önce patlamaların durmasını bekliyorum, ama boş olduğunu görüyorum.

Siktir!

Nerede bu kız? İyi olmalı, bunu biliyorum, ama onu nereye götürdüler?

Dönerek koridoru aradım. "Nova ve Louis'in yeri tespit edildi mi?" Talep ediyorum.

"Spor salonuna götürülüyorlardı," diyor Dimitri bana. "Jonas meşgul ama biz geliyoruz. Orada buluşuruz."

"Anladım. Harekete geçmekte özgür müyüm?" Dikkatlice soruyorum. Buraya getirildiğim andan beri onları ortadan kaldırmaya başlamak istiyordum. Gördüğüm şeyler ve Nova'ma yaptıkları o andan beri içimi yakıyordu ama kendimi tuttum ve plana sadık kaldım.

Isaac bana "Harekete geçmekte özgürsün" dedi.

Sırıtarak şapkamı çıkarıp bir kenara atıyorum ve omuzlarımı silkeliyorum. Muhafızlardan biri olabilirdim ama şimdi onların en kötü kabusuyum.

Kızımı bulmak ve iyi olduğundan emin olmak için spor salonuna doğru ilerlerken bir yığın muhafızla karşılaşyorum. "Koruma için doktora geri dönmemiz gerekiyor. İhlal edildik," diyor biri omzuma vurarak.

Bana dokunan elini kavrayarak gözleriyle buluşuyorum. "Evet, evet yaptın," diyorum ve bileğini kırmadan hemen önce gözlerinin kocaman açıldığını izliyorum. Çığlık atıyor ve ben de hızla boynunu kırıyorum. Muhafızlar dağılıyor, silahlarını çekmeye çalışıyorlar ama ben kıvranan kitlelerinin arasına dalıp onları içten dışa doğru parçalarken kimi vuracaklarını bilemiyorlar.

Zamanımı boşa harcama zahmetine girmiyorum çünkü ölü ölüdür. Burada ne kadar uzun kalırsam, Nova'dan da o kadar uzun süre uzak kalırım - ki bu bir daha asla olmak istemediğim bir şey. Silahımı çekerek, boşa tıklayana kadar tekrar tekrar ateş ediyorum. Etrafımda cesetler yatıyor, bu yüzden ölü bir adamın silahını alıyorum ve benden başka ayakta kalan kimse kalmayana kadar devam ediyorum.

Başka bir silah seçiyorum, daha fazla şarjör topluyorum ve ceplerime ekliyorum, bıçaklar ve ihtiyacım olabilecek diğer her şeyi, hatta bir telsiz bile ekliyorum. Doktor, muhafızlarının nerede olduğuna dair rapor isteyecek ve ben de doğru zaman geldiğinde cevap vermeye hazır olacağım.

Şu anda zayıf ve korkmuş durumda, onun için geldiğimizi biliyor.

Bırak onu. O bizim son çağrı noktamız.

Bütün bunların sonu o.

Cesetlerin üzerinden geçerek tünel labirentinde dikkatlice ilerliyor ve spor salonuna gidiyorum. Oraya vardığımda daha fazla cesetten başka bir şey bulamadım. "Spor salonu boş. Ondan bir iz yok mu?"

"Bir saniye," diye mırıldandı Dimitri. "Taşınabilir kamerayı kontrol edeyim."

Nova'nın yerinde olsaydım hangisini seçerdim diye düşünerek koridorlara bakıyorum. Çocukları korumak ve babasına ulaşmak isteyecektir -soldan çocuklara, sağdan ana laboratuvara.

Bir nefes üfleterek, yaşamı ya da ölümü seçiyorum.

İntikam ihtiyacı masumları kurtarma ihtiyacından daha mı ağır basacaktı?

Hayır, olacağını sanmıyorum. Sola dönüyorum ve Dimitri ile Isaac için açılan asansöre doğru ilerliyorum.

"Laboratuarda," diyor Dimitri bana. "Isaac çocukların yanına gidiyor. Sen onu ve babasını bulurken ben de onunla gideceğim. Jonas'ı görürsen durdur onu."

"Ne yapıyor bu?" Etrafımıza bakarak soruyorum.

"Erm ... biliyor musun? Sormamak daha iyi," diyor Dimitri sesinde bir gülümsemeyle. "Kızımızı al. Bu işi bitirelim."

Başımı sallayarak geri çekiliyorum ve asansör bir kez daha kapanırken arkamı dönüyorum. Çocukları korumaları için onlara güvenmek zorundayım. Bu konuda en iyisi onlar. Ben muhtemelen onları korkuturdum ve Jonas'ın da onları dehşete düşüreceğine şüphe yok. Isaac yumuşak konuşuyor ve hem o hem de Dimitri nazik görünüyorlar ve onlarla konuşabiliyorlar. Koridorlarda ilerlerken, yerde bir yığın ceset görünce duruyorum. Onlarda garip bir şeyler var ve daha yakından baktığımda bunun göğüslerinin açılmış ve kalplerinin gitmiş olmasından kaynaklandığını fark ediyorum.

Oh, Tanrım.

Koşarak köşeyi döndüğümde kanla yazılmış kelimeleri görüyorum ve başım bir iniltiyle geriye düşüyor. Jonas!

Bir ses başımı kaldırmama neden oluyor ve koridorda iki muhafızın silahlarıyla etrafı tarayarak geldiğini görüyorum. İç çekerek ateş ettim ve ikisini de gözlerinden vurdum, devam etmek için üzerlerinden geçtim.

"Bana güvenin, ben ondan daha iyiyim," diye onları bilgilendiriyorum. Kalpleri kayıp başka cesetler de var ve Nova'yı bulmadan önce onu bulmam gerektiği için izleri takip ediyorum. Eğer bulamazsam beni asla affetmez.

Ceset izleri hafifler, sadece bir ya da iki tanesi yanlış zamanda yakalanmış gibi etrafa dağılmıştır. Muhtemelen onları bulduğunda laboratuvarları süpürüyor ya da güvenliğini sağlıyorlardı. Birini yere bağlanmış, yüzü neşterle tamamen oyulmuş halde buluyorum, bir diğeri ise böcek gibi duvara sabitlenmiş, iki kalbi de bir kez daha alınmış. Kaç tane aldı ve onlarla ne yapacak?

Bunu düşünmekten korkuyorum ama bir sonraki köşeyi döndüğümde cevabımı almış oluyorum. Jonas ısıklık çalıyor, tepeden tırnağa kana bulanmış bir halde yerde yatan bir adamın kalbini oyuyor.

"Jonas!" Yanındaki açık sırt çantasının organlarla dolu olduğunu görerek bağıriyorum. Başını kaldırıyor, hırıltısı hoş bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Hey, kardeşim. Gel bana yardım et. Bu biraz zor."

"Hiç şansın yok. , Nova ve Louis laboratuvarda," diye emrediyorum.

"Ama kalp ..." Jonas surat asıyor. "Nova için."

"Uh-uh, bence yeterince var, hadi." Omzuna dikkatlice vuruyorum.

Ayağa kalkıyor, çantasını kapatıp havaya kaldırmadan önce cesedi tekmeliyor. "Tamam, hadi gidelim. İyi misin?" diye soruyor bana, genişçe gülümseyerek.

"Emin misin?" Temkinli bir şekilde soruyorum. O kadar kanın altında bunu söylemek zor. "Peachy. Harika değil mi? Bu kadar çok şeyi kullanmayalı uzun zaman olmuştu. beceriler." Hüzünle iç geçiriyor. "Bunu daha iyi hale getirecek tek şey Nova'nın yanımda olması olurdu. Sence etkilenir mi? Elimden geldiğince çok almaya çalıştım."

"Sanırım Bence çok şaşırarak."

Uzaklaşmaya başladığında kolundan tutup koridordan laboratuvara doğru çekiyorum, orada bir çarpma sesi duyuyorum ve sonra onu görüyorum.

Benim öfkeli

kızgınlığım.

Benim tanrıçam.

Kızım benim.

Tezgâhın üzerinde durmuş, elindeki metal boruyla bilgisayarları kırıp dökerken yüzü öfkeyle buruşmuş. Louis bir çantaya bir şeyler dolduruyor ve onu yalnız bırakıyor.

"Çok güzel değil mi?" Jonas aceleyle yanına gelmeden önce iç geçirir.

Başımı sallayarak onlara katılmaya karar verdim. Ne de olsa, onları yenemiyorsan, onlara katıl.

ISAAC

Dimitri'yle birlikte asansöre binerken, herkesin nasıl olduğu konusunda endişeli bir şekilde ayak parmaklarımın üzerinde zıplıyorum. Özellikle de Nova'nın. Herkesle tek tek konuşmam, onları değerlendirmem ve hepsinin iyi olduğundan emin olmam gerekecek. Bu zor bir durum ve akıl sağlığı en iyi zamanlarda bile şüpheli olan Jonas'a zarar verdiği açık, ancak şu anda çocuklara odaklanmam gerekiyor. Onun istediği bu ve eğer bu ona yardımcı olacaksa her şeyi yaparım, masum çocukları kurtarma ihtiyacımdan bahsetmiyorum bile.

"Bir şey var mı?" Dimitri'ye sordum. Babasının yerini bulmaya ve çocukları kontrol etmeye çalışıyor.

"Hiçbir şey yok. Kameralar ya yok edilmiş ya da kapatılmış. Muhtemelen erişimimiz olduğunu biliyorlar. Görünüşe göre bunu eski yöntemle yapıyoruz-

moda yol." Portal bilgisayarını bırakır ve silahını çıkarır.

Kendiminkini daha sıkı kavıyorum, adrenalin içime pompalanıyor. Birlikte çalışmaya alışkın olduğumuz görevler bunlar ama bu seferkinin bedeli yüksek ve diğerlerinden daha önemli.

Hata yapma lüksümüz yok. Duruma uyum sağlamalı ve üstesinden gelmeliyiz.

Yolculuk sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyor ama sadece bir dakika kadar sürmüş olmalı ve kapılar açıldığında kurşunlar havada uçuşuyor. Kendimizi yanlara yaslıyoruz ve Dimitri acil durum düğmesine basarak bizi sabit tutarken kapılar kapanıyor.

"Ne oluyor lan?" Talep ediyorum. "Dışarıda kaç kişi var?"

"Bilmiyorum." Kalçasından bana bir maske fırlattı. "Bunu . Gaz yakın çevreyi temizleyecek, böylece dışarı çıkıp yeniden toplanabileceğiz." Kendi maskesini indirip çantasından bir gaz bombası çıkarıyor ve ben başımı alarmı kapatıp kapıların açılmasına izin veriyor.

bombasını fırlatıyor, mermiler yanımızdan geçerken geri çekiliyor.

Tek korumamız, koridora gaz pompalandıkça daha fazla mermiyle gömülen ve maskemi buğulandıran asansörün titreyen metali.

Bekliyoruz, gazın tıslaması bize ulaştığında nefesimiz gürültülü. Yavaş yavaş, mermiler yavaşlamaya başlıyor. Öksürük sesleri bize ulaşıyor ve sonra gümbürtüler duyuyoruz. Dimitri'ye başımı sallıyorum ve birlikte dışarı çıkıyoruz. Neyse ki kimse ateş etmiyor. Çoğu bayılıyor ve bu onları uzun süre baygın tutmayacak olsa da bize burayı temizlemek için yeterli zamanı veriyor. Bir barikat kurmuşlar ve burada en az on muhafız var, gaz isabet ettiğinde silahları yere savrulmuş.

Bir doktor olarak, zarar vermemeye yemin ettim. Hayat kurtarmak istedim ama onlar kurtarılmayı hak etmiyor. Yaptıklarından sonra değil.

Hayır, şeytani gözlerini kızıma çevirdikleri anda yeminim pencereden dışarı çıktı.

İçgüdülerim beni hırpalarken dişlerimi sıkarak silahımı kaldırıyorum ve Dimitri'yle birlikte ateş ediyorum, boğulurken ve hırıltılar çıkarırken onları öldürüyorum.

"Temiz," diyorum ona. Gaz dağılmaya başlıyor ama barikatın üzerinden bakarken maskemi şimdilik çıkarmıyorum. Bulabildikleri her şeyden ve her şeyden yapılmış ve üzerinde kimseyi göremiyorum. Dimitri bana kapıların bu katın sonunda olduğunu söyledi, bu yüzden tırmanıp ilerlemeye devam ediyoruz, ancak bir sonraki koridor daha iyi değil. Kapılar sökülmüş, barikat olarak kullanılmaya hazır ve gardiyanlar hızla bize doğru dönüyor.

Kurşunlar havada uçuşuyor ve ben yuvarlanıyorum, maskemi çıkarıyorum ve Dimitri'nin de birkaç metre geride aynı şeyi yaptığını görüyorum.

"Nova ve Louis elimizde. Her şey yolunda mı?" Nico soruyor, sesi kulağımda havlıyor.

"Küçük bir sorunla karşılaştık," diye itiraf ediyorum, daha fazla mermi uçuşurken devrilmiş bir kapının arkasına sığınıyorum.

Yeniden doldurmalarını bekliyorum ve silahımı çevirip bakmadan kitlelerine ateş ediyorum. Birinin çığlık attığını duyuyorum ve hedefimi vurduğumu anlıyorum. Dizlerimin üzerine tırmanıp, eğilerek onlara bakıyorum. Yeniden doldurmakta olan Dimitri'ye bakıyorum, sonra elimi kaldırıp kapatıyorum.

On.

Başını sallayıp dizlerinin üzerine çöküyor, parmaklarıyla geriye doğru sayıyor ve sıfıra geldiğimizde ikimiz de ayağa kalkıp bir birim olarak hareket ederek ateş ediyoruz. O solu, ben sağı alıyorum. Cesetlerin düşüşünü izliyoruz. Bir kurşun yanağımı ve kulağımı sıyrıyor ama yine de durmuyorum. Biz ateş ederken zaman durmuş gibi görüldüğünden kalp atışlarım yavaşlıyor, ta ki silahım boşalana kadar ve sonra Dimitri yanımdayken yandaki kapının arkasına saklanıyorum.

"Sadece üç tane kaldı," diyorum ona sakince, sonra da konuşmalarını duyduğum kulaklığa sesleniyorum. "Çocuklardan önce muhafızlar. Onlarla ilgileniyoruz. Doktordan haber var mı?"

"Henüz değil." Louis homurdanıyor. "Bizi haberdar et." "Anladım."

İyi olup olmadığımızı sormamasına bayılıyorum. O daha iyi bilir. Eğer yardıma ihtiyacımız olsaydı, onu çağırırdık. Onun güveni beni daha uzun oturtuyor.

Dimitri ve ben bekliyoruz. Bize doğru gelirken ayaklarının kırık camların üzerinde çtırdadığını duyabiliyoruz. Zamanımızı beklerken yeniden dolduruyorum. Yaklaştıklarında, fırlayıp ateş ediyoruz. Üçü geldikleri gibi hızla düşüyor ve biz ilerlemeye devam ediyoruz. Bir sonraki koridorda barikat yok ve alışılmadık derecede sessiz, bu da iyiye işaret değil.

"D," diye mırıldanıyorum.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor boş odaları açarken, yolumuz üzerindeki her birini kontrol etmemiz gerekiyor. Tek bir gardiyanın bize gizlice yaklaşması yeterdi, o zaman boku yerdik. Buna izin veremeyiz. Kızım için yaşamalıyım. Yine de zaman alıyor ve bir sonraki köşeye ulaştığımızda ensemdeki tüyler diken diken oluyor. D'yi durdurmak için kolumu uzatıyorum ve başımı eğiyorum.

Bakışlarını daraltıyor ve ben emin olamayarak başımı sallıyorum.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Akıllıca davranıp çömeliorum ve köşeden bakıyorum, bulduğum şey karşısında gözlerim açılıyor.

Lanet bir ordu.

Kahretsin.

Duvardan aşağı kayarak kulaklığa sessizce konuşurken iç geçiriyorum.
"Çocuklar, doktoru bulduk."

"Nerede?" diye soruyorlar, seslerin karışımı beni irkiltiyor.

"Burada, muhafız duvarının arkasında. Çocuklarla birlikte saklanıyor. Bu son bir direniş. Kıçınızı kaldırıp buraya gelin." Kulaklığımı çıkardım ve şarjörümü kontrol ettim. Yeterince şarjörüm yok.

Boku yedik.

OceanofPDF.com

OTUZ ALTI

I İsteddiği her şeyi parçalamasına izin veriyorum. Bu onu meşgul ediyor gibi görünüyor. O babasını bulmak istiyordu ama ben her an saklayabileceklerini ya da ortadan kaldıracabileceklerini bildiğim için önce araştırmayı güvence altına almak istedim. Bu sadece

onun kadar önemli. Bunun yanlış ellere geçmesine izin veremeyiz. Hayal kırıklığına uğramış olsa da bunu anlıyor, bu yüzden kırıp döküyor.

Bir ses duyduğumda dönerek silahımı kaldırıyorum, ancak Jonas ve Nico'nun laboratuvarın kapısında durduğunu görünce rahatlıyorum. "Dimitri ve Isaac mi?" diye soruyorum.

"Çocukların yanına gidiyorum." Nico bana bir kulaklık fırlattı. "Bebeğim, iyi misin?"

Nefes nefese, kullandığı kanla kaplı boruyu omuzlarının arkasına bastırıyor. Bakışları Jonas'a yöneliyor ve sonra gözleri açılıyor. Bakışlarını takip ediyorum, kanı fark ediyorum. "Jonas, ne oldu?"

"Oh, o benim değil." Sırıttıyor. "Hey, güzelim. Seni çok özledim."

"Ben de." Yıkımı unutmuş bir halde aşağı atlıyor ve Jonas onu yakalıyor. Onu tekrar masanın üzerine yatırıp sert ve hızlı bir şekilde öperken, Nico da bana doğru ilerliyor.

"İşte, bana yardım et. Her ihtimale karşı araştırmayı kilitliyoruz."

Anlayışla başını sallayarak evrakları toplamama ve sürücüleri kopyalamama yardım ediyor, her şeyi bulduğum kilitli kutuya yerleştiriyor.

Sonunda Jonas ve Nova hava almaya çıktıklarında Jonas'ın bir çanta salladığını görüyorum. Kaşlarımı çatarak çantayı Nova'ya verişini şaşkınlıkla izliyorum.

Mutluluk içinde iç çeker. "Senin için, güzelim." Çantayı açıyor ve öylece bakıyor.

"İçinde ne var?" Nico'ya sordum. Jonas'ı tanıyorum, her şey olabilir. Silahlar, bombalar... canı ne isterse.

"Bilmek istemezsin," diye mırıldanıyor Nico.

Yaklaşıp içine bakıyorum ve ağzım açık kalıyor. "Bunlar ...

."

"Kalpler." Jonas ona sırtıyor. "Öldürdüğüm her bir muhafızın. Ben yaptım Sana yaptıkları her şeyin bedelini ödüyorlar." "Jonas," diye mırıldandım.

"Sana söylemişim," diyor Nico, arkamdan gülerek.

"Jonas," diye fısıldıyor Nova ve ben irkiliyorum. "Bu çok romantik. Teşekkür ederim, bebeğim. Seni seviyorum!" Kollarını Jonas'ın boynuna doluyor ve onu aşağı çekiyor, Jonas bize sırtırken kanlı yüzünü öpücüklerle boğuyor.

"Lanet olsun, belki de deli olan bizizdir ve o her şeyi çözmüştür," diye mırıldanıyor Nico.

Başımı sallayarak ona yardım etmek için geri dönüyorum, kız arkadaşımı etkilemek için bir çanta dolusu kalbi nasıl yenebileceğimi merak ediyorum ve Nico'nun da aynı şeyi düşündüğü açık.

İnleyen Jonas masanın üstüne tırmanır ve onu aşağı doğru sıkıştırır, iniltilerini yutarken ona sürtünür.

"Bir şey yapmalı mıyız?" Nico başını ikiliye doğru sallayarak soruyor.

"Hayır, kötü bir şey yapmalarını engelliyor." Sırtıyorum, kutuya biraz daha ekliyorum ve bir sonrakine geçmeden önce onu kilitliyorum.

Onlar öpüşürken Isaac'i kontrol ediyorum ve bana iyi olduğunu söylediğinde, Nico ile araştırmayı sıralamaya devam ediyorum. İşimiz bittiğinde ikimiz de neredeyse sevişmekte olan Jonas ve Nova'ya bakıyoruz.

Nico bana baktı. "Ayrılın."

"Hayır, sen." Homurdanıyorum ve kulaklığım çatırdarken onunla bir sırtış paylaşıyorum.

"Çocuklar, doktoru bulduk."

Hepimiz "Nerede?" diye soruyoruz ve bu Jonas ve Nova'yı bile ayırıyor.

"Burada, muhafız duvarının arkasında. Çocuklarla birlikte saklanıyor. Bu son bir direniş. Kışınızı kaldırıp buraya gelin." Sonra sessizlik oldu ama sesindeki paniği duydum.

Ateş hattındalar.

"Gitme vakti çocuklar," diye emrediyorum, silahlarımı yeniden doldurup kapıya doğru yönelmeden önce ailemin beni takip edeceğine güveniyorum. Buna bir son vermenin zamanı geldi.

DIMITRI

"Yoldalar," diye fısıldıyorum Isaac'e. "Beklemeliyiz. İyiyiz ama hepsini alt edecek kadar iyi değiliz, özellikle de çocuklara ya da kendimize zarar vermeden."

Isaac tam bir el silah sesi duyulurken başını sallar. "Orada olduğunuzu biliyoruz. Dışarı çık yoksa çocukları teker teker vurmaya başlayacağız. Gerçekten onların kanını ellerinize bulaştırmak istiyor musunuz?"

Isaac ile bakışıyoruz ve ayağa kalkıyoruz. Küfrederek o da ayağa kalktı. Başka bir ortak bakışla, çocukları riske atmak istemediğimiz için dışarı çıkıyoruz. Tüm silahlar bize çevrilmiş durumda ama hemen ateş etmiyorlar ki bu onların ilk hatası.

"Silahları bırakın!" diye bağıyor biri.

Bizi neden gördükleri yerde öldürmediklerinden emin değilim. Belki bizi canlı istiyor ya da diğerlerini ortaya çıkarmak için bizi kullanmayı planlıyor, ama bu bizim lehimize işliyor. Arkada mavi kıyafetli küçük bir kızın kafasına silah dayamışlar. Ağlıyor ama cesur, dimdik ayakta duruyor.

"Tamam, sakın ol. Her şey yoluna girecek." Sesimi onun için yumuşatıyorum. Başını sallıyor ama silah daha derine girdiğinde yüzünü buruşturuyor.

"Şimdi!" diye bağıyor biri, ben onları tararken, sayarken, giriş ve çıkışlara bakarken, her şeyi not ederken.

Isaac ile bakıştık.

"Ona bakmayı kes ve onları hemen bırak."

Gözlerim bir kez daha kızın üzerindeyken silahımı elimden bırakıyorum.

Koşan ayak sesleri duyuyorum ve diğerlerinin geldiğini anlıyorum. Çok yakındalar. Bizi yakaladıklarını düşünerek rahatlayan muhafızlara sırtırken zaman yavaşlıyor. Dalarak düşen silahı yakalıyorum ve daha yere düşmeden

Ateş etmeye başlar, kaçan çocuğu tutan iki kişiyi vurur ve Isaac'i yakalayıp köşeden geri dalmadan önce üç kişiyi daha vurur.

"Kahretsin, bu epikti." Isaac sırtıyor, tam o sırada Nico, Louis, Jonas ve Nova nefes nefese önümüzde duruyorlar.

Ayağa kalkıp Nova'yı yakalıyorum ve onu sertçe öpüyorum. "Sonra," diye mırıldanıyor, ben de başımı sallıyorum. "Sonra," diye söz veriyorum Louis'e bakarken.

"Rapor ver," diyor. Isaac'in Nova ile biraz vakit geçirebilmesi için yanlarına gidiyorum.

"En az kırk asker, şimdi otuz beş. Çocukları rehin tutuyorlar ve burada olduğumuzu biliyorlar. Sağda ve solda iki bariyer var. Taktik tüfekleri, kaskları ve yelekleri var. Babasını göremiyorum ama hepsinin buraya geri çağrıldığına göre, çocuklarla birlikte saklanıp bir çıkış yolu aradığına bahse girerim. Çocukların güvenliğini riske atmamızı beklemiyordur."

"Yine de haklı. Yapamayız," diyor Nova, Isaac'in elini tutarak. Jonas, biz konuşurken hareket etmeleri ya da bize saldırımları ihtimaline karşı Nico'yla birlikte köşede duruyor.

Louis sesini alçaltır, böylece onu duyamazlar. "Bir planım var. Çılgınca ama işe yarayabilir."

"Yaptığımız her şey çılgınca." Sırtıyorum.

"Doğru." Sırtıyor. "Hadi onlara bunu gösterelim."

OTUZ YEDİ

Dimitri bana başını sallıyor ve ben yaklaşıp onu öpüyorum. "Hazır ol." "Her zaman. Yanındayım," diyor bana.

"Dışarı çıkıyorum!" . "Ben Nova, Dr. Davis'in kızı. Sakın vur."

Bekliyorum ve mırıldanmalar duyuyorum. "Silahsız yoksa biz çıkarız." "Geliyorum!" Arkama bakıyorum ve sırtarak onlara bir öpücük gönderiyorum.

Adamlarıma güvenerek ellerim havada, silahsız bir şekilde dışarı çıkıyorum. Koridorun yarısında duruyorum, ölmeyecek kadar uzakta ama yapmam gerekeni yapabilecek kadar da yakın.

"Gördün mü? Silahlı değil. Babam nerede?" Talep ediyorum.

"Üzerinizi arayacağız," diye bağılıyor bir başkası. "Yanınızdaki diğer kişiler de silahsız olarak kendilerini gösterecek, yoksa sizi vuracağız."

"Bu çok kaba." Kaşlarımı çatıyorum, yaklaşıyorum. "Babam nerede?" "Dışarı çık!" diye emrediyor, beni görmezden gelerek.

"Çocuklarla birlikte mi? Onlar iyi mi?"

"Şimdilik." Sırıtıyor. "Eğer arkadaşların seni ve çocukları canlı istiyorsa, emrettiğim gibi yap."

"Olay şu." Sırıtıyorum. "Benim olmadıkça ve yatak odasında olmadıkça emirlere uymayı gerçekten sevmiyorlar." Göz kırparak yumruğumu kapatıyorum ve bırakıyorum.

Dimitri sayesinde ışıklar kesilirken kurşunlar üzerimde vızıldıyor. Bir gümbürtü kopuyor ve kapıdan yukarı bakıyorum, Louis ve Jonas'ın tavandaki havalandırma deliklerinden beklemekte olan kitlenin üzerine düştüklerini görüyorum. Muhafızların dikkatini

İçe doğru. Nico ve Dimitri yanımdan hızla geçerken ayağa fırlıyorum, sonra da mücadeleye atılıyoruz.

bantladığım silahı kaptığım gibi, silahı bir kenara bırakıp Jonas'tan çaldığım bıçağı kullanmadan önce en yakınimdakilere kurşun yağdırıyorum. Silahlar patlarken çığlıklar yükseliyor. Bir yumruğun altından eğiliyor ve savaştığım karanlıktan başka kimse kalmayana kadar ilerlemeye devam ediyorum.

Beşe karşı yirmi adam. Hiç şansları yoktu. Süper asker olmamızın bir sebebi vardı ve çılgın plan işe yaradı. Ne de olsa, içimizden birini dikkat dağıtmak için kullanacağımızı hayal bile edemezlerdi.

Moronlar.

Işıklar tekrar yanıyor. Hepimiz ölü asker ve muhafızların oluşturduğu karmaşanın içinde nefes nefese duruyoruz. Sırtarak üzerlerinden geçiyorum ve kanlı elimi çocuk odasının camına bakan pencereye vuruyorum.

"Dışarı çık baba. Muhafızların öldü. Arkasına saklanacak başka kimse yok."

"İşte burada yanılıyorsun." Küçük bir çocuğun boğazına bıçak dayayarak dışarı çıkar.

Hırlayarak kapıyı açmak için düğmeye bastım ve merdivenlerden indim, önünde durdum, adamlarım yayıldı.

"Ah, bu yeterince yakın, Novaleen," diye tersleyerek çocuğu daha sıkı tutmaya başladı.

Dişlerimi gıcırdatarak odayı tarıyorum ve diğerlerinin saklandığını görüyorum.

"Isaac." Başımı sallıyorum ve tek kelime etmeden Dimitri'yle birlikte çocukları korumaya gidiyorlar. Jonas sola, Nico sağa gidip babamın etrafını sarmaya Louis benimle yan yana duruyor. Babam hepimizi alamaz, bunu anladığında gözleri doluyor.

Süper bir asker birliği istiyordu ve bir tane aldı.

Ne yazık ki bu onun ölümü olacak.

"Etkileyici bir birim," diye belirtiyor. "Sanırım başarısız oldukları konusunda yanılmışım. Belki de çok sert davrandım. Oturup bunu konuşabiliriz-"

"Bırak çocuğu gitsin." Onun gümüş dilini görmezden geliyorum. Sözlerinin hiçbir anlamı yok. "Hayır. Ölmemi mi istiyorsun, Novaleen? Tamam, ama bu çocuk da benimle birlikte ölecek, ve ellerinde daha fazla masum kanıyla yaşamak zorunda kalacaksın. Tıpkı Ana'nınki gibi."

"Yapma!" Hırladım. "Onu sen öldürdün! Elleri kanlı olan sensin," diye bağıriyorum. Suçluluk duygusuyla birlikte öfke de içimde alevleniyor.

"Hayır, Novaleen. Tetiği ben çekmiş olabilirim ama onu hedef tahtasına sen koydun. O senin için oradaydı. Onu koruman için sana güvendi. Bu ne kadar aptalcaydı? Onu kurtaramadın. Onca eğitim, onca para ve zaman ve kurtarmak istediğin tek kişiyi bile kurtaramadın. Belki de ihtiyacım olan sen değildin. Boş ver, yeniden başlayabilirim."

"Kapa çeneni," diye tıslıyorum.

"Onu dinleme Nova," diye mırıldandı Louis. "Özgür kalabilmek için senin mantıksız tepkiler vermeni sağlamaya çalışıyor."

Öyle olduğunu biliyorum ama işe yarıyor. Ana'dan bahsedildiğinde düşüncesiz, açık, çığ bir yara haline geliyorum ve o da bunu biliyor. Çocukların yanı sıra onun da benim zayıf noktam olduğunu biliyor.

"Bırakın gideyim. Buradan çıkmama izin verin, ben de çocuğu serbest bırakayım," diye teklif ediyor, çelişkili zihnimi işgal ederek. "Seçim senin Nova. Beni şimdi öldürebilirsin ama bu masum çocuğu öldürmüş olacaksın ya da gitmeme izin verip onu kurtarabilirsin."

"Nova," diye tersledi Louis, çocuğun gözleriyle karşılaştığımda.

Tüm bu zaman, kan ve acı beni buraya getirdi, ama bunu yaparsam ruhumdaki lekeyle yaşayabilir miyim?

Yaşam ve ölüm arasında bir seçim.

Doğru ve yanlış arasında.

İntikam ve bırakma.

Ana'nın benden ne yapmamı isteyeceğini biliyorum ve sonunda bunu seçiyorum. Onun serbest kalmasıyla yaşayabilirim. Onu bir kez buldum, ne kadar kızgın olursam olayım yine bulabilirim. Bu çocuğun masum kanı ellerimdeyken yaşayamam. Yaşayamam işte.

İntikama sırtımı dönüyorum ve onun yerine yaşamı seçiyorum.

Silahımı yere bırakıyorum ve o muzaffer bir edayla sırtıyor. "Güzel, şimdi yanından geçip gideceğim. Yukarı çıktıktan sonra çocuğu bırakıp gideceğim. Beni takip etme."

Yaklaşıyor ve kapıya doğru yürümeye başladığında ben de onunla birlikte dönüyorum, ama neredeyse benimle aynı hizadayken çocuk yere düşüyor ve elini kaydırmayı başarıyor.

Elindeki tek koz da gitti.

Bunu hemen anlıyor ve ben bu işi bitirmek için başka bir silaha uzanırken bana bakıyor. Gözlerine bir şey yerleşiyor ve bana doğru koşuyor.

Belki bu işten asla kurtulamayacağını anladı, belki de gerçekten beni öldürmenin kaçmasına yetecek kadar dikkatlerini dağıtacağını düşünüyor, ama bıçağın yükseldiğini görüyorum, sonra da karnıma saplayıp yerine oturtuyor. Ona izin verdim, ama kaçmaya çalışırken elini tuttum, yüzüne hırlarken onu kendime çektim. Elini kullanarak bıçağı çekip çıkarıyorum, acıdan dişlerimi gıcırdatıyorum. Bıçağı çekip çevirdiğimde gözleri parlıyor. Eli direniyor ve mücadele ediyor ama benimle boy ölçüşemez. Bıçağı yavaşça onunkine doğru sürüyorum.

Mide, öldürücü atış için nişan alıyor.

Elimde . O çok zayıf.

"Nova, bekle, Nova," diyor ama yalvarışlarını gelerek bıçağı santim santim derisini delmeye başlayana kadar yaklaşıtıyorum. Sesi bir feryada dönüşüyor ve bıçağı sonuna kadar sokup bırakıyorum. Tökezleyerek geri çekiliyor, elleriyle yarasını kapatıyor.

Bir zamanlar bana bir tanrı gibi görünmüş olsa da, şimdi ayaklarımın dibinde zayıf, kanayan bir pislikten başka bir şey değil.

Isaac koşarak yanıma geliyor ve ben babama bakarken yarama baskı uyguluyor. Dizlerinin üzerine çökmeden önce önce bıçağı, sonra da şok içinde bana bakıyor. Daha iyisini bilmesine rağmen bıçağı çekip kurtarıyor ve beceriksizce, titreyen elleriyle yere bırakıyor. Isaac'i görmezden gelerek babamın yanına gidip diz çöküyorum. Kendi kanım onunkiyle karışıp altında bir su birikintisi oluşturuyor.

Eşleşen yaralar.

Öldürücü darbeler.

Babamı izlerken Isaac bana bir şey enjekte etmeye başladığında beni kurtaran tek şey kendi iyileşme yeteneğim ve adrenalinim oluyor. Gözleri hızla kırışıyor ve yarayı kapatırken ağzı açılıp kapanıyor.

Eli kalktı, uzandı ve ben onu kavradım. Durdurulamaz olduğunu sanıyordu ama yanılıyordu.

"Durdurulamaz olduğunu sanıyordun ama bir de şimdi bak. Zayıf ve ölümlüsün. Ölüyorsun."

"Novaleen, lütfen," diye yalvarıyor, öksürüyor.

"Sen sadece etrafı düşmanlarla çevrili zayıf ve yaşlı bir adamsın. Cesedini burada, yakılıp unutulması için molozların arasına bırakacağım. Kimse ne yaptığını bilmeyecek. Bundan emin olacağım. Tüm araştırmalarınız yok edilecek ve yaptığınız her şey, feda ettiğiniz her şey bir hiç uğruna olacak. Hayatın bir hiç uğruna olacak."

"Hiçbir şey değil," diyor. "Yaşıyorsun."

"Ve bundan sonra asla normal bir insandan başka bir şey olamayacağım. Araştırmam bizimle birlikte ölecek."

"Hayır." Başını sallıyor.

Isaac bana her ne enjekte ettiyse işe yarıyor. Hiçbir şey hissetmiyorum ve babam ölürken gözlerini benden ayırmamak için elini acı verecek sıkarken o yarayı sarıyor ve bandajlıyor. Onu görmem gerek.

Eğilip alnına bir öpücük konduruyorum.

"Bu Ana, Sam, Bas ve incittiğin ve öldürdüğün her bir kişi için. Onların intikamı burada alınacak, ya sen? Tüm cesur iddiaların ve yarı gerçeklerin için bir yalancıdan başka bir şey olmayacaksın. Buna değdi mi? Tüm bu ölüm ve acıya değdi mi, yaşlı adam?"

Gıcırıyor, çok fazla kan kaybediyor.

"Öyle miydi?" Çığlık atıyorum.

"Evet," diyor. "Sen hayattasın ve benim araştırmam da öyle. Buna değdi. Hepsini tekrar yapardım."

Öfkeyle elini bırakıp arkama yaslanıyorum ve korkmuş, yalnız ve acı içinde ölmesini izliyorum. Çabuk değil ve ciğerleri takırdarken gülümsüyorum. Son nefesini verdiğinde neredeyse gülecektim.

Bitti.

Bitti.

Emin olmak için nabzını kontrol ettim. "Bu sefer sizin için geri dönüş yok, Dr. Davis. Bu iş bitti. Bitti." Dikkatli bir şekilde ayağa kalkarak, içime yayılan güçsüzlükle Isaac'e doğru eğildim. Hepsi endişeyle beni izliyor, çocuklar arkalarına sığınmış.

"Eve gidelim," diyorum. "Beni eve götür, ölmeme izin ver ve sonra beni onun yanına yerleştir."

Düştüm, kendi yaram beni daha iyi hale getirdi.

Çok derin ve çok fazla kan kaybettim.

Gözlerim kapanırken bu *fedakârlığa değdiğini* düşünüyorum.

Kız kardeşimle yeniden bir araya gelmeye hazırım.

OTUZ SEKİZ

T üssünde ihtiyacımız olan her şey var, bu yüzden hızlı hareket ediyoruz.
Onu kaybetmeyeceğiz.
Bir daha
kaybetmeyeceğiz.

Nico onu kaldırıp merdivenlerden laboratuvara doğru koşarken Isaac emir yağıdırıyor. Isaac de onunla birlikte koşuyor ve yaraya baskı uyguluyor. "Çocuklarla kal."

"Ama-" Dimitri öne çıkar, kalbi kırık görünmektedir.

"Yapın şunu!" Ona ve Jonas'a emrediyorum. Nico'nun peşinden koşup son anda asansöre atlıyorum. Başka bir şey düşünecek vaktim yok. Bir dakikadan kısa bir sürede laboratuvara ulaştık ve onu yatırdık.

"Bize neye ihtiyacın olduğunu söyle," diye yalvarıyorum Isaac'e. Şu anda bana baktıklarını bildiğim için paniğimi bastırıyorum. Dağılmayı göze alamam.

"Ovalayın. İçeri girip vurulan yeri dağlamam gerekecek, sonra da kana ihtiyacımız olacak. Neyse ki Nico'yla aynı türden. Sonra yarayı kapatıp saracağız." Biz hızlıca fırçalayıp önlük giyerken o bir serum takıp yerleştirmeye başlıyor, sonra o da aynısını yapıyor. Isaac yarayı açarken ben de onun elini tutuyorum.

"Nico, kendi kanını al. Louis, yardımına ihtiyacım olacak."

Başımı sallayarak elini bırakıyorum ve açtığı kötü yaraya odaklanıyorum. Yaklaşık beş santim uzunluğunda ama derin olmalı. Bir aletle yarayı hızla açıyor ve kan akıyor.

"Sil şunu," . "Görmem gerek."

Gözleri sert ve kararlı bir şekilde başka aletlerle tekrar dalmadan önce masanın üzerindeki gazlı bezle temizliyorum.

"Sakın üzerimde ölmeye kalkma aşkım," diye homurdanıyor. "Sakın buna cüret . Seni geri getireceğim."

"Isaac-"

"Yapma, onu kurtarabilirim. Onu kurtarabilirim."

Dimitri, "Bize neye ihtiyacın olduğunu söyle," diyor ve ben de ona ters bakarak kapı aralığında onu görüyorum.

"Çocuklar-"

"Şimdilik güvendeyiz. Ne istiyorsun Isaac?"

"Nico'ya yardım et," diyor Isaac, işine odaklanmış bir halde.

Jonas kapı aralığında duraksıyor, gözyaşları yüzünden aşağı damlıyor.

"O ölecek mi?" İçindeki çocuktan gelen kalbi kırık bir yakarış bu. "Bugün değil." Kelimeleri adeta tükürüyorum, onları var ediyorum.

"Konuş onunla, sarıl ona."

Başını sallayarak aceleyle yanına gidiyor ve kızın başına çömeliyor. Saçlarını geriye doğru itiyor, onunla konuşurken sesi alçak ve yatıştırıcı.

"Isaac?" diye soruyorum. Gözlerini sildiğim yaraya dikmiş, dişlerini sıkıyor. Tüm konsantrasyonu kızın üzerinde ama bilmem gerekiyor.

"Bir yerde atardamarı kesmiş. Onu bulmam gerek," diye mırıldanıyor.

Sonra sustum, yüzü solgunlaşan ve dudakları moraran Nova'ya baktım.

O ölüyor. Bunu biliyorum.

"Isaac," diyorum panik içinde.

"Bir saniye," diye bağıyor. "Hadi, bebeğim. Neredesin? Göster bana." Yarayı kazıyor ve Nova çığlık atıyor, ses etrafımızda yankılanıyor. Gözleri bir an için açıldı. Çırpınırken Jonas'la birlikte onu tutuyorum, gözleri kapanana ve yere yığılana kadar bakışları tamamen görmüyor.

Isaac tereddüt bile etmiyor. Daha sert dalıyor, atardamarı arıyor. "Isaac, onu kaybediyoruz," diye bağıyorum, yapacak bir şeye ihtiyacım var. "Ne yapacağız?"

"Bana bir saniye ver!" diye bağırmadan önce kükrüyor, "Buldum." Ben yaranın etrafını silerken o da atardamarı hızla klempleyip sabitliyor. Aletleri dikkatlice çıkarıyor ve kanla kaplı metali masanın üzerine bırakıyor. Nova'ya baktığında, onun ne kadar hareketsiz ve zayıf olduğunu görünce yüzü soluyor.

Ölüme çok yakın.

"Louis, izleme makinelerini bağla lütfen. Kan basıncına ve kalp atış hızına ihtiyacım var, hemen. Nico, bana hattı ver." Aceleyle koluna bir damar yolu açıyor ve çok fazla kan kaybettiği için doğrudan Nico'nun kanını ona veriyor. Ben makineleri takarken karnından yere damlıyor ve havayı bip sesleri dolduruyor.

"Kalbi pes ediyor" diye fısıldıyor, yaraya koşup bir zımba tabancası alırken. Derisini sıkıştırarak onu tekrar bir araya getirmeye başlar. "Bunu tekrar kontrol etmem gerekecek, ama şimdilik onu kapatmamız ve hayatta tutmak için ilaç ve kan pompalamamız gerekiyor."

Makine aniden çalmaya başlayana kadar tüm gözler onun üzerinde, solgun, terli yüzünde. Isaac başını kaldırır ve aniden duran düzensiz kalp atışlarına bakar.

Hırlayarak kızın yanına koşuyor ve ben kendimi işe yaramaz hissederek elimle kızın elini tutarken kalp masajı yapmaya başlıyor.

"Sakın buna cüret etme," diye tersliyor Isaac, gözleri kapalı olmasına rağmen Nova'nın yüzüne bakarken. "Sakın beni terk etmeye cüret etme, beni duyuyor musun Nova?" Sesi bizim yumuşak dilli Isaac'in aksine acımasız, sert ve yüksek, ama boğazımdaki yumruya rağmen itiraz bile edemiyorum. Tüm planlarıma ve gücüme rağmen bu kez onu kurtaramayacağım. "Eğer beni terk etmeye kalkarsan, seni ölümden kendim geri getiririm, o yüzden dayan ve seni kurtarmama yardım et, anlaşıldı mı?" Ellerini kızın göğsüne bastırıyor, gözleri kızıdan monitöre kayıyor.

"bebeğim," diye mırıldandım. "Bunu yapabilirsin."

"Sakın buna cüret etme," diyor göğsüne bastırırken. "Bugün değil, hiçbir zaman. Ölmek zorunda değilsin."

Makine düz çizgi çizmeye devam ederken gözlerimden yaşlar dökülüyor.

"Isaac-" "Hayır! Bunu yapamaz!" diye kükrüyor, gözleri bana bakarken vahşileşiyor.

"Ağızdan ağıza, şimdi!"

Söylediklerini yapmak için acele ediyorum, onunla senkronize çalışıyorum. Göğsünde çalışmayı hiç bırakmıyor ve sonunda bir bip sesi havayı dolduruyor. Hepimiz dönüyoruz, gerçek olmadığından korkuyoruz, ta ki tekrar gelene kadar.

Kalbi atıyor.

Bunu yüksek sesle söylemeliyim çünkü oda neşeli, rahatlamış iç çekişlerle doluyor. Isaac, karnındaki yarayı temizlemeden önce monitörü ve nabzını iki kez kontrol ederken, "Nico'nun portakal suyuna ihtiyacı olacak," diye mırıldanıyor. O

Üzerine bir şey sürdükten sonra sargı beziyle sarıyor ve üzerini örtüyor. Eldivenleri çıkarıp çöp kutusuna atarken üstü başı kan içindeydi. "Bir dakikaya ihtiyacım var. Bir değişiklik olursa beni çağırın," diye mırıldandı ve sonra gitti, ama gözlerindeki bakışı gördüm.

Yine de kızımı bırakamam.

Henüz değil. Gözlerim Nico'nun yanında tereddüt eden Dimitri'ye gidiyor ve onun için bir ekip olarak güçlü kalmaya çalışırken Isaac'in peşinden gitmeden önce başını sallıyor. Elini bir kez daha tutarak eğiliyor ve alnına bir öpücük konduruyorum. "Her şey yoluna girecek bebeğim. Biz . Sadece bizimle kal, tamam mı? Lütfen

. . . Lütfen bizden vazgeçmeyin. Senden asla vazgeçmeyeceğimize söz veriyorum. Sana ihtiyacımız var, Nova. Kal. Lütfen, sadece son bir kez savaş. İşte bu, Nova, son bir dövüş. Söz veriyorum."

DIMITRI

Isaac'in peşinden koşarken onu köşede dizlerinin üzerine çökmüş, kana bulanmış yüzünü ellerinin arasına almış hıçkırırken buluyorum. Bir an için arkamı dönüp en yakın odaya gidiyorum, bir lazımlık ve birkaç bez alıp ılık suyla doldurduktan sonra geri dönüp onu aynı pozisyonda buluyorum. Önünde dizlerimin üzerine çökerek bezleri ıslatıyorum ve başını kaldırdığında ona hüzünle gülümsüyorum.

Kalbim acıyor. Nova' yanında olmak, aldığı her nefesi izlemek istiyorum ama ailemin bana ihtiyacı var. Onun onlara ihtiyacı var. Benim onlara ihtiyacım var.

İçimizden biri bocaladığında, onun yanında olmalıyız. Bu şekilde hayatta kalırız.

"İyi misin?" diye sordum. Bu soruyu ona milyonlarca kez sorduğunu duymuştum. Genellikle sadece onun için o yumuşak gülümsemesini takınır ama bu sefer gözleri bir milisaniye için kapanıyor ve açıldığında acıyla parlıyor. Gözyaşları yüzündeki kanda bir yol açarken dudakları titriyor.

"Hayır, hayır, değilim." Sesi ancak bir fısıltının üzerinde.

"Ben de," diye itiraf ediyorum yüzünü silmeye başlarken. "Sen varsın kardeşim. Bir kez olsun seninle ilgilenmeme izin ver."

"O ..." Yüzünü özenle yıkarken gözleri tekrar kapanıyor. "Ölebilir."

"Gelmeyecek," diye yalan söyledim. Yapıp yapmayacağını bilmiyorum. Sadece inanmadığım bir tanrıya kör bir umutla dua ediyorum.

Elimi tutuyor, gözleri sertleşiyor. "Yapabilir, Dimitri. Yara . . . Eğer geri gelmek istemezse-"

"Şşş." Bileğimi bükerek onu tutuşundan kurtarıyorum ve yüzünü temizlemeye devam ediyorum. İşim bittiğinde arkama yaslanıp bezi yere bırakıyorum ve elini tutuyorum. "Şu anda güçlü olmak zorundayız, tamam mı? Başka kimseyi kaybetmeyeceğiz." Sesim sertleşiyor. "Kaybedemeyiz. Bu yüzden, şu anda ne kadar acıyor olursa olsun, ne kadar kızgın, üzgün ve endişeli olursak olalım, onun için bir arada kalmalıyız. Ona savaşması için bir sebep veriyoruz. Kızımızı hayatta tutuyoruz. Onun bizim için yaptığı gibi biz de onun için her şeyimizi vereceğiz, tamam mı? Hikâyemiz böyle bitmeyecek. Böyle olamaz."

"Ya öyleyse?" diye fısıldıyor kederle. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Genelde başkalarını teselli eden ve umut dolu biri olurdu.

"O zaman olması gerektiği gibi birlikte bitiririz. Ne olursa olsun Isaac, elimizden gelen her şeyi yaparız. O daha azını hak etmiyor." Ayağa kalkıp elini tuttum. "Hadi, onu kontrol edelim."

Ona eşlik ediyorum ve hepimiz dikkatle onu kontrol etmesini izliyoruz. Nico'nun kan torbalarını asıyor. Isaac Nico'yu kontrol ediyor ve Louis Isaac'e duşa gitmesini emretmeden önce homurdanırken onu bir battaniyeyle örtüyor. Hepimiz bunun Isaac'e verdiği zararı görebiliyoruz ve gerçekten bunun onu ömür boyu yaralayabileceğini düşünüyorum.

Ben çocukları kontrol edip yiyecek bir şeyler alırken Nico ve Jonas onunla kalıyorlar. Hepsi ya uyuyor ya da bulduğumuz boş odalarda yatıyorlar. Gördüklerine rağmen fazla üzgün görünmüyorlar. Korktukları kesin ama hayattalar ve bu şimdilik yeterli. Nova'nın durumunun stabil olduğunu öğrendikten sonra diğerleriyle ilgilenebiliriz.

Isaac ve Louis'e yemek bıraktıktan sonra Nova'yı kontrol etmek için geri dönüyorum.

Kapının eşiğinde duraksıyorum. Nico onun yanında uyuyor ya da en azından gözleri kapalı, Isaac ise Louis'in dikkatli bakışları altında duş alıyor ve yemek yiyor.

Jonas Nova'nın elini tutuyor ve sessizce konuşuyor. Onları yalnız bırakmalıyım ama kendimi duymak için daha yakına eğilirken buluyorum.

"Acı çektiğini biliyorum bebeğim, sadece bedenin değil, kalbin de. Kardeşini özlediğini biliyorum ama lütfen bunu bize yapma, tamam mı? Sensiz yaşayamam. Yaşayamam. Sen ölürsen, ben de ölürüm. Bu kadar basit. Bu dünyada Nova olmadan Jonas'a yer yok, bu yüzden acı verse de, teslim olmak daha kolay olsa da, bize geri dön çünkü sensiz biz yokuz. Artık yokuz. Lütfen bebeğim, kalbimizi kırma. Seni tanıdığımız andan beri onlar senin. Sen nereye gidersen biz de oraya gideriz, eğer bu bir sonsa, sen gidersen biz de gideriz. Beni duyuyor musun?"

"J-" Yüzünü silip gözyaşlarını silerken yaklaşıp elimi omzuna koyuyorum. "O iyi olacak. Bunu biliyorum. O güçlüdür."

Yalan söylemiyorum. Bu lanet bir yalan. Bunu başaramayacağından, tıpkı Bas gibi istemeyeceğinden ölesiye korkuyorum. Sevdığım başka birini daha kaybedemem. Jonas gibi ben de hepimizi buraya kilitler ve tekrar onunla birlikte olabilmek için hepimizin sonunu getirirdim.

O haklı. O nereye biz de oraya gideriz.

Nova'nın kalbi sanki bizi duymuş ve kabul etmiş gibi çarpıyor, ya da en azından ben öyle düşünmek istiyorum.

Onun yanında yere çökerek oturup bekliyoruz, aşkımızı izliyor ve bu sefer onu kurtarabileceğimizi umuyoruz.

Bu sefer sevdiğimiz tek kişiyi kaybetmeyeceğiz.

OTUZ DOKUZ

I Nova gözlerini açalı yirmi dört saat oldu. Sürekli panikliyorum, yanlış bir şey yaptığımı, yeterince yapmadığımı, başka bir şeyi atladığımı düşünüyorum. Louis bana muhtemelen

sadece dinlenmeye ve iyileşmek için zamana ihtiyacı var. Muhtemelen haklı ama bu beni her otuz dakikada bir onu kontrol etmekten alıkoymuyor. Nico daha fazla kan verdikten sonra bir kez daha dinleniyor, böylece çok fazla kan kaybettiği için bir transfüzyon daha yapabileceğiz. Ben daha fazla serum takarken Louis ve Jonas onu nazıkçe yıkayıp giydirdiler. Yapabileceğimiz her şeyi yaptık ve artık her şey ona bağlı. Bunu biliyorum ama bu beni endişelenmekten alıkoymuyor.

Louis meşgul olmaya devam ediyor ve Dimitri ile birlikte Nova'dan ayrılmayı reddettiğim için çocukların tüm bilgilerini aldılar, onları beslediler ve kontrol ettiler. Dimitri geçmişlerini araştırmaya başladı. Muhtemelen bizim gibi bir aileleri olmayacak ama sanırım bu ona yapacak bir şeyler veriyor. Yeni odalarında oynamaya bırakıldıkları için yeterince mutlu görünüyorlar ve Nova'yı taşıyabilirsek, onlar için bir şeyler bulabiliriz.

Şimdilik burada, kızımızı neredeyse ölmek üzere olduğu yerde izliyoruz.

Babasının cesedi birkaç kat aşağıda çürüyor. Ne de olsa gömülemeyecek. Birlikte gittiğimizde, ki gideceğiz, burayı havaya uçurmayı, cesedini ve burada yaptığı her korkunç şeyi yakmayı planlıyoruz. Hatta kız arkadaşımın ateşte lokum bile yakacağız.

İç çekerek elini sıkıca tutuyorum, hayati değerlerini bir kez daha kontrol etmekten ya da yarasını açmaktan kendimi alıkoyuyorum. Zamana ihtiyacı var, ama bu onun iyi olduğuna dair kendimi sürekli temin etme ihtiyacımı durdurmuyor. Doktor olduğum için daha önce hiç bu kadar minnettar olmamıştım ama yanlış gidebilecek her şeyi de biliyorum.

Neredeyse oluyordu. Ameliyat sırasında onu neredeyse kaybediyordum. Bunu asla unutmayacağım.
Hiçbir zaman.

Uykuya dalmış olmalıyım çünkü bir ses başımı kaldırmama neden oluyor. Gölgeli odaya göz kırpyorum, köşede birinin açmış olması gereken bir lambanın yandığını fark ediyorum. Nico hâlâ horluyor, battaniyesini üzerinden atmış. İç çekerek, tuttuğum el seğirdiğinde gözlerimi bir kez daha kapatıyorum.

Bakışlarım Nova'ya yöneliyor ve onun gözlerini kırıştırarak açtığını ve başını çevirdiğini görüyorum. Ayağa fırlayarak pipetli bir bardak su alıyorum. "Şşşt, iç şunu," diye fısıldıyorum, ikisini de ağzına tutuyorum. Başını çevirmeden önce bir yudum alıyor, ben de gözlerini ve nabzını kontrol etmeden önce bardağı yerine koyuyorum.

"Bu-" Acıyla yüzünü buruşturuyor.

"Her şey yolunda bebeğim, dayan," diye mırıldanıyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki duymak zor. "Hayati değerler iyi, beyin sarsıntısı ya da gözlerde reaksiyon yok. Sanırım iyi olacaksın."

Neredeyse çökecektim. O iyi olacak. "Öldüm mü?" diye fısıldıyor.

"Hayır, hayattasın tatlım," diye mırıldanıyorum, elinin tersini öpüyorum ve neredeyse rahatlayarak yere yığılıyorum. "Dinlenmen ve iyileşmek için zamana ihtiyacın olacak ama bence iyi olacaksın."

Gözlerim bir kez daha onunkilere kilitleniyor, her kelimeyi, dokunuşu ve bakışı açgözlülükle bekliyorum, bu yüzden Nico'yu uyandırmıyorum ya da diğerlerine bağırmıyorum. Onu kaybetmeye bu kadar yaklaştımşken bu anı sonlandırmak istemiyorum.

"İyi misin Isaac?" diye mırıldanıyor. İşkence gördüğü bir sığınaktaki hastane yatağında olmasına rağmen gözleri endişeyle benimkileri arıyor.

üzerinde deney yapılmak üzere canlı tutuldu.

Bu kız.

"İyi miyim? İyi miyim? Neredeyse benim masamda ölüyordun Nova, yani hayır, iyi değilim. Bu lanet dünyada her şeyden çok sevdiğim kadını neredeyse kaybediyordum. Neredeyse . . . Neredeyse seni kurtaramıyordum ve bu beni öldürüyordu!" Nico sarsılarak uyanırken acı acı gülüyorum.

"Ne, ne?" Şaşkınlık içinde yere düşer, gözleri Nova'ya takılmadan önce bir tehdit arar. "Bebeğim!" Koşarak yanına gider ve onu öper. Nova da onu öpüyor, adam diğerlerine haber vermek için kapıya doğru koşarken gülümsüyor ama adam bana odaklanmak için geri dönüyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor ve elimi sıkıca kavırıyor.

"Yapma." Başımı sallıyorum, tüm duygularımı geri çekmeye çalışıyorum. Onun için ve onlar için iyi olmam gerekiyor.

"Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm Isaac," diye fısıldıyor ben ayak seslerini duyarken. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye söz veriyorum. "Bunu bana bir daha asla yapma," diye emrediyorum onu usulca öpmek için eğilirken.

"Asla" diye yemin ediyor, tam da diğerleri odaya girip etrafını sararken. O kadar çok ses, dokunuş ve öpücük var ki sonunda onları geri itiyorum.

"Ona yer açın. Dinlenmeye ve rahatlamaya ihtiyacı var, hareket ettirilmeye ya da itilip kakılmaya değil," diye çıkışıyorum.

Jonas ona parlak bir şekilde sırtırken bile, "Evet, doktor," diye alay ediyor. "Çok şey kaçırdın." Ona her şeyi anlatmak için acele ediyor ve o da gülümsüyor ama bu gülümseme bir irkilmeye dönüşüyor ve Jonas yavaşlayarak duruyor. "Sen iyi misin?"

"Sadece yorgunum ve ağrım var," diye itiraf ediyor. Nova'nın acı çektiğini kabul ettiğine göre, durumu kötü olmalı.

"Sana bir şey vereyim." Ona iğne yapmak için acele ediyorum, o da rahatlıyor ve bize gülümsüyor.

"Benim için geldiğine hâlâ inanamıyorum."

"Tabii ki sevdik," diye mırıldanıyor Louis. "Seni seviyoruz. Senin için yapamayacağımız hiçbir şey yok, Nova."

"Şimdi dinlen," diye emrediyor Dimitri.

"Her şey bitti, bebeğim. O öldü ve sen hayattasın. Sadece dinlen. Yapacak başka bir şey yok," diyor Nico ve bizim dikkatli bakışlarımız altında gözleri kapanmaya başlıyor.

"Hepiniz beni uyurken mi izleyeceksiniz?" diye mırıldanıyor ve bizden şaşkın kahkahalar yükseliyor.

Jonas umursamadan, "Evet," diye cevap veriyor. "Ben de bunu tartışıyordum," diye mırıldandım.

Oflayarak gözlerini bir kez daha kısar. "Louis, onları dinlendir. Bitkin görünüyorlar, buna sen de dahilsin. Bir de yemek ye ve duş al, leş gibi kokuyorsun." Bununla birlikte gözlerini bir kez daha kapatıyor ve beni deli gibi sırtırken bırakıyor.

Kızımız iyi olacak.

Sonunda hak ettiğimiz sonu bulduk gibi görünüyor.

OceanofPDF.com

KIRK

I bir süre uyudum. Biliyorum çünkü uyandığımda büyük ışıklar yanıyor ve çocuklar etrafta dolanıyordu. Neyse ki daha iyi görünüyorlar. Isaac yaramı kontrol ediyor olsa bile, belli ki duş almışlar ve biraz uyumuşlar.

Uyandığımda.

"Nasıl görünüyor doktor?" Uyumaktan ve çılgılık atmaktan boğazım ağrıdığı için mırıldanıyorum.

Üzerini örterken usulca gülümsüyor ve yanıma doğru ilerliyor. "Güzel," diye mırıldanıyor. "Hızlı iyileşiyor, gerçi bu beni şaşırtmamalı. Yine de birkaç gün dinlenmeni istiyorum. İyileşme sürecini ya da zımbaları tahriş etmek istemiyorum ve vücudun çok fazla travma geçirdi, ama iyi olacaksın."

Gözlerindeki soruyu görebiliyorum. Bedenim iyileşecek, ama ruhum ve kalbim iyileşecek mi? Cevabım yok, o yüzden başka tarafa bakıyorum, Louis'in kapıya yaslanmış, bana doğru yumuşak bir gülümsemeyle bakan gözleriyle karşılaşıyorum.

"Oturabilir miyim?" diye sordum.

Isaac kaşlarını çatıyor ama yastıklarımı hareket ettirip oturmama yardım ediyor. Yaramı çekiştiriyor ve ben acı dolu bir iniltiyi bastırıyorum. Ne de olsa artık alıştım ve endişelenmelerini istemiyorum. Buradan ne kadar çabuk uzaklaşabilirsek o kadar iyi. Yastıklara yaslanıp onlara dikkatle bakıyorum.

"Çocuklar mı?" diye sordum. Hatırladığım son şey, babam saldırmadan önce onları gördüğümdü. "Babamın elinde olan mı?"

"Hepsi iyi. Biraz sarsılmış, kafaları karışmış ve korkmuş durumdalar ama iyi olacaklar. Onlara ne yapıldığını henüz bilmiyorum, ama . I

Söz veriyorum," diye mırıldandı Louis. "Diğer herkes iyi, sadece sana odaklan." "Neredeler-"

Louis ve Isaac "Nova," diye uyarıyor.

Gözlerimi devirerek elimden geldiğince rahatlıyorum ama beyaz, steril odaya her bakışım beni huzursuz ediyor. "Babam da dahil olmak üzere hepsinin öldüğünden emin miyiz?" Soruyorum, bilmek istiyorum, emin olmak istiyorum.

"Hepsini kendim kontrol ettim ve iki kez kontrol ettim." Louis kapıyı itti ve elimi tuttu. "O öldü Nova, bu kez temelli. Sen özgürsün, hepimiz özgürüz. Bu iş bitti. Görevimiz sona erdi. Onu durdurduk."

"Gerçek gibi gelmiyor," diye itiraf ediyorum.

"Biraz zaman alacak. Son birkaç günde çok şey oldu" diyor ve elimin arkasını öpüyor. "Sadece rahatlamak için biraz zaman ayır ve zihninin ve bedeninin iyileşmesine izin ver, tamam mı?" İnliyorum ve o da kıkırdıyor. "Zor olduğunu biliyorum ama en iyisi bu."

Isaac bana sırtarak hayati değerlerimi bir kez daha kontrol ederken, "Eğlenceli şeyler için olmadığı sürece yatak istirahatinden nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum. Onunla gözlerindeki gölgeler hakkında konuşmam gerekiyor ama buradaki başka biriyle değil. "Diğerleri mi?"

"Dimitri her şeyi siliyor ve tüm dosyaları kopyalıyor, Jonas yukarıda devriye geziyor ve Nico da çocuklarla birlikte." Bunun üzerine kaşlarım kalkıyor ve Louis sırtıyor. "Şaşırtıcı bir şekilde onu seviyor gibiler. O nefret ediyor, ya da öyle diyor."

"Elbette öyle." Gülümsüyorum, gözlerimi kapatıyorum. Yorgunum ama burada olduğumuz sürece asla tam olarak rahatlayamayacağımı biliyorum. Burası hâlâ dururken her şey bitmiş gibi gelmiyor. Babamın neler yapabildiğini ve araştırmaları devam ederken neler yapabileceğini hatırlatıyor. O ölmüş olabilir ama bulguları ölmedi, bunu tartışmamız gerekiyor ama Louis'in gözlerindeki parıltıdan buna izin vermeyeceğini anlayabiliyorum - şimdi değil, onlar rahatlamam ve dinlenmem konusunda kararlıyken.

Isaac eğildi ve beni usulca öptü. "Ne kadar çok dinlenirsen, buradan o kadar çabuk çıkabiliriz."

Kendi kendime homurdanarak bir kez daha gözlerimi kapatıyorum, her ne kadar onları her şeyle baş başa bırakmaktan nefret etsem de. Uyumak için mücadele etmeyi bekliyorum, ama daha ne olduğunu anlamadan karanlık beni ele geçiriyor.

Bir çığlıkla sarsılarak uyanıyorum, kâbus beynimde bir döngüye hapsoluyor, ta ki üzerimdeki ellere karşı savaşana kadar, ancak bunun yatak olduğunu fark ediyorum. Işıklar yanıyor, gözümü kırpmadan önce beni bir anlığına kör ediyor ve babamı öldürdükten sonra makinelere bağlanmış bir şekilde yatakta olduğumu fark ediyorum.

Beni kesip açtıklarında onlar tarafından tuzağa düşürölmedim.

Adamlarım silahlarını havaya kaldırmış bir şekilde odaya dalıyor ve ancak ben onları uzaklaştırınca rahatlıyorlar. İtirazlarını görmezden gelerek doğruluyorum ve ellerim sırtımı ovarken biraz hava çekiyorum.

"Sen iyi misin?" Nico soruyor.

"Sadece kötü bir rüya," diyorum ona, utanarak. "Özür dilerim."

"Bunun için asla üzölme," diye yumuşak bir şekilde beni rahatlatıyor ve kollarıyla sarıyor.

Başta karşı koyuyorum, rahatlığa ve sıcaklığa teslim olmak istemiyorum, kırılacağımı biliyorum, ama ona karşı koymak çok zor ve onun kucacağına yığılıyorum. Gözlerimde yaşlar oluşuyor. Sanki bir ömür boyu yetecek kadar ağlamışım gibi geliyor ama gelmelerine engel olamıyorum.

"Annie ve siz oradaydınız ve ben sizi kurtaramadım," diye fısıldayarak itiraf ediyorum, gözyaşlarım daha fazla akıyor. "O öldü."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor, başımı öperek. "Biliyorum, bebeğim. Her şeyi bırak." "O öldü ve ben yaşıyorum. O öldü." Yumruklarımı ve o da bana izin veriyor. "O öldü. Onu kaybettim. Onları durduramadım. Hiçbir şey yapamadım." Ne söylediğimi bile bilmiyorum ama hepsi dökölüyor. Kabusum, olan her şeye neden oldu ve içimden bir acı dalgası gibi dökölüyor. Tüm bu süre boyunca bana sarılıyor, saçlarımı okşuyor. Sıcaklığı, rahatlığı beni sarıyor, ben kırılırken beni koruyor, keşke onu alabilseler.

"Çok üzölünüm bebeğim," diye fısıldıyor Nico, sesi acıdan kalınlaşmış. "Bilmemiz gerekirdi. Seni ve Ana'yı daha iyi korumalıydık. Çok ama çok üzölünüz."

"Bu senin hatan değil. Bu onun suçu ve o gitti. Bunu değiştiremeyiz ama acı veriyor," diye itiraf ediyorum. "O kadar çok acıtıyor ki bazen ölüyormuşum gibi hissediyorum." Başımı kaldırdığımda gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu görüyorum. "Bu hiç

Duracak mısın? Göğsümün bir mengenenin içinde olduğunu ve boğulmadan nefes alamadığımı hissetmeyi bırakacak mıyım? Tekrar yaşayabileceğimi hissedebilecek miyim?"

"Hayır, ama giderek kolaylaşıyor."

Dimitri'nin hüzünlü gözleriyle karşılaşmak için başımı çeviriyorum.

"Her geçen gün nefes almak biraz daha kolaylaşıyor. Yine de onları hatırladığınız ve sizi parçalayan anlar olacak. Küçük bir şey sizi hazırlıksız yakalayabilir. Ama her geçen gün ayağa kalkmak, hareket etmek ve devam etmek daha kolay hale geliyor. Onları asla gerçekten unutamazsınız, gerçekten değil. Her zaman oradadır, hatırlamanızı bekler ve bazen bir süreliğine bunun izini kaybedersiniz. Günler, haftalar, hatta aylar sürebilir, ama sonra yine oradadır. Acı zamanla asla geçmez; sadece başa çıkması kolaylaşır. Sonunda, tüm kötü şeyleri unutacak ve acı verse de iyi şeyleri hatırlayacaksınız. Mutlu zamanları hatırlayacak, gülümseyecek ve onu içimizde canlı tutmak için bize onlardan bahsedeceksiniz. Hayatına devam etmen onu sevmekten vazgeçtiğin anlamına gelmiyor Nova. Bu sadece onu kaybetmene rağmen yoluna devam edecek kadar sevdiğin anlamına gelir. Bu şekilde onu bizimle birlikte yaşıyorsun ve bu şekilde hayatta kalıyorsun. Bir adım diğerinin önünde, bir nefes, her seferinde bir saniye. Sonunda bu saniyeler dakikalara, saatlere, günlere, haftalara, aylara ve nihayet yıllara dönüşüyor, ta ki onlarsız, onlarla yaşadığınızdan daha uzun yaşayana kadar. Hâlâ acıyor ama yalnız değilsiniz. Keşke geçmişi değiştirebilsem ve onu kurtarabilsem ama yapamam. Yine de buradayım. *Biz* . Bunu tek başına atlatamayacaksın. Karanlıkta bile ellerini tutacağız ve Ana'nın senin mutlu olmanı isteyeceğini biliyorum. Seni çok severdi, Nova. Sen onun ablasısın, her zaman ablası olacaksın ve zamanı geldiğinde birbirinizi tekrar göreceksiniz. O güne kadar, mücadele etmek ve onun nasıl koktuğunu unutmak sorun değil. Bırakmakta sorun yok, Nova. Seni yakalamak için burada olacağız."

Elini tuttuğumda gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, onun acısı da benimkiyle eşleşiyor. Sadece çok sevdiği birini kaybeden birinin anlayabileceği bir acı bu.

"Sen onu sevdin, o da seni sevdi Nova, önemli olan da bu," fısıldıyor elimi sıkarken. "Seni sonuna kadar seveceğimize söz veriyorum. Elimizden gelen her şekilde iyileşmene yardımcı olacağız ve bir gün sen bana onunla ilgili her şeyi anlatacaksın, ben de sana Bas'la ilgili her şeyi anlatacağım. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diye mırıldanıyorum, ben kaybettığım kız kardeşim ve onun sahip olabileceği gelecek için ağlarken, onlar bana yaklaşıp teselli etmeye çalışıyorlar.

çocukluğumdan beri yaşadım. Sonunda her şeyi dışarı çıkardım, adamlarım ve ailem tarafından sarıldım.

Sevgililerim ben dağıldıkça beni bir arada tutuyor, zayıf düştüğümde bana güç veriyor.

OceanofPDF.com

KIRK BİR

I bana bakmalarına izin veriyorum. Bunun sadece onların sinirlerini yatıştırmak ve endişelenmelerini engellemek için olduğunu söyleyebilirim, ama dürüst olmak gerekirse, bu hoş bir şey. Son zamanlarda çok şey yaşadım, bu yüzden kendime bakma konusunda endişelenmeme gerek yok.

Keyifli. Bunun için onları daha da çok seviyorum. Benim için geldiklerine hâlâ inanamıyorum. Beni bırakabilir ve görevin canı cehenneme diyebilirlerdi. Hatta hiçbir zaman öncelikli olmadığım için göreve devam bile edebilirlerdi ama beni öncelikleri haline getirdiler çünkü beni seviyorlar. Bunu her dokunuşlarında, her bakışlarında ve her hareketlerinde görüyorum. Buradan sonraki geleceğimizi ve bunun ne anlama geleceğini hiç düşünmedim.

Onları seviyorum, bunu biliyorum ama aşk acıtır.

Aşkın seni yok etme yeteneği vardır. Ana'ya bak. Ama ne zaman gelecekte incinmemek için kendimi geri çekmeyi düşünsem, beni geri çekiyorlar. İlişkimizi bitirmemize izin vermiyorlar. Bize aile diyorlar. Ben de bir zamanlar öyle dememiş miydim? Buna tekrar sahip olabilir miyim? Umarım olur. Umarım bunu mahvedecek kadar kafayı sıyırmamışımdır çünkü aramızdaki şey çok iyi.

Bu harika.

Mükemmel değil ama yaşamak için bir sebep.

Onları kendimi feda edecek kadar sevdim, ama yaşamaya devam edecek kadar sevebilir miyim?

Sanırım bunu sadece zaman gösterecek. İyi olduğum, geleceğe doğru yol aldığım ve etrafımda hemşireler gibi çırpınırken onlarla birlikte gülümsediğim bazı anlar var. Diğer zamanlarda, kaybettiğim ve katlandığım her şeyin acısı

çok fazla geliyor ve içinde boğuluyorum, beni tutmak için uzanan yardım ellerine karşı kör oluyorum.

Bana zamanın yardımcı olacağını söylediler.

Bir nefes, bir saniye dakikalara dönüşüyor. Dimitri'nin sözleri aklıma geliyor ve ciğerlerime hava girmesi için zorluyorum. Bir kez daha görebilene ve ne demek istediğini anlayana kadar tekrar ediyorum. Nefes almayı hatırlar ve acının sizi dalgaları altında boğmak yerine içinizden geçmesine izin verirseniz saniyeler dakikalara dönüşebilir. Eğer izin verirsek, sadece bir saniye her şeyi değiştirebilir.

Beni rahatsız eden karanlık kolay kolay yenilmeyecek. Geri gelecek ve zayıf olduğum zamanları bekleyecek, ama yanımda onlar varken, umarım onunla savaşacak kadar güçlü olurum.

Rahatlatıcı sükunetine teslim olmayacak kadar güçlüyüm, kız kardeşimin ölümünün beni yaptığı gibi onları da yok edecek o sıçramayı yapacak kadar bencil değilim.

Ölüm kolaydır, ama yaşamak çok zordur.

Pişmanlıklarım var ama onların gözlerine baktığımda yaptığım hiçbir şeyi değiştirmezdim çünkü bu beni onlara getirdi - beni bulmak için dünyayı dolaşmaya ve yollarına çıkan herkesi öldürmeye bu kadar istekli bu beş harika adama.

Her zaman güçlü olmanın, tıpkı babamın düşündüğü gibi, tek başına ayakta durmak anlamına geldiğini düşünmüştüm, ama yanılmışım. Güçlü olmak, sizi incitebileceklerini bile bile başkalarına izin vermek demekmiş. Arkanızda duracaklarına ve düştüğünüzde sizi yakalayacaklarına güvenmektir. Birlikte, tek başımıza olabileceğimizden daha güçlüyüz.

Bizler, gelecek için sonsuz olasılıklara sahip altı berbat deneyden ibaretiz.

Yarın ne yapacağımızı bilmemek biraz ürkütücü.

Uzun zamandır hayatta kalmak benim görevimdi, bunu babamı durdurmak izledi, ama şimdi dünya bizi bekliyor.

"Hey, aşkım," diye mırıldanıyor Louis, beni koydukları odanın kapısına yaslanarak. "İyi misin? Ağrın var mı? Isaac'i çağırabilirim."

"Dur, ben iyiyim." Sözlerimi yumuşatmak için gülümsüyorum. Endişelendiğini biliyorum. Her beş dakikada bir beni kontrol etmesi gibi, yüzündeki sıkışık ifadeler de endişeli olduğunu gösteriyor. Eğer bu kadar tatlı olmasaydı, sinir bozucu olurdu. "Herkes nasıl?"

"Biz iyiyiz, sadece senin için endişelendik," diye itiraf ediyor, kapıdan uzaklaşıp bana doğru geliyor ve iç çekerek yanaklarımı avuçluyor. Ona doğru eğilerek

Sıcak, rahatlatıcı ve topraklayıcı dokunuşunu içime çekerken gözlerimi kapatıyorum. "Çocuklar yakında gidiyor."

"Ne? Nereye?" Ayağa kalkmaya çalışırken gözlerim açılıyor. Kaşlarını çatarak beni durduruyor ve yaramı deşmemi engelliyor.

"Dimitri onların geçmişlerini ve bunun bir daha yaşanmaması için ne yapmamız gerektiğini belirleyene kadar şimdilik güvenli bir yer."

"Onları yalnız bırakamayız Louis. Yeterince şey yaşadılar," diye karşı çıkıyorum.

Uyandığımdan beri ilk kez gözleri eskisi gibi parlıyor. "Bir dakika bile dinlesen bunu planlamıyoruz, velet." Ofluyor, dudaklarında bir sırıtma oynuyor. Arzu içimde alevleniyor, ama onu geri itiyorum çünkü şimdi kesinlikle zamanı değil.

Benim gözlerim ona, onunkiler de bana dikiliyor ve o sırtına kadar birbirimize bakıyoruz.

"Tanrım, o lanet bakışı özlemişim. Bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim." Ben gözlerimi devirirken sırtışı büyüyor. "Dimitri güvenli özel bir uçak kiraladı. Bert de uçakta ve onlara güvenli bir eve kadar eşlik edecek, yerleşmelerini sağlayacak. Onları izlemek için mevcut en iyi doktorlardan bazılarını sahibiz ve Dimitri onları her zaman izleyebilmemiz için her yere kablo döşedi."

"Oh." Bunun üzerine rahatladım. Elbette her şeyi düşünmüşlerdir.

"Gerçekten onları yalnız ve korkmuş bir yere göndereceğimi mi düşündün?" diye soruyor. Bu bir şakaydı, ama bu işi çözmesi için ona güvenmeyeceğim gerçeğinden dolayı gözlerindeki acıyı görüyorum.

Kendi kendime iç çekerek başımı göğsüne yaslıyorum, sabit, güçlü kalp atışlarını dinliyorum ve bunun beni topraklamasına izin veriyorum. ". Bunu sen de biliyorsun. Sanırım her şeyi kendi başıma halletmeye alışkınım."

"Bir gün olmayacaksın. Bunun için sabırsızlanıyorum," diye fısıldıyor ve başımın arkasını . "Güvende olacaklarına söz veriyorum Nova. Birinin onları tekrar incitmesine izin vermektense ölürüm daha iyi."

"Biliyorum." Burada kendime güvenmeye çok alışmışım ama Louis kendini defalarca kanıtladı. O yetenekli bir lider, mükemmel bir asker ve zeki bir adam. Eğer bir şey için söz verirse, onu tutar. Yardım etmeye çalışıyor. Bu sadece kırmam gereken eski bir alışkanlık, böylece onlara endişelenmeden işleri halledebilecekleri konusunda güvenebilirim. Kahrolası bağımsızlık ve inatçılık. "Özür dilerim."

"Olmak zorunda değilsin, aşkım. Seni son gördüğümde beri başına neler geldiğini hayal bile edemiyorum." Sertleşmeye başlıyorum ama o gitmeme izin vermiyor. "Eğer bu konuda konuşmaya hazır olursan ve olduğunda biz buradayız. Hiç hazır olmazsan da sorun değil. Ama şunu bil Nova." Bakışlarıyla buluşmak için başımı yukarı kaldırıyor. "Bir daha asla hiçbir yere gitmeyeceğiz. Biz ve sen varız, buna alış aşkım." Beni usulca öpüyor ve çekilmeden önce gözlerimin bir kez daha kapanmasını sağlıyor. "Ben gidip onları kontrol edeceğim."

"Gelebilir miyim?" Umutla mırıldanıyorum.

Kaşlarını çatıyor ve itiraz etmek üzere olduğunu biliyorum.

"Beni taşıyabilirsin." Bu alçakça bir hareket çünkü bana istediğim her şeyi vereceğini biliyorum ve dürüst olmak gerekirse Louis beni korumayı seviyor, bu yüzden beni kollarının arasına alıp sıkıca sarılıyor.

"Velet," diye mırıldanıyor ama bunu sevgi dolu bir şekilde söylüyor.

"Bunu biliyorsun." Kollarımı ona sararak omzuna sokuluyorum. Kaç gece bunu tekrar yaşayabilmeyi diledim? Sorunlarımın bunu mahvetmesine izin vermeyi reddediyorum.

Koridorlarda kendinden emin bir şekilde yürüyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. Hayır dememe rağmen Isaac'ın bana pompalayıp durduğu ağrı kesiciler sayesinde ağrım azaldı, bu yüzden rahatım ve asansörün önünde durduğumuzda tüm çocukların sıcak giysiler giymiş, gitmeye hazır olduklarını görüyorum. Biz yaklaşırken bize dönüyorlar ve Nico onların arasından sıyrılıyor. Onu ilk gördüğümde ağzım bir kahkaha ile açık kalıyor.

Her tarafı sim ve resimlerle kaplı ama beni güldüren şey beline tütü gibi bağlanmış çarşaf. Etrafındaki çocuklar kıkırdıyor, özellikle de onun arkasına saklanan küçük bir kız.

Bu şekilde yakalanmaktan en ufak bir rahatsızlık duymadan bana göz kırıyor. "Daha sonrası için saklayacağım, bebeğim."

Daha sert gülerek Louis'in vücudundan aşağı kayıyorum ve onun yanına yaslanıyorum. "İyi edersin." Çocuklara bakarken sırtıyorum. Hepsi çok genç. Korkunç şeyler görmüş, duymuş ve yaşamış olmaları gerektiğini biliyorum ama onların umutlu ve mutlu gözlerine bakarken bunu neden yaptığımı hatırlıyorum. "Ben Nova," diye küçük bir el sallayarak kendimi tanıtıyorum.

"Biliyoruz." Küçük kız Nico'nun arkasından bakıyor. "Nicky bize senden bahsediyordu. Seninle evleneceğini söyledi." Daha sert kıkırdıyor.

"Bu doğru mu?" Gözlerim ona gidiyor ve Nico bana sırtıyor. "Sence yapmalı mıyım?"

"Komik biri, ayrıca bizi sırtında gezdirdi ve meyve suyu kutuları var. Bence gitmelisiniz," diye yanıtlıyor.

"Peki ya ben? Benimle evlenebilir mi?" Louis sorar.

"Bilmiyorum," diye geçiştiriyor kız. "Meyve suyunuz var mı?"

"Bende daha iyi bir şey var. Çikolatam var," diye fısıldıyor sanki bir sırması gibi.

Başını sallıyor. "O zaman sen de onunla evlenebilirsin."

"İzniniz için teşekkür ederim." Gülümsememe engel olamıyorum ve etrafıma bakarken kalbim hafıflıyor. "Hepiniz iyi olacaksınız. Söz veriyoruz. Şimdi sizinle ilgileneceğiz."

"Biliyoruz," diyor küçük bir çocuk, yanındaki kızın elini tutarak. "Bizi kurtardığınız için teşekkür ederiz." Belli ki buradaki en büyük çocuk o ve on yaşından büyük olmamasına rağmen, konuşurken bana bakışı yaşının çok ötesinde bir bilgiye sahip olduğunu gösteriyor - sadece acı ve dehşetten kaynaklanan bir bilgi.

"Pekâlâ çocuklar, uçak geldi," diye sesleniyor Nico, alkışlayarak. "Ne konuştuğumuzu hatırlayın. Uçağa binene kadar arkadaşınızı tutun ve uçağa bindikten sonra ne yapacağız?"

"Bert'i dinle," diye tekrarlıyorlar masum sesleriyle, kocaman, pırpır eden gözleriyle. Kalbimde bir şeyler kırılıyor ve onlara bakarken acımı yutuyorum, bunun çocuk sahibi olmaya en yakın anım olduğunu biliyorum ve mutlu olsam da acı veriyor.

"Güzel, hadi gidelim!" Asansör açılıyor ve hepsi içeri doluyor. Nico bana doğru atılıp beni mışıl mışıl öpmeden önce geride duruyor.

"Gemiye sağ salım binmelerini sağlayacağım. Bert seni görmek için can atıyor ama bunun senin için önemli olduğunu biliyor. Git dinlen, bebeğim." Çocuklarla birlikte asansöre biner, onları yukarı ve güvenli bir yere çıkarır.

"O haklı. Dinlenmen gerek," diye mırıldanıyor Louis, ağırlığımı omuzlayarak. "Henüz değil. Biraz dolaşabilir miyiz? Kapana kısılmak istemiyorum.

o yatakta tekrar. Bana babamın beni bağladığı yatakları hatırlatıyor." Belden aşağı bir vuruştı ama doğruydu ve yanımda sarsıldı.

"Seni taşıyacağız. Hangisi daha kolay olur?"

"Louis, Louis, dur." Lider moduna geçmek üzere. "Sorun değil. Dinlenmem gerektiğini biliyorum, bu yüzden beni çok fazla rahatsız etmiyor, ama sadece biraz yataktan çıkmak istiyorum, tamam mı?"

"Emin misin?" Beni bir kez daha kollarına alırken kaşlarını çatıyor. Yürüyebilirdim ama itiraz etmiyorum ve o da bana izin vermeyi teklif etmiyor.

"Evet." Dudaklarımı boynuna bastırıyorum, titrediğini hissediyorum. "O zaman dinlenirim ve buradan siktir olup gideriz. Burayı bir daha ne kadar erken görmek zorunda kalırsam o kadar iyi."

Louis bocalıyor ama sonra dönüyor. "Bir yer biliyorum." Sorgusuz sualsiz beni almasına izin veriyorum, sevgisini ve sıcaklığını içime çekerken gözlerim kayarak kapanıyor. Gözlerimi ancak beni kantin gibi görünen bir yerdeki kanepeye oturttuğunda açabiliyorum. Jonas ağzına yemek tıkıştırıyor ama tabağını uzatmadan önce bana el sallayıp sırtıyor. Sırtarak başımı sallıyorum, tam o sırada Dimitri elinde bir tabletle içeri giriyor.

"Gittiler. Nico geri geliyor, sonra Jonas'la birlikte telgraf çekecekler-" Beni görünce birden durdu. "Yataktan çıkmışsın. Sen-"

"O gitti! Nerede o?" Isaac bağılıyor, çılgınca odaya koşuyor, beni görene kadar gözleri çıldırıyor. "Oh, iyi misin? İyisin" diyor.

"Ben iyiyim, sadece çocukları uğurlamak istedim. Yürümedim doktor, o yüzden endişelenmeyin." Yanımda yere yığılırken ona göz kırpyorum.

"Şükürler olsun," diye mırıldanıyor, ben onun yanına yaslanıyorum ve o da rahatlıyor. Çok geçmeden Dimitri benimle tabletin arasına bakarken Nico da bize katıldı.

"Siz devam edebilirsiniz. Planı bilmeliyim," diye homurdanıyorum onlar öylece bakmaya devam edince.

"Üzgünüm, bebeğim." Dimitri yüzünü buruşturur. "Jonas ve Nico tüm tesisi dinlemeye alacaklar. Her yeri kontrol ettim ve toplayabildiğim tüm verileri topladım. Yedekler silinecek ve yakılacak. Geride hiçbir iz kalmayacak."

"Aşağıda ya da başka kimse olmadığından emin miyiz?" Ben soruyorum.

"Daha sonra yukarıdaki herkesle ilgilendik. Bir saldırı timi hazırlıyorlardı, bu da onları geciktirdi. Bazıları emir verildiğinde aşağı inmişti, bu yüzden sadece birkaçı kaldı," diye açıklıyor Louis. "Saklanmış olabilecek diğerlerini bulmak için buradaki her odayı aradık ve hiçbir şey bulamadık."

"Bir doktor vardı, geçen sefer canını bağışladığımız. Buradaydı. Bana yardım etti," diyorum onlara. "O iyi mi?"

Bakışlırlar ve Louis iç çeker. "Onu bulduk. Boynu kırılmıştı. Biz saldırmadan saatler önce olmuş gibi görünüyordu. Gördüğümüz kadarıyla kaçmak için eşyalarını toplamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu."

"Oh." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Bana yardım etti ama bu onu iyi bir adam yapmadı, bunu neden yaptığını bilsem bile. Daha önce de

Burada o kadar çok ölüm var ki, hepsinin üstesinden gelmek zor. Yine de o seçimini yaptı, biz de öyle. "Ne zaman gidiyoruz?"

"Isaac seyahat edebileceğini söylediğinde." Louis gözlerini bana diyor. "Ve katılıyorum, acele etmek yok. Kendine zarar vermene izin vermeyeceğiz. Birkaç gün daha hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Benim için olacak. Buradan gitmek istiyorum," diye mırıldanıyorum ama kırırdamayacaklarını bildiğim için rahatlıyorum. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Jonas, "Her şeyi yaptın bebeğim, sadece dinlen," diyor. "Ya da seni oyalayabilirim-"

"Seks yok," diyor Isaac ve Louis aynı anda.

"Şımarıklık. Ben de sarılmayı önerecektim, ya da belki ben etrafı düzenlerken onu kucağımda taşıyabilirim, o da arkamı kollar." Ciddileşir. "Esir tutulduğum bir yerde sıkışıp kalmışken hiçbir şey yapmamaktan ne kadar nefret edeceğimi biliyorum."

"Lanet olsun." Nico kıkırdıyor. "Jonas duygusal zekasını konuşturuyor."

"Onu bırak." Nico'yu gösteriyorum. "Yoksa ben olduğumda kıcını tekmelerim. daha iyi."

"," diye mırıldanıyor göz kırparak.

"Teşekkür ederim, Jonas." Elimi uzattım ve onun için tetikleyici olduğunu bildiğim halde yemeğini unutarak aceleyle yanıma geldi. Ayaklarımın dibine oturdu, ben de onu kendime çektim. "Haklısın. Burada olmak zor ama bu kadar dayandım, birkaç gün daha dayanabilirim." Eğilerek sevgilimin başına nazık bir öpücük konduruyorum. "Beni korumaya çalıştığın için teşekkür ederim."

"Her zaman, bebeğim," diyor, elimi öpmek için dönüyor ve ona doğru tutuyor, gözleri bir kereliğine ciddi, ta ki aniden canlanana kadar. "Eve gittiğimizde sana Bert'le birlikte en büyük krep yığınını yapacağım. Bu beni her zaman neşelendirir."

Tanrım, bu adamı seviyorum.

"Pekâlâ, pekâlâ, dinlenmesi gerekiyor," diyor Isaac, sesi sert ve tartışmaya yer bırakmıyor.

"Burada dinlenebilir miyim?" Ona yalvardım. "Orada yatmaktan nefret ediyorum." Ses tonumdaki panikten nefret ediyorum ama artık tamamen uyandığıma göre, o odada kapana kısılmış olmak, o masalarda kapana kısılmış ve parçalanmış olmak gibi geliyor.

"Elbette," dedi bana, "ama gerekecek." "Elbette, doktor."

Ayağa kalkıyor ve Nico ile Jonas bana veda öpücüğü verip ortalığı toparlamaya giderken onlar da yatmama yardım ediyor, üstümü örtüp bir yastık veriyorlar. Isaac yanımda oturuyor, hayati değerlerimi kontrol ediyor ve sanki benden ayrılmak istemiyormuş gibi oynuyor. Dimitri tableti dikkatle izliyor ama yumuşak bir gülümsemeyle bana biraz yiyecek ve su getiriyor.

Louis tam çıkmak üzereyken telefonu çalar. Kaşlarını çatarak telefonu açıyor, sonra masanın üzerine koyup hoparlöre basıyor ve arkasına yaslanıyor. "General."

General, "Günlerdir size ulaşmaya çalışıyoruz," diye tersleyince gözlerimi deviriyorum. Bu bizi bu göreve vermeleriyle başlamış olabilir ama çok daha fazlasına dönüştü.

Louis, "Çok meşguldüm," dedi. "Bir rapor ister misiniz?" Uzun bir duraklama oldu. "Bir dakikanız var."

"Dr. Davis'in yerini tespit ettik ve tehdidi bertaraf ettik. Deneyleri durduruldu ve araştırma saklanmak üzere toplandı." Kişisel olan başka bir şey söylemiyor ve bunun için ona sessiz bir *teşekkür* gönderiyorum. Bu pisliğin işimi bilmesini istemiyorum.

"Dr. Davis öldü mü?" Sesi dikkatle soğuklaştırılmıştı.

Louis kaşlarını çatı. "Evet."

"Ama araştırma yanınızda mı?" diye devam ediyor.

"Var.." Louis kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Onu güvende tutmak için, her ne kadar muhtemelen yok edecek olsak da."

"Hayır, onu yok etme. Onu buraya getir," diyor çabucak. Çok çabuk.

"Ne için?" Ben sertleşirken Louis soruyor.

"aşan şeyleri sorgulamayın. Dr. Davis bir deli olabilir ama bazı araştırmaları son teknoloji ürünüdür."

"Delice ve insanlık dışı bir şeydi," diye tersliyor Louis. "Araştırmayı neden istiyorsun?"

"Bu sizi ilgilendirmez. Ekibinizi ve araştırmayı önümüzdeki hafta sığınakta bekliyorum. Anlaşıldı mı?"

Louis'in gözleri sertleşiyor ve bir süre telefona bakıyor. "Anlaşıldı," diyor ve telefonu kapatıyor, gözlerime bakıyor. "Bundan hoşlanmadım."

"Ben de." Etrafıma bakıyorum. "Araştırmayı kullanmaya çalışacağını , değil mi? Babam süper askerlerden bahsetmişti. Kahretsin, hatta

askerler. Onları nasıl elde ettiğini sorgulamak hiç aklıma gelmedi ama general babama karşıydı, değil mi?"

"Başından beri öyle demişti," diye mırıldandı Louis. "Bu yüzden ona güvendik. Kendi geçmişimizi bile kontrol ettik. Temiz çıktı ama özellikle onun ya da hükümetin bu araştırmayı ele geçirmesini istemiyorum."

Dimitri ve Isaac başlarını sallarken ben de "Ben de öyle," diyorum. "Peki ne yapacağız?"

Louis daha uzun oturmadan önce tekrar telefona bakar. "Şimdilik planımıza uyuyoruz. Dinlen, sonra hazır olduğunda eve gideriz. Bırak da şimdilik bununla ben ilgileneyim. Bazı şeyleri düşünmem gerekiyor." Louis telefonunu kapığı gibi odadan çıkıyor, ben de arkasından hızla giden Dimitri'yle bakışıyorum.

"Isaac, eğer babamın araştırmasını kullanmaya çalışırsa-"

"Bunun olmasına izin vermeyeceğiz. Bunu biliyorsun Nova," diye söz veriyor ve elimi öpüyor. "Dinlen, her şey yoluna girecek."

Zihnim bir dakikada bir mil dönüyor. Bunun bittiğini sanmıştım. Bunun babamla bittiğini sanıyordum. Orduyla bir bağlantısı olduğundan hiç bahsetmemişti ama nasıl asker oldu? Tesadüf olabilir ve Dimitri onun temiz olduğunu söyledi, aksi takdirde ona güvenmezlerdi. General babamın bir canavar, bir hain olduğunu düşündüğünü söyledi ama o zaman neden onun araştırmasını istesin ki?

Korumak için mi yoksa kullanmak için mi?

KIRK İKİ

I Bu boku aştım.

Beni sevdikleri için benimle ilgilenmek istediklerini biliyorum, ama ben bunu aştım. Dışarı çıkmak istiyorum. Temiz hava istiyorum. Bu sığınaktan uzaklaşmak istiyorum.

Son iki gündür cesetlerin kokusu burnuma geliyor. O kadar meşguller ki onları zar zor görüyorum. Bunun yerine, burada ihtiyacım olandan daha fazla kalmak istemediğim için yarama dikkat ederek vücudumu esnetmek için zaman ayırıyorum. Bazı temel egzersizler yapıyorum. Yürüyorum, koşuyorum, sınav çekiyorum, yemek yiyorum, duş alıyorum ve tekrar ediyorum. İkinci gün deliriyorum. En azından daha önce bir amacım vardı ve beni meşgul edecek şeylerim vardı. Kabul ediyorum, bu genellikle gece gündüz süren bir işkenceydi, ama hey, dilenciler seçici olamaz.

En hafif deyişle bıktım ve komuta merkezimiz olarak belirlediğimiz mutfığa girip Louis'i bulduğumda bunu ona söylemenin zamanı geldiğine karar verdim.

Sandalyesini döndürüyor ve sırtışının bir iniltiye dönüşmesini izliyorum. "Bebeğim," diye başladı.

"Hayır, ben iyiyim. Biz gidiyoruz. Bugün. Şimdi. Çıkmak istiyorum!" Kendimi tutamadım. "Uçakta iyi olacağım. Dinleneceğim, rahatlayacağım ve siz piçlerin istediği her şeyi yapacağım ama burada bir saat daha geçirirsem delireceğim -tamam, daha da delireceğim- ve hıncımı siz sürtüklerden çıkaracağım. Ya uslu bir çocuk olun ve emri verin ya da ben buradan gidiyorum, siz de beni takip edin. Her iki durumda da gidiyoruz, anlaşıldı mı?"

"Nova, seninle ilgilenmeye çalışıyoruz," diyor sakince, sesi tamamen mantıklı geliyor.

"Aww, bu çok şirin. Umurumda bile değil. Gidiyoruz," diye mantıksızca karşılık veriyorum ama bu onun kıkırdamasını ya da beni kendine çekip öpmesini engellemiyor, ben kollarımı kavuşturup geri adım atmaya niyetli olmasam bile.

"Eğer eminseniz diğerlerine de söyleyebilirim," diye söze başladı.

"Eminim. Eminim. Daha emin olamazdım. Buradan gitmem gerek Louis." Gerçeği görmesine izin verdim. Burada bir dakika daha kalırsam delireceğimden korkuyorum. Burada beni rahatsız eden çok fazla hayalet, çok fazla acı ve çok fazla kâbus var. "Lütfen." Gerekirse yalvarırım.

"Tamam," diyor, ayağa kalkıyor ve başımı öpüyor. "Ben diğerlerine söylerim. Git giyin de gidelim."

"Gerçekten mi?" Yaram yırtılmasaydı bir aşağı bir yukarı sıçrayabilirdim.

"Gerçekten." Sırıttıyor. "Biz sadece size yardım etmek için kaldık. Asla görmezden gelmem

Gitme arzun, aşkım. Hadi eve gidelim."

"Hadi." Eğilerek onu daha sert öpüyorum. "Teşekkür ."

"Her zaman, Nova."

Şimdi yolun aşağısında durduğumuza göre, üs küçük görünüyor. Bir yer bu kadar dehşeti nasıl barındırabilir? Yine de barındırıyordu ve Jonas'ın düğmeyi açmasını izlerken içimi rahatlamadan başka bir şey doldurmuyor.

"Bom." Sırıttıyor ve iki saniye sonra, binaya bağladıkları patlayıcılar binayı havaya uçurarak her şeyi yakıyor.

Gardiyanların cesetleri, babamın cesedi, laboratuvarlar, sonuçlar, odalar ve içlerinde barındırdıkları tüm acılar.

Tüm üs alevler içinde gökyüzüne tırmanıyor. Burada olanlardan geriye bedenimde ve ruhumda kalan izlerden başka bir şey kalmayacak. Bu beni neredeyse kızdırıyor. Daha fazla acı çekmeliydiler, ama şimdi bunu değiştiremem. Arkamı dönüp çaldığımız cipe biniyorum ve Dimitri'nin uçağının bulunduğu yakındaki havaalanına doğru giderken alevleri izliyorum.

Bu sefer beni evde kimse beklemiyor. Beni karşılamaya ve tüm sırlarımı paylaşmaya hazır küçük bir kız kardeş olmayacak. O zaman anlıyorum ve gözlerimden yaşlar dökülüyor. Uçağa doğru hızla giderken yüzümü gizliyorum.

Şimdi yıkılmak hiçbir şeyi çözmeyecek.

Bunun yerine gözlerimi kapatıp duman kokusunun ve arabanın beni uyku ile uyanıklık arasında, canımın o kadar da yanmadığı bir yere götürmesine izin veriyorum.

Eve dönerken bütün uçak yolculuğu boyunca uyudum. Adamlarımın yüzündeki endişeyi görebiliyorum ama onları rahatlatmak ve iyi olduğumu bilmelerini sağlamak için kendimi zor tutuyorum. İyi değilim ve bu, malikâneye yanaştığımızda Bert'in kapıyı açmasından daha belirgin olamazdı.

Daha onlar durmadan arabadan inip onun açık kollarına koşuyorum. "Nova!" diye haykırıyor beni gördüğünde, kendimi ona doğru atarken beni yakalıyor. Başımı göğsüne gömdüğümde yere çöküyoruz, gözyaşlarım bir kez daha akıyor.

"Bayan Nova, çok üzgünüm," diye fısıldıyor, sırtımı ovuyor, birbirimize sarıldığımızda kendi gözyaşları saçlarımı ıslatıyor. "Çok çok üzgünüm."

"Ben de," diye mırıldanıyorum. "O mu ..."

"Onu gömdük." Gözyaşlarımı silerek geri çekildi. "Ben ısrar ettim. Adamların çukurları kazdı ve yalnız kalmaması için Sam'le birlikte ağacın altında kalmasını sağladılar. İşin bittiğinden emin oldum."

Ne önemi var ki? O öldü, ama ben sadece başımı sallıyorum ve yaşlı ağacın gölgesi altında gizlenmiş iki mezarı görmek için başımı çeviriyorum. Acı beni parçalara ayırıyor ve onun ayağa kalkmama yardım edip içeri girdiğini bile fark etmiyorum, ta ki ben sanki onun dışarı fırlamasını bekliyormuş gibi fuayeye bakana kadar.

O yapmaz tabii ki.

Burası ilk geldiğim zamanki kadar boş ve iki hayaletle daha dolu.

"Biraz yemek yapabilirim. Eminim acıkmışsındır." Bert yanımda durmayı teklif ediyor ama bırakmıyor. "Ya da ben-"

"O gerçekten gitti." Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Öldüğünü biliyordum. Öldüğünü gördüm. Hissettim. Ona sarıldım.

Neden küçük bir parçam onun gülümseyen yüzünü bu evin içinde görmeyi bekliyordu? Bert'e baktığımda aynı acının onun gözlerine de yansıdığını görüyorum. Bert asla bizim babamız olmadı ama bizi babamız gibi sevdiğinden emindi.

Ana'yı çok severdi.

O gün iki kızını kaybetti ve şimdi biri geri döndü. Dünyadan çalınan iyilik için kederli bir bakışı paylaşıyoruz çünkü o en iyisiydi. Nazik, tatlı, güçlü ve kendinden emindi. Ana o kadar zekiydi ki korkutucuydu ve dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeye kararlıydı. Burada olan o olmalıydı, ben değil. Bir yerlere gidecekti, yapacak işleri vardı ve her şeyi değiştirebilirdi.

Ben mi? Ben sadece çok acı çekebilen, yaralı, berbat bir bireyim. Babamın inançlarına rağmen, özel bir şey değilim. Gerçekten değilim. Ben sadece onun yarattığı biriyim. Ana mı? O çok daha fazlasıydı.

Ama hayat böyle bir kaltak. Ben yaşadım, o öldü ve bu acı veriyor.

Herkesin bir amaçla doğduğunu ya da kaderini bulduğunu, bir şey için yaratıldığını söylerler ama buna inansaydım, kız kardeşimin doğma nedeninin ölmek olduğuna inanmam gerekirdi. Bunu düşünmeyi reddediyorum. Bu saçmalık. Doğarız, hayat boyunca acı çekeriz ve eğer yeterince şanslıysak, bizimle birlikte acı çekecek birini buluruz. Hepimizin büyük bir kaderle doğduğuna inanmıyorum, bir kader yarattığımıza inanıyorum.

Onun mu? Onunki bana bıraktığı mirasta.

"Biliyorum," diye fısıldıyor. "Burada olmak neredeyse çok zor. Baktığım her yerde onun bir anısını görüyorum. Bu acı veriyor Bayan Nova, ama o durmamızı istemezdi. Mutsuz olmamızı istemezdi. Seni çok severdi, Nova. Seni sevdi ve sen elinden gelen her şeyi yaptın. Eğer sen onu kurtaramazsan, kimse kurtaramazdı ve o da bunu biliyordu. Görevin sona erdi. Başardın. Şimdi yaşama zamanı. Yaşamak zorundayız."

"Yapabilir miyim bilmiyorum," ilk kez yüksek sesle itiraf ediyorum.

"Aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin. Her zaman yapabilirsin," diye karşılık veriyor.

"Tüm hayatımı onu koruyarak ve onun için çalışarak geçirdim. Şimdi ne yapacağım? Ne yapacağım, Bert?" Ona bakıyorum. "Onsuz ne yaparım?"

"Onu hatırlıyor ve yaşam tarzımızla onu onurlandırıyoruz."

Bert haklı ve elimi tuttuğunda beni dışarıdaki ağaca götürmesine izin veriyorum. Orada, taşta kazınmış, onun adı, Sam'inin hemen yanında. Sam'in

Bert'in elini sıkıca tutarak nefes almaya çalışırken gözyaşlarım akmaya devam ediyor.

"Bitti, Annie. Bitti. O gitti. Artık başka kimseye zarar veremez. Bilmen gerektiğini düşündüm." Sesim boğuk çıkıyor ve gözlerinin kapandığı an kadar taze olan acımı yutkunarak bastırıyorum. "Seni seviyorum Annie ve çok üzgünüm."

Daha fazla dayanamadığım için arkamı dönüyorum, sonra Bert'i orada bırakıp içeri giriyorum, adamlarım beni bekliyor ama beni tutarlarsa daha fazla yıkılacağım. Ağlamaktan yoruldum. Zayıf olmaktan yoruldum.

"Araştırmayı şimdilik saklamalı ve çocukları kontrol etmeliyiz."

"Elbette." Louis başını sallar. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. İyi olacağım," diye cevap veriyorum. "Sadece meşgul olmaya ihtiyacım var, tamam mı? Bunu yapmama izin ver."

"Tamam, sen Dimitri ve Nico'nun araştırmayı saklamasına yardım edebilirsin. Isaac ve ben çocukları kontrol edeceğiz." Başımı sallayarak Nico'yu arabaya kadar takip ediyorum. Yardım etmeme izin veriyor ama o kutuları taşıırken ben de Dimitri'yle birlikte sabit diskleri taşıyorum.

"Bir fikrin var mı?" D etrafına bakınarak sorar.

"Bir," diye yanıtlıyorum. Şimdiye kadar unuttuğum bir yerdi.

Bir çanta kapıp yukarı çıkıyorum, Annie'yle benim odalarımızı geçip bu kattaki hiç kullanmadığımız resmi oturma odasına ulaşıyorum. Etrafı boydan boya panelli bir duvarla çevrili. Sağ taraftaki kitaplığa doğru ilerlediğimde boşluğun hâlâ orada olduğunu görüyorum. Eskiden arkasına sığabiliyordum ama şimdi Nico'nun yardımıyla ittirmem gerekiyor. Arkasında, ne istediğimizi söylediğimizde Bert'in bizim için kestiği bir kapak var ve mühürlenmeden önce dolap olarak kullanılan alana açılıyor, yani tek giriş ve çıkış yolu bu.

Çömelerek kapıyı açıyorum ve içeriye bakıyorum, orada bekleyen feneri görüyorum. Kitaplar battaniyelerin arasına atılmış, dolabın tavanında karanlıkta parlayan çıkartmalar ve duvarda çizimler var. İhtiyacımız olduğunda saklanabileceğimiz bir yerdi. Bizim yerimizdi.

Bunu burada saklamam ve onu korumaya bırakmam doğru görünüyor.

Diğerleri çok büyük olacağı için sürünerek içeri giriyorum, çömeliyorum ve etrafa bakıyorum, dudaklarımı hüzünlü bir gülümseme kaplıyor. "Burayı sadece Annie ve ben biliyorduk. Burası bizim saklanma yerimizdi." Elimi kaldırarak, Annie'nin bizi ve Bert'i çizdiği bir resmin izini sürüyorum. Arkamı dönerek çantamı içeri sürüklüyorum ve geri kalanlar için ellerimi uzatıyorum. "Şimdilik burada güvende olacak."

Beni sorgulamıyorlar ve hepsini buraya yığıyorum ve dışarı çıkmadan önce her ihtimale karşı bir battaniyeyle örtüyorum. Nico kalkmama yardım ediyor ve Dimitri iki kez kontrol ediyor, kitaplığı düzeltip geri çekmeden önce bir şeyler ekliyor. Eğer bakmasaydın, orada olduğuna dair bir ipucun bile olmazdı.

"İçeriye bir kamera ve bir de hareket sensörü yerleştirdim. Evin planlarında yok, yani bu iyi bir şey." Başını sallıyor. "Tamam, biraz yemek yiyip duş aldıktan sonra yatmaya ne dersin? Geç oldu."

"Elbette." Elimi tuttuğunda tekrar o noktaya bakıyorum ve beni götürmesine izin veriyorum. Kaybettiklerimi bir kez daha hatırlatıyor ama onun orada olduğunu, araştırmayı benim için koruduğunu biliyorum.

Yemeğimi karıştırıyorum. Masa sessiz ve kimse rahatsız etmek istemiyor gibi görünüyor, Bert bile. Gözlerim sürekli karşımdaki iki boş sandalyeye gidiyor. Hayatım böyle mi olacak? Boş sandalyelerle hüzünlü, sessiz yemekler mi?

Ayağa kalkarken hepsine sıkı bir gülümseme veriyorum. "Ben yatmaya gidiyorum. Çok yorgunum." "Sen iyi misin?" Isaac endişeyle soruyor.

"İyiyim, sadece yorgunum," diye yalan söyledim ve masadan kalktım. "İyi geceler." Onlara beni sorgulamaları için zaman vermiyorum, bana katılmalarını da istemiyorum, onlar da teklif etmiyorlar.

Onarılamayacak kadar kırıldık mı, yoksa ben artık sevemeyecek kadar kırıldım mı?

Bilmiyorum ama yere yığıldığımda onun yatağında yatıyorum, benimkinde değil. Ağlarken onun kokusunu içime çekiyorum, soğuk çarşaflarını etrafıma sarıyorum ve burada olmasını diliyorum.

Keşke onu değil de beni alsalardı.

Sam onu acısı boyunca sevebilirdi. Babamı bırakır, yaşlanır ve çocuk sahibi olurlardı. Burayı bir yuva yaparlardı. O mutlu olurdu. Benden daha iyi olurdu.

Ama herkes haklı. Artık onun için yaşamalıyım.

Ne geçmişi değiştirebilirim ne de acıyı dindirebilirim.

Yapabilirsem bununla yaşamayı öğrenmeli ve kırık kalbimi ve yalnız ruhumu iyileştirmeye çalışırken yanımda kalacak kadar beni sevmelerini ummalıyım.

OceanofPDF.com

KIRK ÜÇ

Tir şimşek sesi beni uyandırıyor ve Ana'nın karanlık odasında irkilerek doğruluyorum. Üzerimde bir yorgan, yatağın yanında biraz su ve kıyafetler var. Adamlarım buradaydı ama beni yalnız bıraktılar.

istedim ve bir an için kendimi kötü hissettim, sonra bakışlarım pencereye kayarak yağmurun şiddetle yağdığını, gök gürültüsü evi sarsarken gece gökyüzünün şimşek kıvılcımlarıyla aydınlandığını gördü.

Bir fırtına.

Annie.

Ayağa fırlayıp yatak odasının kapısından çıktım, ona ulaşmaya niyetliydim.

Kapının önünde ayakkabılarımı giyiyorum ve tereddüt etmeden dışarı çıkıyorum. Yağmur üzerime yağarken durgunlaşıyorum, büyük boy tişört ve şortun vücuduma yapışmasına neden olarak iliklerime kadar üşüdüğümü hissediyorum. Bunu görmezden gelerek ağacın altındaki mezarlara doğru acele ediyorum.

Soğuk beni titretiyor ama mezarının önünde dizlerimin üzerine çökene kadar durmuyorum. Islak çamur hafifçe yayılıyor ve beni ürpertiyor.

Ana.

"Hey, Annie," diye sesleniyorum usulca, gökyüzünde şimşekler çakarken yüzümdeki yağmuru siliyorum, her zaman benim için yaptığı gibi karanlığı aydınlatıyor. "Fırtınalardan nefret ettiğini biliyorum, bu yüzden seninle oturacağım, tamam mı?" Fısıldıyorum, rüzgâr sözlerimi yakalıyor ve ona götürüyor.

Acı boğazımda düğümlenene kadar fokurduyor ve bir hıçkırık serbest kalıyor. "Uyandım ve sen . Bir an için öldüğünü unuttum."

itiraf ediyorum, sesim çatlıyor. İçimde acı birikiyor ve dışarı çıkmasına izin vermek zorundayım. "Bu hiç adil değil." Elim çamura vuruyorum. "Bu hiç adil değil."

Başımı arkaya doğru eğerek, acımı bir çığlıkla serbest bırakıyorum.

Fırtına onu yakalıyor, acımı ve öfkemi derinliklerinde sarıp sarmalıyor ve kullanıyor.

"Seni çok özledim," diye fısıldıyorum, soğuk yağmurdan titreyerek yaklaşıyorum.

Ağacın ve sunduğu korumanın altına kayarak gövdesine yaslanıyorum ve acı beni yutarken bir süre gökyüzünü izliyorum. "Fırtınaları hep sevmişimdir. Bana seni ve ne kadar yaşlanırsan yaşlan, yatağıma gizlice girip sana sarılmama izin verdiğin zamanları hatırlatırlardı. Ne zaman şimşek görsem gülümserim," diye itiraf ediyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürken bile dudaklarımı bir gülümseme kıvrıyor. "Bu bana ne olursa olsun aşkın hatırlatıyor. Sadece değişiyor. Şimşek bana senin var olduğunu, Ana, senin beni sevdiğini ve benim de seni sevdiğimi hatırlatıyor. Bu şimdiye kadar duyduğum en güzel şey değil mi?" Mezarına bakarken, gözyaşlarımın yağmurla karışarak düzenli bir şekilde düşmesine izin verdim.

"Senin sayende fırtınalar artık en sevdiğim şey. Ne zaman fırtına çıksa, sonuna kadar burada seninle olacağım Annie, beni buradan götürmek zorunda kalacakları güne kadar. O zaman, senin yanında toprağın altında olacağım."

Başım tekrar tahtaya düşüyor ve onun burada benimle olduğunu bilerek gökyüzünün onunla aydınlanmasını izliyorum. Elim, onun elinin olması gereken yerde havanın etrafında kıvrılıyor, omzum neredeyse onun başından ağırlaşıyor. Onu yanımda hissedebiliyorum ve onu kaybettiğimden beri ilk kez acı çekmeden nefes alıyorum.

Her şeyin gireceğini
biliyorum. Fırtına bana bunu
söylüyor.

O gitmiş olabilir ama onunla ilgili anılarım ve sevgim hep var olacak. Gözlerimi kapatıyorum, dudaklarımda bir gülümseme kıvrılırken bile gözyaşlarımın düşmesine izin veriyorum. Veda ederken o da yanımda.

Gitmesine izin verip kalbini kendi kalbimle
tuttuğumda. Gözlerim açıldığında, donup kaldım.

Adamlarım önümde duruyor, yarı uykulu ama endişeliler.

"Fırtınalarda yalnız kalmaktan nefret ederdi," diyorum soğuktan titreyerek.

"Yalnız kalmasına izin veremezdim."

Ne yapacaklar diye endişeleniyorum ama endişelenmemeliydim.

Şikayet etmiyorlar ya da konuşmuyorlar. Gölgeğin altında yanıma oturmadan önce beni bir palto ve battaniyeye sarıyorlar, vücutlarıyla beni sıcak tutuyorlar ve işte o zaman hiçbir yere gitmediklerini anlıyorum.

Ne olursa olsun, biz bir aileyiz. Sonsuza kadar.

Elimi tutup yanıma yerleşiyorlar, ta ki gölgelik altında omuz omuza oturup kız kardeşimi fırtınadan koruyana kadar. Şimşekle birlikte parçalanıyorum ve onların yardımıyla kendimi tekrar bir araya getiriyorum.

Saatler bu şekilde geçiyor, ta ki titremem fazla gelene kadar ve sonra ayağa kalkıp onlara bakıyorum. "Artık iyi olacak. Sanırım fırtınanın en kötüsü geçti." Elimi uzattım. "Beni içeri götür."

Ayağa ilk kalkan Louis oldu, tepeden tırnağa yağmur suyuna bulandı ama bir kez bile şikâyet etmedi. Elini tuttuğunda benimki gibi çamurluydu. "Emin misin?"

Mezarına dönüp baktığımda gülümseyerek başımı sallıyorum. "Eminim. O iyi olacak. Her şey girecek. Ben de iyi olacağım," diye cevap veriyorum, hüzünlü bir gülümsemeyle ona bakarak. "Beni yatağa götür."

Bakışlarımı araştırırken gözlerinde şimşekler çıktığını görüyorum ama yine ürperiyorum ve beni hızla içeri alıyor, diğerleri de onu takip ediyor. Kapı, gök gürültüsünün hızla örttüğü bir gürültüyle kapanıyor. Titreyerek ıslak ayaklarımla tekmeliyorum ve battaniye ile paltomu yere atıp bir su birikintisinin içine düşmelerini izliyorum.

Merdivenlere koşuyorum ve beni takip ettiklerini bildiğim için aceleyle odama çıkıyorum. İçeri girdiklerinde, eşiği geçip kapıyı arkalarından kapattıklarında yüzümü onlara dönüyorum.

Islak giysilerimi kaydırarak yere bırakıyorum, onlar bana bakarken titriyorum. "Nova," diye başlıyor Isaac ama başımı sallayıp geri çekiliyorum.

"Isıt beni," diye emrediyorum.

Louis, "Havluları alalım, sonra tekrar uyuyabiliriz," diye öneriyor.

"Hayır, yeterince uyudum. Bana yaşadığımı hatırlatmana ihtiyacım var," diyorum. "Kucaklanmaya ve dokunulmaya ihtiyacım var. Sevmeye ihtiyacım var. Bana hiçbir yere gitmediğinizi hatırlatmanıza ihtiyacım var. Hepinize çok ihtiyacım var. Lütfen."

İlk hareket eden Nico oldu, beni yatağa kadar takip etti.

Arkama yaslanıyorum, titriyorum. "Isıt beni," diye sesleniyorum ve Nico yatağa tırmanıyor, dudakları karanlıkta benimkini bulurken beni vücuduyla sarıyor. Öpücüğü yumuşak, nazik ve sevgi dolu. Elleri çıplak bedenimde geziniyor,

Bana sıcaklığını ve güçlü dokunuşunu aşıyor, bana rahatlığını ve sevgisini sunuyor.

Diğer eller de onunkilere katılarak vücudumda geziniyor ve ellerinde havlu olduğunu fark ediyorum. Nico çekilip dizlerinin üzerine çökene kadar her yerimi kurutuyor ve ısıtıyorlar. "Kalk bebeğim," diye emrediyor. Diz çöküyorum ve Louis arkama geçip boynumu ve yüzümü yumuşak, emin dokunuşlarla kuruladıktan sonra saçlarımı elinden geldiğince kurutuyor. Bu sırada Nico'nun gözleri beni esir alıyor ve Louis havluyla uzanıp göğüslerimi avuçladığında inliyorum. Zevk içime işlerken Louis meme uçlarımı okşuyor.

Bana doğru sürünen Nico, dilini kalçamda gezdiriyor ve amımı okşamadan önce biraz su kovalıyor. "Arkana yaslan, bebeğim." Yutkunarak dediğini yapıyorum, Louis'in üzerine uzanıyorum. Arkamda çıplak ve sert duruyor, elleri hâlâ göğüslerimle oynuyor, meme uçlarımı sertleşip sivrilene kadar cımbızlıyor, dokunuşlarını ve ağızlarını bekliyor.

Yanımdan bir ses geliyor ve Jonas'ın sağ tarafımdaki yatakta emeklediğini, yanımda yatarken gözlerini benden ayırmadığını ve dudaklarını meme ucuma doladığını görmek için bakıyorum. O emerken nefesim kesiliyor. Başka bir kafa onunkine katılıyor ve ben sarsılıyorum, sola dönüp Isaac'in diğer tarafımda aynı şeyi yaptığını görüyorum, Nico alaycı yalamalarla amımı izliyor, suyu kovalıyor.

Dimitri izliyor ve sabırla sırasının gelmesini bekliyor, ben de onlar beni kızdırıp hayata döndürürken gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Hepinize ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum. "Biz varız, o yüzden rahatla bebeğim ve sana göz kulak olmamıza izin ver," diyor Nico.

mırıldanıyor.

Onlar etrafımda bir büyü örerken gözlerim mutlulukla kapanıyor. Nico'nun dili klitorisimin üzerinde kayarken zevk artıyor ve neredeyse yataktan düşüyorum. Beni aşağıda tutuyor ve Dimitri de onun yanına kayıyor. Nico daha da aşağı inerken ağzımdan bir inilti çıkıyor, Dimitri'ye yer açıyor ve Nico içime girerken dili klitorisimin etrafında kıvrılıyor.

Bağırıyorum, çekilmeye çalışıyorum ama izin vermiyorlar. Ben altlarında inleyene kadar saldırılarını artırıyorlar, Louis'in sert horozuna geri sürtünüyorlar.

"Lütfen," diye sızlanıyorum.

Her dokunuşlarıyla hayata geri dönüyorum ve Jonas ve Isaac meme uçlarımı ısırdığında, Nico diliyle içime girdiğinde ve Dimitri klitorisimi ısırdığında, geceye çılgık atarak uçuyorum.

"İşte bu, Nova. Bize her şeyi ver. Bırak o koca beyin dinlensin. Sadece hissetmeni istiyorum. Sana olan sevgimizi hisset. Size rehberlik etmemize izin verin. Seni sevmemize izin ver." Louis

kulağıma mırıldanıyor. "Onlara bak, seni ne kadar sevdiklerine ve seni ne kadar istediklerine bak."

Nefes nefese kaldığımda gözlerim açılıyor ve etrafıma yayıldıklarını görüyorum.

"Hepimiz siziniz, dünyanın en iyi katilleriyiz ve siz bizi dize getirdiniz. Bizi kendine saplantılı hale getirdin. Bizi vahşileştirdin ve öyle çıldırttın ki, seni bizden alan herkesi öldürebiliriz. Bırak seni elimizden geldiğince sevelim, bırak fırtına bunu hissetsin."

Hay sikeyim.

Onları ne kadar sevdiğimi kelimelerle ifade edemem. Onlardan önce ölüydüm. Beni sadece bu gece değil, onlarla tanıştığımdan beri her gün hayata döndürüyorlar.

Mırıldandıklarını duyuyorum ama istedikleri gibi onlara güvenerek yaslanmaya devam ediyorum. Döndüğümde gözlerimi açıyorum ve altımda sırttan Dimitri'ye bakıyorum. Elleri kalçalarımı kavıyor ve beni kaldırıyor, sonra beni sikinden aşağı kaydırarak ikimizi de inletiyor. Öne düşüyorum, o beni yavaşça doldururken onu öpüyorum. Eller kıcımın üzerinden kayıyor ve beni kaldırıyor, sonra başka bir horoz girişime giriyor ve içeri iterken gözlerim genişliyor, beni geriyor. Ben nefesimi tutup geri iterken içime doğru sallanıyolar ve birlikte çalışarak içime giriyorlar. Omzumun üzerinden baktığımda, Isaac'i gözlerinde parlayan aşkla orada buluyorum. Bir parmak çeneme bastırıp başımı çevirirken nefes nefese, dokunuşlarına doğru sallanıyorum. Gözlerimi Jonas'a çeviriyorum, o da usulca gülümseyip beni öpüyor ve bir kez daha diz çöküp sikini elinde tutuyor. Ağzımı açıp tadına bakmak istiyorum ve o da bunu kabul ediyor.

Yavaşça uzunluğunu ağzıma kaydırıyor. Onlar beni sikerken ben de emiyorum, aşağı yukarı kayıyorum. Louis ve Nico'nun elleri vücudumda geziniyor ve ben Jonas'ın sikinin etrafında haykırıyorum. Dimitri inliyor, dudaklarını göğsümde ve boynumda gezdiriyor. Biz yavaş ve telaşsız sevişirken diğerleri sırtımı ve yanlarımı öpüyor.

İlk düşen Dimitri oluyor, beni de yanına alarak boşaldığını hissettiğimde göğsüme doğru inliyor. Isaac ve Dimitri içimden çıkarken inliyor, sonra ben dönüyorum. Isaac önümde diz çöküyor, siki elinde ve Dimitri'nin kollarına sarılmışken tekrar içime girdiğinde haykırıyorum.

Jonas ağzımı bir kez daha kavıyor ve dolduruyor, başımı çeviriyorum.

"İşte bu kadar. Aferin kızıma, Nova. Sadece hisset," diye fısıldıyor Louis kulağıma. "Sadece onların sevgisini hisset, içinde dolanan zevki hisset. Seni alıp götürmesine izin ver ve seni yakalamak için burada olacağımıza güven."

İnleyerek tam da bunu yapıyorum, Isaac benimle sevişirken onu almak için kalçalarımı kaldırıyorum, bir yandan da Jonas'ın hızlanan koca sikini emiyorum, karşı koyamıyorum. kadar ağzımı sert ve hızlı bir şekilde alıyor, boğazımdan aşağı patlarken derinden itiyor ve yutmaktan başka seçeneğim yok.

Nefes nefese, bir kez daha döndürüldüğümde başım dönüyor. Nico altımda kayarken Isaac hâlâ amımın içinde ve Isaac'le birlikte çalışarak amımın üzerinde kayıyor. Isaac çekildiğinde, Nico içeri itiyor ve sonra ikisi de beni beceriyor.

"Louis," diye yalvarıyorum.

"Buradayım, aşkım. Tam . Hepimiz , bak."

Pencerenin ötesinde çakan şimşekler odayı aydınlatıyor. Bu manzara beni ağlatıyor. Başım öne düşüyor, ama Louis'i hissedince kaldırıyorum. Bekliyor ama ben onun için hazırım ve o da memnuniyetle geliyor. Sızan boyu dudaklarımda kayıyor, onları ve ruhumu ihtiyacı ve aşkıyla boyuyor.

"Güzel," diye mırıldanıyor gök gürültüsü evi sarsarken. "Vahşi ve öngörülemez, ama doğanın lanet olası güzelliği, tıpkı bu fırtına gibi."

Onu ağzımın içine çekiyorum, ona nasıl hissettiğimi göstermem gerekiyor çünkü hiçbir kelime bunun hakkını veremez. Onu dilimin üzerinde kaydırıyorum, ağzımı doldururken yanaklarımı çukurlaştırıyorum, Nico ve Isaac ile birlikte çalışarak bir kez daha zevk alırken beni doldurmaya devam ediyorum.

İçimde sevgi ve ihtiyaçtan başka bir şey yok.

O kadar canlı hissediyorum ki, sanki fırtınanın elektriği içimden akıyor, onların dokunuşuyla yönlendiriliyor ve beni hayata döndürüyor.

Jonas ve Dimitri dudaklarını meme uçlarıma doluyor ve her biri bana dokunup beni severken emiyorlar.

Bir kez daha düşmekten başka bir şey yapamıyorum.

Serbest bırakıldığımı haykırıyorum ve her zamanki gibi beni takip ediyorlar.

Isaac ve Nico inliyor ve Isaac döllerini içime fişkırtırken Nico çekilip bacaklarıma ve amıma püskürtüyor. Louis çenemi kavrayıp ağzımı sert ve hızlı bir şekilde tutuyor, ben titrerken, güçle kapana kısılmışken ve gök gürültüsüyle eşleşen duyulabilir bir böğürmeyle ağzımı dolduruyor.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Mutluyum.

Onların ortasında yere yığılıyorum, iplerim kopuyor ama uzun zamandır ilk kez yarının neşeden başka bir şey getirmeyeceğini biliyorum.

Onlar etrafımdayken nasıl olmasın? Her dokunuşta ruhumu iyileştiriyorlar.

Gözlerimi bir kez daha kapattığımda gökyüzünü şimşekler dolduruyor,
etrafım sevdiklerimle çevrili, kalbim bedenimle birlikte iyileşmeye başlıyor.

OceanofPDF.com

KIRK DÖRT

I boş bir yatağa uyanıyorum, sıcak ve memnun. Gerçi alt kattan seslerini duyabiliyorum ama endişelenmiyorum. Yuvarlanıp rahatlıyorum, kokularını içime çekiyorum ve yapmamız gereken her şeyi düşünüyorum.

Çocuklarla ilgilenmeli ve onlara mutlu ve güvenli bir yer bulmalıyız. yaşamak için. Ayrıca ordu ile de ilgilenmemiz gerekiyor.

Araştırmayı gelecek hafta teslim etmemizi bekliyorlar ama ben çoktan teslim etmemeye karar verdim. Louis ve diğerlerine bu konuyu açmam gerekiyor, ancak bulduğumuz huzuru bozmaktan çekiniyorum, bu yüzden birkaç gün daha rol yapıp sahip olduklarımızın tadını çıkaracağım.

Kalkıp banyoya gidiyorum ve duşu açıyorum. Dün gece beni ısıtmışlardı ama çamurda oturduktan sonra hâlâ iğrenç hissediyorum. Yaralarım dikkat ederek saçlarımı iki kez yıkayıp vücudumu keseledikten sonra gömleklerinden birini ve tozluklarını giyip kabarık çoraplarımı ekliyorum. Saçlarımı kurumaya bırakıyorum ve onları bulmak için aşağı iniyorum.

Hâlâ mutfak kapısındaım, dudaklarımı bir gülümseme kaplıyor. Bert ve Jonas yan yana yemek pişiriyorlar. Bert'in Jonas'a nasıl krep yapılacağını öğrettiği çok açık. Jonas'ın yüzü konsantrasyona kilitlenmiş, dili dişlerinin arasına sıkışmış. "İşte böyle, Usta Jonas, aynen böyle!" Jonas çevirmeyi başardığında Bert onu övüyor. "Kısa sürede bir şef olacaksın!"

Jonas kaygısız ve mutlu bir şekilde Bert'e sırtırken kalbim saf bir sevinçle sıkışıyor.

Isaac'in çayını yudumladığı yemek masasına doğru ilerlerken, "Benim için olsalar iyi olur," diye sesleniyorum.

Bana gülümsüyor. "İyi misin?" diyoruz aynı anda ve kıkırdıyoruz.

Kucağına oturuyorum ve ben Jonas ve Bert'in yemekleri tabaklara koymasını izlerken iç geçiriyor.

"Ben iyiyim," diyor. "Nasıl hissediyorsun? Dün gece seni çok fazla zorlamadık, değil mi?" Duyulmaması için sesi kısık çıkıyor.

"Ben iyiyim," diye mırıldanarak yanağından öpüyorum.

"Daha yemek yemedik. Sizi bekledik," diyor Bert, Jonas'la birlikte yiyecekleri yerleştirirken. "Efendi Louis, Dimitri ve Nico ile birlikte. Onları çağıracağım."

"Teşekkür ederim, Bert." Elini tutuyorum ve öpüyorum. Minnettarlığım az önce bana verdiği yemekten çok daha fazlası için. Jonas'ı gülümsetiyor ve her zaman yanımızda oluyor.

"Elbette, Bayan Nova." Yumuşakça gülümsüyor. "Dün gece epey fırtına vardı." "Güneşin parladığı pencereye bakıyorum. "Diyorlar ki Fırtınalar her şeyi temiz yıkar. Sizi bilmem ama ben bunun doğru olduğunu umuyorum. Bence çok güzel bir gün olacak."

"Öyle olduğuna inanıyorum," diye fısıldar. "Gerçekten inanıyorum. Bu sabah bir gökkuşağı gördüm.

Bu iyi şans anlamına geliyor ama umarım iyi bir gelecek anlamına gelir."

Gözlerine bakarak hüznle gülümsüyorum. "Ben de öyle umuyorum." Jonas bana bir krep servis ederken ve gergin bir şekilde bana bir çatal uzatırken elini bırakarak diğerlerini bulmasına izin veriyorum.

"İyi mi?" diye soruyor umutla. "İyi mi?"

Aceleyle bir ısırık alıyorum ve inliyormuş gibi bile yapmıyorum. "Çok güzel." Sesimi alçaltıyorum. "Bert'e söyleme ama onunkinden bile daha iyi olabilir bebeğim."

"Bunu duydum!" Bert sesleniyor, Jonas gururla sırtırken beni güldürüyor.

Louis otururken beni öpüyor, benim tabağıma daha fazlasını eklemekten önce kendine bir tabak hazırlıyor. Nico oturduğunda ter içindeydi, Dimitri otururken bana gülümsüyor ve Jonas onlara krep veriyor. Bert de bizimle oturuyor ve rahat bir sessizlik içinde yemeğimizi yiyoruz. Bitirdiğimde arkama yaslanıyorum.

"Peki, siz ne yapıyordunuz?"

"Güvenliği güncelliyorum," diye yanıtlıyor Nico. "Bu da evin her yerine tırmanmak anlamına geliyor."

"Boş ver onu, kısa çöpü o çekti." Louis gülüyor. "Bu krepler harika. Tebrikler, Jonas."

Jonas övgülerin altında sırtıyor, ben ona bir öpücük verirken daha uzun oturuyor.

"Çocuklar nasıl?" Ben soruyorum.

"İyiler. Apartmana iyi yerleşiyorlar, bu yüzden kalıcı bir çözüm bulana kadar işe yarayacaktır. İyi uyudun mu?" Dimitri soruyor.

"Yaptım." Göz kırıyorum. "Peki, bugün için planımız nedir?" Orduyla ya da ne yapacağımızla ilgili şüphelerimi dile getirmekte tereddüt ediyorum, anlaşılan onlar da öyle, bu yüzden başka bir güne bırakıyorum. Acil bir durum yok ve onlardan ayrı çok zaman geçirdiğim için birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmak istiyorum.

"Evin güvenliğini yenilemeyi bitireceğiz. Biraz zaman alabilir ama istersen Dimitri'nin organize etmesine yardım edebilirsin. Isaac seni ve Berti bir kez daha kontrol etmek istedi, sonra da en fazla bilgiye sahip olduğu için tüm araştırmaları iki kez kontrol edecek. Jonas benim için bir proje üzerinde çalışıyor," diye açıklıyor Louis.

Gülümsüyorum. "Kulağa bir plan gibi geliyor."

"Tamam, yeni kameralar burada, burada, burada ve burada olacak," diyor Dimitri bana. "Ayrıca tüm araziye hareket sensörleri ekliyoruz. Tüm pencereler sonunda ordunun kullandığı kurşun geçirmez türden pencerelerle değiştirilecek ve ayrıca çit, kapı ve alarmları da güncelleyeceğiz."

"Vay canına, çok fazla gibi görünüyor." Bunu geçen sefer olanlardan dolayı yaptıkları açık.

"Söz konusu ailemi korumak olduğunda hiçbir şey çok fazla değildir." Bana sırtıyor. "Aklına gelen başka bir şey var mı?"

"Evet, aslında var." Yüzünü tutup kendime doğru çekiyorum ve onu sertçe öpüyorum.

"Ne yapıyorsun Nova?" diye mırıldanıyor geri çekilmeye çalışırken. Sandalyemden kayarak kucağına oturuyorum ve sert sikine sürtünüyorum. Dün gece beni hayata döndürdüler ve görünüşe göre arzum da onunla birlikte geldi.

"Açık olduğumu sanıyordum. Belki de bir gösteriye ihtiyacın vardır," diye alay ederken aşağı uzanıp kot pantolonunun fermuarını açıyorum. Aramızda mücadele ediyor, beni nazikçe hareket ettirmeye çalışıyor, ama sert horozunu tutuyorum ve o hala duruyor.

Kot pantolonlu kalçasına sürtünürken devasa boyunu okşuyorum. "Hâlâ kafan karışık mı?" Ayağa kalkıp tozluklarımı tekmeliyorum, soğuk olduğu için gömleği bırakıyorum ve sonra bir kez daha üzerine çıkıyorum. Gömleğimi kaldırıp elimi kalçamdan amıma doğru kaydırıp deliğimin etrafında dolaştırırken gözleriyle buluşuyorum. "Sikin buraya giriyor-"

Eli dışarı çıkıp boynumu kavıyor ve beni inletiyor. "Louis haklı. Sen tam bir veletsin."

"Çok doğru," diye karşılık veriyorum, arzu kalbimi hızlandırıyor ve kalçalarımı kayganlaştırıyor. "Neden beni sikip atmıyorsun?"

Beni tekrar ağzına çekerken elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor. Beni sert ve hızlı bir şekilde öpüyor, bana hükmederken dilini benimkine sürtüyor. Birbirimize sürtünürken sandalye gıcırıyor, bu yüzden beni masanın kenarına oturtuyor ve kalçalarımı tekmeleyerek açıyor.

"D, sikine ihtiyacım var." Eğilip dilini klitorisimin üzerinde gezdirirken inliyorum.

"Sana ne veririm onu alırsın. Şimdi, Nova, uslu bir velet ol ve benim için çılgılık at. Çalışırken bunu mikrofondan duydum ve beni deli etti. Dilim bu güzel amcığa gömülüyken tekrar yap ve sikimi alabilirsin. Döllerimle dolana ve burada ne yaptığımızı anlayana kadar ona binebilirsin."

Telsizi çatırdıyor. "Dimitri, kameraların konumlarını kontrol edebilir misin?"

Elimi saçlarına doladığımda bunu tamamen görmezden geliyor, gövdem geriye düşerken başını daha da yaklaştırıyor. Meme uçlarım üst kısmın kumaşına sürtünerek beni inletiyor. Yetenekli dili klitorisimin etrafında kıvrılıyor ve yüzüne sürtünürken kalçalarımın sarsılmasına neden olan hızlı bir ritim buluyor, ama tam boşalmak üzereyken aşağı iniyor ve dilini içime sokuyor.

"Dimitri," diye sızlanıyorum, tıpkı beni suçladığı velet gibi konuşuyorum.

İnliyor ve ses içimde titreşerek beni onun altında sarsıyor. Dilini çıkardığında gözleriyle buluşuyorum. "Tadının cennet gibi olduğunu unutmuşum. Fikrimi değiştirdim. Yüzümü döllerinle kapla. Çılgılık atsan da atmasan da umurumda değil. Sadece aldığım her nefeste seni tatmak istiyorum. İçinde boğulmak istiyorum."

"D." Saçlarını daha sıkı tutuyorum, göz bebeklerinin zevk ve acıyla şişmesini izliyorum. "O zaman beni yapsan iyi olur."

Hıncır bir sırtışla kalçalarını tutup omuzlarına atıyor ve beni deli gibi yiyor.

Dili içime dalıyor, klitorisimi ovmadan önce beni beceriyor. Daha fazlasını isteyerek kalçalarını yuvarlarken hızlı tempo beni ıldırıyor. Bana istediğimi veriyor, iki parmağını içime sokuyor ve ben haykırırken onları geriyor.

Serbest bırakılmam beni şaşırtıyor. Parmakları serbest kalıyor, sonra ağız amımın üzerine kapanıyor, parmakları tekrar içime girmeden önce dllerimin her damlasını yutuyor, G noktamı ovuyor. O zavallı amcığımı taciz ederken, bir orgazm diğetine geçerken bacaklarım sarsılıyor ve benden salınan her damlayı boşaltıyor. Bir süre sonra arkasına yaslandığında yüzüne kremam damlıyor ve o kadar geniş sırtıyor ki canı yanıyor olmalı.

Bacaklarım titriyor, nasıl nefes alacağımı yeniden öğrenmeye çalışıyorum. "Dimitri?"

Louis tersledi.

Dimitri uzanarak mikrofonu alıyor. Ayağı kalkarken gözlerini benden ayırmadan "İyi görünüyorsun, devam et" diyor. Kot pantolonunu indiriyor ve hıncır bir sırtışla elini yüzünde gezdiriyor, kremimi topluyor ve titreyen kalçalarımın arasına girmeden önce sikini okşuyor.

"Benim için ıgılık at," diye emrediyor beni aşığı çekerken ve beni uzunluğuna dayarken.

İçime girerken bir ıgılıkla başım geriye düşüyor. Kalçamı kavrayıp beni sert uzunluğuna çekerken, itişlerinin şiddetinden masa gıcırıyor. Bacaklarım gevşek, ama onları beline sarmayı ve cezalandırıcı itişleri için kalçalarımı kaldırmayı başarıyorum.

Daha fazlasını istiyorum.

İçime daha sert girerken kalçalarımı kavrayarak inliyor ve radyo tekrar atırıyor. "Dimitri? Şimdi ne dersin?"

"ok iyi," diyor onlara.

"Ne?" Louis şaşkınlıkla soruyor ve sonra radyoyu bana doğru bastırıp kalçalarını çeviriyor, aynı anda klitorisime şaplak atıyor ve ben haykırıyorum.

"Ah, boş ver." Louis kıkırdar.

Elindekini bırakıp bana sırttı. "Hepsi senin burada iyi bir kız gibi sikildiğini, erkeğın için geldiğini biliyor. Kahretsin bebeğim, beni kavradığını hissedebiliyorum. Tekrar boşalmaya çok hazırsın, değil mi?"

"Sik, sik, lütfen, D." İçimdeki zevk artıkça yalvarmaktan kendimi alamıyorum.

"Aferin kızıma, aynen böyle. Beni çok iyi alıyorsun," diye övüyor, inerken ve içime girerken beni daha yükseğe çıkarıyor. "Yaklaştım. İşte bu, bebeğim. Şimdi benim için gel. Sikimi sağ."

Sözleri beni uçuruma sürüklüyor ve beni takip ederken serbest bırakıldığımı haykırıyorum, içime girerken zevkini haykırıyor, söz verdiği gibi beni spermiyle dolduruyor.

Üzerime çöktüğünde kollarımı ona doluyorum, nefes nefese kalıyorum ve sırtıyorum. Hızla atan kalbimin üzerinden göğsümü öpüyor. "Isaac beni öldürecek."

OceanofPDF.com

KIRK BEŞ

"I "Kontrolüm için buradayım doktor!" Nova laboratuvara girerken şarkı söylüyor. Buraya ilk gelişimizin aksine, etrafına bakmıyor bile. Gözleri kararmıyor ya da herhangi bir hayalet tarafından engellenmiyor, Ama kız kardeşinin ölümü ve sığınakta yaşadıkları yüzünden akıl sağlığı şu anda tehlikeli durumda. Onun iyi olduğundan emin olmak benim işim. Önemli olan tek şey o.

Bert iyi iyileşiyor ve ben de onun gelişiminden memnunum, bu yüzden şimdi tek odak noktam aşkım.

Buraya taşıdığım tıbbi yatağı okşuyorum ve o da yüzünde arsız bir sırıtışla zıplıyor. "Oh, sapıkça," diye mırıldanıyor. "Beni nasıl istiyorsun doktor? Eğilip öksürmemi ister misin?"

Sırıtarak tansiyon aletini taktım ve beklemeye başladım. Bu kadar kötü bir bıçak yarasına maruz kalmış biri için harika. Ben de biraz kan almak istiyorum ama iyi iyileşiyor gibi görünüyor. "Tişörtünü giy," diye emrediyorum.

"Elbette." Göğüslerini serbest bırakarak onu yırtıyor ve ağzım kuruyor ve nasıl hareket edeceğimi ya da konuşacağımı unutuyorum. "Doktor?" diye mırıldanıyor.

Başımı eğiyorum ve yarasını kontrol etmek için gazlı bezi kaldırıyorum, ona dokunduğumda ipeksi teninin parmak uçlarıma verdiği hissi görmezden gelmeye çalışıyorum. Ne de olsa o benim hastam.

Temizliyorum ve yeniden . "Artık tişörtünü giyebilirsin bebeğim," diyorum, gözlerim göğüslerine takılırken bile, sikim kızımın yanında her zaman olduğu gibi sertleşiyor. "Şimdi senin hakkında konuşalım. Nasıl hissediyorsun?"

"Needy. Doktorculuk oynamak ister misin?" diye fısıldar. "Çünkü ben istiyorum."

"Bu, travmaya verilen son derece normal bir tepkidir. Kendini mutlu etmenin yollarını buluyorsun. Seni seviyorum Nova, ama başına gelenleri görmezden gelmeni istemiyorum."

"Hmm, tabii, sen harika bir doktorsun. Çok zekisin," diye dalga geçiyor ve çıplak göğsünü bana sürtüyor. "Başka ne var?" Aşağı uzanıp sikimi kavlıyor ve beni inletip sarsıyor.

"Sen-" Sert boyuma masaj yapmaya başladığında başım geriye düşüyor. "Olanlar hakkında konuşabilmelisin ki bununla başa çıkabilesin ve biz de herhangi bir tetikleyicinin farkında olabilelim."

Kıkırdıyor. "Tanrıya şükür. Bütün gün konuşursun sanmıştım."

"Nova." Bunun neden olamayacağını gerçekten hatırlamaya çalışıyorum ama ben hiçbir zaman sadece onun doktoru olmadım. Ben aynı zamanda onun sevgilisiyim ve söz konusu o olduğunda çaresizim.

Yataktan kayarak önümde durdu. "Isaac, endişelendiğini biliyorum ama ben iyiyim. İkimiz de buna ihtiyacımız olduğunu biliyoruz. Biraz eğlenceye ve bolca zevke ihtiyacımız var, o yüzden seksi kışını masaya koy ve hemşirecilik oynamama izin ver." Bana attığı hınzır sırtış tüm savunmalarımı eritiyor ve taytını aşağı kaydırıldığında Nova'nın güzelliğinde kayboluyorum.

Eğildiğinde saçlarını tutup kısa tellerini çekiştiriyorum. Rahatlamadan önce bir an için sertleşiyor. "Kısa saçlarını seviyorum," diyorum gözlerindeki panik ifadesini görerek. Muhtemelen bu kontrole ihtiyacı var, bu yüzden o izlerken joggers'ımı ve tişörtümü çıkarmadan önce onu usulca öpüyorum. Kendimi masanın üzerine atıyorum ve bir kolumu başımın altına koyarak arkama yaslanıyorum. "Devam edin, Hemşire Nova."

Gözleri vücudumda geziniyor, sikimin sarsılmasına ve hazır ola geçmesine neden oluyor. Kaslarımı sergilemek için geriniyorum, onun inlemelerine bayılıyorum. Louis'in bize yaptırdığı alıştırma için hiç bu kadar minnettar olmamıştım, kız arkadaşımın vücuduma verdiği değeri gördüğüm zamanki kadar. Üstüme kayarak kalçalarımın oturuyor ve gözleri bir kez daha nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi üzerimde geziniyor.

"Çok şanslıyım," diye mırıldanıyor.

"Hayır, o benim tatlım," diyorum bir an bile tereddüt etmeden. Üstümde oturan lanet olası bir melek ya da belki de bir şeytan - tüm hınzır sırtışlar, siyah saçlar, bronzlaşmış kaslar ve dövmeleler. İnanılmaz görünüyor ve vücudunu bana doğru kaydırırken, yeni yarasının etrafını öpebilmek için kaldırıyorum. Arkama yaslanırken gözlerindeki sevgi parıltısı beni gülümsetiyor.

"Ben seninim Nova, benimle hınzırca oyna."

"Oh, planlıyorum," diye söz veriyor, amını çıplak kalçama bastırıyor ve bana sürtünerek ıslaklığını hissetmeme izin veriyor. Ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor ki ona uzanıp o güzel amcığı buraya sürüklemeyeyim, onun yerine yüzüme oturabilsin. Bu onun gösterisi, onun hızında. Eğer kontrolün onda olmasını istiyorsa, o zaman bu onun elinde.

Burada saatlerini geçirebilir, beni kızdırıp azdırabilir, sonra da gidebilir ve ben de ona izin veririm, yeter ki bana lanet olası kurtarıcısıymışım gibi bakmaya devam etsin. Bu yüzden onu domaltıp adım haykırana kadar çiğ çiğ sikme isteğime rağmen sabırla bekliyorum.

Ödüllendirildim çünkü kızım zalim değil. Dudakları boğazımdan aşağı kayıyor ve tenimin orasını burasını ısıyor, keskin acı beni sarsıyor. Daha iyi yatıştırmak için göğsümden aşağıya doğru öpüyor.

"Nova."

"Şşş, oynayabileceğimi söylemiştin," diye mırıldanıyor, alaycı dudakları boyum boyunca kayarken gözlerini benimkilere dikeyor. Çok fazla olduğu için kolumu yüzüme atmak istiyorum, ama sanki lanet bir dondurma külahıymış gibi uzunluğumu yukarı ve aşağı yalarken başka tarafa bakamıyorum. Zevk içimde spiraller çiziyor ve henüz bana dokunmadı bile.

Kıkırdarak uzunluğumu kavıyor ve dudaklarını sikimden aşağı kaydırarak beni boğazının arkasına kadar emiyor. Lanet olası yıldızları görüyorum. Kontrolü ele geçirmeye çalışarak ağzına sokmaktan kendimi alamıyorum. Beni tokatlayarak uzaklaştırıyor, benimle alay ederken beni yere sabitliyor, ben onun altında nefes nefese, terli bir karmaşa olana kadar uzunluğumu yalıyor ve emiyor, parıldayan amına bile girmeden önce yükümü üfleme direnmeye çalışıyorum.

"Tatlım, sallan bakalım. Doktor da oynamak istiyor." Gözleri kızarıyor ve dönüp o güzel kıcını yüzüme yerleştiriyor ve sonunda istediğimi elde ediyorum.

Mükemmel kalçalarını tutarak onu geriye doğru sürüklüyorum ve dudaklarımı dolgun klitorisinin etrafına kapatıyorum. Sikimi daha sert emerken inlemeleri odanın içinde yankılanıyor. Sıcak, ıslak ağzına sokmaktan, amını siker gibi sikmekten başka bir şey yapamıyorum. Bu sırada, bekleyen dilime sürtünüyor, tadı dilimin üzerinde patlıyor.

Mükemmellik.

Üzerimde sallanmasına izin veriyorum, inlemeleri ve nefes alışları daha da yükseliyor ve yakın olduğunu biliyorum. İçine girmeden önce onun güzel ve ıslak olmasını istiyorum çünkü dayanamayacağımı biliyorum. Onunla asla yapamam. O bunu imkânsız kılıyor.

"Bebeğim, eğer durmazsan boşalacağım," diye onu uyarıyorum.

"Güzel," diye mırıldanıyor, sikimi bir Hoover gibi emiyor.

Sikeyim.

Taşaklarımın sıkışmasına karşı savaşıyor, sertçe emmeden önce klitorisini kısıtıyorum. Boşalırken bir çığlıkla öne düşüyor, beni amıyla boğuyor ve tam istediğim gibi boşalıyor.

Yere yığıldığında, dönmeden önce tadabildiğim kadar tadına bakarak amını okşuyorum. "Oynamak istedim."

"Şimdi oyna." Boyumun etrafında dönerek, onun için tutuyorum. "Bana bin ve beni ne kadar delirttiğini gör, tatlım. Zaten dökülmenin eşiğindeyim, ama ondan önce içine girmek istiyorum, bu yüzden o güzel amcığını sikimin üzerine oturt ve sür."

Suratını asarak amını üzerime kaldırıyor ve ben hırlayana kadar sikimin üzerinde gezdiriyor. Aşağı kayıyor, beni sonuna kadar almak için kalçalarını çalıştırmadan önce uzunluğumun üzerine oturuyor. Başım bir gümbürtüyle geriye düşüyor, serbest bırakılmamla savaşıyor, dudaklarımdan gırtlaktan bir inilti kaçıyor. Bu çok zor, her türlü işkenceden daha kötü ve her türlü zevkten daha iyi. Sıkı, ıslak sıcaklığı beni o kadar iyi kavırıyor ki, hareket etmemek acı veriyor.

"Gözlerini benden ayırma Isaac," diye emrediyor, kıpırdamadan, ben de gözlerini zorla açıp onunkilerle buluşturduğumda, dizlerinin üzerinde doğrulup tekrar aşağı inerek beni ödüllendiriyor ve zıplarken sikimi yutuyor.

"Siktir!" Bağırıyorum, kendimi ona daha derinden gömmek için kalçalarımı yataktan kaldırıyorum. Göğsüm kabarıyor ve olabildiğince uzun süre dayanmak için savaşıyor, ter vücudumdan aşağı dökülüyor.

Taşaklarımı onun içine boşaltma ihtiyacından sırtım neredeyse eğiliyor. "İşte bu kadar. İzle beni doktor," diye cilve yapıyor ve ellerini vücudunda gezdirerek sallanan memelerini kavırıyor. Meme uçlarını cımbızlayıp bükürken gözlerim ona kilitleniyor, kendi zevkini kovalarken amcığı etrafımda sıkışıyor.

"Onları bana ver," diyorum nefes nefese. "bakmama izin ver."

"Lütfen de," diye mırıldanıyor, bana daha sert biniyor.

"Lütfen, tatlım," diye yalvarıyorum.

Öne doğru eğildi ve o bana güzel pembe meme uçlarını beslerken sikim onun içine daha derine kayıyor. Onları deli gibi emiyorum ve saldırıyorum, duramıyorum. önce uzunluğumda daha sert sallanıyor. Ona uzanıyorum ama beni tokatlayarak uzaklaştırıyor, elini aşağı kaydırıyor ve kaldırıp indirirken klitorisini ovuyor.

"Çok yaklaştım," diyor. "Isaac, benimle gelmeni istiyorum. Bunu hissetmek istiyorum."

"Bebeğim, buraya girdiğin andan beri oradaydım. Kendini boşalt, beni kullan, ben seninim."

"Biliyorum." Amcığı etrafımda titreşiyor ve yakın olduğunu biliyorum. "Tanrım, seni seviyorum. Seni çok seviyorum."

"Seni seviyorum tatlım, şimdi benim için gel. Serbest kalışımı sağdığını hissetmek istiyorum. Bırak beni." İnleyerek gözlerini kapatıyor ve vücudu sarsılıyor. Bir an bile geçmeden, amcığı etrafımda kenetleniyor ve çığlığı horozumu sağarken serbest kalıyor, boşalırken titriyor ve bükülüyor.

Hırlayarak aşağı uzanıp kalçalarını kavıyorum, onu unutulmaya kadar takip edene kadar sikimin üzerinde ileri geri çekiyorum. O sızlanırken benim salgım içine sıcıyor. Onu orada tutuyorum, onu doldururken horozumun üzerine yerleştirdim ve sonra göğsümün üzerine öne doğru çöktü. Kollarımı ona sararak, bedenlerimiz hala mutluluk içinde birbirine kilitlenmiş olsa bile, hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalışıyorum.

Terli başını öpüyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum. "Hayatımızın geri kalanında oyun oynayacağız, Nova."

Sırıtarak kalbimin üzerine bir öpücük konduruyor.

"Sabırsızlanıyorum doktor." Ben de.

KIRK ALTI

"S Jonas benim için bu konu üzerinde çalışıyor ama orduya istediklerini vermeyi planlamadığımı bilmeniz gerektiğini düşündüm."

Nova'nın kafası yukarı kalkar ama diğerleri şaşırmış gibi görünmez. Louis kanepede arkasına yaslanır.

"Araştırmayı ne için kullanmayı planladıklarından hoşlanmıyorum, ne de başka amaçlar için kullanılmaktan hoşlanıyorum. Bunu kabul etmeyecekler, bu yüzden en kötü senaryo için planlama yapıyoruz. Bizi gelecek hafta bekliyorlar, ama biz erken gidiyoruz - sürpriz unsuru. Son bir görev düşünüyorum ama hepimiz kabul edersek."

Nico başını sallar. "Evet."

"Katılıyorum." Isaac dudaklarında endişeyle Nova'ya baktı. "Araştırmayı ele geçirirlerse bunun hepimiz için ne anlama geleceği konusunda endişeliydim. Notları oldukça önemli, yani onun bıraktığı yerden devam edebilirler."

"biliyorsun." Dimitri omuz silkiyor.

"Nova?" Endişeyle sordum. Onun istemediği hiçbir şeyi yapmayacağım.

"Endişeliydim ama bu konuyu nasıl açacağımı bilmiyordum. Sanırım başından beri araştırmayı bizden almak istediler. Peki, plan nedir?"

Sırıtarak yaklaşıyorum. "İçeri giriyoruz, bebeğim. Bubi tuzağına yardım ettiğimiz süper gizli sığınağa gizlice gireceğiz ve onlara kibarca siktir git cevabımızı vereceğiz."

Gülümsüyor. "Ya kibar cevabımıza hayır derse?"

"O zaman o kadar kibarca söylemeyelim." Louis sırtıyor. "Onlara bize karşı zayıf olduklarını göstermek için gizlice içeri giriyoruz. Bizi neden işe aldıklarını unuttular."

Bu yüzden onlara göstermenin zamanı geldi. Araştırmayı ve ailemizi korumak için son bir görev."

"Aynen öyle." Nova başını sallar.

"Öldürme işini ben yapacağım!" Elim havaya kalkarak sesleniyorum.

"Öldürmek yok," diye tersledi Louis. "Hayatımızın geri kalanında kığımızda orduya ihtiyacımız yok."

"Neden? Suçluların iade edilmediği bazı güzel ülkeler olduğunu duymuştum," diye mırıldanıyorum ama sönüyorum. "Peki, beni ya da seni öldürmeye çalışmadıkları sürece öldürmek yok, o zaman her biter."

"Teşekkür ." Louis iç geçiriyor, alabileceğinin en iyisinin bu olduğunu biliyor.

"Projeyi görmek ister misin?" Nova'ya kaşlarımı oynatıyorum ve o da sırtıyor.

" biliyorsun."

Masanın etrafından koşarak onu omzuma atıyorum, diğerleri sadece bizi izliyor ve sonra plan yapmaya devam ediyorlar.

Planlama zaten sıkıcı. Ben bunu tercih ederim.

Onu talep ettiğim odada ayağa kaldırıyorum. Her yerde silahlar ve giysiler var, biraz dağınık ama kollarımı ona sarıp Dimitri'nin şartnamelerine göre yaptığım cihazı gösterirken umursamıyor.

"Nedir bu?" diye soruyor ve dokunmak için uzanıyor.

"Her ihtimale karşı bir EMP." Burnumu boynunda gezdirerek kıkırdıyorum.

"Ama gerçekten sadece seninle baş başa kalmak istedim."

"Bu doğru mu?" Bana sırtıyor. "Peki burada benimle tek başına ne yapmak isteyebilirsin?"

Onu en yakın duvara yaslayarak elimi üzerine bastırıyorum ve kızıma sırtıyorum. Onu bu kadar mutlu görmek hoşuma gidiyor. "Aklıma bazı şeyler geliyor ama hepsi aynı kapıya çıkıyor."

"Peki bu ne?" diye mırıldanıyor, ben uzanıp onu yukarı kaldırırken, o mükemmel bacaklarını etrafıma sarıyor ve onu sertliğime doğru bastırıyorum.

Burnumu bir kez daha boynunda gezdiriyorum, tamamen kızıma ait olan kokuyu içime çekiyorum ve kulağına ulaştığımda, o inerken lobunu ısırıyorum. "Benim için çığlık atıyorsun," diye fısıldıyorum o titrerken.

"O zaman beni yap," diye talep ediyor.

"Oh, planlıyorum." Sırtıyorum, amına doğru sallanıyorum ve ona olan arzumu hissetmesine izin veriyorum. "Seni dizlerinin üzerinde istiyorum ve o güzel kığını istiyorum. Bu hafta hepsinin bu açgözlü amcığın içinde olduğunu biliyorum."

"Jonas," diye inliyor, içime doğru sallanıyor.

"İşte bu, benim için güzel ve ıslak ol çünkü yürüyemeyene kadar o güzel küçük kıcına büyük, şişman horozumu alacaksın. Her bir santimini geri alıyoruz bebeğim, o yüzden dayan."

Gözleri parlıyor. Ne demek istediğimi biliyor ve bunu istiyor. Onun dokunmadığımız hiçbir parçasının kalmasını istemiyor. Dönüp onu yatağa fırlatıyorum, zıplamasını izliyorum ve o daha yuvarlanamadan ben atılıyorum. Onu yüzüstü yatırıyorum, pantolonunu indiriyorum ve parmaklarımı ıslak kıvrımlarında gezdiriyorum.

"Çok ıslak," diye homurdanıyorum. "Bunların hepsi benim için mi bebeğim? Seni yere yatırıp istediğin gibi becermemi mi bekliyordun?"

"Evet." Elime doğru geri itiyor, ama klitorisini çimdiklerken kıpırdamasına izin vermiyorum, onu taciz ettiğimde düzensiz çığlığı havayı dolduruyor. Boşalmanın eşiğine gelene kadar onu orada tutuyorum ve sonra geri çekiyorum, onu hırıltılı bırakıyorum.

Kıkırdarak pantolonumu indiriyorum, sikimi amına doğru sürüklemekten önce yatağın üzerinden tekmeliyorum. "Henüz boşalmaya cesaret etme," diye uyarıyorum onu. "Sikimi güzelce ıslatacağım. Eğer boşalırsan, kendimi boşaltacağım ve seni sikimi alamadan burada bırakacağım."

"Lanet olsun," diye homurdanıyor, kıcını dışarı iterken bile yüzünü yastığa gömüyor.

Sikimi kıvrımları boyunca kaydırarak, uzunluğumu güzel ve ıslak hale getiriyorum, sızlanana ve boşalmamak için savaşıma kadar bilerek klitorisine çarpıyorum. Ne kadar tatlı olduğuna bakıp sırtarak sikimi içine sokuyorum, yavaş ve yumuşak hamlelerle amına sokup geri sallanmasını sağlıyorum ve tekrar boşalmak üzereyken kayarak çıkıyorum.

"Jonas," diye bağıyor, yumruğunu yatağa vurarak. "Eğer beni boşaltmazsan, seni öldüreceğim."

"Çok isterim, bunu biliyorsun," diye mırıldanıyorum kalçalarını kaldırırken, kıcını geriye doğru bastırıp kalçalarını daha da açıyorum. "Ama tamam bebeğim."

Kıcına bastırarak sikimi içine sokuyorum ve etrafındaki gerginliğini izliyorum. Daha fazlasını almak için geri itiyor ve kendimi kötü hissederek sonuna kadar içine giriyorum. Geri çekilmeye çalışırken çığlık atıyor ama ona izin vermiyorum. Küçük kıcında sikimin her sert santimini hissetmesini sağlıyorum. Hareket etmeye başladığımda, sızlanıyor ve horozumdan kurtulmak için savaşıyor, ama ona izin vermiyorum, bunun yerine elimi aşağı kaydırıp klitorisini tekrar sıkıştırıyorum.

"Gel," diye hırladım.

Emrimle patlıyor, ılık atarken neredeyse fişkırıyor. Bu manzara karşısında inleyerek, acı ve zevki karıştırarak kıcına vururken klitorisini acımasızca ovuyorum.

Küçük kıcını yumrukluyorum, yanaklarının güçten sallanmasını izliyorum. Damlayan amı da doldurulmak isteyerek kasılıyor, ben de parmaklarımı aşağı kaydırıp içine sokuyorum, elimle ve sikimle onu geriyorum. Haykırıyor ve daha fazlasını almak için geri itiyor, yatağa pençelerini geçirirken benimle savaşıyor.

O mükemmel bir görüntü.

Ona geri dönmek için binlerce görev ya da savaş kazanabilirim.

"Siktir, bebeğim," diye homurdanıyorum, parmaklarımla onu becerirken içine giriyorum. "Bunu çok seviyorum. Beni almanı seviyorum. Hiçbir şeyin çok fazla olmamasını seviyorum. Seni o kadar çok dölle dolduracağım ki taşacak ve sonra o güzel ağzını da alacağım. Her bir deliğini onunla dolduracağım. Lanet olsun, birinin idrar yolunu siktikleri bir video bile gördüm. Bunu bile deneyebilirim. Hiçbir yerinin benim tarafımdan dokunulmadan kalmasını istemiyorum. Senin benim her santimime sahip olduğun gibi ben de senin her santimine sahip olmak istiyorum."

"Jonas!" diye bağılıyor ben bir parmağımı daha içine sokarken.

Etrafımda kenetlenirken sözlerim hırıltıya dönüşüyor. Yakın olduğunu biliyorum ama bunun sonsuza dek sürmesini istiyorum. Öleceğim güne kadar onun içinde kilitli kalmak istiyorum, adım dudaklarında ve tadı dilimde.

"Sakın buna cüret etme." Kıcına sert bir şaplak attım ve ağlamasına neden oldum. "Henüz değil. Sakın cüret etme. Seni böyle istiyorum."

"Lütfen." Tırnakları yatak takımını yırtıyor. "Siktir, J, yapamam." Kendini elime ve sikime bırakarak geri iterken kelimeleri bulanıklaşıyor. Daha sıkı kenetlendiğini hissediyorum, boşalmaya ihtiyacı var.

"Siktir." Kendimle savaşıyorum, omuriliğimin dibinde biriktiğini hissediyorum. Elimden geldiğince savaşıyorum ama konu biz olduğumuzda her zaman kaybedeceğimi bilmeliydim. O her zaman kazanacak ve ben bu şekilde seviyorum.

Kükreyerek kıcına bastırıyorum, salıverilmem içimden patlıyor. Sanki bunu bekliyormuş gibi onu uçuruma yolluyor, kıcı etrafımda sıkılaşıyor ve ben onun dar küçük deliğine boşalırken ve sallanırken benden daha fazlasını sürüklüyor.

Inleyerek geri çekiliyorum ve tekrar içine giriyorum, o sızlanırken içime boşalıyorum, parmaklarımı çekerken amcığı parmaklarımın etrafında çırpınıyor. yığılırken nefes alış verışı düzensizleşti. Yavaşça sikimi dışarı çekiyorum,

salınımımın kıcından dökülmesini izliyordum ve bu manzara karşısında neredeyse tekrar boşalıyordum.

Parmaklarımı dağınıklığımın arasından kaydırarak, birleşen döllerimizin parıltısını izliyorum ve hiçbir şeyin bundan daha güzel olamayacağını biliyorum.

Parmaklarımı onun kremasıyla kaplanmış amına sokuyorum ve benim için tekrar boşalırken onu okşuyorum. İnleyerek altımda yatıyor, artçı şoklarla titriyor, gözleri mutluluktan kapalı.

Yanına uzandım ve beni kaşıklamasına izin verdim, ikimiz de döl ve ter içindeydik. "Ben de sana bunu göstermek istiyordum."

"Bunu yaptığına çok sevindim." Kıkırdıyor, başını boynuma gömüyor.

OceanofPDF.com

KIRK YEDİ

I Üssü görmeyeli uzun zaman oldu, hatta aylar, ama o zamandan bu yana o kadar çok şey değişti ki sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Buraya ilk geldiğimde kızgın, kaybolmuş küçük bir kızdım, şimdi ise yaralı, sert bir kadınam.

Sevdiği adamları korumak. Ben bir ailenin, bir birimin parçasıyım ve küçük intikamlardan çok daha büyük bir şey için savaşıyorum.

Aşk için savaşıyorum.

Bu sefer burada olduğumuzu bilmiyorlar. Dimitri sığınaktaki her tuzağı ve alarmı biliyor. İçeri girmenin tek bir yolu olmasına rağmen, görünmeden etrafından dolaşmanın yollarını bulduk. Geçen sefer Jonas bana mutlu bir şekilde tuzakları ve hileleri göstermişti, ama şimdi gizlice giriyoruz.

Birlikte son bir görev.

Bir tanesi kendi ordumuza karşı.

Bu babamın evine zorla girmeye benzemez. Orada askerleri vardı elbette ama burası bir kale ve buradaki askerler aktif görevde ve savaşmak için bekliyorlar.

Kameraların bizi önceden görmemesi için olabildiğince uzağa park ediyoruz. Yeterince yaklaştığımızda, Dimitri alarmların çalmaması için görüntüleri döngüye sokuyor ve kilitlenmelerine neden oluyor. Karanlıkta, aynı siyah kıyafetleri giyerek sırtıyoruz. Heyecanla birlikte adrenalin pompalanıyor içimde.

Ben bunun için yaratılmışım ve bundan ne kadar nefret etsem de, birçok bubi tuzağından zahmetsizce geçerken daha açık olamazdı. En sıkı korunan alan olduğunu bildiğimiz için uzak duruyoruz. Hurdalık görünüyor

karanlıkta daha da terk edilmiş ve labirent gibi. Jonas bombalar ve sensörlerle donatılmış alanları işaret ediyor ve biz de şans eseri ses çıkarmadan geçebileceğimiz yolu bildiğimiz için onlardan kaçınıyoruz. Kara mayınlarının üzerinden atlıyor ve başka mayın döşenmemiş olmasını umuyoruz. Jonas bana kurmadıklarını garanti ediyor çünkü onlar gelmeden önce güvenlikleri berbatmış. Adamlar güvenliği artırmalarına yardım etmişler, bu da bizim işimize yarıyor.

Tepeyi aştıktan sonra, açık arazideki keskin eğimden sığınağa doğru ilerliyoruz. Burada hiç nöbetçi görmüyoruz ama emin olmak için yere yakın duruyoruz. Hepimiz rollerimizi ve bunun ne kadar önemli olduğunu bildiğimiz için hiçbir şey konuşmuyoruz. Tepede çömelip bekliyorum, Dimitri'nin sığınağı elle açacağını biliyorum, böylece kimseyi uyarmamış olacağız. Arkamızı kollayarak çevremizi tarıyorum.

Bizi aşağıya indirecek asansöre ulaştığımızda, Dimitri bir paneli açıyor, biz çömelip sırtını koruyoruz, gece bize iyi bir koruma sağlıyor. Sessizce çalışıyoruz ve bir dakika içinde kapılar açılıyor ve platforma iniyoruz. Geçen seferkinin aksine, bizi bekleyen bir eskort yok ve aceleyle yola koyuluyoruz. Onlar bizi bulmadan önce generali bulmalıyız. Cevaplar istiyoruz ve onun anlamasını istiyoruz.

Silahlar yukarı, koridorları tarıyoruz. Dimitri kameraları kapattı ve Jonas EMP'yi yerleştirirken biz de onu koruyoruz. İleride bazı askerler görüyoruz, bu yüzden yan odalara girip geçmelerini bekliyoruz. Nico sırtıma bastırırken nefesim sakin ve düzenli. Kıyafetinin içinden bile sertliğini hissediyorum ve içimde arzu oluşurken odaklanmaya çalışıyorum.

"Terbiyeli ol," diye mırıldandım sırtarak.

"Temiz," diye mırıldanıyor Dimitri ve kapıyı açıyorum, Nico sağa doğru ilerlerken ben de sola doğru ilerliyorum, arkamızı kollamak için geriye doğru yürüyoruz. General şu anda uyuyor olmalıydı ama odasına çıkan merdivenlere ulaştığımızda Dimitri bizi durdurdu.

"Ofisinde. Orada uyuyakalmış gibi görünüyor. Plan değişti."

Ofisi üssün merkezinden geçiyor ama başka seçeneğimiz yok. Bunun yerine o yöne gidiyoruz ve ekranları döngü halindeyken bile izleyen birkaç sıkılmış, yorgun asker buluyoruz.

Üst kattaki camlı ofiste general sandalyesinde arkasına yaslanmış, ağzı açık horluyor. "Hedef ele geçirildi," diye mırıldandım. "Beş boji, sırtları kapıya dönük. Hazırlıksızlar," diye rapor veriyorum geriye doğru hareket edip sırtımı duvara yaslarken.

"Fikirler?" Louis sorar.

"Üçümüz gizlice girip onları bayıltacağız." Omuz silkiyorum. "Kolay ve sessiz."

Louis kaşlarını çatıyor, belli ki bundan hoşlanmıyor, ama başını sallıyor. "Nova, Nico, benimlesiniz. D, sen kameradasın. Jonas, arkamızı kolla. Isaac, kimseyi öldürmediğinden emin ol."

Jonas, "Ah, dostum," diye mırıldanıyor ama biz çoktan harekete geçmiştik.

Louis geri sayıyor ve yumruğu sıkılınca Nico kapıyı açıyor ve biz hızla ve sessizce içeri giriyoruz, bir adam dönüp bakarken bazı masaların arkasına kayıyoruz. Kapı bir kez daha kapanıyor ve kaşlarını çatıyor, kameralara bakmadan önce odayı inceliyor. Sol tarafta birbirine sokulmuş, kâğıt oynayan iki kişiyi işaret ediyorum. Nico ortadakine başını sallıyor ve Louis sağdaki ikisine işaret ediyor. Onlar da aynısını yapınca yerime geçiyorum.

Hepimiz yerimizi aldıktan sonra geriye doğru sayıyorum ve bire geldiğimde harekete geçiyorum, iki hedefimin arkasına geçiyorum ve onların da aynı şeyi yapacağına güveniyorum. Dönmeye başladıklarında boyunlarına iki iğne vuruyorum. İlaç etkisini göstermeden önce biri "Ne?" diye mırıldanıyor ve sonra yere yığılıyorlar.

Diğerlerinin de çabucak halledildiğini görüp sırtıyıyorum. Personel arasında sakinleştiricilere erişimi olan bir doktorun olması iyi bir şey. Bu askerler bir süre baygın kalacaklar. Kapılar açılıyor ve diğerleri de bize katılıyor. Generalin ofisine doğru ilerlerken Isaac ve Jonas hemen kapıları kapatıyor.

İçeri girdik ve yerlerimizi aldık. Karşımdaki sandalyeye oturdum, ayaklarımı kaldırdım ve generalinkileri masanın üzerinden tekmeledim. Bir gümbürtüyle düşüyorlar ve uyandığında dengesini korumak için kollarını sallıyor. Beni görünce gözleri açılıyor, ben de el sallıyorum.

"Bunun anlamı ne?" diye hırlıyor ve hepimizi görünce hepsi uyuyan adamlarını arıyor. "Neden burada olduğunuzu bize söylemediniz?"

"Bu konuşmayı özel olarak yapmak istedik." Louis omuz silkerek masanın kenarına oturdu. "Ah, o düğmeye basmayın, efendim. Elinizi kırmak istemem."

"O yapacak," diyorum yardımsever bir şekilde. "Ya da ben yaparım."

General elini acil durum düğmesinden çekip kollarını kavuşturarak bize dik dik bakıyor. "Araştırma nerede?" diye soruyor, hâlâ yetkili olduğunu düşünüyor.

Aptal.

"Bizimle değil," diye yanıtlıyor Louis. "Bunu neden istediğini bilmek istiyoruz. Öfkelenmeden ya da öfkeyle cevap vermeden önce, hayatının nasıl cevap verdiğine bağlı olduğunu bil general ve yalan söyleyip söylemediğini anlayacağız. Ne de olsa biz en iyisi olmak için yaratıldık."

"Bu sizi . Bu bir ulusal güvenlik meselesi." Öfkelendi. "Şimdi araştırmayı teslim et. Hükümete ait."

"Kullanmayı düşünüyor musun?" Öne doğru eğilerek soruyorum. "Dikkatlice düşün." "Tüm araştırmalar, güvenliğini sağlamak üzere kontrol altında tutulacak ve test edilecektir." O

gözlerini kısar. "Başka bir ülke yerine bizim kullanmamız daha iyi. Savaşta kurtarabileceğimiz hayatları bir düşünün. Dr. Davis bu konuda yanlış yaptı ama daha iyisini yapabiliriz."

"Sana başka kim yardım ediyor?"

"Şu ana kadar kimse yok. Test için yönetim organına sunacağım. Anlamak zorundasınız. Ne de olsa, kendine bir bak-"

Silahımı kaldırıyorum ve Louis'e bakmadan önce beynini dağıtıyorum. "Kimse bu araştırmayı kullanmayacak. Bu iş onunla bitecek." Alarmlar çalarken ayağa kalkıp silahımı kaldırıyorum.

"Siktir, öldürmek yok dediğini sanıyordum. Neden öldürdü ki?" Jonas askerler kapıdan içeri dalarken mızızlanıyor ve Louis başını sallayıp ellerini havaya kaldırırken sırtıyorum.

"Dediğimi yaparsan buradan canlı çıkarız" diyor.

Ona sırtıyorum. "Bunun neresi eğlenceli?" Askerler ofise hücum ederken yine de ellerimi kaldırıyorum. Diz çökmemiz emredildi ve kelepçelenerek aşığıdaki odaya götürüldük. Yarı giyinik bir adam odaya dalıyor. Onu buraya ilk gelişimizden hatırlıyorum. Sanırım ikinci komutan o, ama önce ben ateş etme eğiliminde olduğum için konuşmayı Louis'e bırakıyorum.

"Generali kim öldürdü ve buraya nasıl girdiler?" Bakışlarını bize çeviriyor. "Cevaplar!" diye bağıyor.

Evet, askeri.

"Generalin Dr. Davis'le birlikte insan beynini genişletmeye yönelik yasaklı deneysel program üzerinde çalıştığına dair istihbaratımız var. Biz sadece bize emredileni yapıyor ve görevi yerine getiriyorduk." Louis iyi bir yalancı.

"Kanıtınız var mı? Etrafta dolaşıp generallere suikast düzenleyemezsiniz!" diye kükrer.

"Kanıtımız vardı, evet ve görevimizi yaptık. Şimdi şartlarınızdan geri mi dönüyorsunuz? Biz emredileni yaptık."

"Dr. Davis?" diye soruyor, kollarını kavuşturmuş. Belli ki generali onu haberdar etmemiş.

"Öldü."

"Araştırma mı?"

Hepimiz kaskatı çalışıyoruz, ama onunki gerçek bir merak. "Öldü ve bedeniyle birlikte yandı," diye yanıtıyor Louis. "Hepsi gitti. "Her şey gitti. görev tamamlandı."

"Lanet olsun. Bu tam bir karmaşa. Bu salakların kovulmasını istiyorum" - uyuşturulmuş adamları işaret ediyor- "ve çevredeki herkesin suçlanmasını istiyorum. Siz altınız, siktirin gidin gözümün önünden. General sizinle çalışmak istemiş olabilir ama ben istemediğimden eminim ve gelip soru sorduklarında sizi korumayacağım. Hemen gidin buradan."

"Gitmekte özgür müyüz?" Louis emin olmak için soruyor.

"Evet, fikrimi değiştirmeden git. General işin içindeyse, sen de emredileni yaptın. Bu hoşuma gittiği anlamına gelmiyor ama anlaşmalarımıza sadık kalacağız. Yine de siz kiralık askerlersiniz, başka bir şey değil. Gidin." Ellerimiz çözüldü ve ayağa kaldırıldık.

Başımız daha fazla belaya girmeden Nico beni, Louis de Jonas'ı tutuyor ve bizi dışarı sürüklüyorlar. Askerler bize yukarıya kadar eşlik ediyor, burada güneş ışığı gökyüzünde süzülürken gecenin temiz havasını içime çekiyorum.

"Sanırım EMP'ye ihtiyacımız yoktu," diyorum.

"Hayır, sırf eğlence olsun diye patlatacağım."

Jonas kıkırdıyor.

Dimitri inliyor. "Tanrım, tutuklanıp karanlık bir hücreye atılmadan önce bizi buradan çıkar."

Askerler bize tepeden aşağıya kadar eşlik ederken sabahın erken saatlerinde tatbikat yapan bir birlik görüyoruz. Sanırım alarmları duymamışlar ya da her şey yolunda gitmiş.

Yaklaştığımızda, el bombaları ve roketatarların bulunduğu açık kasalarla silah eğitimi yaptıkları anlaşılıyor.

Onları izlemek için duruyoruz ama bir bakıyorum, Jonas omzunda bir roketatar taşıyor ve onu sondaj yapan askerlere doğrultuyor.

"Jonas!" Şak diye söyledim.

Benimle arkamdaki adamlar arasında bakışıyor ve suratını asıyor. "Ama onunla oynayabileceğimi söylediler."

İnledim. "Onları vurmak istememişler."

"O zaman bunu söylemeleri gerekirdi." Fırlatıcıyı omzundan indirerek kutuya geri bırakıyor, hâlâ surat asıyor ve ayaklarını yere vurarak uzaklaşıyor. "Artık kimseyi öldüremiyorum."

Ateş etmekle gülmek arasında kararsız kalan askerlere bakıp yüzümü buruşturarak Jonas'ı takip ediyorum ve on dakika içinde arabaya ulaşıyoruz. Oraya vardığımızda eskortumuz tepeye doğru gözden kayboluyor.

Az önce casusluk ve cinayetten paçayı kurtardık ama araştırma güvende, biz de öyle.

Arabaya ulaştığımızda Louis'e baktım. "Şimdi ne olacak?" diye soruyorum.

Ben tepki veremediğim başımın arkasından tutup beni kendine çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Diğerleri ıslık çalıp tezahürat yaparken inleyerek öpücüğe karşılık veriyorum ve o çekildiğinde şöyle diyor: "Şimdi mi bebeğim? Hayatımızın geri kalanını planlıyoruz."

KIRK SEKİZ

A Masaya oturduğumda gözlerim bir kez daha Ana için ayrılan boş sandalyeye gidiyor. Bu evi ve burada yaşadığım anıları seviyorum, ancak döndüğümüzden beri geçen birkaç gün içinde rahatlayamadım. Uyanıyorum

Kalbim acıyor ve her odada onu arıyorum. Sanki bir kez daha geçmişe hapsolmuş gibiyim.

Belki de öyleyimdir.

Belki de her zaman bir şekilde burada kapana kısılmıştım.

Çocukken beni burada tutan babamdı ama bir yetişkin olarak bu benim görevim ve kız kardeşime olan sevgimdi.

Şimdi ikisi de gittiğine göre, boş bir kabukta kaldım ve etrafım hayaletlerle çevrili ama yaşayanlar yaşmalı. Bunu burada yapabileceğimi sanmıyorum. Bir kez ayrıldım ama kaçıyordum, burayla aramdaki lastik bandın bir gün beni geri çekeceğini biliyordum. Bu sefer, sonsuza dek sürececek bir veda olmayacağını biliyorum ama bir son olacak. Sonunda geçmişimi geride bırakacağım ve böylece hayatıma devam edebileceğim.

Şu anda arafta oyalanıyoruz, ancak dünyaya yeniden katılma zamanı geldi.

Louis çocuklarla konuşurken onlar da çocuklar için ev seçeneklerini tartışmaktadır. Dimitri hepsinin yetim olduğunu, kötü durumlardan, sokaklardan ya da bozuk bir sistemden çalındıklarını keşfetti. Kimse onları özlemiyor ve kimse onları aramıyor. Geri dönecek hiçbir şeyleri yok. Onları bulduğumuzdan daha iyi durumda bırakmaya kararlıyız. Babamın ölümünden bu yana son derece zengin oldum, olduğundan değil, ama şimdi

Ana . . . Evet, Davis'in malikanesinin ve içerdği her şeyin tek varisi benim.

Onu da parasını da sikeyim.

Aklıma bir fikir geliyor, anında sırtıma sağlayan ve kalbimi yükselten bir fikir. "Burada kalamam." Bütün gözler bana dönüyor ama benim odağım kız kardeşimin oturması gereken sandalyede. "Kalamam. Artık burada kapana kısılamam. Doğduğumdan beri öyle ya da böyle bu eve bağlıyım. Hayaletleri bırakmanın ve bana sürekli söylediğin gibi gerçekten yaşamının zamanı geldi." Bakışlarıyla karşılaşıyorum, şaşkınlıklarını görüyorum. "Kalamam ama Annie'yi burada yalnız bırakmayı reddediyorum. Eğer o burada olmasaydı, yaptığı her şey için buranın çürümmesine izin verirdim ama burası sadece bir ev, kız kardeşimin sevdiği ve içinde büyüdüğü bir ev. İçinde bir aile olduğumuz bir ev."

Uzanıp Bert'in elini tutuyorum. "Aşkın gerçekte ne olduğunu öğrendiğim bir ev. Ben kalamam, o da gidemez." Seçenek haritalarına bakıyorum. "Ama onlar gidebilir. Ona son bir kez siktir çekelim ve burayı onların evi yapalım. Yeterince oda var ve onlar için personel bulup onun kan parasıyla finanse edebiliriz. Onlara bunu borçlu. Onlara hayatta daha iyi bir şans verelim ve Annie'ye arkadaşlık edelim. Bir kez daha kahkaha ve sevgiyle dolsun."

"Bayan Nova, emin misiniz?" Bert fısıldar.

"Ondan hiçbir şey istemiyorum. Ne bu evi, ne de parasının tek kuruşunu. Her zaman kendi yolumu çizdim ve çizeceğim, ama bu parayı iyilik için ve onun yaptıklarını telafi etmek için kullanmalıyım. Bilseydi mezarında ters dönerdi, yani evet, eminim. Bu eski, perili evi hayata döndürelim. Ona bir amaç verelim." Bert'e hüznle gülümsedim. "Her şeye rağmen burayı sevdiğini biliyorum. Her zaman kalabilir ve çalışabilirsin."

"Benim evim senin olduğun yer," diyor. "Ben sadece sen ve Bayan Ana için kaldım. Sorun hiçbir zaman iş ya da ev olmadı; sorun sizdiniz. Eğer beni kabul ederseniz, sizinle geleceğim." Adamlarıma bakıyor. "Sizinle ilgilenmek hoşuma gidiyor. Sizin için sorun olmadığı sürece, Bayan Nova kadar siz de artık benim ailemsiniz."

Diğerleri başlarını sallarken ona "Nereye gidersek gidelim sana kapımız her zaman açık," diyorum. "Bizimle her zaman bir yerin var." Louis gülümsüyor.

"Neresi olsun.

Nova?"

"Bilmiyorum. Sadece orada bizim için bir şeyler olması gerektiğini biliyorum. Yeniden yaşamayı öğrenebileceğimiz ve geçmişimizdeki dehşetten kurtulabileceğimiz bir yer. Sadece gelişebileceğimiz bir yer." Onlara gülümseyerek uzandım ve

elimi masanın üzerine koydum. "Sığınaktayken tek düşündüğüm buydu; kendimize ait bir yer, bir aile için bir yer."

"O zaman onu bulacağız," diye mırıldandı Louis.

"Hala ... bir yandan çalışabiliriz, değil mi?" Jonas endişeyle soruyor.

Gülerek ona göz kırpıyorum. "Sanırım hepimizin tamamen delirmesini engellemek için buna ihtiyacımız olacak. Kim olduğumuzu değiştiremeyiz ama bence bir parça huzuru göze alabiliriz, öyle değil ? Ayrıca, bu araştırmayı korumak artık bizim görevimiz."

"Ben varım." Dimitri omuz silkiyor. "Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim."

"Katılıyorum. Sanırım değişiklik olsun diye sıcak bir yere gitmek istiyorum." Isaac sırtıyor. "Siktir et, ben varım. Zaten seni takip ederdim." Jonas kıkırdar.

Sormak zorunda olduğuma inanamıyormuş gibi gözlerini deviren Nico'ya bakıyorum. "Biz bir aileyiz."

"Louis?" Sorguluyorum.

"Katılıyorum. Sen nereye gidersen biz de oraya gideriz. Bence haklısın. Bir parça huzuru hak ediyoruz. Babanın izini sürmek ve intikamımızı almak için o kadar çok zaman harcadık ki, çocukken bile gerçek anlamda yaşayamadık. Biz bunu hak ediyoruz ve sen de hak ediyorsun Nova. Hadi gidip birlikte evimizi bulalım."

Biz bir olana kadar onların elleri benimkileri sarıyor. Tek bir aile.

Gözlerim sandalyeye geri dönüyor ve bu kararın onun da hoşuna gideceğini biliyorum. Sonunda gitmeme izin verip hayatıma devam etmemden mutlu olacağını biliyorum. Bu onu unutacağım anlamına gelmiyor. Bu sadece, bizi nereye götürürse götürsün, maceralarımda onu yanımda taşıyacağım anlamına geliyor.

Eşyalarımızı toplamamız uzun sürmedi. Hareket halinde olmaya çok alışkınız, her şey zaten paketlenmiş durumda ve hafif seyahat ediyoruz. Bert ise daha uzun sürdü ve her şeyi paketlemesine yardım etmek zorunda kaldık ama Jonas kıyafetlerini bir çantaya attıktan sonra onu kovdu, her şeyi yeniden katladı ve aklımı başımdan alan küçük küpler halinde sıkıca paketledi. Ev için planlar yapmaya başladık. Yerine geçecek kişiyle görüşen kişi Bert'ti ve seçtiği kadından memnun kaldı. Evin bakımına yardım edecek ve

Çocuklarla ilgilenecek ve bize rapor verecekler. Ayrıca öğretmenler ve ihtiyaç duyabilecekleri her şey gibi diğer personel de hazır bulunacak. Hepsi yarın gelecek ve biz o zamandan önce gitmiş olmak istiyoruz.

Bert'in dikkatli bakışları altında arabayı toplamaları için çocuklardan ayrılıyorum ve ellerim önümde bükülerek ağaca doğru ilerliyorum. "Veda etmeden gidemem, ama bu sonsuza dek veda değil. Geri gelip ziyaret edeceğim, evi ve seni kontrol edeceğim ama sonsuza kadar burada kalamam, senin için bile. Eskiden söylediğin gibi, bir kez olsun kendimi ön planda tuttuğum ve hayata bir şans verdiğim için mutlu olacağımı biliyorum. Ve tabii ki, onlar da benim yanımda. Onları seviyorum, Annie. Gerçekten seviyorum. Bunu daha önce bilmene sevindim..." Sertçe yutkunarak bir an için gözlerimi kapatıyorum ve güneşi yüzümde hissediyorum. "Seni çok özleyeceğim. Acımın dineceğini hiç sanmıyorum ama seni yanımda götüreceğim. Nereye gidersek gidelim, nereye gidersek gidelim, sen orada olacaksın. İkimize de yetecek kadar yaşayacağım ve zamanı geldiğinde seninle ötede buluşacağım." Eğilip mezar taşındaki kiri temizliyorum ve hüznle gülümsüyorum, gözlerim bir kez daha yaşlarla doluyor ama düşmelerine izin vermiyorum.

"Seni seviyorum, Annie. Her zaman sevdim. Küçük kardeşim olduğun için teşekkür ederim. Bana yeniden sevmenin normal olduğunu öğrettiğin için teşekkür ederim." Ayağa ellerimi sildim ve bekleyenleri görmek için onlara baktım. Nico gözlüklerini takmış, açık kapının önünde tünemiş duruyor. "Sana cehennem gibi bir hayat ve belki birkaç görev daha göstereceğime söz veriyorum." Kıkırdıyorum. "Benim için onlara göz kulak ol, Annie." Tekrar ona baktım. "Sam'e iyi bak. Güle güle."

Ayaklarımı arabaya doğru zorluyorum, her adım bir öncekinden daha hafif ve hafif bir esinti üzerimden geçip beni arabaya doğru ittiğinde, onun orada olduğunu bilerek gülümsüyorum. Nico içeri kayıyor ve ben de onu takip etmeden önce eve bir göz atıyorum. Çocukları kontrol etmek için geri geleceğim ama bir daha asla burada yaşamayacağım.

Bu malikâne benim için çok fazla acı ve hayalet barındırıyor - hem iyi hem de kötü. Burası benim yaşadığım yer. Acı çektiğim, üzüldüğüm ve sevdiğim yer. Kırılmaz olduğumu ve durdurulamaz olabileceğimi öğrendiğim yer. Her zaman büyüdüğüm yer olacak, ama şimdi sadece bir ev değil, bir yuva bulma zamanı.

Onlarla birlikte sonsuzluğumu bulmanın
zamanı geldi. Ailemle birlikte.

KIRK DOKUZ

"A Bu yoldan gitmek istediğine emin misin?" Pencereden dışarı bakan Nova' dönüp bakarak onuncu kez soruyorum. Gözlerinde tarif edemeyeceğim bir bakış var, sanki bir şey biliyormuş gibi.

Sevmiyorum. Yumuşak bir gülümsemeyle bana döndüğünde, anlıyorum. "Neredeyse hissedebiliyorum. Devam et," diyor.

Geçtiğimiz ay boyunca, Isaac'in eski evini daha önce hiç görmediği gibi görebilmesi için Paris'i dolaştık, ancak o Fransa'da herhangi bir yerde yaşamak istemedi. Daha sonra İspanya, Almanya, Norveç, Polonya ve hatta İzlanda'yı keşfettik. Özel bir uçağımız olduğunda, istediğiniz yere gidebilirsiniz ve Nova çok özel bir şey istiyor gibi görünüyor. Daha çok gülümsüyor ve iyileşmeye başlıyor. Kızımı bu kadar mutlu görmeyi seviyorum ama henüz istediği gibi yerleşebileceği bir yer bulamadı.

Uçak İtalya'ya inene kadar değil.

Son yerler rastgele, sadece parmağını haritanın üzerine koyarak seçilmişti ama buraya adımını atar atmaz bir şeyler değişti. Sanki manzaraya baktı ve işte burası dedi. Son birkaç gündür İtalya'da arabayla dolaşıyor, manzarayı keşfediyor, kültürü deneyimliyor ve sunduğu her şeyi değerlendiriyoruz. Her seferinde gözlerinin içine bakıyor ve bize devam etmemizi söylüyor.

Onunla birlikte olduğumuz sürece nerede kaldığımız umurumda değil, bu yüzden rastgele durmamı söylediği toprak yoldan aşağı dönüyorum. Buradan çok uzakta olmayan küçük bir köy tabelası var. Birkaç eski şato ve şarap imalathanesinin yanından geçtik.

inişli çıkışlı tepeler güzelin de ötesinde. Bulunduğumuz yerde çok saf ve gerçek bir şeyler var ama bu toprak yol hiçbir yere çıkmıyor gibi görünüyor.

Dimitri'nin fiziksel haritası açık. Uydularını ya da bilgisayarlarını kullanmasına bile izin vermiyor, bu da onu huysuzlaştırıyor ama hepimiz hayatımızın geri kalanını geçirmek istediği yeri bulmaya, ailemizi, geleceğimizi kurmaya kararlıyız. Kahretsin, onu bulmak için dünyayı iki kez dolaşacağım, eğer bu gerekiyorsa.

Sadece onun mutlu olmasını ve birlikte olmamızı istiyorum.

SUV toprak yolda ilerlerken ellerimi direksiyondan ayırmadan iki yanımıza bakıyorum. Bir tepeye tırmanana kadar sadece tarlalar görüyorum ve diğer tarafta bir ev var. Etrafında birkaç müstemilatı olan eski bir şatoya benziyor. Neredeyse bir çiftliğe benziyor ve önünde bir satılık tabelası var.

Nova öne doğru eğilir ve ona gülümser. " bu. Hissedebiliyorum. Sen hissedebiliyor musun?" Onun gülümseyen yüzüne bakarken başımı sallıyorum. "Hissedebiliyorum, bebeğim."

"O zaman gidelim!"

Motoru çalıştırdım ve yolun geri kalanını sürdük. Evin önüne geldiğimizde içim cız etti. Çok fazla çalışmaya ihtiyacı var, ancak dışarı çıkıp araziye incelediğimde, açıkça potansiyeli olduğunu fark ediyorum.

"Çalışmaya ihtiyacı var," diyor Louis.

"Eh, biz de öyle." Nova omuz silkiyor. "Mükemmel sıkıcı olurdu." Tam iki ön kapı açılır ve yazlık elbiseli yaşlı bir kadın dışarı bakarken eve gülümsüyor.

"Görüntüleme için mi buradasınız?" diye soruyor, bize bakarak.

"Öyleyiz," diye yanıtlıyor Nova ve ona doğru yöneliyor. "Umarım sorun olmaz. Öylece geçip gidemezdim." Etrafına bakar. "Burası çok güzel."

"Büyükanneimin ve ondan öncekilerin." Nova'ya gülümsüyor. "Dünyanın geri kalanının çoğundan önce buradaydı. İçeri gelin."

Yaşlı kadının peşinden içeri giriyoruz ve evin içini görünce ağzım açık kalıyor. Çok güzel bir yer. Eski tarz tül perdelerle çerçevelenmiş devasa pencereler güneş ışığının tuğla duvarlara vurmasına izin veriyor ve zeminler bir şekilde sıcak ve ev gibi görünen eski tarzların bir karışımı. Bayan bize etrafta rehberlik ediyor ve bize yetecek büyüklükte bir yemek odası gösteriyor. Eski oymalı şömineler ve hatta hepsi robin's-egg blue ve beyaz renklerde, rahat görünümlü kanepeler, muhteşem tablolar ve kilimlerle döşenmiş bir oturma odası ile bir kütüphane var. Bizi burada hayal ederek etrafta dolaşırken onun sesini duymuyorum. Bir oda var

hepimiz için yeterli sayıda yatak odası var ama benim favorim ana yatak odası.

Çift kapı verandaya açılmaktadır ve yatağın kendisi büyüktür ve küçük bir platformun üzerindedir. Beyaz kanepeler, üzerinde bir tablo bulunan kükreyen bir ateşe bakmaktadır. banyoda, önünde tepelere bakan bir pencere bulunan devasa bir küvet vardır. Her odanın çok sevildiği ve burada yaşayan insanlar için tasarlandığı belli. Bir peri masalı gibi hissettiriyor. Bert mutfak konusunda heyecanlanıyor, aletleri hayranlıkla inceliyor ve biz etrafta dolanıp keşfederken hanımla yemek tarifleri hakkında konuşuyor.

Eski İtalyan ve güncel tatların garip bir karışımı ve dürüst gerekirse Nova haklı. İnanılmaz bir yer. Dışarıda biraz tadilat gerekiyor ama en iyi şeylerin hepsi tadilat ister. Bizi burada, ateşin önünde kıvrılmış, yemek masasında gülüp şakalaşırken ve araziyi keşfederken hayal edebiliyorum.

Bizi burada görebiliyorum.

Nova'yı burada görebiliyorum ve ona döndüğümde onun da görebildiği açık. Daha önce hiç görmediğim bir şekilde gülümsüyor, neredeyse umutlu görünüyor.

Arka tarafta vadiye bakan, mükemmel bakımlı çalılar ve güllerle çevrili bir havuz var ve tekrar onlara katıldığımızda Bert bize genişçe gülümsüyor. Belli ki buraya çoktan aşık olmuş ve bizi gösteren yaşlı kadın da umutlu görünüyor.

Nova, "Burası inanılmaz bir yer," diye övünüyor.

"Öyle. Kocam öldüğünden beri ilgilenemediğim için biraz tadilata ihtiyacı var ama ben sadece bir sonraki sahiplerinin de çocuklarım ve benim gibi buradaki hayatlarından keyif almalarını istiyorum. Buranın yeniden kahkahalarla dolmasını istiyorum."

"Bizim aradığımız da tam olarak bu," diyor Nova ona. "Bir ev, sadece yaşayabileceğimiz ve hayatın tadını çıkarabileceğimiz bir yer."

"Tüm çocuklarımı burada büyüttüm ve size şunu söyleyebilirim ki dünyanın neresine giderseniz gidin, ev gibi bir yer yoktur ve bunu hissettiğinizde bilirsiniz" diyor bilgece.

"Aynı fikirdeyim. Bu arada benim adım Nova. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum." Nova elini sıkmak için uzandı.

"Merhaba Nova, ben Anabel."

Hepimiz donup kalıyoruz ve Nova yaşlı kadının elini sıkarken gözleri açılıyor. "Anabel?" diye tekrarlıyor.

"Evet, Anabel." Kafası karışmış görünüyor.

"Güzel bir isim," diyor Nova ve bilmiş bir gülümsemeyle bize bakıyor. "Sanki bizi eve götürdü."

"Pardon?" Anabel sorar.

"Kabul söyledim," diye yanıtlıyor Nova. "Olmamız gereken yer burası. Burası evimiz."

LOUIS

Dimitri, bizim olduğunu söylediği parayla evi satın almaktan çok mutludur. Nova tereddüt ediyor ama o ısrar ediyor. Anabel, ödememiz gereken fiyatın yakınından bile geçmediğinden emin olduğum bir fiyat önerdi, ancak sorduğumuzda, bazı şeylerin olması gerektiğini ve ailesinin evinin sevildiğini ve bir kez daha restore edildiğini görmenin yeterli olacağını söyledi.

Ertesi gün anahtarları aldık.

Araştırmayı saklayacak bir yer bulmamız taşındıktan sonra sadece birkaç saatimizi aldı. Evin altında, sadece mutfaktaki bir kapaktan girilebilen bir şarap mahzeni var. Dimitri güvenliği arttırmaya başladı ama biz araştırmayı oraya kilitledik ve unutulmaya terk ettik.

Tek istediğimiz bunun başkalarının başına gelmesini engellemektir. Başardık ve artık yaşayabileceğiz. Sivil hayata alışmak kolay olmayacak ama bunu hak ediyoruz. Bu, yardımcı olabileceğimiz herhangi bir şey için gözlerimi dört açmayacağım anlamına gelmiyor - sonuçta eski alışkanlıklar zor ölür - ama şimdilik hayatımızın tadını çıkarma zamanı.

Burada süper askerler ya da deneyler değiliz. Burada sadece kendimiz oluyoruz ve kahvemi yudumlarken, güzel gün doğumunu izlerken, ailemin kahkahaları bana ulaşırken, yardım edemiyorum ama ilk kez gerginliğin omuzlarımdan yuvarlanmasına izin veriyorum.

Düşman ya da görev yok.

Sorumluluk yok.

Benim tek amacım mutlu olmak.

Arkamdan dolanan kollar gözlerimi kapatırken sırtımama neden oluyor.
"Günaydın, güzelim."

"Günaydın." İç çekiyor. "Uyandım ve sen gitmiştin."

"Bunu kaçıramazdım." Kahvemi bırakıp dönüyorum ve kollarımı ona doluyorum, o kahvemi alıp içmeye başladığında bizi bir kez daha güneşin doğuşuna doğru çeviriyorum. Her zaman paylaşıyor gibiyiz, bu yüzden benim için çok tatlı olsa bile onun sevdiği şekilde almaya başladım. Hayatımın aşkını sonsuza dek sürecek yeni evimizde kollarımda tutarken başının tepesini öpüyorum.

"Çok güzel, değil mi?" diye fısıldıyor.

"Öyle, ama asla senin kadar güzel olmayacak."

Kıkırdıyor, bana dirsek atıyor. "Bayat piç."

"Bayılıyorsun." Sırıtarak başını bir kez daha öpüyorum. "Sonsuza kadar yaşarız Nova, ama söz veriyorum seninle yeterince uzun olmayacak." Dönüp bana bakıyor ve ben de ona usulca gülümsüyorum, kalbim sevinçle çarpıyor. "Bana bunun için söz ver - biz, bu ev, ailemiz Eğer bizi bir daha terk etmeye kalkarsan, seni sonsuza dek bize zincirlerim."

"Biziz, bebeğim. Söz veriyorum." Eğiliyor, kahveyi unutuyor ve ellerini boynumun arkasında birleştiriyor. Sıcak bedeninin benimkine değdiğini hissettiğimde aletim sertleşiyor ama aldırmıyorum, başımı onunkine yaslarken rahatlığını içime çekiyorum.

"Bu kadar zamanımız varken ne yapalım?" Sırıtiyorum.

"Ah, bilmiyorum. Aklıma birkaç şey geliyor." Jonas'ın manyak kahkahası ve Nico'nun küfür sesleri bize ulaştığında alay ediyor.

O gülerken ben inliyorum. "Onlarla sıkışıp kalmam iyi bir şey," diye mırıldanırken beni öpüyor ve yanımdan geçerek kahveyi alıyor.

"Eh, çok fazla olduklarında, her zaman benimle saklanabilirsin," diye mırıldanıyor geriye doğru evin içine doğru kayarken. "Şu olduğu gibi, çok uzun ve çok sıcak bir banyo yapmayı planlıyorum."

O daha koşmadan, ben evin içinde ilerlerken onu omzuma atmıştım. "Bert, çocuklar bir saatliğine senindir."

"Yaşasın!" Nico yüksek sesle inlerken Jonas bağılıyor.

Ona şaplak atıp önümüzdeki elli yılı hayatımın aşkını baştan çıkararak geçirmesi için yatak odamıza geri getirdiğimde gülüyor.

ELLİ

"Isaac!"

Sarsılarak uyandım ve aşkımın olması gereken boş yataktan göz açıp kadar çıktım. Merdivenlerden aşağı gürleyerek Panikle attığı çığlığı ararken yolda bir silah buldum. Jonas onları tüm evin etrafına saklamıştı. Eski alışkanlıklar. Sivil hayata alışıyor olabiliriz ama kim olduğumuzu değiştiremeyiz.

Biz hala askeriz.

Taşındığımızdan bu yana bir hafta geçti ve kalbimin endişeyle çarptığı şu an dışında mutluluğa alıştık. Çocukları duymuyorum, sadece Nova'nın çığlığı kafamın içinde yankılanıyor. Ya yaralıysa? Ya biri peşimizden geldiyse?

Çılgınca onu ararken ön kapıdan içeri daldım. "Nova!" Çığlık atıyorum.

"Isaac!"

Sesi evin içinde takip ediyorum ve Nova'yı bulduğumda kayarak duruyorum. Neredeyse ağlamak üzereydi, kucağında bacağıyla önünde yatan bir eşeğe bakıyordu.

"Isaac. Ona yardım et. Bacağını kırdı." Ben bakmaya devam ederken suratını asıyor, adrenalinim içime pompalanıyor.

"Bacağı kırık bir eşek bulduğun için mi çığlık attın?" Şaşkınlıkla başımın arkasını ovuşturdum ve bıçağımı pantolonumun içine soktum. "Bebeğim, ben doktorum, veteriner değil."

"Sen bir kahramansın." Gözlerini genişletir. "Lütfen, Isaac? Onu acı içinde bırakamayız."

Önünde diz çökmeden önce gözlerimi kırıştıyorum. "Tamam, git çantamı getir."

Kadın başını sallar. "Her şey yoluna girecek," diyor eşeğe, o içeri koşarken mızımızlanan ve ayağını nazikçe yere indiren eşeğe.

Başımı kaşıyarak eşeğe bakıyorum. "Bir insandan çok farklı olamaz, değil mi?" Ona söylüyorum. "Sanırım öğreneceğiz."

Bacaklarından tutuyorum, ağladığında irkiliyorum. "Şşş, her şey yoluna girecek," diyorum. "Sadece şu kırığı kontrol etmem gerekiyor." Onunla hastalarından biriymiş gibi konuşuyorum ve Nova geri döndüğünde bacağını elimden geldiğince destekliyorum ve arkama yaslanmadan önce ona biraz ağrı kesici veriyorum.

"Onu eski ahıra taşıyabiliriz. Orada hâlâ saman var ve iyileşene kadar ona yiyecek verebiliriz-" Beni yere yatırıp yüzümü öperken sesim kesildi.

"Kahramanım benim!" Bana doğru sırtıyor. "Her zaman," diye cevap veriyorum, ona gülümseyerek.

DIMITRI

"Ahırda ne sikime bir eşek var?" Nico'nun bağırdığını duyuyorum ve gülerek başımı sallıyorum.

Önümdeki ekranlara odaklanıyorum. Çocukları her gün kontrol ettim. İyi uyum sağlamış görünüyorlar ve buna seviniyorum. Yatırımlarımı da kontrol ediyorum. Bu ömür boyu ve on yıl boyunca yetecek kadar paramız var, bu yüzden kızımız babasının parasına dokunmayı reddettiği için hiçbir şey istemeyecek.

Tam o sırada mesaj geliyor, eski bir bağlantım bize iş teklif ediyor. Gülümseyerek, bilgisayarı kapatıp ayağa kalkmadan önce kabul tuşuna basıyorum. Gözlerim Bas ve benim fotoğrafıma takılıyor. Çok gençtik. Parmaklarımı dudaklarıma götürüp uçlarından öpüyorum ve sonra fotoğrafa bastırıyorum. "Seni seviyorum," diyorum ona.

"D, gel de şuna bak!" Nova gülüyor.

Sırtarak merdivenlere dönüyorum. "Geliyorum, aşkım." Bas'a dönüp gülümsüyorum. "Onunla bizim için ilgileneceğim." Aileme katılmaya gidiyorum, bir zamanlar evim olarak gördüğüm ekranları geride bırakıp gerçek dünyaya katılıyorum.

OceanofPDF.com

ELLİ BİR

İki ay sonra . . .

"İ onu yakaladım." Gözüm dürbünde, sırtıyorum. "Temizlendiğinde bana haber ver, bebeğim."

", " diyor tam kapı açılmadan ve benim kız omzunda çalıntı eşyalarla dolu bir sırt çantasıyla ortaya çıkar. Nico çok geride değil ve Louis de peşlerinde, kapıyı çarpıp kapatıyor.

Dimitri yanımda iç geçiriyor. "Geliyor," diyor ve funyeye bastığımda dürbünden gözümü ayırmıyorum ve bina patlıyor, onlar ayağa kalkıp koşmaya başlamadan önce onları yere fırlatıyor.

"Sadece dikkatlerini dağıtman gerekiyordu, binayı havaya uçurman değil," diyor Isaac solumdan, ilk yardım çantası hazır.

"Oops." Tam kapıdan fırladıklarında sırtıyorum ve kızım ve kardeşlerim aracımıza doğru koşarken onları toplamaya başlıyoruz. Temizlendikten sonra toparlanıyoruz. Çantayı omzuma atıp Dimitri'nin sırtını sıvazlıyorum ve onlarla buluşmaya gidiyorum.

Artık çok sık görev almıyoruz, sadece sıkılmamızı engelleyecek kadar görev alıyoruz ama bu kesinlikle eğlenceli bir görevdi. ABD hükümeti için bazı önemli belgeler çaldık ve hiçbir ülke bizi kullandığını kabul etmese de sorun değil. Bizim için iyi oldu.

Arabada Nova bana sırtıttı. "Büyük ateş, bebeğim."

"Bunu biliyorsun." Onu öpüyorum, tadı içime yayılırken inliyorum. Birini onu sevdiğim kadar sevebileceğimi hiç düşünmemiştim ve saplantım

Birlikte olduğumuz süre uzadıkça daha da kötüleşiyor.

Onu vücudumdan aşağı kaydırarak, diğerleri binerken ve araba kükrerken ayaklarının yere çarpmasına izin veriyorum.

"Hadi eve gidelim." Bana sırtıttı. "Sana gösterecek yeni oyuncaklarım var." Kaşlarını oynatarak beni inletiyor.

Kıçına şaplak atarak onu arabaya çektim ve camdan kaputa vurdum. "Olabildiğince hızlı ol, yapacak işlerimiz var."

"Umarım daha fazla hayvan kurtarmıyoruzdur," diye homurdanıyor Nico, koca piç her sabah kalkıp Nova'nın kurtardığı her bir hayvanı besliyor olsa da. Evimizi bir kurtarma merkezine dönüştürdü. Onların da bizim gibi olduğunu söyledi ve biz de buna itiraz edemedik, özellikle de domuza Davis adını verdiğinde.

Yoksa hayat gayet güzel.

Kırılmadım.

Ben psikopat değilim. Tamam, biraz öyleyim ama sadece onun için. Benim kızım için.

Benim

aşkım.

Benim

ailem.

Sonsuza

kadar.

NOVA

"Yapma," diye uyarıyorum parmağımla sırttan Dimitri'yi işaret ederek. Beni takip eden Jonas'ı görüş alanımda tutmak için dönüyorum. Kahretsin. Döndüğümde Nico'nun kapıda olduğunu görüyorum, kasları esniyor. Louis parlayan gözlerle beni izlerken kahvesini yudumluyor ve Isaac ayağa kalkarken bana göz kırpmıyor. "Ciddiyim," diye uyarıyorum. "Daha yeni duş aldım."

"Seni temizleyeceğim. dilimle temizleyeceğim," diyor Jonas. "Bugün çok güzel görünüyorsun."

Dimitri, "Bu şekilde aşağı inmek ve bizden uslu durmamızı beklemek sizin hatanız," diyor.

Bert sadece müziğe eşlik ediyor ve kahvaltı hazırlamaya devam ediyor.

"Bert, sığınak talep ediyorum!" Sesleniyorum.

"Hayır, üzgünüm Bayan Nova." Bana bir spatula salladı. "Yine de sıcak kalması için yemeği fırına koyacağım."

"Siktir!" Kendimi tutamayıp açık pencerelere doğru koşuyorum.

Beni kovaladıklarını duyuyorum, kahkahaları beni teşvik ediyor. Dişlerimi sıkarak olabildiğince hızlı koşuyorum. Evin etrafında dolanırken toprağın üzerinde kayıyor, bir avantaj arıyorum. Beynim bir bilgisayar gibi işliyor, rota seçeneklerini atıyor ve daha iyi olanları vurguluyor, ama onlarınki de aynı şeyi yapıyor.

Havuzun yanında sırtarak beni bekleyen Nico'yu gördüğümde kayarak duruyorum. Döndüğümde Jonas'ın peşimden atladığını görüyorum ve bir gümbürtü duyduğumda Louis'in atladığı balkonun altına indiğini görmek için dönüyorum. İnleyerek Dimitri ve Isaac'i arıyorum ve onları göremeyince yavaşça geri çekilmeye başlıyorum.

"O kadar kolay yapacağımı mı sanıyorsun?" Kıkırdıyorum. Sola çalım atıyorum, sonra sağa dönüp Louis'in uzanan ellerinin altından geçiyorum. Yine de beni henüz yakalamak istemiyorlar. Bu çok açık. Pencerelerin yanından geçerken Dimitri ve Isaac'in ellerinde kahve fincanlarıyla mutfaktan çıkıp sohbet ettiklerini görüyorum. Ben yanlarından geçerken bana öpücükler gönderiyorlar.

Piçler.

İçimde kızgınlık alevleniyor. Kazanmak istiyorum, her ne kadar onların dünyanın en iyi beş askeri olduğunu ve onlara karşı benim olduğumu bilsem de.

Yine de bir avantajım var. Nasıl düşündüklerini biliyorum. Louis geride duracak, beni takip etmelerine izin verecek ve etrafımda bir ağ oluşturup beni köşeye sıkıştırmaya çalışacak, sonra da öldürücü atışı yapacak. Eğer yeterince kaos ve karışıklık yaratabilirim, onlardan kaçmayı başarabilirim.

Eğer istersem.

Kollar aniden etrafımı sarıp beni havaya kaldırdığında hafifçe yavaşlıyorum. Arzuyla titrerken kulağımın üzerinden ılık bir nefes geçiyor ve birinin sert siki alaycı bir şekilde kıcıma giriyor.

"Yakaladı

m seni."

Jonas.

"Öyle mi?" Mırıldanıyorum, gevşerken arkama yaslanıyorum ve beni hafifçe indirdiğinde, elinden kayıyorum, dönüyorum ve sikine diz çöküyorum. Bir ulumayla dizlerinin üzerine düştü.

"Üzgünüm, bebeğim." Geri çekilirken kıkırdıyorum.

"Bu çok ateşliydi. Kahretsin, bebeğim, taşaklarım," diye inliyor tökezleyerek ayağa kalkarken. Adımlarımı takip ederken "Kaçsan iyi olur" diye homurdanıyor. "Ahırın orada!" diye sesleniyor diğerlerine.

"Hain," diye tıslıyorum.

"Kukun için mi bebeğim? Kesinlikle."

Konuşmam bitince ahırdan içeri daldım ve diğer uçtan dışarı fırlayarak tarlalara doğru koşmaya başladım. Belki onları aşırı büyümüş otların arasında kaybedebilirim. Uzun yaprakların arasına dalarak, ileriye doğru koşarken engellemek için kolumu uzatıyorum. Arkamda bazı bağırışlar duyuyorum ve onları geçmek için hızlanıyorum, ama otlar aniden önümden ayrılıyor ve sırttan bir Dimitri ortaya çıkıyor. "Hey, güzelim."

"Siktir." Eller beni bir kez daha arkamdan kavradığında geri çekilmeye başlıyorum.

"Yakaladım seni," diyor Nico.

"İyi mücadele ettin ama ikimiz de yakalanmak istediğini biliyoruz, aşkım," diye mırıldanıyor Louis ilerleyip önümde dururken, başını Nico'ya doğru sallayarak. "Onu geri götür."

"Piçler," diye tıslıyorum çırpınırken ve tekmelerken, ama Nico amımı kavradığında inliyorum.

"Uslu dur, velet," diye uyarıyor beni omzunun üzerinden atıp eve doğru koşmaya başlamadan önce. Bir yanımla teslim istiyor - ne de olsa tam da istediğim şey bu

-Ama yine de nasıl kabul edeceğimi hiç bilemedim.

Açık alana çıkıp Isaac ve Jonas'a doğru ilerlediğimizde hamlemi yapıyorum. Nico'nun dengesini bozuyorum, bu da omzundan düşmeme izin veriyor, ama iki adım atmadan önce geri çekiliyorum.

Bir el sert bir tokatla kışıma iniyor. "Eğer devam edersen, Jonas'ın oynamasına izin vereceğim."

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit ediyorsun," diye hatırlatıyorum, omzunda kıpırdanarak bana tekrar şaplak atmasını sağlıyorum ve o da bunu yapıyor. Acı yerini yanığa bırakıyor ve beni inletiyor.

Eve girerken başımı kaldırıyorum. Bert oturmuş gazetesini okurken bana el sallıyor.

"Sığınak talep ediyorum."

Başını bile kaldırmadan "Hayır, iyi eğlenceler" diye cevap veriyor ve merdivenlere vardığımızda kulaklık taktığını görüyorum.

Saniyeler içinde odamıza ulaşıyoruz ve Nico beni yatağa fırlatıyor. Zıplayıp kapıya yöneliyorum ama diğerleri içeri girip yolumu kesiyor. Geri çekilip bakmadan balkona doğru ilerliyorum ama Isaac arkamdan gelip o yolu da kapatıyor.

"İyi, beni yakaladın." Öfkelendim. "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?"

Louis'in bana yönelttiği gülümseme acımasız ve sahiplenici. "Giysiler," diye emrediyor ve ben şaşkınlıkla başımı eğiyorum, ama giysilerim arkamdan yırtılıyor. Döndüğümde Isaac'ın sırtarak geri çekildiğini görüyorum.

Sütyenim ve külotum kesilip alındığında bakışlarımı ona dikiyorum. Hırlayarak onları tekmeliyorum ve Jonas'ın göğsüne çarpıyorlar, o da onları çıkarmak için kullandığı bıçakla alıp iç çamaşırımı ağzına tıkıyor.

İçimden geçen ürperti sağlıklı değil, arzu içime işlerken kalçalarımın sıkılması da.

"Yatağa," diye emrediyor Louis.

Kahretsin. Ben kaçamadan Nico yanıma gelip beni yatağa çekiyor ve beni üzerine yatırıyor. Ayak bilekleri tekmeleyen bacaklarımı yakalıyor ve yatağa bastırıyor. Bir eli boğazımı kavıyor; diğeri ellerimi tutuyor.

İki büküm oluyorum, ama o çok güçlü, tek yaptığı sert sikini bana sürtmek, beni ıslak ve nefes nefese bırakmak. Göğsüm kabarırken Louis Dimitri'ye bakıyor. "Onu sen yakaladın. Önce sen al."

D kıkırdayarak kot pantolonunun fermuarını açıp sertleşmiş sikini avuçlarken sırtıyor. "Asıl soru, hepimizi alacak kadar ıslak mı?"

"Neden ?" Hırlıyorum.

Kendini okşarken sırtışı sözlerime daha da genişliyor. Kovalamacanın adrenalini, kendine dokunuşunu izlerken çiğ, ilkel bir ihtiyaca dönüşüyor ve daha fazla dayanamadığımda, onu baştan çıkarmak için kalçalarımı genişletiyorum. Bir dizini yatağa bastırıp kısıtılmış bacaklarımın arasına girmeden önce teslimiyetim karşısında gözlerindeki zaferi görüyorum. Elleri kalçalarımın yukarı kayıyor ve onları kavrayıp daha da açarken gözleri sadece benim için.

Bacaklarımın arasına uzanıyor, geniş omuzlarını oraya itiyor ve dilini amımda gezdiriyor. Sarsılıyorum ve haykırıyorum, boğazımı sıkan Nico'nun tutuşunda bükülüyorum.

"Oh, ıslak, ama emin olmama izin ver," diye cıvıldıyor ve bana saldırırken koyu renk gözleri kapanıyor. girmeden önce dili klitorisimde geziniyor,

İkimizin de yakında yapacağını bildiği gibi beni beceriyor. İnleyerek kalçalarımı kaldırmaya ve ona sürtünmeye çalışıyorum ama ikisinin arasında kalıyorum ve bunu kabul etmekten başka çarem yok.

Dudaklarını klitorisimin etrafına sarıp emerken nefesim kesiliyor. Sırtım eğilmeye çalışıyor ve haykırırken gözlerim kapanıyor. Hepsinin gözlerini üzerimde hissediyorum, zevkime ve beni kendilerine ait kılmaya odaklanmışlar.

İstiyorum amına koyayım.

Hepsini istiyorum, kirli, sert ve çiğ.

Dimitri'nin parmakları içime kayıyor, kıvrılıyor ve okşuyor, emiyor ve çok fazla olana kadar ısıyor. Bir çılglıkla patlıyorum, parmaklarından ve dilinden fışkırıyorum. Zevk dindiğinde, yığılıyorum ve onun hissediyorum. İçime girmeden önce gözlerimi açmayı bile başaramıyorum.

Nico'nun eli beni sabit tutarken gözlerim hızla açılıyor, Dimitri'ninkilerle çarpışarak üstümde hareket ediyor ve bir hırıltıyla çekilip tekrar içeri girerek beni sert ve hızlı bir şekilde içine alıyor. Vücudu benimkine, sert kenarlara ve mükemmelliğe doğru bastırırken adım dudaklarında tıslayan bir kelimeye dönüşüyor.

Bakışları benimkileri tutuyor, beni becerirken sevgisinin, bağlılığının ve saplantısının her santimini görmeye zorluyor. "Şu haline bak," diye homurdanıyor, ben kalçalarımı kaldırıp onun hamlelerine karşılık verirken, sözsüzce daha fazlası için yalvarıyorum.

Sadece onlarla birlikteyken yaşadığımı hissediyorum.

"Ne kadar mükemmel olduğuna bak. Seni yakaladık Nova ve asla bırakmayacağız, asla. Sonsuza kadar bizimsin."

Adını inleyerek ellerimi çeviriyorum ve tırnaklarımı Nico'ya geçiriyorum, duyuyorum, ama beni hâlâ bırakmıyor ve en başından beri planlarının bu olduğunu anlıyorum - kaçış yok, bir santim bile boşluk yok.

"Seni seviyorum Nova, o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor ve seni kaybettiğimi düşündüğümde devam etmenin bir anlamı olmadığını anladım. Sadece senin için yaşıyorum. Anlıyor musun? Sensiz, ben sadece başka bir bilgisayarım," diye homurdanıyor, itiş gücü hızlanıyor.

Acı verici ama o kadar lezzetli ki haykırıyorum, onun etrafında ken. Bu çok fazla. Bu yeterli değil.

Onun için, onlar için kayboldum.

"Nova," diye fısıldıyor içime girerken. Uzun, sert hamleleri içimdeki o noktaya çarpıyor ve yıldızları görmemi sağlıyor.

Kalbim yerinden fırlıyor ve daha fazla dayanamayana kadar damarlarımda ateş dolaşıyor.

"Benim için tekrar gel," diyor. "Benimle gel, birlikte."

Her zaman olduğu gibi, önce benim zevk almamı sağlıyorlar ve sözleri beni bir kez daha uçurumun kenarına gönderiyor. Serbest bırakıldığımı haykırarak, hareketsiz kalmadan önce iki kez daha içime girerken sikini sıkıyorum, pantolonunu indirip gerinirken alnı benimkine çarpıyor. İkimiz de düzensiz nefes alırken dölleri üzerime damlıyor.

"Seni seviyorum," diyorum ona.

Sırıtarak beni usulca öpüyor. "Ben de seni seviyorum." Bedenimden çekiliyor ve son bir öpücükle uzaklaşıyor.

Isaac vücudumda geziniyor, ilerlerken tenimde öpücükler bırakıyor. Dudaklarıma ulaştığında yumuşak gülümsemesi yerini sağlamlaştırıyor.

"Merhaba." Sırıttıyor.

"Merhaba." Kıkırdıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor yaramaz bir sırıtışla.

"Hayır, ama beni becererek daha iyi hale getirebilirsin," diye alay ederek ona sürtünüyorum.

"Memnuniyetle," diye mırıldanıyor, vücudumdan aşağı kayıyor. Ben yüksek sesle inleyene kadar meme uçlarımı yalamak ve emmek için duruyor. Aleti amımın ve oradaki pisliğin üzerinde kayıyor ve sonra ağzı bir kez daha benimkiyle buluşuyor ve içime doğru iterken nefesimi yutuyor.

Beni yavaşça, yumuşakça öpüyor ve içimdeki sıcaklığı sevgiyle artırıyor.

Kalçaları geri çekiliyor ve öne doğru yuvarlanıyor.

Dimitri'nin aksine, Isaac yumuşak ve sevgi dolu. Ulaşabildiği her yerime öpücükler yağıdırıyor. Zevk içimde yaylanıyor, beni soluk soluğa bırakıyor ve kıvranıyor. Yavaş hamleleri hiç değişmiyor ve sonra parçalanıyorum, onu da kendimle birlikte çekiyorum, beni serbest bırakmasıyla doldururken iniltisi göğsümde yankılanıyor.

Gözlerimi açtığımda, bedenimden çekip uzaklaşmadan önce kalbimin üzerine yumuşak bir öpücük konduruyor. Dölleri üzerimden damlıyor, bacaklarım artçı şoklarla titriyor ve ter içindeyim, yine de bana dünyanın en güzel kadınıymışım gibi bakıyorlar.

Sırada Louis var, bu beni şaşırttı.

Koyu renk gözleri beni her zamanki gibi olduğum yere kilitliyor. Louis'in üzerimde öyle garip bir gücü var ki sürekli ya onunla savaşmak ya da ona teslim olmak istiyorum. "İyi bir kız ol ve sikime bin, aşkım," diye mırıldanıyor, görüşümü tüketene kadar daha da yukarı kayıyor. Elleri kalçalarımı yukarı kaldırıyor, böylece amımı onun uzunluğu boyunca ovuyorum ve her ovuşta mantar kafası klitorisime çarpıyor,

beni inletiyor. Kalçalarımı yuvarlıyorum, serbest kalmamı kovalıyorum ve tam boşalmak üzereyken geri çekiliyor.

"Pislik." Surat astım.

"Velet," diye karşı çıkıyor ama bunu sevgiyle söylüyor. Bir bacağını Nico'dan kurtarıyor, omzunun üzerinden atarken rehin tutuyor, horozu girişime bastırırken beni büküyor. "Benim için çığlık at," diye emrediyor.

"Peki ya sen-" Benim karşılık vermem, Nico'nun girmesiyle tiz bir ulumayla son buluyor. Güç beni tekrar Nico'nun üzerine itiyor. Louis kıkırdayarak bacağımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor, başını çevirip kalçamı ısırıyor, sonra çekip içeri giriyor.

"Neydi o?" diye alay ediyor, sesi tenime karşı ipeksi. "Tekrar yapmamı ister misin, aşkım?"

"Denesen bile yapamazsın-" Klitorisime öyle sert vuruyor ki, yıldızları görüyorum, bir çığlık bir kez daha serbest kalıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm, velet. Şimdi uslu bir kız ol ve ben söyleyene kadar boşalma." Ben daha cevap veremedi ben ciddi ciddi sikmeye başladı. Klitorisimi ovaladıkça yatak sarsılıyor, sözlerine rağmen beni serbest bırakmaya doğru sürüklüyor.

O beni sikerken içime dolan zevkle savaşırken dişlerimi sıkarak kendimi tutuyorum.

Beni acı içinde homurdanan Nico'nun içine geri sokuyor, sert siki kıcıma sürtünüyor ve her itişte ben onun üzerinde kayıyorum.

"Yapamam," diye sızlanıyorum. "Louis, lütfen, ihtiyacım var-" Damarlarımda kükreyen kandan zar zor konuşabiliyorum ve Louis kalçalarını son bir kez çevirerek klitorisime şaplak atıyor.

"Şimdi," diye emrediyor.

Mükemmel bir asker gibi, salıverilmem içimden akarken uluyorum. Beni hırıldayarak sikerken bacaklarım tekmeleniyor ve titriyor. Bir iniltiyle durdu ve döllerini içime sıçradı.

Geri çekildiğinde yana düşer. "Üzerine fazla gitme. Bu sefer boktan şeyler yapma," diye Jonas'ı uyarıyor, sesi sert ve onu nasıl etkilediğim içimi zevkle dolduruyor, ama bunu düşünmek için uzun zamanım yok çünkü Jonas görüşümü tüketiyor.

Surat asıyor. "Uslu durmamız gerektiğini söyledi, Nova." "Sen ne zaman davrandın ki?" Cevap veriyorum.

"Doğru." Nico sadece ellerimi tutana kadar bacaklarımı serbest bırakarak beni aşağı çekiyor. Bacaklarımı göğsüne bastırıp beni havaya kaldırıyor ve hınzır bir sırıtışla siki amımın üzerinde kayıyor. Geriliyorum, kendimi onun istilasına hazırlıyorum, ama dölle kaplandığında aşağı kayıyor.

bastırırken gözlerim kapanıyor. "Eğer deliliğine sahip , çığlıklarını istiyorum," diye hırlıyor ve kalçalarını acımasızca çevirerek kendini kıcıma gömüyor. Kendini olabildiğince derine sokuyor, karışık döllerimiz içeri kaymasına yardımcı oluyor, sonra çekip tekrar içeri itiyor, beni yukarı ve sikiinin üzerine zorluyor.

Keskin acıdan haykırıyorum, ama sonra parmakları amıma giriyor, kıvrılıp kıcıma sahip çıkmaya başladığında çığlıklarımın çığlıklara dönüşmesine neden olan o noktayı ovuyor. Onunla her zaman olduğu gibi acı ve zevk birbirine karışıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, başa çıkamıyorum, bedenim onun efendisi ve ben serbest bırakıldığımı haykırdığımda, o kükrüyor, çekip geri kalanını göğsüme ve amıma püskürtmeden önce kıcıma pompalıyor.

"Mükemmel," diye övüyor.

"Öyle değil mi?" Isaac diyor ki.

Saldırıları beni silahsızlandırıyor. Tek yapabildiğim onların övgülerini ve sevgilerini kabul etmek olana kadar, önlerinde yıkılan her bir parçamı yeniden inşa edene kadar her santimimi seviyorlar.

Kollarım beni yukarı

çektir. Nico.

Tükenmiş bir halde Nico'ya yığılıyorum. "Şşş, seni tuttum bebeğim," diye söz veriyor, beni hafifçe kaldırıyor ve beni bekleyen sikiinin üzerine kaydırırken tek yapabildiğim bir sızlanma oluyor. Beni alttan sikerken kolları arkamdan sarıyor.

Göğüslerim güçle zıplıyor ve beni alıp götürmesine izin verirken mutluluktan gözlerim kapanıyor.

"Benim, Nova'm."

"Senin," diye kabul ediyorum, arkama yaslanıp onun dokunuşuna doğru yuvarlanıyorum.

Eli vücudumdan aşağı kayıyor ve klitorisimin üzerinden geçiyor. "Şimdiden yaklaştım. Seni becerilirken izlemek ve bunu üstümde hissetmek beni neredeyse döküyordu bebeğim," diye itiraf ediyor. "Öyleyse benim için gel, artık kendimi tutamadan önce hissetmeme izin ver."

Klitorisimi çimdikliyor, sürpriz bir orgazm çarparken acı ve zevk içinde çığlık atmamı sağlıyor. Kendime geldiğimde, öyle inliyordu ki

seksi bir şekilde kulağıma giriyor ve beni serbest bırakmasıyla dolduruyordu.

Zar zor nefes alabiliyorum ve kesinlikle hareket edemiyorum. Vücudumdaki ter soğumaya başladıktan uzun bir süre sonra Nico beni yapış yapış ve tatmin olmuş bir halde bırakarak serbest bırakıyor.

"Seni yakaladık," diye mırıldanıyor Louis, yatağa tırmanırken. Biri amımı ve kalçalarımı siliyor, ama ben bakmıyorum, sadece zevkten gevşemiş ve ağlayabilecek kadar mutluyum.

Kollar beni bir kez daha sarıyor, hepsi bana dokunana kadar farklı kollar vücudumda geziniyor.

Her günüm böyle olsun istiyorum.

Adamlarıma daha sıkı sarılıyorum, gözlerimi kapatırken dudaklarımda memnun bir gülümseme var. Vücudum ter içinde, amım en iyi şekilde ağrıyor ve kalbim dolup taşıyor. "Hepinizi seviyorum," diye mırıldanıyorum.

Louis mutlulukla iç geçiriyor. "Ben de seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Şimdi uyu, beni çok yordun," diye mırıldanıyor Jonas ve ben başımı Nico'nun göğsüne daha da gömerken kıkırdamama neden oluyor. Dimitri bacağıma bir öpücük kondururken Isaac beni kendine çekiyor.

Onlar buradayken her zaman yaptığım gibi rüyasız bir uykuya dalıyorum.

Gök gürültüsü evimizin panjurlarını sarsmadan hemen önce şimşek çakması beni uyandırdı. Adamlarım hemen uyandı. Yataktan kayarken onlara gülümsüyorum. Öncekinden farklı olarak onları bekliyorum. Nico üzerime bir bornoz sarıyor ve aşağı inerken terliklerimi giyiyorum. Kurduğumuz veranda kapılarını açarak oradaki kanepelerde toplanıyoruz. Dimitri battaniyeleri etrafımıza sarıyor, Bert de bitki çayı tepsilerini hazırlayıp önümüze koyuyor ve fırtınayı izlerken bize katılıyor.

Bizim için hayatını feda eden kadını onurlandırmak için bir gelenek.

Ana bir yerlerde bizimle birlikte bu fırtınayı izliyor, mezarı çiçeklerle ve kurtardığımız çocukların çizimleriyle süslenmiş. Ayrıca onun ve Sam'in adına bir asker rehabilitasyon programı başlattık.

Bu gece orada olanlar gökyüzüne bakıp bunu borçlu oldukları kadını düşünecekler.

Eller beni sımsıkı tutuyor ve canım acısa da yeni evimin pencerelerine vuran yağmuru izlerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Fırtınalar bana her zaman kız kardeşimi, çok sevdiğim kadını düşündürür, onun için her şeyden vazgeçtim, ama hayatın sizi parçalara ayırıp tekrar bir araya getirmenin komik bir yolu var.

Bana da kesinlikle öyle oldu. Sık sık ne zaman kırılacağımı ve karanlığa teslim olacağımı merak ettim ve birden fazla kez bunu yapmayı tartıştım. Bu daha kolay olurdu ama kolay seçeneği hiçbir zaman sevmedim. Bu, yaralarımı yanımda taşımadığım anlamına gelmiyor çünkü . bazen mücadele ediyorum ama böyle gecelerde neden her gün ayağa kalkmak için mücadele ettiğimi hatırlıyorum.

Onun için.

Babamın incittiği her çocuk için.

Öldürdükleri her çocuk için.

Sadece görevlerini yapan askerler için. Onlar için, ailem için ve kendim için yaşıyorum.

"Seninle tanışmadan önceki geceyi hatırlıyor musun?" Dimitri mırıldanır.

Bu beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve o parlak bir şekilde gülümsüyor. "Tıpkı böyle fırtınalı bir geceydi. Kontrol ettim. Sanırım fırtınalar her zaman onun olduğu kadar bizim de olayımız olmuştur."

"Sanırım öyle," diye fısıldıyorum. "Belki de bu yüzden onları hep çok sevdim."

Elini tutuyorum ve yüzümde daha parlak bir gülümsemeyele pencerelere geri dönüyorum. bir yerlerde kader bana gülüyor. Sadece birkaç yıl önce, böyle bir gecede, ucuz bir otel odasında kapana kısılmıştım, tamamen yalnızdım, öfke ve intikam tarafından yönlendiriliyordum ve şimdi buradayım, aşığım ve hiç olmadığım kadar mutluyum.

Tamamen kucaklamayı planladığım yeni bir hayatım ve yeni bir geleceğim var.

Sanırım uğruna yaşanacak tek şeyin intikam olduğunu söylediğimde oldukça yalancıydım.

Dünyanın hala karanlık günleri var ve hala araştırma için gelenler var, ama bu artık bizim görevimiz. Onu ve o çocukları koruyacağız. Babamın deneyleri bizimle birlikte sona erecek. Bir başkasının aynı deneyler altında acı çekmesine asla izin vermeyeceğiz ve bir gün tıpkı onun gibi unutulacak. Biz de unutulacağız ama benim için sorun değil. Biz

Ne yaptığımızı biliyoruz, neler yapabileceğimizi biliyoruz ve sonuna kadar burada bir hatırlatma ve söz olarak duracağız çünkü biz kırılmazız.

Biz durdurulamayız.

OceanofPDF.com

EPILOG

İki yıl sonra . . .

L Her sabah yaptığım gibi, güneşin doğuşunu izlerken kahvemi yudumluyorum. Ev ve arazimiz sessiz. Hayvanlar bile henüz uyanmamış. Köpekler Nico'nun üstünde horluyor ve onun kendilerini beslemesini bekliyorlar.

Dimitri'nin bilgisayarları kapalı ve günlerdir kapalı, çünkü artık zamanını bizimle geçirmeyi tercih ediyor. Jonas silah üretmeye devam ediyor, ancak artık onları iyi adamlara satıyor. Louis'in restorasyon konusunda çok iyi olduğu ortaya çıktı ve birlikte evimizi yeniledik ve arazide çalışmaya başladık. Belki zamanla bunu bir iş haline getiririz ama şimdilik sadece hayatın tadını çıkarıyoruz. Isaac veterinerlik rolünü tamamen benimsedi ve bu konuda uzmanlaştı. Doktorluk günleri geride kaldı -Jonas ve ben seks sırasında çok sertleşmedikçe- ve artık günlerini kurşun yaralarını yamamak yerine hayvanlara yardım ederek geçiriyor.

Peki ya ben?

Renklerin gökyüzüne yayılışını izlerken gülümsemem büyüyor. İstedğim her şeyi elde ettim. Artık asla yalnız değilim. Beni bu dünyadaki her şeyden daha çok seven bir ailem var. Benim için öldürmeye hazır adamlarım var. Hâlâ antrenman yapıyorum ama dini olarak değil. Ne de olsa ben vücudumdan ve yapabileceklerinden daha fazlasıyım. Hayatımın geri kalanında ne yapacağıma hâlâ karar vermedim ama daha çok zamanım var.

"Bebeğim?" diye uyukulu bir ses geliyor arkamdan.

Louis'i görmek için dönmeden önce yüzüğüme, hepsinin benim için yaptığı yüzüğe bakarken gözlerimi açıyorum. "Hey," diye fısıldıyorum. "Uyumaya devam et. Birazdan geleceğim."

"İyi edersin yoksa seni buluruz," diye uyarıyor. Bulacaklarını bildiğim için başımı sallıyorum.

Beni ne kadar çok sevdiklerini her gün kanıtlıyorlar ve ben de sonunda buna inanmaya, acılarımı ve geçmişimi geride bırakmaya başladım. Kız kardeşim de dahil olmak üzere kaybettığımız her şeyi düşündüğümde kalbim hala acıyor, ancak sahip olduğumuz hayatın tadını çıkarmaya her zamankinden daha kararlıyım çünkü hiçbir şeyin garantisi yok.

Bu yüzden durup güneşin doğuşunu izliyorum, esintiyi hissediyorum ve fırtınalarda dans ediyorum ve hatırlıyorum ...

Hayat, başkalarının bizim için istediklerinden çok daha fazlasıdır. Dışarıda, hangi şekil veya biçimde olursa olsun mutluluğumuzu bulmamızı bekleyen kocaman, geniş bir dünya var.

Benim mutluluğum eski bir İtalyan villasında altı inanılmaz adam, hiç kaybetmediğim bir baba, beş köpek, üç kedi, bir eşek, iki at, bir domuz ve bir lama ile birlikte olmak.

Evimizin içine ve kalbimin beni çektiği adamlarıma geri dönüyorum, altındaki zemin bizi yaratan şeyi koruyor.

Sırrımızı her zaman koruyacağız.

Birlikte.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazmak bazı yerlerde çok zordu, beni çok karanlık bir yere götürdü ve karanlık beni ve sevdiklerimi rahatsız ettikçe, acıyı mürekkebe dönüştürdüm. Neyse ki her fırtınalı, gölgeli gecenin sabahı aydınlıktır.

Çalışmalarımı mümkün kılan herkese, özellikle de bu süreçte bana güvendikleri için ne kadar teşekkür etsem azdır. Her gün kalplerini kırdığım inanılmaz betalarımın, deliliğimi okunaklı hale getiren olağanüstü editörüm ve düzeltmenime kadar. Çılgınlığımı anlayan ve bunu dünyaya duyurmama yardımcı olan asistanlarıma... ve son olarak size.

Okuyucularım.

Sizler olmasaydınız bugün burada olamazdım. Bunu asla unutmuyorum ve yazdığım bir kitaba her şans verdiğinizde gerçekten çok minnettar oluyorum. Umarım Nova'nın hikayesini benim kadar seversiniz ve unutmayın, Güzel Yalancılar, asla yalnız değilsiniz.

OceanofPDF.com

K.A. KNIGHT HAKKINDA

K.A Knight, USA Today çoksatan bağımsız bir yazar olarak kafasındaki tüm hikâyeleri ve karakterleri dışarı çıkarmaya çalışıyor ve nefret etmeyi sevdiğiniz canavarları yazıyor. Okumayı seviyor ve eline geçen her kitabı yutuyor ve ayrıca endişe verici bir kafein bağımlılığı var.

Günlerini deli gibi yazarak geçirdiği sakın bir İngiliz kasabasında çifte hayatını sürdürmektedir.

Daha fazlasını K.A Knight'ın web sitesinden okuyabilir veya Facebook Okuyucu Grubuna katılabilirsiniz.

Özel içerikler ve bültenim için buradan kaydolun <http://eepurl.com/drLLoj>

OceanofPDF.com

AYRICA K.A. KNIGHT TARAFINDAN

THEIR CHAMPION SERİSİ *Distopik RH*

[Çorak Zirve](#)

[Şehirler](#)

[Uluslar](#)

[Onların Şampiyonu Boyama Kitabı](#)

[Onların Şampiyonu - omnibus](#)

[Kayıplar](#)

[Lanetliler](#)

[Onların Şampiyon Yoldaşı - çok amaçlı kitap](#)

DAWNBREAKER SERİSİ *BİLİMKURGU RH*

[Ayama'ya Yolculuk](#)

[Ayama'yı Düşlemek](#)

KAYIP CADİ MECLİSİ SERİSİ *PNR RH*

[Aurora'nın Cadılar](#)

[Meclisi Aurora'nın](#)

[İhaneti](#)

ONUN CANAVARLARI SERİSİ *PNR RH*

[Öfke](#)

[Nefret](#)

3. kitap yakında geliyor.

DÜŞMÜŞ TANRILAR SERİSİ *PNR*

[Oldukça Acı](#)

[Oldukça Kanlı](#)

Pretty Stormy.

Pretty Pretty

Wild Pretty

Hot Faces

Pretty Spelled

Düşmüş Tanrılar - çok ciltli kitap 1

Düşmüş Tanrılar - çok ciltli kitap 2

COURTS AND KINGS *PNR RH*

Kabuslar Mahkemesi

Ölüm Mahkemesi (Çok yakında!)

YASAK OKUMALAR (STANDALONE)

ÇAĞDAŞ

Babasının Meleği

ÇAĞDAŞ RH

Üvey Kardeşlerin Sevgilisi

GÜZEL YALANCILAR *ÇAĞDAŞ RH*

Durdurulamaz

Kitap 2 çok yakında..

UNUTULMUŞ ŞEHİR *PNR*

Korkunç Yalanlar

Korkunç Korkunç

SonlarGerçekler

STANDALONLAR

ENGEREKLERİN EVRENİNDE - ÇAĞDAŞ

Scarlett Limerence

Nadia'nın

Kurtuluşu

Alena'nın İntikamı

Den of) (Vipers) *ÇAĞDAŞ RH*

[Gangsterler ve Silahlar](#) (Loxley Savage ile birlikte)

ÇAĞDAŞ

Bekleme

[\(Dalgıç\) \(Kalp\)](#) ÇAĞDAŞ RH

BİLİM KURGU RH

[Yıldızların Tacı](#)

AUDIOBOOKS

[Çorak Topraklar](#)

[Zirve](#)

[Öfke](#)

[Nefret](#)

[Engerekler Denizi](#) (Podium Audio'dan)

[Gangsterler ve Silahlar](#) (Podium Audio'Babamın

[Meleği "ddan\)](#) (Podium Audiodan) [Üvey](#)

[Kardeşlerin](#) Sevgilisi (Podium Audiodan) İris'in

[Kılıcı](#) (Podium Audio'an)

[Ölümçül İlişki d](#)(Podium Audio'an)

[Çalıntı Kupa](#) (Podium Audio'dan)

[Yıldızların Tacı](#) (Podium Audio'dan)

[Korkunç Yalanlar](#) (Podium Audio'dan)

[Korkunç Gerçek](#) (Podium Audio'dan)

ORTAK DÜNYA PROJELERİ

[Blade of Iris](#) - Mafya Savaşları (ÇAĞDAŞ)

ORTAK PROJELER - Erin O'Kane

HER FREAKS SERİSİ *PNR Distopik RH*

[Sirk Kurtar Beni 1](#)

[RingmasterEvcilleştirmek](#)

['İpte Yürümek](#)

[Her Freaks Serisi - çoklu kitap](#)

STANDALONLAR

PNR RH

[Kahraman Kompleksi](#)

Kısa Hikayeler Koleksiyonu

[Dark Temptations](#) (One Night Only ve Circus Saves Christmas'ı içerir)

VAHŞİ ÇOCUKLAR SERİSİ *ÇAĞDAŞ RH*

[The Wild Röportajı](#)

[Wild Turu](#)

[Vahşi Final](#)

[Vahşi Çocuklar](#) - Omnibus

ORTAK PROJELER - Ivy Fox

Ölümcül Aşk Serisi *ÇAĞDAŞ*

[Ölümcül İlişki](#)

[Ölümcül Ölümcül](#)

[KarşılaşmaMaç](#)

ORTAK PROJELER - Kendra Moreno

STANDALONLAR

ÇAĞDAŞ RH

[Çalıntı Kupa](#) .

PNR RH

[Parçalanmış Gölge](#)

PNR

Yak Beni

ORTAK PROJELER - Loxley Savage

TERK *EDİLMİŞLER* SERİSİ *BİLİMKURGU RH*

[Carmen'in](#)

[Yakalanması](#)

[Shiloh'un Çalınması](#)

[BarındırılmasıHarlow](#)

['un](#)

STANDALONLAR

ÇAĞDAŞ

[Gangsterler ve Silahlar](#) - VIPERS'IN EVRENİNİN DENİNDE

DIĞER ORTAK YAZARLAR

[Shipwreck Souls](#) (*Kendra Moreno & Poppy Woods ile*)

[The Horror Emporium](#) (*Kendra Moreno & Poppy Woods ile*)

OceanofPDF.com

